

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД КРИОЖЕГА

Част 17 от „Бараяр“

Превод от английски: Милена Илиева, 2010

chitanka.info

1.

Навсякъде се сипеха ангели.

Майлс примигна с надеждата да сведе златните мазки пред очите си до обикновени светли петна като онези, които виждаш, след като си гледал твърде дълго към слънцето. Уви, напразно — те упорито запазваха формата си на миниатюрни, ясно различими фигурки с учудени лица и окръглени устнички. После чу и пресекливите им викове, като слабо съскане и пукане на фойерверки някъде далече.

„Супер, няма що. Вече имам и слухови халюцинации.“

Слуховите халюцинации — как да е, но виденията можеха да бъдат опасни предвид състоянието му. Щом виждаше неща, които ги няма, възможно бе да не види неща, които ги има — неща като стълби или дупки по пода на коридора. Или парапета на някое стълбище, да речем, макар че него би трябвало да усети по натиска в гърдите. Не че виждаше каквото и да било в непрогледния мрак, дори ръцете си не виждаше, макар те да бяха току под носа му и да опипваха несмело черната празнота. Сърцето му биеше твърде бързо, пулсът тътнеше в ушите му като прибой, устата му беше изсъхнала, дишането — накъсано. Трябваше да се стегне. Изгледа намръщено премятащите се ангели и го хвана яд. Като ще светят, поне да му осветяваха пътя. Но не. Нищо подобно.

Спъна се и ръката му се удари в нещо, което изкънтя на кухо... тази част от стената наистина ли се беше преместила, или само на него така му се струваше? Дръпна ръце и ги сви пред гърдите си. Трепереше. „Просто ми е студено, това е всичко, да.“ Кое то беше странно умозаклучение предвид факта, че беше целият потен.

Протегна колебливо ръце и заопипва стената. Продължи бавно напред, пръстите му се плъзгаха по ръбатия релеф на чекмеджета и дръжки, редица след редица и рафт след рафт, натрупани на височина, до която той не би могъл да стигне. И във всяко чекмедже — по един замръзнал труп. Вкочанен, смълчан, вкопчен в искрица безумна

надежда. Стотина трупа за всеки трийсет крачки, хиляди зад всеки ъгъл, стотици хиляди в този изгубен лабиринт. Не... милиони.

Тази част, за жалост, не беше плод на халюцинация.

Криокомбите — така наричаха това място, което според мълвата се точело с километри под града. Спретнатите парцели с нови гробници в западните предградия, известни с официалното наименование Криополис, имаха нищожен капацитет в сравнение с по-старите си посестрими, пръснати из целия град и под него, някои отпреди сто и петдесет и дори двеста години, едни все още функциониращи, други опразнени и изоставени. Дали имаше и трети вид — изоставени, без да бъдат опразнени? Майлс напрегна слух да долови успокоителното жужене на хладилни системи през ангелската врява и шума на сърдечния прибой в ушите си. Ето това би било първокласен кошмар — да открие, че безбройните чекмеджета наоколо крият не замръзнала надежда, а топла, гниеца смърт.

Глупаво би било да побегне.

Ангелите все така се сипеха. Майлс категорично отказа да посвети функциониращия остатък от умствения си капацитет на преброяването им, било дори чрез статистически валидния метод с умножение на вертикалата по хоризонталата след приблизителна преценка на количеството ангели в редица и колона. Подобна груба калкулация беше направил още с пристигането си тук, на Кибу-дайни, преди колко... само преди пет дни? „Струват ми се повече.“ Ако тукашните криотрупове бяха складирани при средна гъстота от сто на десет метра, това правеше десет хиляди трупа за всеки километър коридор. Сто километра коридори за всеки милион замразени мъртъвци. Следователно някъде в този град бяха скатани между сто и петдесет и двеста километра криокоридори.

„Тотално се изгубих.“

Ръцете му бяха ожулени и пулсираха, панталоните му бяха скъсани на коленете и влажни. От кръв? Защото бе имало тръби и стеснения, нали така? Километри дълги сякаш, проклети да са. Както и сервизни тунели с мъждиво таванско осветление и без стелажи с вековна смъртност. Уморените му крака се преплетоха и той замръзна... така де, спря... отново, колкото да възстанови равновесието си. Какво ли не би дал да си върне бастуна, но го беше изгубил в мелето преди... колко ли часа бяха минали оттогава?

Можеше да го използва като слепците на Старата Земя или дори на Бараяр през периода на Изолацията, да потропва с него пред краката си и да успокои побеснялото си въображение, което не спираше да рисува зейнали в пода дупки.

Пишман похитителите не го бяха ступали особено при неуспешния опит за отвличане — разчитали бяха, че хипоспреят със сънотворно ще усмири жертвата. Уви, медикаментът се оказа от групата на седатива, към който Майлс беше алергичен, а може и да беше съвсем същото лекарство, ако се съдеше по силната реакция и симптомите. Вместо да го успи и отпусне, хипоспреят го превърна в крещящ и мятащ се луд. Това означаваше, че похитителите му не са го проучили в детайли, което бе донякъде успокоително.

Или изобщо не го бяха проучили. „Вие, копеленца недни, вече оглавявате лайнияния списък на лорд имперски ревизор Майлс Воркосиган, това е сигурно.“ Но под какво име? „Само от пет дни съм на тази прокълната планета, а някакви пълни анонимници се опитват да ми видят сметката.“ И това дори не беше своеобразен рекорд. Как му се искаше да знае кои са. Как му се искаше да си е у дома, в рамките на Бараярската империя, където страховитата титла на имперския ревизор означаваше нещо за хората. „Как ми се иска тези смотани ангели да млъкнат най-последно.“

— Летящи ангелчета — измърмори експериментално, — водете ме с песенчицата си там, където ще намеря покой.

Ангелите не пожелаха да се сберат в кълбо от призрачна светлина, която да го поведе към изхода от подземния лабиринт. Дотук със смътната надежда, че подсъзнанието му е следило посоките, докато останалата част от мозъка му е била в отпуск, и сега ще произведе някакво чудно вдъхновение в драматична форма. Така че, напред. Стъпка по стъпка, нали така зрелите хора решават проблемите си. А той определено е зрял човек.

Възможно ли беше да се е движил в кръг?

Ръката му напипа черната празнина на тесен страничен коридор, който осигуряваше достъп до поддържащите системи на криокамерите. Майлс го подмина и продължи напред. След малко стигна до още един. Вече се беше подлъгал да проучи няколко такива и това отчасти беше причината да се прости окончателно с чувството си за ориентация. Ще върви право напред, а ако стигне до задънена улица,

пardon — коридор, ще завива само надясно, това беше новото му правило.

След миг пръстите му напипаха нещо различно от фасадата на криокамерите и той наби спирачки. Плъзна пръсти, без да се обръща, защото беше открил, че обръщането разкатава фамилията и на малкото чувство за ориентация, което му беше останало. Врата! Ура! Стига да не беше поредният сервизен килер. И стига да не беше заключена като другите досега.

„Отключена е!“ Майлс изсъска през зъби и дръпна. Пантите изскърцаха на ръждиво. Вратата тежеше сякаш цял тон, но се отваряше, проклетницата! Той прекрачи предпазливо — с един крак — прага и опипа пода от другата страна. Беше си под, твърд, а не дупка — стига сетивата да не го лъжеха отново. Нямахте с какво да подпре вратата; надяваше се, че ще успее да я намери, ако това се окаже поредният задънен край. Смъкна се на четири крака и пролази през прага, като опипваше пода пред себе си.

Не беше килер. А стълбище, аварийно стълбище! Изглежда, се беше озовал на стълбищна площадка. Вдясно от него стълбите водеха нагоре, студени и грапави под охлузената му ръка. Вляво се спускаха надолу. Накъде да тръгне? Със сигурност пътят нагоре трябваше да е по-къс. Мисълта, че ще слиза вечно надолу, очевидно беше плод на самозаблуда. Много силна самозаблуда. Лабиринтът не би могъл да се спуска до магмения слой на планетата все пак. Топлината там би разтопила мъртъвците.

Имаше парапет, при това сравнително стабилен, но Майлс въпреки всичко пое нагоре пълзешком, като опипваше всяко стъпало, преди да му довери тежестта си. Смяна на посоката и нов мъчителен преход на четири крака по стълбите. Още един завой при друга площадка — Майлс пробва вратата, откри, че и тя е отключена, но не влезе. Освен в най-краен случай, тоест ако му свършеха стъпалата, за нищо на света не би се върнал сред безкрайните стелажи с мъртъвци. Опита се да брои площадките, но след няколко завоя забрави докъде е стигнал. Улови се, че скимти под нос в такт с ангелското писукане, и стисна решително зъби. Мили Боже, онова там, над главата му, наистина ли беше сивкава светлина? Истинска светлина или поредният мираж?

Разбра, че светлината е истинска, когато различи бледите сенки на ръцете си и призрачното бяло на ръкавите си. Явно все пак не беше станал безтелесен в мрака. Хм.

Вратата на следващата площадка си имаше истински прозорец — мръсно квадратно стъкло, широко колкото двете му педи. Изкриви врат, взря се през прозореца и веднага примижа. Сивкавата светлина беше ярка като огън и привикналите му към мрака очи се насълзиха. „О, богове и малки рибки, нека не е заключена...“

Натисна и ахна облекчено, когато вратата помръдна. Не скърцаше толкова силно като вратата долу. „Може да е покрив. Внимавай.“ Смъкна се отново на четири крака и изпълзя — най-сетне — на чист въздух.

Не беше покрив; беше широка алея на нивото на земята. Подпрял се с ръка на стената зад себе си, Майлс се изправи и вдигна сълзящите си очи към сива пелена от плътни облаци, влажна мъгла и сумрака на напредващ залез. Всичките толкова сияйни, че му идеше да заподскача от радост.

Бункерът, от който се беше измъкнал, се издигаше само на два етажа над земята, но срещу него имаше друга, по-висока сграда. Не се виждаше врата, нито прозорци на приземното ниво, но на горните етажи тъмни стъкла лъщяха в сребристи отсенки на разсеяната светлина. Не бяха счупени или нещо такова, но излъчваха празнота и запуснатост като очите на изоставена жена. Изглежда, беше попаднал в индустриален район — не се виждаха къщи, нито магазини. Нямаше осветление, нито охранително, нито друго. Складове или изоставена фабрика? Излезе студен вятър и подгони найлонова опаковка по напукания плочник — изглеждаше по-веществена от всички виещи ангели на света. Или в неговата глава. „Все едно.“

Изглежда, все още се намираше в столицата на териториалната префектура — Нортбридж или Китахаши, защото всяко населено място на тази планета си имаше по две взаимозаменяеми имена, без съмнение с цел туристите да се объркат съвсем. Не би могъл да се озове в друг застроен район с такива размери, без да е изминал повече от сто километра по права линия под земята, и макар че стоте километра изглеждаха напълно вероятни предвид състоянието на краката му, за права линия на придвижване не можеше и да се говори.

По-вероятно беше да се е озовал близо до началната си точка в центъра на града, но като цяло — едва ли.

Като опипваше с ръка грапавата мазилка на стената, отчасти за опора и отчасти по придобит вече почти суеверен навик, Майлс зави *надясно* и тръгна по алеята към първата пресечка. Плочникът беше студен. Похитителите му бяха свалили обувките още в началото на схватката, чорапите му бяха станали на парцали, а същото навярно важеше и за кожата на стъпалата му, но краката му бяха толкова безчувствени, че не регистрираха болка.

Ръката му се плъзна по избелели графити — надпис, положен с червен спрей, а по-късно изтрит нескопосано. „Изгорете мъртвите.“ Не за пръв път виждаше този призив, откакто бе кацнал на планетата: първо на стената на един подлез по пътя от космодрума — екип по поддръжка на чистотата се опитваше да го заличи; и на няколко пъти в сервизните тунели, където туристите не ходеха. На Бараяр хората горяха приношения в памет на мъртвите, но тук май ставаше въпрос за друго. Мистериозният лозунг беше заемал едно от челните места в списъка му с въпросителни, които да проучи по-подробно, а после всичко се беше объркало... вчера? Тази сутрин?

Свърна под прав ъгъл в друга неосветена улица или служебен път с ръждясала телена ограда от едната страна, направи няколко крачки и спря разколебан. В сгъстяващия се здрач и сред дъжда от ангелчета две фигури вървяха рамо до рамо. Майлс примигна няколко пъти с надежда да различи по-ясно силуетите им. И веднага съжали, че си е направил труда.

Този отдясно беше таукитски гущер, висок — или по-скоро нисък — колкото Майлс. Кожата му се гънеше на вълнички от пъстроцветни люспи — кафеникави, жълти, черни, мръснобели около врата и надолу по корема, но вместо да се придвижва с жабешки подскоци, съществото ходеше изправено, което си беше улика. Клекнали, истинските таукитски гущери стигаха до кръста на Майлс, така че този екземпляр не беше прекалено висок за вида си. Затова пък носеше торби в двете си ръце, а това определено беше в разрез с привичките на гущерите от Тау Кит.

По-високият му спътник... ами... Двуметровата маслена буболечка категорично беше създание от кошмарите на Майлс и от ниции други. Наглед като гигантска хлебарка, но с пулсиращ

белезникав корем, прибрани хитинови криле в кафяв цвят и поклащаща се глава. Придвижваше се на два пръчкоподобни задни крака и също като гущера държеше платнени торби в предните си щипки. Средният чифт крачка ту се появяваше, ту изчезваше, сякаш болният мозък на Майлс не може да реши имат ли място в тази едромащабна проекция на до болка познатите му гадинки, или не.

Когато двамата се приближиха и забавиха стъпка, вперили очи в него, Майлс се подпря на стената и пробва с едно предпазливо:

— Здравейте?

Маслената буболечка обърна глава към него, измери го с поглед и посъветва по-ниския си спътник:

— Не го доближавай, Джин. Пиянде нек'во или наркоманче, като гледам. Виж му очите само. — Мандибулите на долната челюст и сетивните пипалца потрепваха при всяка дума, а гласът на буболечката звучеше старчески и войнствено.

Майлс би могъл да обясни, че макар понастоящем действително да е дрогиран, принципно не е пристрастен към никакви наркотици, но нямаше нито силите, нито желанието да си прави труда. Вместо това изкриви лице в широка дружелюбна усмивка. Привиденията се дръпнаха назад.

— Хей — ядоса се Майлс. — Не е възможно да ви се струвам толкова противен, колкото ми изглеждате *вие* на мен. Примирете се. — Може да се беше набутал в някоя приказка за животни — като онези, които беше чел до припадък на Саша и Хелен в детската им стая. „Само дето животинките от приказките обикновено са сладки и пухкави“, помисли си. Защо изпадналите му в химическа омая неврони не бяха сътворили гигантски котенца вместо тези уроди?

Превключи на най-строгия си дипломатически глас и каза:

— Моля да ме извините, но изглежда, съм изгубил пътя си. — „А също портфейла, половината си дрехи, бодигарда си и здравия си разум.“ Както и — ръката му се вдигна несъзнателно към шията — ревизорския пръстен с печат, който носеше на верижка. Не че вградените в пръстена оторизации и други трикове биха му свършили работа в комната на този свят, но гвардеец Роик поне би могъл да го издири по вградения предавател. Стига Роик още да беше жив. Беше на крака, когато Майлс го видя за последно, преди паникьосаната тълпа да ги раздели.

Някакво камъче се заби в стъпалото му и той се отмести крачка встрани. Щом очите му правеха разлика между камъчета, натрошено стъкло и парчета пластмаса върху плочника, защо не различаваха хора от гигантски насекоми?

— При последната ми тежка алергична реакция бяха гигантски цикади — уведоми той маслената буболечка. — Като си помислиш, гигантска маслена буболечка е по-добре. Ничий друг мозък на тази планета не би могъл да роди маслени буболечки, освен може би този на Роик, така че отлично знам откъде идвате. Ако се съди по декора наоколо, на местните сигурно им се привиждат разни типове с глава на чакал или човекът-ястреб, или нещо друго от този сорт. С бели лабораторни престилки. — Двамата пред него отстъпиха още крачка назад и Майлс си даде сметка, че е изрекъл мислите си на глас. С какво ги плашеше толкова? Очите му светеха с призрачна светлина ли? Хвърляха червени кръвожадни мълнии или що?

— Не му обръщай внимание, Джин — каза маслената буболечка и дръпна за ръкава гущерския си спътник. — Не му говори. Върви бавно, и толкова.

— Не трябва ли да му помогнем? — отвърна гущерът със значително по-младежки глас. Майлс не можа да прецени дали е момчешки, или момичешки.

— Трябва я! — каза той. — С всичките тези ангели, дето ми се мотаят пред очите, дори не виждам къде стъпвам. И обувки нямам. Лошите хора ми ги взеха.

— Хайде, Джин! — каза маслената буболечка. — Трябва да занесем тези торби със съкровища преди мръкнало, иначе ще си изпатим от секретарите.

Майлс се опита да прецени дали последната реплика би имала някакъв смисъл за мозъка му при нормални обстоятелства. Едва ли.

— Къде искате да отидете? — попита гущерът с младежкия глас и издърпа ръкава си от хватката на маслената буболечка.

— Ами... — „Не знам“, даде си сметка Майлс. „Обратно откъдето дойдох“ не беше опция поне докато не преминеше действието на опиата и Майлс не съобрази поне в някаква степен кои са враговете му — върнеше ли се на конференцията по крионика, ако тя изобщо беше продължила след неочаквания погром, можеше да се набути право в ръцете им. „У дома“ определено беше в списъка му и

до вчера го оглавяваше, но после нещата станаха... интересни. И все пак, ако враговете му просто бяха искали да го убият, възможности не им бяха липсвали. Което даваше известна надежда... — Още не знам — призна той.

Маслената буболечка със старческия глас каза отвратено:

— Е, значи не можем ви помогна. Хайде, Джин!

Майлс облиза напуканите си устни, но те не се навлажниха особено. „Не, не ме оставяйте!!!“ На глас и без удивителни каза:

— Много съм жаден. Поне ми кажете къде да намеря вода за пиене. — Колко време беше прекарал под земята? Водният часовник на мехура му не беше надежден, защото по някое време Майлс сигурно беше спрял да се облекчи в някой ъгъл на криокоридорите, макар да нямаше спомен за това. Жаждата му обаче сочеше скиталчески период с продължителност между десет и двайсет часа. Ако бяха двайсет, поне опиятът би трябвало скоро да се разкара от кръвообращението му.

Джин, гущерът, каза бавно:

— Мога да ви донеса вода.

— Не, Джин!

Гущерът дръпна отново ръката си.

— Не ми казвай какво да правя, Яни! Не си ми родител! — При последната дума гласът му стана писклив.

— Тръгвай. Уредникът ни чака, за да затвори!

Неохотно и като хвърляше погледи през шареното си рамо, гущерът се остави да го повлекат по тъмната улица.

Майлс се смъкна с гръб по стената и въздъхна от умора и отчаяние. Отвори уста, но мъглата не облекчи жаждата му. Плочникът и стената студенееха през тънките му дрехи — беше само с ризата си и сивите панталони. Бяха му взели колана, дори джобовете му бяха изпразнили. С настъпването на нощта щеше да става още по-студено. Улични лампи нямаше, но поне небето щеше да отразява в кайсиеви отсенки градските светлини, което беше значително подобрене след пълния мрак в подземията. Запита се колко ли студено трябва да му стане, преди да пропълзи обратно в убежището на криокоридорите. „Много по-студено от това.“ А той мразеше студа.

Дълго седя така. Трепереше и слушаше далечните градски шумове и тихите писъци в главата си. Ангелската орда наистина ли започваше да се претопява в безформени мазки, или само така му се

струваше? Е, надеждата умира последна. „Изобщо не трябваше да сядам.“ Мускулите на краката му започваха да се схващат сериозно и не беше ясно ще успее ли да се изправи.

Уж се чувстваше твърде зле, за да заспи, но явно беше задрямал, защото по някое време се стресна от докосване по рамото. Джин клечеше до него и изглеждаше една идея по-малко гущерски отпреди.

— Господине — прошепна Джин, — ако искате, можете да дойдете с мен в скривалището ми. Имам няколко шишета с вода. Яни няма да ви види, защото си легна.

— Т'ва — запъна се Майлс, — това звучи страхотно. — Изправи се с мъка и една силна младежка ръка го прихвана, преди да се строполи.

Сред виещ ореол от шеметни светлинки Майлс тръгна след новия си гущерски приятел.

Джин погледна през рамо да види дали странният мъничък мъж, не по-висок от него самия, продължава да върви подире му. Дори в тъмното се виждаше, че пииядето е мъж, а не дете, за каквото го беше взел отначало. Гласът му беше на голям, а и се изразяваше дълго и сложно въпреки лекото заваляне на думите и странния акцент, който звучеше като трополящи камъни. Вървеше бавно и тромаво, почти като дъртия Яни. Но когато усмивка махнеше напрежението от лицето му, то ставаше мило и някак такова, все едно усмивките се чувстват у дома си на него. Яни беше сърдитко и никога не се усмихваше.

Изглежда, някой беше ступал малкия мъж и Джин се чудеше защо. Панталоните му бяха скъсани на коленете и омазани с кръв, по ризата му също имаше кафеникави петна. Изглеждаше доста хубава, все едно — преди да го отъркалят с нея — е била лъскава и без нито една гънчица, макар че как се постигаше този ефект, Джин нямаше представа. Не че имаше значение. Важното беше, че поне засега това странно ново същество си беше само за него.

Стигнаха до металната стълба, катереща се по външната фасада на топлообменната инсталация, и Джин отново огледа кървавите петна и непохватните движения на спътника си — и се сети да попита:

— Можете ли да се качите по стълбата?

Малкият мъж погледна нагоре.

— Качването по стълби не е сред любимите ми занимания. Колко висока е тази крепостна кула в действителност?

— Ами до покрива.

— Което ще рече, хм, два етажа? — каза малкият мъж, а после добави под нос: — Или двайсет?

— Само три — отвърна Джин. — Моето скривалище е на покрива.

— Това със скривалището звучи добре. — Мъжът облиза напуканите си устни, но езикът му май не беше по-влажнен от тях. „Наистина му трябва вода“, помисли Джин. — По-добре ще е ти да тръгнеш първи. В случай, че взема да се подхлъзна.

— Трябва да съм втори, за да изтегля стълбата.

— О. Хубаво. — Малка яка ръка посегна към една от металните пречки. — Нагоре. Нагоре е добре, нали? — Поспря, пое си шумно дъх, после се заизкачва.

Джин го последва пъргаво като гущерче. На три метра от земята спря, за да дръпне лоста на механизма, който вдигаше стълбата извън обсега на неканени посетители. След още три метра стигна до мястото, където стълбата свършваше, заместена от широки стоманени скоби, забити в стената. Малкият мъж се беше справил и с тях, но сега стоеше като залепнал за ръба на покрива.

— Къде съм? — извика към Джин. В гласа му се долавяше напрежение. — Усещам, че нивото от другата страна е по-ниско, но нямам представа с колко.

Стига бе, не беше чак толкова тъмно.

— Просто се претърколете, ако не можете да се наберете на ръце. Парапетът е висок само половин метър.

— Аха. — Обутите в чорапи крака се люшнаха и изчезнаха зад парапета. Чу се тупване, последвано от сумтене. Джин също се прехвърли през парапета и видя малкия мъж да седи на плоския покрив и да драци с пръсти сред чакъла и боклуците, все едно търси нещо, за което да се хване.

— О, да не би да ви е страх от високото? — попита Джин. Чувстваше се глупаво, че не се е сетил да попита по-рано.

— Обикновено не. Зави ми се свят. Съжалявам.

Джин му помогна да се изправи. Мъжът не се дръпна, така че Джин го поведе покрай двете четвъртити топлообменни кули. Чули

познатите му стъпки, Гали, Вейка, госпожа Шарка и шестте ѝ оцелели деца изтичаха да го посрещнат сред врява и кудкудякане.

— Боже мили. Сега пък ми се привиждат пилета — каза мъжът със задавен глас и наби спирачки. — Е, може да се каже, че се родяат с ангелите. Имат крила и прочие.

— Престани, Вейке — каза строго Джин на кафявата кокошка, която се опитваше да клъвне единия крачол на госта, и я бутна настрана с крак. — Не ви нося нищо за ядене. Потрайте малко.

— И ти ли виждаш пилета? — попита предпазливо мъжът.

— Ми да. Мои са. Бялата е Гали, кафявата е Вейка, а тази на черно-белите петна е госпожа Шарка. А това са нейните пиленца, макар че май вече са ярки. — Попораснали и в процес на смяна на перушината, „пиленцата“ не изглеждаха особено апетитно, никак даже, и Джин за малко да се извини за това на госта си, който продължаваше да зяпа объркано комитета по посрещането в сбирания се мрак. — Кръстих я Гали, защото научното име на пилетата е Gallus gallus. — Весело име, което звучеше като галоп-галоп и винаги го караше да се усмихва.

— Има... логика — каза мъжът и се остави Джин да го поведе нататък.

Свиха зад ъгъла и Джин по навик провери състоянието на импровизирания покрив от парчета брезент и найлон, който беше стъкмил между двете кули да пази животинското му семейство от вятър и дъжд. Дрипавата палатка беше уютна и по-голяма от собствената му спалня, преди да... Джин бързо прогони спомена. Пусна странника колкото да скочи на един стол и да щракне ключето на голата крушка, която висеше от централния прът и къпеше в светлина тайното му царство не по-зле и от най-хубавото централно осветление. Мъжът вдигна ръка пред зачервените си очи и Джин отново посегна към ключето да намали силата на светлината.

Когато слезе от стола, Късметлийка се надигна от навитото на руло одеяло върху дюшека от накъсана мека хартия, протегна се, измяука и скочи към него, после се изправи на задните си крака, сложи предната си лапка на коляното му и задраска с нокти. Джин се наведе и я почеса зад пухкавите сиви уши.

— Вечерята още не е дошла, Късметлийке.

— Тази котка наистина е с три крака, нали? — попита мъжът. Доста притеснено. Джин се надяваше, че гостът му не е алергичен към котки.

— Да, прекълчи си едната предна лапа на врата, когато беше още малко коте. Няма си име. Беше на мама. — Джин стисна зъби. Това, последното, нямаше причина да го споменава. — Тя е просто *Felis domesticus*.

Соколът Жиро нададе пронизителен писък откъм стойката си, а черно-белите мишки се разтичаха в клетките. Джин ги поздрави поред. Разбрали, че няма да ги нахранят, животинките се умърлушиха и кротнаха.

— Обичате ли мишки? — обърна се Джин към госта си. — Ако искате, ще ви дам да подържите Джини. Тя е най-дружелюбната.

— Може би по-късно — промърмори мъжът, после се поколеба. Изглежда, беше забелязал разочарованата физиономия на Джин, защото хвърли поглед към рафта с клетките и добави: — Харесвам мишките. Просто ме е страх да не изпусна Джини. Ръцете ми треперят. Днес с часове се лутах из вашите Кριοкомби. — След миг добави: — Навремето познавах един пилот, който имаше хамстери.

Джин грейна. После се сети.

— Ох, забравих водата! Ей сега ще донеса!

— Да, ако обичаш — каза мъжът. — Това е стол, нали? — Стискаше облегалката на стола, на който Джин беше стъпил, за да стигне до лампата, май всъщност се подпираше на него. Изподрасканата кръгла маса до стола, изхвърлена от някое кафене и безценна находка за бездомниците, преди се клатеше доста, но уредник Тенбъри беше показал на Джин как да я оправи с няколко подложки.

— Ми да, сядайте! Извинявам се, че столът е един, обаче обикновено само аз идвам тук горе. Вие сте ми гостенин, така че сядайте. — Мъжът се отпусна като подкосен на стария пластмасов стол, а Джин взе от един рафт еднолитровото шише вода, отвори го и му го подаде. — Ще ме извините, но нямам чаша. Дано не сте гнуслив, защото и аз пия от шишето.

— Ни най-малко — каза мъжът, надигна бутилката и загълта жадно. А после, когато в шишето остана едва една четвърт от

съдържанието му, внезапно спря и попита: — Чакай, това ли е всичката ти вода?

— Не, не. При топлообменните кули има кранове. Единият е счупен, но уредникът поправи другия, когато преместих животинките тук. И за палатката ми помогна. Секретарите казаха, че не можело да ги държа вътре, защото някои хора се оплаквали от врявата и миризмата. Но тук горе ми е по-добре. Пийте колкото искате. Ще наля още.

Малкият мъж допи водата, върна шишето на Джин и явно реши да се възползва от поканата.

— Ще ми налееш ли още?

Джин изтича до крана и напълни бутилката, като използва случая да изплакне съдинката на кокошките и да им налее прясна вода. Гостът му изпи на екс още половин литър, после спря да си почине и очите му сякаш сами се затвориха.

Джин се опита да прецени колко е стар малкият мъж. Лицето му беше бледо, вертикални бръчки насичаха челото му, други, по-малки, се разперваха като ветрила край очите, а страните и брадичката му тъмнееха от едnodневна четина. Но всичко това можеше да е заради престоая му долу, преживяване, способно да разтърси и най-смелия човек. Тъмната му коса беше хубаво подстригана и със сребърни нишки тук-там — улавяха светлината. Тялото му изглеждаше по-скоро маломерно, отколкото деформирано, с достатъчно мускулна маса, но главата му определено беше възголяма — впечатление, което се подсилваше от късия врат. Джин реши да обуздае любопитството си и да подходи отдалеко, за да не обиди госта.

— Как се казвате, господине?

Мъжът отвори очи. Бяха чисто сиви и сигурно биха изглеждали бистри, ако не бяха толкова кървясали. Изобщо, видът му беше твърде съмнителен и ако мъжът беше по-едър, Джин сигурно щеше да се притесни.

— Майлс. Майлс Во... е, останалото е доста дълго и трудно за произнасяне тук, където хората не са свикнали с тези фамилии. Викай ми Майлс. А ти как се казваш, хла... младежо?

— Джин Сато — каза Джин.

— Тук ли живееш? На покрива?

Джин сви рамене.

— През повечето време. Никой не се качва тук да ме тормози. Асансьорите вътре не работят. Вече съм почти на дванайсет — добави той, после реши, че е бил достатъчно любезен, и подкара по същество: — А вие на колко сте?

— Почти на трийсет и осем.

— О. — Разочароващо стар и най-вероятно скучен по тази причина. Е, не беше стар колкото Яни все пак, но пък възрастта на Яни трудно можеше да се прецени. — Имате странен акцент. Оттук ли сте?

— Ни най-малко. От Бараяр съм.

Джин сбърчи чело.

— Къде е това? Някакъв град ли е? — Не беше териториална префектура, защото Джин знаеше имената и на дванайсетте. — Никога не съм го чувал.

— Не е град. Планета е. И по-точно — трипланетна империя.

— Инопланетянин? — Джин се ококори. — Никога не съм срещал инопланетянин! — Тазвечерната боклучарско-иманярска обиколка явно се бе оказала доста по-плодотворна от обикновено. Макар че, ако човекът беше турист, сигурно щеше да си тръгне веднага щом успее да се обади в хотела или на приятелите си, а това беше обезсърчаваща мисъл. — Крадци ли ви нападнаха? — Крадците нападаха наркомани, пияници и туристи, така беше чувал Джин. Явно те минаваха за лесна плячка.

— Нещо такова. — Майлс го изгледа с присвити очи. — Да си гледал някакви новини през последните ден-два?

Джин поклати глава отрицателно.

— Само Сузе секретарката има работещо комтабло тук.

— Тук?

— На това място. Било е криокомплекс, но са го опразнили и изоставили много отдавна, още преди да се родя. После разни хора се нанесли тук, защото нямало къде другаде да идат. Може да се каже, че всички ние се крием. Е, в кварталите наоколо хората знаят, че тук живеят някакви нелегални, но Сузе-сан казва, че ако внимаваме много и не ги безпокоим, те също няма да ни закачат.

— Онази, хм, особа, с която беше по-рано? Яни? Той кой е? Твой роднина?

Джин поклати енергично глава.

— Не, просто дойде един ден, като повечето от нас. Той е съживен — обясни многозначително.

— Искаш да кажеш, че е криосъживен, така ли?

— Да. Ама това не го радва особено. Договорът му с неговата корпорация бил само за сто години — сигурно е платил доста, преди да го замразят. Но забравил да спомене, че не иска да го размразяват, преди да е открито лечение срещу старостта. И понеже това го нямало в договора му, от корпорацията го върнали. Сега сигурно съжаляват, защото им е ядосан и вече не гласува за тях. Явно е очаквал различно бъдеще, не като това. Много е стар, объркан е и не може да си намери работа, с която да изкара достатъчно пари, за да го замразят отново. Непрекъснато се оплаква.

— Аха... разбирам. Май. — Малкият мъж стисна очи, после ги отвори и потърка челото си, все едно го боли главата. — Боже, кога най-после ще ми се проясни мозъкът?!

— Може да си полегнете на моя дюшек, ако искате — предложи свенливо Джин. — Ако не ви е добре.

— Представа нямаш колко си прав, младежо. Не ми е добре. — Майлс надигна отново шишето и допи водата. — Колкото повече изпия, толкова по-бързо ще разкарам отровата от кръвообращението си. Къде пускаш вода? — попита той, после, когато Джин примигна неразбиращо, добави: — Клозет, тоалетна, баня, писоар? Има ли в сградата?

— А! Има, но е доста далеч. Когато се задържам повечко тук горе, използвам улука в ъгъла и отмивам с кофа вода. Обаче не казвам на жените. Ще мрънкат, макар че пилетата ползват целия покрив за тоалетна, а това на никого не прави впечатление. А и тревата под улука е по-зелена от другаде.

— Аха — каза Майлс. — Поздравления. Без да искаш, си преоткрил клозетните шахти, мой гуцерски оръженосецо. Съвсем на място в един замък.

Джин нямаше представа защо гостът нарича топлообменната инсталация „замък“, нито за какви шахти говори, но половината неща, които казваше малкият мъж, и без това нямаха смисъл, така че реши да не пита за подробности.

— Докато си почивате, ще ида да донеса храна — предложи Джин.

— След като си почина, стомахът ми може да се е успокоил достатъчно, за да се възползвам от поканата ти.

Джин се усмихна и скочи.

— Искате ли още вода?

— Няма да откажа.

Когато се върна, Джин завари малкия мъж да се настанява на дюшека до стената на топлообменната кула. Късметлийка му помагаше. Той я почеса разсеяно зад ушите, после и по гръбчето, което се изви на дъга под пръстите му. Котката го удостои с одобрителен поглед и започна да преде. Майлс се отпусна с доволна въздишка, взе пълното шише от Джин и го остави на пода до главата си.

— Божке. Колко хубаво. — Късметлийка скочи на гърдите му и се зае да души четината под брадичката му. Мъжът изкриви търпеливо очи към нея.

В този момент на Джин му хрумна нов повод за притеснение.

— Щом ви се вие свят от високото, улукът може да се окаже проблем. — С ужас си представи как гостът му се премята с главата надолу през ниския парапет, докато се облекчава в мрака. Гостът му от друга планета. — Вижте, кокошките не летят добре, нищо че имат крила, а пиленцата изобщо не могат. Изгубих две от децата на госпожа Шарка, когато станаха достатъчно големи да скачат на парапета, но не толкова, че да смекчат удара с пърхане, ако паднат. Затова, докато им заякнат крилцата, им връзвах дълъг канап за едното краче, за да не се отдалечават прекалено. Така че бих могъл да... ами... да ви вържа за глезена или нещо такова?

Майлс го зяпаше отдолу с леко килната глава и за миг Джин ужасно се притесни, че е обидил госта си. Но след малко Майлс каза с гъгнив глас:

— Знаеш ли... предвид обстоятелствата... идеята ти може да се окаже добра, младежо.

Джин се ухили облекчено и изрови едно въже от тайните си запаси. Стегна здраво единия край за металното перило до вратата на кулата, провери дали въжето стига до улука в ъгъла, после се върна да върже другия около глезена на госта си. Малкият мъж вече беше заспал, гушнал шишето с едната си ръка и сивата котка с другата. Джин уви въжето два пъти и направи здрав възел. После се качи

отново на стола и намали светлината на лампата почти докрай, като се стараеше да не мисли за майка си.

„Да спиш в кош и да сънуваш грош.“

„Ако някога намеря грош, ще си го прибера в касичката. Как изглеждат грошовете?“

„Не знам. Дребни монети. Това е просто глупаво стихче за лека нощ. Заспивай, Джин!“

Преди от тези думи му ставаше топло, сега му ставаше студено. Той мразеше да му е студено.

Доволен от взетите предпазни мерки, които гарантираха, че интересният му гостенин няма да се претрепе, Джин се прехвърли през парапета и заслиза по стоманените скоби. Ако побързаше, все още можеше да стигне до задния вход на кафене „Аяко“, преди да са изхвърлили остатъците от чиниите на клиентите.

2.

Когато гвардеец Роик се събуди за втори път — или за трети, може би, — плътната опиумна пелена в главата му се беше разнесла до тънка пулсираща мъглица. Опипа китката си за комуникатора и както можеше да се очаква, не го откри. Обърна се с пъшкане върху мухлясалия дюшек, сложен директно на пода в това... помещение, отвори очи и за пръв път видя затвора си на дневна светлина.

Мебели нямаше. „Прилича на стара хотелска стая“, реши той, съдейки по площта, петната, контактите, ръждясалата противопожарна пръскачка на тавана и евтината лампа над единствената врата. Дюшекът лежеше в стенна ниша, където преди навярно бе имало гардероб, срещу малка баня с откачена врата. Около единия му глезен беше стегната верига, другият ѝ край беше прикрепен с болт към стената. Беше достатъчно дълга, та Роик да може да ползва банята, както подсказваха смътните му спомени от изминалата нощ, но не и за да стигне до входната врата.

Завлече се до банята, използва тоалетната и си наля вода в евтината пластмасова чашка, която явно беше оставена с тази именно цел. Изпи още няколко чаши с надеждата да разкара по-бързо мътилката от главата си. Над петносаната вана имаше дълъг тесен прозорец. Роик спря погледа си върху еднообразния склон навън, гъсто обрасъл с високи, заострени при върха иглолистни дървета, тъмни и с преплетени клони. Почука по стъклото — тъпият звук го определяше като нечупливо поне за онези, които нямаха мощна бормашина или плазмена дъга на разположение.

Реши да пробва колко е дълга веригата. Покриваше само половината разстояние до единствената врата, но Роик откри, че ако стои прав, вижда без проблеми през прозореца на стаята — стъклото не беше поляризирано, нямаше и пердета. „Явно не очакват посетители.“ Стаята, изглежда, се намираще на втория етаж и вратата до прозореца се отваряше към балкон по протежение на цялата сграда. Гледката зад балконския парапет се спускаше към широка алея, която

след плавен завой се губеше от поглед сред гъстата иглолистна тайга. Други сгради не се виждаха.

Вече не беше в града, това поне изглеждаше сигурно. Беше ли видял ореол от градски светлини на нощния хоризонт? Помнеше само слабото осветление в банята. Можеше да е на десет километра от Нортбридж — или на десет хиляди. Нямаше представа коя цифра е по-близка до реалната, знаеше само, че по-късно това ще е от съществено значение.

Върна се при дюшека, клекна и се зае да човърка болта в стената — единственото потенциално слабо място в охранителния план на тъмничарите му. Не помръдваше проклетникът, а и беше твърде малък за големите пръсти на Роик. Виж, ако успееш да го хване здраво и да го разклати...

„Как, по дяволите, се забърках в тази каша?“ Представи си критичния коментар на гвардейски командир Пим относно вчерашните си действия и изтръпна. Сегашното беше сто пъти по-лошо от скандалното фиаско с буболечешкото масло. А всичко беше започнало толкова добре преди четири седмици.

И неочаквано, разбира се, но това не беше нищо ново — галактическите мисии, на които император Грегор изпращаше лорд-ревизор Воркосиган, по правило бяха неочаквани. След дузина пътувания извън планетата в компанията на негова милост Роик започваше да свиква със спешното събиране на багажа на негова милост — в ролята си на ординарец; с подготовката на пътните документи, на негова милост и своите — в ролята на личен асистент (пак в тази си роля Роик пътуваше извън Империята, защото се беше убедил, че галактиците са принципно неспособни да проумеят смисъла на древното и почетно звание „гвардеец“), и в ролята си на охрана на негова милост. Както и — макар че негова милост предпочиташе да не обсъжда на глас този аспект от задълженията му — в ролята на личен медтехник, който има грижата за хроничните здравословни проблеми на негова милост. Е, ако трябваше да е докрай откровен, компетентната прислуга в дом Воркосиган, достигнала нови висини на компетентност под вещото ръководство на лейди Екатерин Воркосиган, беше смъкнала от плещите му първата от гореспоменатите задачи. Промяната в собствените му планове се беше оказала по-неприятна, защото тъкмо беше събрал куража да покани госпожица Пим в

Хасадар, където да я запознае с родителите си. Но Аури беше щерка на гвардеец и не му се разсърди. Вече година ухажваше дъщерята на командира си — ухажваше я тайно и сложно, почти като онези земни насекоми, за които му беше разказала лейди Воркосиган. Онези, при които мъжкият подхождал крайно предпазливо от страх възлюбената му да не го сбърка с обяда. Само дето в неговия случай страшилището беше гвардейски командир Пим, който щеше да му откъсне главата и да я схруска при първата погрешна стъпка.

Въпреки всичко след няма и ден двамата с негова милост се качиха на совалката за орбитален трансфер, а оттам на скоковия кораб, където прекараха в удобство и скука трите седмици път до Нова надежда II или Кибу-дайни, както я наричаха местните, за да я различават от две други планети и една трансферна станция със същото име във възлената връзка. Кибу, за по-кратко и за удобство. Негова милост — по навик, останал му от работата в Имперската служба за сигурност — не обичаше да губи време на път и моментално натовари Роик с преглеждането на куп информация за обекта на мисията, а самият той се зае с още по-големи по обем и по-секретни доклади.

На Роик тази мисия му изглеждаше непонятна. Вярно, че лорд Воркосиган беше единственият сред познатите му, който наистина бе умирали и после бил криосъживен, поради което бе най-подходящият експерт по този въпрос сред ревизорите на Грегор — личната експертна глутница на императора по разрешаване на сложни проблеми. А и имаше пребогат опит с галактиците. Освен това наскоро беше приключил успешно — в другата си роля, като пълномощник на баща си с право на глас в Съвета на графовете — неколкогодишната си активна дейност в различни подкомисии, която имаше за цел да приравни с галактическите стандарти бараярския закон за репродуктивните технологии. А криониката можеше да се разглежда като другата страна на тези пряко свързани с живота високи технологии и следователно беше тяхно логично продължение. Само че конференцията по крионика в Нортбридж, организирана от консорциум на местни криокорпорации, изглеждаше съвсем безвредна — цял хотел, пълен със завеяни учени и охранени адвокати.

— Не подценявай лошотията на учените, когато става въпрос за финансиране — беше казал негова милост, когато Роик му изтъкна

този довод. — Нито уменията на адвокатите да организират нападения от засада.

— Да, но обикновено не използват зашеметители или иглени пистолети — отвърна Роик. — Стрелят се само с думи. А на това бойно поле моите умения са безполезни. Почнат ли да се замерят с параграфи, ще се крия зад вашия гръб.

Излизаше, че е дръпнал дявола за опашката.

Изтърпял беше стоически всички заседания, които негова милост удостои с присъствието си — в дъното на съответните помещения, откъдето да наблюдава входовете и изходите, — и геройски се беше борил с дрямката, дори се беше опитал да следи дискусиите, макар негова милост да записваше всичко без изключение. Придружавал бе негова милост на обеда с другите делегати и на пищни вечерни приеми, давани от спонсорите на конференцията, понякога го следваше неотлъчно като сянка, надвиснал над дребничкия ревизор, друг път негова милост му даваше знак да се отдалечи и да подпира стената. Научил беше за криониката и за хората, които се занимават с нея, много повече, отколкото би искал да знае.

И стигна до логичния извод, че цялата тази мисия е плод на заговор между лейди Воркосиган и императрица Лайза, чиято цел беше да осигури на Екатерин жизнено необходимата ѝ почивка от един съпруг, който диагностицираше всяко оплакване като знак за скука, която следва да бъде прогонена с поредната вълнуваща задача. А тъй като лейди Воркосиган и без това въртеше огромно домакинство, грижеше се за шумно ято от четири малки деца и един тийнейджър от предишен брак, организираше приеми и посрещаше гостите на съпруга си в двойното му качество на имперски ревизор и наследник на стария граф, надзираше земеделските проекти по тераформирането на окръг Воркосиган и отчаяно се опитваше в „свободното“ си време да върти бизнес с парков дизайн, прислугата вече правеше залози кога на мадам ще ѝ избият балансите и коя щура идея на негова милост ще я накара да го изхвърли през някой от прозорците на четвъртия етаж. Пътуването до Кибу-дайни изглеждаше разумен заместител.

Но дори и най-верният гвардеец трябва от време на време да ходи до тоалетната и точно затова Роик отдавна настояваше, че имат нужда от още един, а защо не и от двама души допълнителна охрана по

време на екскурзии като тази, а икономииите да вървят по дяволите. Върнал се беше от тоалетната... предната вечер? Или му се губеше повече от един ден? Така или иначе, върна се от тоалетната и откри, че негова милост го няма в залата на приема. Справка с комуникатора на китката му показва, че негова милост е някъде на горния етаж, където партито течеше в по-уединена обстановка. Комуникаторите им поддържаха кодиран канал за връзка с набор от кодове, сред които и „ела, че ми трябваш“. В момента въпросният код не беше активиран, така че Роик изскърца със зъби и зачака с опънати нерви. Когато негова милост най-сетне се появи на витото стълбище, видя Роик и слезе при него, като подръпваше самодоволно маншетите на ризата си, видът му вещаеше всичко друго, но не и спокойствие. За онези, които го познаваха добре, тоест. В очите му се беше появил характерният маниакален блясък, скорострелни усмивчици се гонеха по физиономията му, а от цялото му същество се излъчваха вълни на въодушевление. Нищо лошо, само че негова милост обикновено го въодушевяваха откачени неща.

— Какво? — попита с повишено ниво на тревога Роик, на което негова милост отвърна:

— По-късно. Стените имат уши.

Така че на Роик му се наложи да стиска зъби до полунощ, когато се прибраха в стаята си. Там негова милост извади от багажа заглушителя на подслушвателни устройства — за пръв път, откакто бяха пристигнали на планетата, — както и кодирания предавател, седна на бюрото и започна да трака по клавиатурата.

— Е? — попита нетърпеливо Роик. — На какво се дължи внезапното ви въодушевление?

— Отбелязах първия си пробив в този случай след скуката от последните дни. Току-що ми предложиха подкуп.

Роик застина. Опитът да се подкупи имперски ревизор се наказваше жестоко на Бараяр, можеше да се стигне и до смъртна присъда. „Но не сме на Бараяр, и толкова по-зле.“

— Хм... и това е нещо хубаво?

— Където има дим, има и огън, както гласи народната мъдрост. — Негова милост продължи да трака жизнерадостно по клавиатурата: съставяше доклад, предназначен само и единствено за очите на императора. — Дим, да. Или димна завеса. Имай предвид, че опитът да

ме подкупят беше изпълнен много елегантно. Чак ми е кеф, че имам насреща си интелигентни хора, а не идиоти. О, Лайза, права беше ти, права. Чудя се как ли го е надушило комарското ти носле.

— И вие какво направихте? — попита с нарастваща тревога Роик.

— Как какво? Е, да, ти никога не си бил член на екипаж от галактически наемници, затова питаш. Не си участвал и в мисии на отдела за секретни операции. И при едните, и при другите съществува изпитана политика по отношение на подкупите. В старата ми флотилия правилото беше да приемеш каквото ти се предлага, да докладваш на командването, а след това да направиш онова, което така или иначе си смятал да направиш. В секретните операции е долу-горе същото — приемаш подкупа и тръгваш по нишката. Защото нишките си имат два края, нали така. Изиграваш си ролята, после започваш да навиваш предпазливо макарата... и виждаш какво се е хванало на кукичката... Ха! — възкликна доволно негова милост и удари с драматичен жест заключителния клавиш на доклада си.

— И какъв беше подкупът? — настоя Роик. — Или... не трябва да знам? — „За бога, пак ли ще се наложи да работя на тъмно?“

— Някои много интересни акционни опции в „Ширагику-ша“ — иначе казано корпорация за крионика „Бялата хризантема“. Същата „Бяла хризантема“, която води преговори за установяване на франчайз на Комар. Опцията е да закупя техни акции на преференциални цени с изключително благоприятна фиксирана лихва. Нещо повече, предложиха да ми заемат необходимата инвестиционна сума при нулева лихва без погасяване на заема преди стойността на акциите да се удвои. Защото какво по-добро за тях от това да имат в списъка на местните си акционери човек с моите дебели връзки по самите върхове на империята? За мен по-любопитен е фактът, че не ми предложиха акции с право на глас. Тях ги давали единствено на клиенти с телесна температура под нулата.

От всички чудати варианти на демокрация, които беше виждал Роик, местната система тук, на Кибу-дайни, според която мъртвите също гласуваха, бе по-лоша дори от комарския вторичен пазар на вътрешнопланетарни акции с право на глас и му докарваше най-мъчително главоболие. Е, не гласуваха лично, разбира се, а чрез пълномощни, издадени приживе на криокорпорациите, които в замяна

изпращаха своите замразени повереници към едно незнайно и все по-отдалечаващо се бъдеще. Защото ако си решил да повериш смъртта и следващия си живот в ръцете на дадена компания, правото ти на гласоподавател между двете събития е нищожна жертва в сравнение с услугата, която ти предоставя тя.

Или както беше отбелязал саркастично негова милост, когато за пръв път се запозна с този факт:

— Навремето това несъмнено е изглеждало добра идея. — Тоест преди двеста-триста години, когато странните погребални ритуали на Нова надежда (Роик продължаваше да ги възприема именно като погребални въпреки напъните си към по-свободомислещ мироглед) тъкмо започвали да набират популярност.

— Хм — измърмори под нос негова милост и прати съобщението по кодирания му и обиколен маршрут.

Роик добре познаваше това „хм.“ От него го побиваха тръпки.

След което си легнаха да поспят преди последния ден на конференцията, който, по скромната преценка на Роик, взе че се разви по начин неочакван за никого, дори за негова откачена милост.

И ето че сега, боже мили, Роик беше изгубил дребния маниак.

Или не? Със закъснение се запита дали и негова милост не е бил отвлечен по време на мелето в хотелското фоайе.

Може и него да държаха тук. Роик заряза болта, премести се при страничната стена и почука — три серии от по три бързи почуквания. Повтори още веднъж сигнала. Нищо. Пробва на отсрещната стена — слава богу, веригата стигаше дотам, макар и едва-едва. И тук му отговори мълчание. Или съседните стаи бяха празни, или другарите му по пленничество все още бяха твърде дрогирани, за да отговорят. Или пък там бяха похитителите и той току-що ги беше уведолил, че е дошъл на себе си. „По дяволите!“ Може би трябваше да опита пак по-късно?

Върна се при болта, който му правеше мехури по пръстите, но не даваше никакви признаци на разхлабване. Продължи да го дърпа и натиска и се замисли. Беше изгубил от поглед негова милост само за секунда и точно тогава старите му рефлексии на уличен патрул се задействаха — помнеше как набута поне пет потенциални жертви на отвлечане в един асансьор. Вярно, че бяха цивилни и невъоръжени, но на него *не това му беше работата*, нищо че никой друг не се

опитваше да им помогне. Нямаше никакво оправдание за действията си, още повече че именно с тях си навлече гнева на нападателите и пак заради тях го обезвредиха с изстрел от зашеметител. „Може би негова милост е избягал и ще дойде да ме спаси.“ Срам, с който Роик не би имал нищо против да живее отсега нататък.

Резето на вратата изстърга, Роик се стресна и стисна ръце в скута си. Вратата се отвори и на прага ѝ застана кльощав млад мъж с права тъмна коса и дръпнати очи, едното потънало в синкавочервен оток. Изглежда с подозрение седналия на дюшека Роик, после влезе с накуцване, спря на крачка от изпънатата верига, остави на пода порционен поднос с готова храна и го бутна към Роик с дълга пръчка — най-вероятно дръжка от метла. Подносът не беше разпечатан. Значи планът не беше да го уморят от глад... или да го отровят? „Не бързай да си правиш изводи.“ Това би казал негова милост. Роик си даде сметка, че е гладен като вълк, но не посегна да придърпа подноса.

— Виждал съм те — каза внезапно. — Във фойето на хотела. — Отблизо при това. Нещата се бяха случили твърде бързо, за да прецени дали отвличането е работа на аматьори, или на професионалисти, но ако трябваше да гадае, би го определил като нещо средно между двете. Стрелецът, който го беше уцелил със зашеметителя, изглеждаше врял и кипял в такива постановки, но мъжете, които отговаряха за контрола и отвеждането на жертвите, бяха далеч от представата на Роик за стандарт — бил той военен, паравоенен или скаутски дори. Но пък похищението беше масово, следователно не беше замислено конкретно срещу бараярците — факт, който несъмнено би засегнал егото на негова милост, — но Роик не можеше да прецени дали това опростява, или усложнява загадката.

Кльощавият вдигна ръка към отеклото си око, намуси се и направи крачка назад. Явно и той помнеше Роик.

— Кой сте вие бе, хора? — попита гвардеецът. — И защо, по дяволите, ме отвлякохте... ни отвлякохте?

Кльощьото вирна глава и здравето му око засвятка.

— Ние сме Наследниците-освободители на Нова надежда. Защото това поколение — каза той и се фрасна с юмрук в гърдите — най-после прави необходимото да спре жадните за власт корпорации. Станали са толкова тлъсти и корумпирани, че нямаме друг избор освен да изгорим до основи цялата прогнила система и да започнем

отначало. Решени сме да отхапем мъртвата ръка на миналото, която ни мачка в прахта!

Роик го зяпаше сащисано. Кльощъто нямаше спиране: продължи да различава темата разгорещено, пък било и донякъде тенденциозно. Изглежда, НОНН беше някаква група за политически натиск, която беше зарязала неуспешните си опити да надвие в словесните дебати — и нищо чудно, ако всичките ѝ представители се изразяваха като този, реши Роик — и вместо това беше решила да вдигне мизата, като премине към враждебни действия. Сред пороя от наизустени лозунги и недоволство изплуваха и няколко смислени аргумента, които Роик беше чул по време на конференцията, но същината на тирадата, изглежда, се заключаваше в това, че Кльощъ и съмишлениците му нямаха нито пари, нито късмет, за което били виновни мъртвите, които държали цялата собственост на планетата, и това трябвало да се промени, за да има повече за живите. Изглежда, Кльощъ не правеше съществена разлика между корпорациите и техните замразени клиенти. Роик се въздържа да изтъкне на глас, че богатството на Кибу-дайни се управлява от живи хора от името на мъртви хора и че дори първите да бъдат сменени с други живи, едва ли някой би възложил тази задача точно на НОНН.

— Изгорете мъртвите! — завърши Кльощъ така, както други биха казали „амин“ в края на молитвата си преди лягане.

Изгорете, погребете, замразете — Роик не виждаше особена разлика освен в загубата на органични вещества, подлежащи на рециклиране.

— Но какво общо има това с нас? — удари го на молба той. — Ние не сме гласоподаватели. Другата седмица си тръгваме. Откуп ли ще искате?

Кльощъ тръсна горделиво глава.

— Не! Но ще направим необходимото цялата възлена връзка да научи за несправедливостта, страданието и *кражбата*, които царуват на Кибу! Никой — нито вие, галактиците, нито самодоволните старчоци на щат в корпорациите, тези тлъсти овце, които нямат други мечти и стремежи освен да легнат в свое собствено чекмедже за замразено месо; нито нашето собствено потиснато поколение по цялата планета... никой не ще остане в неведение, слепите ще прогледнат, глухите ще чуят!

— Аха — каза Роик и кимна. — С други думи, искате публичност. — Лично той би предпочел да искаха откуп. Негова милост можеше да го уреди за нула време веднага щом му позволят да се свърже с бараярския консул тук, а след това несъмнено щеше да измисли и някакъв хитър план да си върне парите. Само че Роик още не беше чувал за маргинална политическа групировка, която да откаже пари в брой. — Или откуп все пак? — попита предпазливо. — Или дори награда...?

Кльоцьо го изгледа презрително, но кой знае, след време семето можеше и да даде плод. Роик си имаше по-неотложни тревоги.

— Лорд Воркосиган... аз работя за него, няма начин да го сбърка човек, щото главата му стига някъде до твоите рамене, носи бастунче и говори бързо. Той тук ли е?

Празният поглед преструвка ли беше? Роик не можа да прецени.

— Защото ако е тук — продължи с растящо притеснение Роик, — трябва да ни сложите в една стая. Аз съм му личният медтехник и той има нужда от мен. От време на време получава ужасни пристъпи. Той е много важен човек на Бараяр, лорд и вор. Ще платят много пари, за да си го върнат жив и здрав. Но ако умре, докато е при вас, представа си нямате какво ще ви се стовари на главата. — Роик се чудеше дали постъпва разумно, като подхваща тази тема. Ако беше тук, негова милост явно беше решил да скрие истинската си самоличност, а с приказките си за баснословен откуп Роик можеше да провали плановете му.

Пристъпите, от които страдаше лорд Воркосиган след криосъживяването си, траеха само минута-две, но пък бяха страшна гледка — негова милост падеше като подкосен, подбелваше очи и се мяташе в конвулсии, а после се събуждаше адски кисел. Пристъпите не застрашаваха живота му, поне откакто лейди Воркосиган го беше накарала да обещае, че никога и при никакви обстоятелства няма да управлява сам превозно средство, било то наземна кола, въздушна кола, леколет, совалка или каквото и да било друго. Сигнали бяха до компромис по отношение на конете и велосипедите, стига милорд да си слага каска. Негова милост мразеше каските, но въпреки това спазваше обещанието си.

Нямаше нужда Кльоцьо да знае всички подробности, така че Роик изложи само медицинските факти, като поукраси малко тук-там,

докато не видя в очите му признаци на колебание. Накрая Кльоцьо отстъпи и каза:

— Добре де! Ще проверя. — А после направи нещо, което не би направил никой професионалист. Добави: — Но не съм виждал тук човек, който да отговаря на това описание.

Тръгна си и остави Роик насаме с мислите му. „Ясно. Този само изпълнява заповеди, не ги издава.“ С такива като Кльоцьо Роик често си беше имал работа на младини като уличен патрул в Хасадар, столицата на окръг Воркосиган — нещастници, на които никой разумен човек не би поверил грижата за нещо по-сложно от съдомиялна, но които бяха твърдо убедени, че някой друг е виновен за всичките им неприятности, както неведнъж му бяха обяснявали надълго, нашироко и често нечленоразделно, докато ги мъкнеше към ареста, където да си отспят след поредния запой или сбиване. Но това не означаваше, че са безвредни, особено ако попаднеха в непривична ситуация, която да ги изкара от равновесие, а при такива хора дори дребните неприятности често имаха този ефект.

Колкото до неприятностите на самия Роик, те никак не изглеждаха дребни. Плановете на Наследниците-освободители включваха ли избиване на похитените един по един, докато исканията им не бъдат изпълнени? „Нашите откачени маргинали на Бараяр със сигурност биха го направили“ — помисли си с известна гордост. Засега обаче операцията оставаше необичайно безкръвна — зашеметители и приспивателни, а не иглени пистолети и неввропаралитичен газ. Само дано негова милост се беше измъкнал.

Защото ако негова милост се споминеше, докато Роик отговаря за охраната му, то на Роик не би му останало друго освен да прати доклад по обезопасено комтабло и да си пререже гърлото собственоръчно. Смъртта беше за предпочитане пред това да го съобщи лично на определени хора. Представи си лицата на граф и графиня Воркосиган и на лейди Екатерин, когато им съобщава новината. На командир Пим и на Аури. Представи си Саша и малката Хелен, петгодишни — щеше да трябва да коленичи, за да ги погледне в очите... „Къде е татко, Роик?“

Не разполагаше с подходящ режещ предмет. Чувал беше за затворници, които си гълтали езика и така се задушавали до смърт — изви своя назад за опит, — но при него едва ли щеше да се получи. Можеше да пробва със стената. Зидарията явно беше добра предвид

проклетия болт, който не помръдваше и на милиметър. Ако се засилеше, дали щеше да се фрасне достатъчно силно в стената, че да си счупи дебелия врат?

Нямаше нужда да избързва, но нищо не пречеше да го има предвид. Негова милост все повтаряше, че човек трябвало да се нахрани добре, преди да взема решения на живот и смърт, а и нейна милост май го беше споменала веднъж. Роик въздъхна и се пресегна да вземе подноса с порцията.

Майлс се събуди внезапно — посред бял ден, под брезентов покрив и пред котешко лице, което го зяпаше любопитно от педя разстояние. След като се успокои, че тежестта върху гърдите му не се дължи на нов и обезпокоителен здравословен проблем, той махна трикракото зверче от себе си и предпазливо се надигна. Главоболие тип махмурлук — налице. Умора — налице. Пискливи ангели — липсват. Повторната проверка потвърди липсата им, факт, който заслужаваше поне две удивителни в края на изречението, реши той. Изобщо, никакви измишльотини не населяваха полезрението му, а мизансценът наоколо, макар и безспорно странен, не се родеше с никой от личните му кошмари.

Бутна настрана одеялото и плъзна поглед по убежището на покрива. Изобщо не приличаше на замък, беше си просто плосък квадрат с два топлообменника, между които беше опъната брезентова палатка. Или обор. Или зоологическа градина. В добавка към хищната птица, която клечеше на стойката си — красива, наперена и със собственическото отношение на ворски лорд към всичко, което мърда под зоркия ѝ поглед, — на очукани метални рафтове се кипреха клетките с черно-белите мишки в съседство с няколко стъклени терариума. Макар болшинството от обитателите им да се криеха зад грижливо аранжираната растителност, Майлс беше почти сигурен, че е видял костенурка. При отсрещната стена имаше три сандъка с накъсана мека хартия, които изпълняваха ролята на полози за кокошето население. Вейка, кафявата кокошка, още дремеше в своя. Майлс сведе поглед към въжето за простор, вързано около глезена му. „Да не би и аз да съм станал част от колекцията?“ Случвали му се бяха далеч по-лоши неща.

А ето го и колекционера. Джин, седнал на стола до кръглата масичка, се обърна с усмивка към него.

— А, събудихте се. Браво!

Видян без преобразяващия филтър на прецаканата от опиати мозъчна химия, Джин се оказа слабичко хлапе на прага на пубертета с права черна коса, която имаше нужда от ножици и гребен, с будни кафяви очи и типичните черти на местното население, продукт от смесването на основните раси, населили някога планетата. Ризата му беше възголяма, с навити ръкави и провиснала над торбести къси панталони. Безформени стари гуменки на бос крак допълваха тоалета му.

— Да ви направя ли закуска? — попита Джин. — Имам пресни яйца тази сутрин — цели три!

„Горд млад фермер“, помисли си Майлс. По всичко личеше, че яйцата ще заемат централно място и в собственото му непосредствено бъдеще.

— Малко по-късно — каза той. — Първо бих искал да се измия.

— Да се измиете? — повтори Джин, сякаш тази мисъл беше съвсем нова за него.

— Да ти се намира сапун? — продължи Майлс. — За депилатор няма и да питам.

Джин поклати отрицателно глава за депилаторния крем, после скочи, зарови из претърпаните рафтове и намери парче изсъхнал напукан сапун, пластмасов леген и един сивкав пешкир. Майлс развърза въжето от крака си с помощта на Джин, после му благодари за сапуна и другите неща, събра всичко в пластмасовия леген, заобиколи топлообменника, съблече се, коленичи пред работещия кран и успя да се измие, при това не само лицето, а косата и цялото тяло, като не пропусна да изтърка добре със сапуна стъпалата и коленете си. Последните бяха доста охлузени, имаше и синини, но признаци за инфекция не се забелязваха, което беше добре. Джин беше излязъл след него и зяпаше ококорено светлите белези, пресичащи торса му. Майлс навлече окъсаните си вмирисани дрехи, среса косата си с пръсти, завлече се обратно под навеса и се отпусна признателно на единствения стол, който младият му домакин му сочеше настоятелно.

Джин сложи метална тенджерка с вода на очукан походен котлон. Покривното царство на момчето очевидно беше обзаведено с

неща, които водеха произхода си от боклукчийските кофи, но някои бяха истински попадения. Водата кипна бързо и Джин внимателно пусна в тенджерката безценните три яйца.

— Кафявото го снесе Вейка — уведоми Майлс. — Другите две са на Гали. Съвсем пресни са, от нощес. И имам сол!

Разтича се и нареди на масичката две пластмасови чинии, шишето за вода, пълно догоре, и половин хляб, който беше малко сух, но иначе отличен. После му довери с тих глас:

— Яйцата излизат от дупетата на кокошките, между другото.

— Да, знам — отвърна сериозно Майлс. — И ние си имаме земни кокошки и други домашни птици.

Джин се отпусна.

— О, добре. Някои хора не знаят и се разстройват, като им кажа.

— Някои хора си мислят, че Бараяр е примитивен свят — предложи в замяна Майлс.

Джин грейна.

— Имате ли си много животни?

— Да, обичайните внесени от Земята видове плюс местната екосистема. Макар че в местната фауна преобладават дребните животни и най-вече насекомите. По-големи същества има само в моретата.

— Хората ходят ли за риба?

— В морето — не. В зарибените езера — да. Повечето бараярски животни и растения са отровни за хората.

Джин кимна нещо.

— Тук пък открили предимно микроорганизми, и то само около екватора. Смята се, че именно там се е появил кислородът преди последното голямо заледеяване. Засадили много земни растения по пътя на топящите се глетчери, северно и южно от екватора. Но животните са малко.

— Кибу-дайни прилича на Комар — това е втората планета от нашата империя — обясни Майлс. — Студен свят, подложен на бавно тераформиране. Сергияр — това е третата планета — сигурно би ти харесал. Има си напълно развита естествена екосистема и много удивителни животни, или така поне казва майка ми. Колонизиран е само преди едно поколение и учените още не са описали всички живи организми.

Джин го гледаше заплепен и Майлс реши, че току-що се е издигнал в очите му. Може би в неговия свят рядко се срещаха възрастни, с които да водиш смислен разговор? Особено ако „смислен“ се равнява на „зооложки“.

— Сигурно нямаш кафе. Или чай — каза Майлс, без да храни големи надежди.

Джин поклати глава.

— Не. Но имам две мехурчета кола. — Втурна се отново към рафтовете и се върна с две пластмасови мехурчета за безалкохолни напитки с пъстра опаковка. — Обаче са топли.

Майлс взе едното, примижа да разчете ситния шрифт на съдържанието — отвратителен бъркоч от евтини захари и химикали — и реши, че стомахът му няма да го понесе преди закуска дори сред химикалите да имаше кофеин. „Виж ти, кога стана толкова претенциозен, милорд ревизор?“ Или толкова *стар*, може би? Яйца, хляб и вода бяха достатъчно предизвикателство за чувствителния му стомах, така че той поклати глава и остави мехурчето.

Яйцата къреха на слаб огън. Майлс се огледа и каза:

— Интересно място е това. Не прилича на местата, където ни водиха. — И нищо чудно, щом туристическите обиколки се организираха от криокорпорациите. — Още колко души живеят тук?

Джин сви рамене.

— Сто... двеста? Не съм сигурен. Сузе-сан трябва да знае.

Майлс вдигна вежди.

— Толкова много! — Явно умееха да се сливат с пейзажа. Но пък дискретността беше жизненоважна за една нелегална комуна от самонастанили се. — Ти как се озова тук?

Ново свиване на раменете.

— Ами, случайно. Бях легнал да поспя в един парк и двама от тукашните ме видели. Обикаляли кофите, а намериха мен.

Нещо като местна традиция, изглежда.

— Семейството ти също ли е тук?

— Не.

Необичайно лаконичен отговор от иначе приказливото дете. Приказливо... или самотно?

— А къде е?

— Баща ми е мъртъв. — Кратко колебание. — Мама е замразена.

На тази планета разликата между двете понятия беше значително по-голяма от обичайното.

— Братя и сестри?

— Имам по-малка сестра. Някъде. При *роднини*.

Последната дума я каза с презрение. Майлс овладя лицевите си мускули и запази приканващо мълчание.

— Много беше малка, затова не я взех с мен — продължи Джин, сякаш се оправдаваше. — А и изобщо не разбираше какво става.

— А какво, хм... ставаше?

Джин сви отново рамене, после скочи.

— О, яйцата са готови!

Значи момчето беше сирак? Беглец? Или и двете? Социалните грижи и законите за защита на децата на Кибу-дайни, изглежда, бяха типични за технологично развитите планети, макар че едва ли можеха да се мерят с неумолимите стандарти на колонията Бета, да речем. Джин беше истинска загадка, но не и най-неотложната сред многото, които се боричкаха за вниманието на Майлс в момента.

Джин търкулна горещите яйца в чиниите, като се погрижи гостът да получи специалното кафяво на Вейка и едно от белите. Майлс понечи да възрази за двойната порция, но навреме се сети, че така само ще обиди малкия си домакин. Джин му подаде пакетче сол с логото на някакво заведение, наречено „Кафенето на Аяко“, хляба си разделиха, а от шишето пиха и двамата.

— Страхотно — каза Майлс с пълна уста. — По-пресни яйца не съм ял.

Джин се усмихна доволно.

Майлс преглътна и продължи:

— Спомена, че някой от вашите хора тук имал комтабло? Дали ще ми позволят да го използвам?

— Сузе-сан — отвърна Джин. — Може и да позволи. Ама трябва да я попитате сутрин, когато не е толкова сърдита. — После добави неохотно: — Мога да ви заведа при нея.

Дали вече не съжаляваше, че е развързал въжето за простор?

— Ще е чудесно. Благодаря ти. За мен е много важно.

Ново свиване на рамене от категорията „преструвам се, че не ми пука“. Изглежда, в малкия свят на Джин не съществуваше друг начин да задържиш живо същество освен да го вържеш и нахраниш.

След като приключиха със закуската, Джин се разшета енергично. Даде парченца месо на сокола, парченца хляб на пилетата, а мишките и обитателите на стъклените терариуми нахрани с други грижливо подбрани хранителни остатъци. Почисти клетките, изплакна грижливо купичките и наля прясна вода. Майлс остана впечатлен от пространните грижи, които полагаше за животинките си. А може би удължаваше процедурата, за да отложи неизбежния край на неговото гостуване? Така или иначе, подкрепил силите си и попочистил главата си, скоро Майлс последва своя домакин към металната стълба.

3.

Влязоха през незаклучена метална врата и Джин го поведе надолу по някакви стълби, оттам по обезпокоително тъмен коридор, после през сервизен тунел, който ги отведе в друга сграда. Тихите звуци, миризмата и по-доброто осветление подсказваха, че е обитавана. И наистина, след поредния завой се озоваха в просторно помещение с оборудване и мебелировка като на ведомствен стол. В помещението имаше хора, десетина, някои готвеха, други се хранеха. Всички се умълчаха разтревожено при появата им — с изключение на една млада жена, която разбиваше нещо с голям миксер. Щом видя Джин, тя му махна и му викна да сядат за закуска.

Джин поспря, явно разколебан от апетитното ухание, което се носеше откъм фурната, но после се усмихна и поклати глава.

— По-късно, Айко! Имам си гостенин!

Два етажа по-нагоре тръгнаха по коридор с много врати. Първоначалното предназначение на помещенията явно бе за офиси, но сега, изглежда, се използват като леглова база. Майлс надничаше любопитно в стаите, покрай които минаваха — повечето бяха с отворени врати. Бяха оскъдно обзаведени, някои разхвърляни, други педантично подредени, но навсякъде вещите бяха стари и очукани — от онзи вид, който хората държат или прибират от улицата само ако перспективите им да се сдобият с нещо по-добро са нищожни. Повечето хора, които зърна, спяха в спални чували на пода или се занимаваха кротко с някакви свои неща. Онези, които не спяха, вдигаха сепнато погледи към Майлс. Макар да имаше хора на всякаква възраст, в огромната си част тукашните обитатели бяха стари. Може би по-младите и по-силните като готвачката Айко вече бяха излезли навън по работа?

Явно тукашната комуна получаваше достатъчно електроенергия и течаща вода, за да поддържа приличен стандарт на живот, но не и за луксове като работещи асансьори, да речем. Не се забелязваха признаци за наличието на нощни гърнета, стълбищата не съвместяваха

допълнителната функция на писоари, не личеше обитателите да палят огньовете в кошчетата за боклук или легени. Само че откъде идваше електрозахранването и къде отиваха отпадните води? Дали обитателите си плащаха за комуналните услуги, или се бяха прикачили тайно към градските системи? Отговорът на този въпрос би разбулил в голяма степен загадката, но Майлс нямаше време да се занимава с това.

Качиха се на следващия етаж. Тук вратите бяха по-малко. Джин спря пред една в края на коридора и почука отсечено. Изчака минута, опрял рамо на стената, после потропа отново, по-силно.

— Да, да — чу се дрезгав глас отвътре. — Чувам. Какво си се разбързал толкова?

Вратата се откряна. Майлс сведе поглед на височина малко над собствения си ръст и видя сбръчкано лице, което се мръщеше насреща му.

— К'во става? — попита остро сърдитият глас. — А, ти ли си, Джин? Луд ли си да водиш непознати тук?

— С Яни го намерихме снощи — каза Джин. — Беше се изгубил. Зачервените очи се присвиха.

— Какво, това да не е наркоманчето, дето Яни разправяше?

Майлс се прокашля, с пълното съзнание, че двудневната четина по страните му не работи в негова полза.

— Дрогиран, мадам, но не наркоман. Получих силна алергична реакция към медикамент, след което очевидно са ме ограбили и незнайно как съм се озовал в Кριοкомбите. Трудно намерих пътя към горния свят.

— Май не си тукашен.

— Не съм, мадам.

— Искане да използва комтаблото ти, Сузе-сан — обади се Джин. Жената се намръщи още по-страховито.

— Не поддържа изходяща връзка. Само входяща.

Това едва ли беше вярно, реши Майлс, но нямаше смисъл да спори. Сузе-сан явно не беше във възторг от присъствието му. В тайна общност като тази, която държеше да си остане тайна, неканените посетители можеха да свършат зле. Вярно, че не беше видял яки момчета с престъпни физиономии сред местното население, но

мускулите не бяха задължително условие за убийство — хитростта вършеше същата работа.

— Искам само да проверя новините, мадам. Докато не си върна портфейла и документите, нямам друг избор освен да разчитам на чуждата милост.

— Има ли много милостиви непознати там, откъдето идваш? — изсумтя Сузе.

— Винаги съм намирал достатъчно. — Поне десетина пъти живота му бяха спасявали хора, които почти не познаваше. — Което ме задължава да отвърщам със същото на свой ред.

— Ха — каза Сузе.

— Джини и Късметлийка много го харесаха — побърза да вметне Джин.

Жената изкриви тънките си устни.

— Е, щом мишката и котката са на едно мнение, коя съм аз да споря? — След което вратата се отвори и Джин го побутна през прага.

Сузе беше на преклонна възраст — можеше да е на осемдесет, но състарена, или на сто, но добре запазена. Преди няколко десетилетия сигурно е била една глава по-висока, реши Майлс; сега обаче ѝ трябваша обувки с токчета, за да надхвърли метър и петдесет. Само дето не беше с токчета, а с ниски сандали, които шляпаха по напуканата кожа на петите ѝ при всяка крачка. На главата ѝ имаше сив облак от безредни къдрици. Ако се усмихваше, сигурно би изглеждала по-млада, но явно не го правеше често, защото нацупената ѝ уста беше заобиколена от дълбоко врязани сърдити бръчки. Провисналите панталони, тениската и широката риза отгоре не бяха комплект, но понеже и трите бяха черни, можеха да минат за такъв.

Покоите ѝ се състояха от две помещения. Преддверието, пълно с кажи-речи същия сорт боклуци като в стаите на долния етаж, някога сигурно бе изпълнявало ролята на приемна със секретарка. От него се влизаше в просторен ъглов кабинет с прозорци на две от стените, несъмнено бивша шефска територия. Смачкан спален чувал лежеше до едната от вътрешните стени; до другата беше комтаблото в комплект с бюро и стол. На очукана маса имаше кана, леген и влажни пешкири; слаб аромат на сапун се бореше за надмощие със спарения мирис на стара жена, който пропиваше всяка вещ в помещението. Високият шкаф със затворени врати можеше да съдържа какво ли не. Два

въртящи се стола, изтърбушен диван и два фотьойла, всичките офис мебели втора употреба, навеждаха на мисълта, че Сузе може и да не води чак толкова затворен живот.

Сузе му махна към комтаблото.

— Включено е.

— Благодаря ви, мадам — каза Майлс и се настани на стола пред комтаблото. Сузе и Джин гледаха през рамото му. Майлс отвори страницата на някаква местна новинарска агенция. Избра стандартен английски от езиковото меню, което поддържаше десетина местни езици, половината от които му бяха напълно непознати. Бараярският руски не беше сред тях, както можеше да се очаква — жалко, защото иначе би могъл да разговаря с телохранителя си, без никой да разбере какво си казват. Ако Роик беше жив, разбира се...

Вчерашните събития на криоконференцията бяха отразени подробно. Видеокоментарът беше повърхностен и не особено информативен, но линковете към допълнителните материали се оказаха полезни — включваха пълен списък на похитените в комплект със снимки и призив на местните власти към гражданите за допълнителна информация. И Роик, и Майлс бяха в списъка, както и доктор Дърона, за жалост. Две различни екстремистки организации, и двете непознати за Майлс — което не говореше добре за докладите, които ИмпСи му беше осигурила за Кибу-дайни, — си приписваха заслугата — или вината — за отвличанията.

— Ама това сте вие! — възкликна Джин и посочи физиономията на Майлс в списъка. Снимката не го представяше в най-добрата му светлина, реши Майлс, но явно беше достатъчно добра, за да го познаят. Трудно му беше да прецени дали това е в негова полза, или напротив. — Майлс... Вор... Вор... Воркасийгейн — запъна се Джин.

— Воркосиган — поправи го механично Майлс.

— Значи си се забъркал в оная простотия — каза Сузе. — Галактик си, нали?

За разлика от Джин, тя явно следеше новините. Интересно.

— Похитителите, изглежда, са се целели в инопланетяни. По програма щяха да ни водят на туристическа обиколка и се бяхме събрали във фоайето — все гости на конференцията. Програмата беше качена в информационния бюлетин на конференцията, така че не е било непременно вътрешна работа.

— Нали рече, че са те обралаи.

— Да. Дори обувките ми взеха. Инжектираха ми седатив, но вместо да ме успи, медикаментът предизвика алергична реакция и аз пощурях. Похитителите не го очакваха и така се измъкнах.

— И защо просто не си се върнал в хотела?

— Заради халюцинациите. Траяха десетина часа, макар че ми е трудно да преценя с точност.

Сузе го гледаше с дълбоко подозрение. Майлс се надяваше, че историята му звучи твърде откачено, за да реши, че е измислена.

Девет делегати бяха похитени — не, осем, поправи се Майлс, като извади себе си от бройката, макар че официална информация за неговото бягство липсваше. Бараярското консулство на Кибу-дайни, макар и малко, вече без съмнение беше изпратило доклад за отвлечането му. Щеше да мине още известно време, докато съобщението пристигне у дома. „По дяволите!“ Адмирал Майлс Нейсмит, свободният наемник, никога не бе имал домашен адрес нито последствия в бъдеще време, с които да се съобразява. Лорд-ревизор Майлс Воркосиган имаше. *Длъжен* беше да докладва. И все пак каква *интересна* възможност да остане временно невидим му се предоставяше сега...

Старите инстинкти от битието му на агент към отдела за секретни операции надигаха енергично глава, а той не беше сигурен какво да ги прави. Можеше да си тръгне оттук още сега и рано или късно да намери магазин или ресторант, откъдето да се обади, да поиска помощ и да я получи. От друга страна, връзката по необезопасено комтабло щеше да е по необходимост открита за всеки, който го издирва, включително за местните власти. Ако властите или поне властимащите персони, които, изглежда, дърпаха задкулисно конците, не бяха привлекли неблагоприятно вниманието му по-предната вечер, Майлс не би се поколебал да направи точно това. Сега обаче се колебаеше.

Сузе придърпа един от столовете на колелца, тръшна се на него и впери поглед в екрана на комтаблото. Джин пристъпяше от крак на крак — явно губеше интерес, докато Майлс преглеждаше на бързи обороти линкове с допълнителна и безполезна в голямата си част информация.

— Хей, Сузе-сан, искаш ли да ти донеса кифлички? Айко тъкмо ги е извадила от фурната.

— А да имат кафе долу? — попита с надежда Майлс. — Ще ми донесеш ли една чаша? Черно?

Джин сбърчи нос.

— Не знам как я пиете тая гадост.

— Вкусът към кафето се развива на по-зряла възраст. Почти като интереса към момичетата.

Сузе издаде някакъв гърлен звук, който можеше да е смях или пък напирасца хрчка.

Джин сбърчи нос още повече, но все пак кимна енергично, с цялото си тяло някак, и хукна към вратата.

— Две кафета! — извика след него Сузе. Момчето махна, че е разбрало, и изхвърча навън.

Майлс се завъртя със стола си да погледне след него, но Джин вече беше изчезнал — бързите му стъпки кънтяха по коридора.

— Добро дете.

— Аха.

— Хубаво е, че сте го прибрали. Какво знаете за него? — „Точно така, милорд ревизор, подгответе почвата.“ — На мен ми каза, че баща му е мъртъв, а майка му — замразена, което го прави един вид сирак, предполагам. Майка му не е ли била твърде млада за дългосрочно криосъхранение? На такава възраст хората биват замразявани само по спешност и за кратко. — Какъвто беше и случаят с Майлс навремето. Дори не би могъл да добави „за моя сметка, уви“, защото въпреки неприятните странични ефекти на последвалото съживяване, последните десет години от живота си Майлс дължеше именно на тази технология. „И на милостта на непознати, не го забравяй.“ А по онова време „Дърона Груп“ определено попадеше в групата на непознатите.

Сузе изсумтя пак. Очевидно имаше собствено мнение по въпроса. Изгледа го от глава до пети и май стигна до решение в негова полза.

— Бащата на Джин загинал при трудова злополука — обясни тя. — Няма криодоговор, нито криозастраховка, затова му отказали обработка по спешност, а после станало късно.

Майлс кимна. Спешната криообработка имаше смисъл само ако се направи непосредствено след злополуката — факт, който придаваше

ново, буквално значение на старата фраза „бърз или мъртъв“. Безсмислено беше да се съживява тяло, след като е настъпила мозъчна смърт — със същия успех жертвата можеше да се клонира и да започне живота си отначало.

— След това майката на Джин откачила. Подела кампания в защита на замразяването като всеобщо право, обвинявала корпорациите във всички смъртни грехове. И стана доста известна, между другото, нещо като говорител на низвергнатите. Съдебни процеси, улични протести. А после една от акциите излезе от контрол — така и не се разбра кой е виновен, макар че аз имам свое мнение по въпроса — и я арестуваха. Обвинението поиска да бъде освидетелствана като душевноболна — не като психопат, забележи, защото това е по-трудно доказуемо — и някакъв доброжелател предложи да финансира замразяването ѝ, докато не бъде открито лечение за заболяването ѝ.

Майлс стисна зъби.

— Охладили са опозицията един вид.

— Може и така да се каже.

— Роднините ѝ не обжалваха ли съдебното решение? Те или някой друг?

— Политическите ѝ поддръжници се уплашиха от разходите. А роднините ѝ се срамуваха от нея още преди процеса — така де, заради нея рискували да си загубят работата. Сигурно тайничко са си отдъхнали, когато я набутаха във фризера. — Сузе го изгледа. — Не ми изглеждаш особено шокиран.

Майлс вдигна рамене.

— Бил съм на много планети, познавам всякакви хора. Сблъскавал съм се с различни обществени системи. Виждал съм и лошо. Е, Джаксън Хол, която реално се управлява от високотехнологичен и войнолюбив диктаторски режим с многобройна мутренска кохорта, поне не крие корумпираната си алчност зад маската на добри намерения, с които да привлече гласоподаватели, и в това има известен чар.

— Нека ти кажа нещо, млади човече. Демокрацията си има една мръсна малка тайна и тя е, че правото на глас не ти дава непременно и право на избор. — Сузе въздъхна. — Макар че допреди двайсет-трийсет години тук не беше чак толкова лошо. Имаше стотици

криокорпорации, управлявани от различни хора с различни идеи, и конкуренцията гарантираше качество. А после някои се разраснаха достатъчно, за да прилапат останалите. Не заради общото благо на Кибу, нито заради благополучието на криоклиентите им или на друг освен големите алчни шефове, а просто защото *можеха*. Днес имаме само половин дузина големи корпорации и още толкова оцелели мъници, които са твърде малки, за да участват в играта.

— Джин те нарече секретарката Сузе — каза бавно Майлс. — На какво си секретарка?

Сбръчканото ѝ лице, съживено за кратко от пристъпа на гняв, отново се затвори.

— На това място, някога. Беше малка корпорация от семеен тип и аз бях изпълнителен секретар на шефа. След това ни изкупиха... погълнаха ни и ни затвориха. Купиха ни не за да ни присъединят, а за да ни елиминират.

— Кой ви изкупи? „Бялата хризантема“?

Сузе поклати глава.

— Не. „Шинкава Перпетуум“. Макар че в известен смисъл може и да си прав, защото по-късно „Бялата хризантема“ ги глътна на свой ред. — Кривата ѝ усмивка подсказваше, че намира в това някаква поетична справедливост, пък била тя и закъсняла.

— И как се стигна до тази ваша странна комуна?

— При смяната на собствеността много хора загубиха работата си. Както се сещаш, обикновените служители не получиха тлъсти обезщетения. Трябваше да идем някъде. — Тя се поколеба. — Други дойдоха по-късно.

— Изпълнителен секретар, казваш? Сигурно знаеш къде са заровени всички трупове.

Тя го стрелна с поглед, в който... се четеше страх? Страх у тази корава дърта вещица? Но преди Майлс да я притисне, Джин влетя в стаята с отрупан поднос в ръце. Освен обещаните кифлички, които ухаеха изкусително на канела, на подноса имаше картонена кутия с мляко, две чаши и... цяла термочаена кафе! Майлс гордо устоя на неустойчивия импулс да я изсмуче на един дъх и зачака домакинята да му сервира.

А тя не бързаше, проклета да е. Завлече се бавно до високия шкаф и се върна с четвъртата стъклена бутилка без етикет. Напълни до

половина своята чаша с... алкохол, предположи Майлс, а после, след кратка пауза, вдигна въпросително вежди към него.

— Ти искаш ли?

— Тъ, не, благодаря. Само кафе. — Изгълта жадно топлата напитка, достатъчно освежаваща и без добавки. Джин седна на другия въртящ се стол — дъвчеше доволно кифлички и се връткаше наляво-надясно, а столът скърцаше влудяващо. Сузе примижа и отпи дълга глътка от подсиленото си кафе.

Пак го гледаше сърдито и Майлс се зачуди с какво е успял да я ядоса точно когато му се струваше, че започва да печели доверието ѝ. По всичко личеше, че тази жена не е просто късметлийка, докопала се до работещо комтабло, а нещо като лидер на тази странна тайна комуна.

— Джин ще те заведе в кафенето на Аяко — каза тя без предисловия. — Оттам можеш да се обадиш на приятелите си.

Джин изправи гръб и възрази енергично:

— Ама аз още не съм му показал как лети Жиро!

— Не може да остане тук, Джин.

Момчето посърна.

Ясно беше, че като отвлечен делегат на конференция Майлс ѝ харесваше дори по-малко, отколкото като изгубил се турист със слабост към наркотични халюциногени. Реши да пробва друг подход.

— Дойдох на конференцията, за да науча нещо повече за местните закони и научни постижения, свързани с криониката, а вместо това ми хързулнаха апетитни предложения, свързани с бъдещите франчайзи на криокорпорациите. И изглежда, не съм бил единственият, защото след четиридневна обработка много от делегатите бяха готови да подпишат договорите още тук и сега. В известен смисъл нападението на екстремистите беше едно благополучно злополучие. Пратиха ме тук да направя пълен доклад за вашата крионична система, но явно са ми липсвали големи парчета от общата мозайка.

— Значи е най-добре да тръгнеш по следите им, нали така?

„А какво е твоето място в картинката?“ Истинска загадка, това поне беше сигурно.

— Всъщност сега, когато конференцията приключи, мога да разполагам свободно с времето си. Но още ден почивка след

вчерашното изпитание не бих отказал, стига Джин да няма нищо против. Ще ми се обаче да пратя писмо на един приятел. Джин, ако ти дам указания, ще можеш ли да занесеш писмото в града и да го предадеш лично?

Джин наостри уши.

— Ами да! Тоест... може би. В коя част на града?

— Източната.

— Ами... да, бих могъл.

Майлс забеляза лекия нюанс на съмнение в гласа му, но реши да не му обръща внимание.

— А къде се намираме в момента, между другото?

— В южната част — каза Джин.

— Иди сам — каза Сузе на Майлс. — Ще ти дам пари за влака. Само не се връщай.

— И когато от полицията ме попитат къде съм бил, какво да им кажа?

Лицето ѝ се изопна сурово.

— Кажи им, че си се загубил.

— Бих могъл... ако сметна, че си заслужава усилието.

Този път сумтенето прозвуча свирепо.

— Ако имахме пари за подкупи, щяхме ли да сме *тук*?

— Грешно ме разбрахте, мадам. Информацията е моята разменна монета. Между другото, вие сте вторият човек на Кибу-дайни, който ми предлага подкуп. Това да не е местен обичай?

Устата ѝ се разкриви, сякаш не знаеше кои от многото напираци думи да изрече.

— Кой беше първият? — попита накрая.

— „Бялата хризантема“.

— Впечатляващо.

— И аз останах впечатлен, макар и не по начина, който очаквахте. Малките подаръци са, за да продадеш някому нещо. Големите подаръци са, за да скриеш нещо. Истината е, че успеха да разбудят сериозно любопитството ми.

— И ти прие ли големия подарък, Воркосиган-сан?

Не си направи труда да поправи обръщението на почтителното Воркосиган-сама или поне на Воркосиган-доно — остарялата форма на „сан“. Поне беше произнесла правилно името му.

— При игра с високи залози едно презрително „не“ би било не само късогледо, но и потенциално опасно. Мисля, че ден-два почивка при вас ще се отразят добре на здравето ми.

— И откъде да знам, че това писмо до приятеля ти няма да причини неприятности на нас?

— Няма, ако аз кажа. С по-висок ранг съм от него.

Тя изкриви устни.

— Добре се големееш, между другото.

А Сузе несъмнено беше виждала достатъчно големеещи се представители на висшия мениджмънт, преди да се преквалифицира в шеф на група аутсайдери. Майлс се зачуди дали шефовете ѝ са подозирали колко отблизо ги наблюдават.

Джин очевидно губеше търпение и скърцаше все по-заплашително със стола.

— Мога да отнеса писмото, Сузе! Нямам нищо против, наистина!

Майлс протегна ръка с отворена длан към старицата, хем подканящо, хем умолително.

— Помисли си. Писмото няма да застраши допълнително тайната ви — продължи Майлс, като пропусна „освен ако не смяташ да ме убиеш и така да запушиш пробива“. Нямаше смисъл да ѝ дава идеи. — А и ще спечелиш моята благодарност.

— И колко струва тя?

„На Бараяр — доста.“ Но сега не бяха на Бараяр, както Роик беше изтъквал нееднократно през последните дни.

— Ще измисля нещо.

Веждите ѝ излъчваха дълбок скептицизъм. Но вместо да спори с Майлс, тя се сопна на Джин:

— Яни не ти ли каза да го зарежеш? Виж какви проблеми ни се струпиха заради твойта добрина, Джин! — Майлс не беше сигурен дали това се брои за „да“, или за „не“. След кратка пауза Сузе въздъхна дълбоко и продължи: — Заведи Воркосиган-сан в складовете долу и му намери нещо за писане. После тръгвай.

Джин скочи нетърпеливо от стола. Майлс благодари на старицата и побърза да излезе от покоите ѝ, преди да си е променила решението.

Джин пристъпваше нетърпеливо от крак на крак, докато Майлс-сан, както беше решил да го нарича, защото от другото име му се връзваше езикът, ровеше в няколкото полупразни кутии с хартия на един рафт в склада. Хартията беше от онази, която старите дами използваша за официални благодарствени писма, с цветенца и в комплект с пликове, макар че Джин зърна и един лист с кученца, които му се сториха много симпатични. Вдигнал високо вежди, малкият мъж направи своя избор, после се зае да пробва химикалки от друга кутия със стари канцеларски материали. Откри две, които пишеха, прибра ги в джоба си и се огледа.

— Това място прилича на вехтошарски магазин. Или на таванското помещение в замъка Воркосиган...

— Когато намерим нещо, което не ни трябва, го носим тук, за да го ползват другите — обясни Джин. — Или когато... ами... — „Или когато някой се озове долу при Тенбъри“, но това май не беше редно да го казва. Дори не беше сигурен, че е редно да го *знае*.

Нещо привлече като магнит погледа на Майлс-сан.

— А! Обувки! — Тръгна с куцукане към купчината. Джин тръгна след него и услужливо разрови струпаните обувки. Краката на гостенина бяха малко по-малки от неговите, а той беше идвал тук да си търси нови преди няма и месец, когато пръстите му пробиха старите като филизи напролет. Имаше много официални дамски обувки — натрупали се бяха, защото дори дамите тук рядко посягаха към тях, но накрая Майлс все пак откри гуменки, които да му стават. Бяха момичешки, с цветенца, но малкият мъж изобщо не обърна внимание, обу ги и стегна лепенките.

— Така е по-добре. Вече мога да ходя като човек. — Обърна се и плъзна поглед по струпаните в склада боклуци. — Ха. Бастуни!

Отиде при подпряната в ъгъла колекция и разрови експонатите. Инвалидните проходилки отхвърли веднага, други отпаднаха, защото бяха прекалено дълги. Останалите подложи на странен тест — размахваше ги като сабя и удряше с тях по стената. Джин се чудеше дали Майлс-сан си търси бастун за опора, или за оръжие, но за всеки случай, ако се окажеше първото, поведе госта си към покрива по вътрешния маршрут — нагоре по аварийното стълбище и през вратата на топлообменната кула, — за да избегнат катеренето по външната метална стълба.

Майлс-сан седна на стола и смръщи съсредоточено вежди. После се наведе и започна да яде, като от време на време спираше да помисли. Джин се зае да почисти клетките, преброи билетите, в случай че някое отново е намерило пътя до парапета, накрая дори седна да почеше умилкващата се в краката му Късметлийка и чак тогава Майлс-сан остави химикалката, сгъна листа, пхна го в плика и се огледа примижал.

— Да ти се намира чист остър нож? Или карфица? Игла?

— Ще потърся. — Накрая откри малък скалпел от непълния медицински комплект, който беше намерил преди време, и му го даде. Майлс-сан огледа колебливо скалпел а, после сви рамене и за ужас на Джин бодна палеца си с острия връх. Изстиска капка кръв, наведе се и притисна палец към капачето на плика, там, където линиите се срещаха. После ограда отпечатъка с кръг и се подписа.

— Уха! — не се съдържа Джин. — Защо го направихте това?

— Заради ДНК-то. Пръстовият отпечатък с кръв е толкова сигурен знак, колкото и кинжалът с печат на дядо ми. По-сигурен дори. По негово време не са правели ДНК сканиране. Така де, аташето едва ли ще хукне да обръща света заради всяко писъмце, което са му донесли на ръка.

После се зае да обясни подробно на Джин накъде да върви, след като стигне до източната част на града, и го накара да повтори сложните указания. Резултатът, изглежда, не оправда очакванията му, защото той въздъхна, наведе се отново и написа на плика името и адреса на получателя.

— Надявам се да стигнеш там по един или друг начин. Не давай писмото на никой друг освен на лейтенант Йоханес или на консул Ворлинкин. Ще запомниш, нали? Важно е.

Джин обеща да внимава, взе касичката си и извади достатъчно монети за билет в двете посоки. В касичката не остана много.

— Това ли са всичките ти пари? — попита Майлс-сан и Джин кимна. — Е, ако се справиш със задачата, ще ти възстановя похарченото.

Джин не знаеше доколко вероятно е това, но все пак кимна. На свой ред инструктира Майлс-сан какво да прави, ако възникне аварийна ситуация с някое от животните, докато него го няма, инструкции, които, изглежда, смутиха галактическия гост, ако се

съдеше по честото му примигване. Той обаче повтори указанията безпогрешно. Джин пхна писмото в пазвата си, хвърли последен поглед през рамо и се спусна по металната стълба.

В подземната железница му беше притеснено, страх го беше, че хората го зяпат, но за щастие никой не го стисна за ръката да го води в полицията. Едва не се изгуби в голямата централна станция, защото източните маршрути не му бяха познати — не сваляше очи от стенните карти и се опитваше да не издава страха си. Услужливите хора можеха да бъдат също толкова опасни, колкото и подозрителните. Накрая все пак откри линията, която му трябваше, а по-късно и спирката, на която да слезе.

Повървя доста — цели шест пресечки, без много завои, за щастие — и стигна до търсения адрес. Кварталът не приличаше на онзи, в който беше израснал — със спретнати жилищни кооперации. Не, този беше пълен със стряскащо хубави къщи, всяка със собствена градина. Някои си имаха лъскави медни табелки до портите, на които пишеше, че са планетарни посолства — сградата на ескобарското посолство беше най-голямата и внушителната, истинско имение. Консулството на Бараяр, също с табелка, не изглеждаше толкова страховито — малка къща, разположена близо до улицата, така че на Джин не му остана време да се уплаши, докато вървеше по късата алея през градината. Нямаше униформена охрана, а портата беше толкова ниска, че Джин лесно би могъл да я прескочи, ако не зееше гостоприемно отворена. Преглътна шумно и натисна звънеца на вратата.

Отвори му рус мъж — по риза и зелени панталони с тиранти. Изглеждаше уморен, дрехите му бяха омачкани, а брадата му беше набола. Сведе смръщен поглед към Джин и отсече:

— Адвокати и просяци не пускаме.

Имаше същия громолящ акцент като на Майлс-сан и след първоначалното си объркване Джин осъзна, че явно не всички бараярци са ниски. Този беше много висок.

— Моля ви, сър, аз съм пратеник. Нося писмо, което трябва да предам на лейтенант Йоханес или на консул Вор... хм, Ворлинкин. — Ако се съдеше по краткото описание, което му беше дал Майлс-сан, това можеше и да е лейтенантът, помисли си Джин, но пък откога лейтенантите се правеха на портиери? А и, ядоса се внезапно Джин,

Майлс-сан беше нарекъл лейтенанта „добро хлапе“, а не „сърдит мъжага“. От друга страна, лейтенантите едва ли наистина бяха хлапета.

— Аз съм Йоханес.

Джин бръкна в пазвата си и мъжът моментално се напрегна, но щом видя писмото, се отпусна.

— От Майлс-сан... от господин Воркосиган — добави Джин, като внимаваше с произношението.

— Мамка му! — изруга бараярецът.

Джин подскочи. След което лейтенант Йоханес го ужаси още повече — стисна го за лакътя, дръпна го във фойето и затръшна вратата. Грабна писмото, вдигна го към светлината, после разкъса плика и в същото време викна към стълбището:

— Стефин!

Сведе поглед към гъсто изписаните редове.

— Жив е, слава на Бога! Спасени сме!

Още един мъж, по-възрастен и още по-висок, слезе на бегом по стълбите. Облечен беше като всеки друг делови мъж в Нортбридж чак до традиционните широки панталони хакама, вързани на кръста, само дето късото му кимono с широки ръкави висеше отворено, а лицето му беше посивяло от умора като на лейтенанта.

— Какво има, Трев?

— Виж! Писмо от лорд Воркосиган. Свободен е!

Вторият мъж погледна над рамото му и на свой ред извика:

— Слава на Бога! Но защо не се е обадил? — А после, след кратка пауза: — Какво? Какво?!

Лейтенантът обърна листа и двамата продължиха да четат.

— Полудял ли е?

По-възрастният мъж изгледа с присвити очи Джин, с което наля масло в най-лошите му страхове. Въображението му вече рисуваше цели орди полицаи.

— Писмото истинско ли е? — попита го строго мъжът.

Джин се наведе, взе от пода разкъсания плик и му го подаде мълчаливо. Преглътна и събра кураж да обясни:

— Каза, че отпечатъкът ще ви хареса. Че бил точно като печата на дядо му.

— Това кръв ли е?

— Ами, да...

По-възрастният мъж даде плика на лейтенанта.

— Занеси го долу и го провери.

— Да, сър. — Трев-сан изчезна през една арка в дъното на коридора. След миг Джин чу звук от затръшната врата и забързан тропот по стълби.

— Извинете, сър, вие ли сте консултът? — Останал бе с неясното впечатление, че консултът е нещо като посланик, но по-малко. Долугоре като тази къща на фона на другите в квартала. — Защото Майлс-сан рече да не давам писмото на друг освен на лейтенанта или на консул Ворлинкин. — Този път успя да произнесе името, без да си преплете езика. Очаквал бе един истински посланик да е по-солиден и по-стар, а този мъж беше прекалено строен и по-млад от Майлс-сан — или поне кестенявата му коса не беше прошарена.

— Аз съм Ворлинкин — каза мъжът и впери изпитателен поглед в Джин. Очите му бяха наситено сини като горещо лятно небе. — Къде си видял лорд-ревизор Воркосиган?

— Ами такава... запознахме се снощи. Беше се изгубил в Криокомбите. Така каза.

— Той добре ли е?

Отговорът при всички случаи беше по-сложен от въпроса, но Джин реши да прескочи подробностите.

— Тази сутрин беше много по-добре — увери той консула. — Нагостих го с яйца.

Ворлинкин примигна, после отново сведе поглед към писмото.

— Ако това не го беше написал собственоръчно... — започна той, после се поправи: — Ако това не го е написал собственоръчно, ще те подложат на разпит с фаст-пента, така че... сецаш се. Е, къде го видя?

— Ами, там, където живея.

— И къде е това?

Което постави Джин между чука и наковалнята, тоест между Сузе-сан и този страшен чичко. Забранено му беше да говори с непознати, още по-малко за комуната и прочие. Дали не би могъл да изскочи през вратата и да си плюе на петите, преди консулт да го е хванал?

— Ами такава... където живея...

— Той какво... — За негова изненада Ворлинкин не го притисна, а се зачете отново в писмото. — Какво е намислил?

— Ами... задаваше много въпроси. — Джин замълча, после каза: — Вече не е отвлечен, така де.

— Но защо е изпратил едно *дете* да донесе писмото? — измърмори под нос Ворлинкин. Джин не беше убеден, че въпросът е предназначен за него, затова реши да не проявява излишна инициативност и просто замълча. А и моментът не изглеждаше подходящ да обяснява, че вече е почти на дванайсет и не е „дете“. Започваше да мисли, че колкото по-малко говори, толкова по-добре.

Другият тип — лейтенант Йоханес, Трев-сан или какъвто там беше — изхвърча през арката в дъното на коридора, като размахваше плика.

— Истински е. Сега какво, сър?

— Продължаваме да издирваме гвардееца му... лорд Воркосиган, изглежда, смята, че Роик е бил отвлечен. Колкото до местните власти — и с това продължаваме постарому. Изобщо, предлагам да следваме дословно инструкциите в писмото. Все пак изпрати холограма на писмото до галактическия отдел на комарската ИмпСи, кодирана и с най-висок приоритет.

Лейтенантът го погледна обнадеждено.

— Може пък те да пратят някаква заповед. Друга заповед, тоест. Някоя по-смислена.

— И да пратят, ще минат няколко дни. А и нали се сецаш към кого трябва да се обърнат за отмяна на настоящата? — Двамата се спогледаха притеснено. — Така че ще трябва да се оправяме сами.

Джин се окашля срамежливо.

— Майлс-сан каза, че трябвало да му върна отговор.

— Да — кимна консултът. — Изчакай тук. — Посочи един стол с тънки крака. Столовете бяха два, имаше и малко бюро с копринени цветя във ваза и огледало на стената. Двамата мъже тръгнаха към стълбището в дъното на коридора.

Джин седна. Единствено категорично-лаконичният тон на последната реплика му вдъхна кураж да не се чупи веднага — сега, когато имаше тази възможност. Колкото и подозрително да се отнасяха към него, явно приемаха много сериозно писмото на Майлс-сан, което си беше повод за облекчение.

Остана дълго сам. По едно време стана и надникна в стаите. Едната беше нещо като салон, много тежкарска; другата беше обзаведена по-спартански и приличаше на кабинет. Домашни любимци не се виждаха никъде — дори птичка в клетка нямаше, или котка, да речем. Изкушаваше се да надникне и в другите стаи с надежда да открие някое животинче, но се отказа, и толкова по-добре, защото след минутка в коридора се появи някакъв човек, който го погледна изненадано и каза:

— Какво търсиш тук?

Най-после някой, който да говори с нормален кибуански акцент. Джин поклати енергично глава.

— Лейтенант Йоханес има грижата за, въъ, за онова. За мен.

Лекотата, с която се позова на лейтенанта, изглежда, успокои подозрителността на новодошлия.

— О — промърмори той, влезе в кабинета и седна пред комтаблото. Джин не посмя повече да стане от мястото си.

Мина още доста време, преди Ворлинкин най-после да се появи. Носеше запечатан пощенски плик, обикновен, без заврънкулки, и доста по-дебел от онзи, който беше донесъл Джин.

— Ще можеш ли да предадеш това на лорд Воркосиган — лично?

Джин стана.

— Щом открих вас...

— Така е, прав си. — С видима неохота консултът му даде плика. Джин го пъкна в пазвата си и хукна да се спасява.

„Да пукна, ако разбрах нещо.“ Хвърли последен поглед към консулството, докато излизаше през портичката от ковано желязо. Все пак се радваше, че Майлс-сан има приятели тук. Странни, вярно, но приятели.

4.

Щом Джин се прехвърли през парапета, Майлс се върна по обратния път до кафетерията в мазето, като внимаваше да не сбърка на някоя завой. Явно беше рано за обяд, защото в кафетерията нямаше много хора и появата му привлече минимално като бройка внимание. Майлс съобрази, че благодарение на омърляните си дрехи се слива с местния пейзаж в несравнимо по-голяма степен, отколкото ако беше с изцяло сивите си ревизорски одежди, толкова строги, че да внушават впечатлението за Адски Важна Персона независимо в коя точка на възлената връзка се намира и какви са местните модни тенденции. За нуждите му понастоящем Адски Неориентиран Загубеняк беше далеч по-добрият избор на впечатление.

Дълъг плот с метални шкафове отгоре разделяше столовата от кухненската част. Майлс го заобиколи, привлечен от гледката на голям електрически самовар и мисълта за топъл чай. До самовара имаше разнородна колекция от пластмасови чаши, всяка с ръчно положен надпис „Измий ме!“ Нямаше представа дали чашите са лични, или за общо ползване, което, от друга страна, му предоставяше идеален претекст да подхване разговор с жената — не Айко, а нейна заместничка, изглежда, — която разбъркваше десетлитрова тенджерата със супа.

— Мога ли да използвам една от тези? — обърна се към нея.

Жената вдигна рамене.

— Ми да. Ама като свършиш, я измий. — Чукна с черпака по ръба на тенджерата и го остави настрана. — Нов си тъдява, а?

— Съвсем нов.

— Правилата са лесни. Готвиш каквото искаш, почистваш след себе си, връщаш използваната посуда на мястото ѝ и когато можеш, оставяш пари за храна. На вратата на хладилника има разписание кой кога е дежурен да чисти. Не забравяй да се запишеш.

— Благодаря. Засега ще пийна само малко чай... — Майлс си наля и отпи. Беше преварен, евтин, горчив, но също ободряващ, а и

идеален предлог да се помотае още малко в кухнята. — Вие отдавна ли сте тук?

— Дойдох с баба си. Скоро ще се свърши.

Докато Майлс се чудеше как да изстиска от жената някакъв морфо-синтактичен анализ на казаното, от другата страна на плота се чу познат капризен глас:

— Тая супа още ли не е готова?

Висок прегърбен старец се наведе да погледне през шубера. Внушителни бели мустаци висяха покрай сърдитата му уста и мърдаха при всяка дума. Точно като мустачките на насекомо. Аха.

— Още половин час — извика жената. — Седни и чакай.

— Мисля, че го познавам — довери й шепнешком Майлс. — Казва се Яни, нали?

— Да, същият.

Яни се дотътри при самовара за чаша чай и изгледа намръщено Майлс.

Майлс му отвърна с жизнерадостна усмивка.

— Добро утро, Яни.

— Изтрезнял си, виждам. Браво. Върви си у дома. — Яни стисна с две ръце чашата, навярно за да изравни треперенето им до средноаритметични стойности, и се повлече към една от масите. Майлс го последва неустрашимо и седна срещу него.

— Още ли си тук? — попита Яни.

— Още си чакам реда. Така да се каже.

— Това важи за всички ни.

— Джин каза, че си съживен. Наистина ли си легнал във фризера преди цял век? — Тоест в края на бараярската Изолация, на прага на приливна вълна от нова история, която Яни беше проспал. — И ако е така, къде са тълпите репортери и хроникьори?

Яни се изсмя горчиво.

— Забрави. На местните хора им е втръснало от интервюта със съживени. Надявах се да взема някоя пара от списанията, но такива като мен с лопата да ги ринеш. Никой не ни иска тук. Всичко е много скъпо. Градът е пренаселен. Отдавна трябваше да разширят обитаемите територии. Тераформирането отдавна трябваше да е преполовило пътя до полюсите, за бога! Политиката е тотално сгрешена, а хората са станали ужасно невъзпитани...

Майлс кимаше и хъмкаше съгласно. Едно от уменията, които беше овладял до съвършенство още в най-млада възраст, беше именно това — как да умилоставиш един старец, като изслушваш търпеливо и съпричастно оплакванията му. На Яни му трябваше съвсем малко, за да се впусне в аргументирано разжалване на днешния Кибу, свят, където за себеподобните му нямаше място. Някои от доводите му бяха така отрепетирани, че се изливаха на цели параграфи, сякаш ги е повтарял многократно и пред всеки, който би отделил време да го изслуша. А склонните да го изслушат явно не се редяха на опашка, тук поне — малцината столуващи заобикаляха отдалече масата на Яни, — и затова сълзящите му очи разбираемо светнаха, когато стана ясно, че новият му слушател не дава видими признаци на смъртно отегчение, нито проявява готовност да отхапе собствения си крак, за да се измъкне. Изглежда, предполагаемият наркомански статут на Майлс беше временно забравен.

Бръцолевенето на Яни подсети Майлс за собствения му дядо. Генерал граф Пьотър Воркосиган — освободителят на Бараяр, създателят и унищожителят на императори и първопричината за голяма част от същата онази история, която Яни беше проспал — късно се беше сдобил с наследник, който на свой ред беше повторил грешката му, така че дядото и внука ги деляха по-скоро три, а не две поколения. Въпреки това и по своя си особен начин двамата се обичаха. Как би потръгнал животът на седемнайсетгодишния по онова време Майлс, ако вместо да бъде погребан в земята, дядо му беше замразен? Как щеше да му се отрази мисълта за предстоящото завръщане на граф Пьотър — като обещание или като заплаха?

Приживе старият генерал беше като могъщо дърво. Вярно, дървото ти дава убежище в буря, но не само това. Какво щеше да стане с Бараяр, ако гигантската фигура не беше паднала, отваряйки път на слънцето към младите фиданки в ниското? И дали промяната на Бараяр не би била по-бърза и радикална, ако бяха премахнали из корен всичко старо вместо търпеливо да чакат естествената смяна на поколенията?

За пръв път му хрумна мисълта, че нито алчната надпревара за гласове, нито дори липсата на медицински напредък в борбата със старостта са основната причина криокорпорациите да замразяват повече клиенти, отколкото съживяват.

Междувременно Яни се беше впуснал в дълга и безкрайно отегчителна тирада за това как го била измамила неговата криокорпорация. Майлс го слушаше с половин ухо, но дори така успя да схване какво предизвиква недоволството на събеседника му — че онези бандити от корпорацията не са го върнали в новия свят млад, богат и известен. Яни, изглежда, беше пътешественик във времето, разбрал по трудния начин, че крайната точка на пътуването му харесва дори по-малко от началната; оставаше сляп за факта, че самият той е единственият общ знаменател между двете стойности, и сега негодуваше, че не може да се върне обратно. Колко ли като него бродеха из улиците на Кибу? Майлс използва празните им чаши като извинение, грабна ги и хукна към самовара.

Докато миеше своята и сипваше още чай в тази на Яни, прошепна на готвачката:

— Вярно ли е, че хората странят от Яни, защото е съживен?

— Подозирам, че са странели от него и преди да го замразят — изсумтя тя. — Не знам защо е решил, че с времето това ще се промени.

Майлс усмири усмивката си.

— Май си права.

Недоусмирената му усмивка привлече вниманието ѝ и тя се вгледа преценяващо в него.

— Не си много стар. Болен ли си?

Майлс примигна.

— Мъчи ме махмурлук, вярно, но не знаех, че изглеждам чак толкова зле.

— Реших, че затова си тук.

— Е, имам едно хронично заболяване, състояние по-скоро, но предпочитам да не говоря за това. — Как се беше досетила? Не беше като да има... кожни лезии, да речем. Проблемът му с периодичните пристъпи не би трябвало да е видим за външния наблюдател. Не, имаше нещо друго. Изглежда, краткият им разговор течеше на различни нива и с различни цели и въпросът за здравословното му състояние беше по-скоро податка, улика, намек. За какво обаче?

Но преди да е разровил по-надълбоко, жената се обърна и каза:

— О! Тенбъри-сан!

Всички завъртяха глави към новодошлия — ужасно чорлав брадат мъж с протъркан гащеризон и риза с навити ръкави. Повечето

кимнаха кратко, други махнаха приятелски. Мъжът поздрави също толкова мълчаливо и тръгна към кухнята. Мушна ръка в шубрака посребряла кестенява растителност, която обрамчваше долната половина на лицето му, почеса се по брадичката, поздрави с кимване готвачката и ѝ подаде една позната на Майлс кана. Жената я изплакна, отиде да я напълни с прясно кафе и извика през рамо:

— Обядът ти е готов, Тенбъри-сан. Торбата е в хладилника.

Мъжът благодари под сурдинка и мушна глава в огромния хладилник. Чак сега Майлс си даде сметка, че под цялата тази растителност не се крие едър като мечка човек, а тъкмо напротив — кльощав и блед. Мъжът измъкна от хладилника платнена торба, обърна се и спря поглед на Майлс.

— Ти си нов.

— Приятел съм на Джин — отговори Майлс, като заобиколи директния отговор. „Или негова находка, най-малкото.“

— Така ли? Къде е момчето?

— Пратих го да ми свърши нещо.

— Аха. Добре. Време беше и той да свърши нещо полезно.

— В двеста и десета тече кран — уведоми го готвачката.

— Добре, добре. Да хапна и ще си взема инструментите — каза мъжът. Взе каната и си тръгна.

— Кой е този? — попита Майлс.

— Тенбъри. Той е уредникът тук — каза готвачката и грабна отново черпака.

Майлс имаше смътен спомен, че вече е чувал този термин от членове на комуната. Запита се дали и неговото значение е толкова встрани от общоприетото, колкото и секретарската титла на Сузе. Но ако наистина искаше да научи откъде се взема електричеството и къде отиват отпадните води, сега беше моментът да направи нещо по въпроса. Дали да не изчака Джин, който да го представи на уредника? От друга страна, не можеше да се мотае вечно тук... още се двоумеше, но имаше усещането, че краката му вече са взели решението вместо него. Сърбяха го да хукне след косматия мъж.

Благодари през рамо на готвачката, остави пълната с чай чаша пред Яни, тропна приятелски по масата за довиждане и стигна до вратата, преди отдалечаващите се стъпки на Тенбъри да са заглъхнали окончателно. Износените подметки на гуменките втора ръка се оказаха

точно толкова безшумни, колкото се беше надявал. Изскърцаха панти; Майлс надникна иззад ъгъла миг преди вратата към друго стълбище да се затвори. Пое си дъх и тръгна натам.

Стълбите потъваха в непрогледен мрак. Пулсът му се ускори. За щастие — и за огромно облекчение на Майлс, — само след миг слаба светлина се отрази в стените. Явно Тенбъри си носеше фенерче, следователно не виждаше в тъмното като върколак, което беше добре. На четвъртата площадка изскърца тежка врата и отразената светлина на фенерчето изчезна. Майлс ускори крачка, протегна ръце пред себе си и напипа дръжката. Отвори предпазливо вратата, промуши се през пролуката, после я затвори също толкова предпазливо и с минимум скърцане.

Подскачащата светлинка се отдалечаваше вдясно. Майлс тръгна след нея, като си мислеше за призрачните светлинки, които подмамвали непредпазливите пътници към страшна участ. Миг-два по-късно осъзна, че по краищата на полезрението му танцуват малки искрици — като светулки в нощно тресавище. Примигна и светулките се превърнаха в зелени индикаторни светлинки, опасващи на неравни интервали и различна височина двете стени на коридора.

С крайна неохота Майлс протегна ръка и плъзна пръсти по познатия релеф на стелажите с криочекмеджета. Само дето тези не бяха опразнени и изоставени, а активни — поне част от тях. Явно изолацията беше добра, защото отвън чекмеджетата бяха със стайна температура — с други думи, нямаше опасност пръстите му да залепнат към мразовитата повърхност и ледът бавно, но сигурно да го приклеци в смъртоносната си прегръдка. Въпреки това дръпна ръката си и продължи напред, ориентирайки се по зловещата светлинка на фенерчето.

Наби спирачки, когато в дъното на коридора се отвори поредната врата. Блясъкът на обикновено стайно осветление го заслепи за миг и създаде нещо като ореол около рошавата глава на мъжа, който за щастие не се обърна. Вратата се затвори и мракът отново погълна Майлс. След малко очите му се нагодиха и неравномерните зелени светлинки разпръснаха донякъде тъмнината — поне дотолкова, че да различава мъртвешкия цвят на ръкавите си.

Очаквал бе да открие помпена станция или електрически трансформатори. Вместо това беше открил най-голямата тайна на това

място — работещи криокамери. С което част от загадките намериха отговора си.

Сузе и компания управляваха тайна криокорпорация. Не... криокооператив по-скоро. И освен ако Майлс не грешеше драматично в предположенията си, дейността им беше нелицензирана, нерегламентирана и безотчетна. Нелегална във всяко едно отношение.

Кибу-дайни... цяла планета, обсебена от идеята за отложената смърт, до такава степен, че дори бездомниците намираха начин да си откраднат малко надежда.

Кое то си беше значително постижение на фона на кашоните, в които живееха и умираха другопланетните бездомници. Майлс се изсмя наум. „А си мислех, че аз съм спец по безумни рискове...“ Как, по дяволите, бяха успели Сузе и помагачите ѝ да си присвоят цял криокомплекс след като дейността му е била официално преустановена, а клиентите — преместени в ярко осветените пирамиди на елегантния нов Криополис западно от града? Ето тази история Майлс умираше да чуе.

„Лош подбор на изразни средства, милорд ревизор.“

Не всички криочекмеждета в коридора бяха активни — всъщност в зелено светеха по-малко от една трета. Със сигурност имаше и други коридори. Предостатъчно място за нови клиенти. А — понеже така работеше мозъкът му — колко лесно би било да убиеш човек с помощта на криочекмедже! „Тука има, тука няма“ в кибуански вариант — едно живо тяло, скрито сред стотици мъртви. Жертвата би се задушила до смърт в уплътнената черна кутия много преди тъканите да замръзнат и никой не би се сетил къде да я търси. А и да я намерят, вече ще е късно.

„Нищо ново, що се отнася до мен.“

Интересно колко много *не му помогна* тази мисъл.

Пристъпи към вратата в дъното, вдигна ръка към хладната метална повърхност и постоя така. После сви пръсти и почука.

Изскърцване на стол. Вратата се откряна и обраслото лице надникна през пролуката.

— Да?

— Тенбъри-сан?

— Само Тенбъри. Какво искаш?

— Да ви задам няколко въпроса, ако може.

Тъмните очи под провисналите вежди се присвиха.

— Със Сузе говори ли?

— Джин ме заведе при нея тази сутрин, да.

Тенбъри нацупи устни сред гъсталака на брадата си.

— О. Добре тогава.

Вратата се отвори широко.

Майлс не си направи труда да поправи погрешното заключение, че разговорът му със Сузе е бил равносилен на пропуск за това тайно общество, а побърза да прекрачи прага.

Стаята беше отчасти офис, отчасти контролна зала за поддържащата система на криокамерите и отчасти жилищно помещение, поне ако се съдеше по дюшека с омачкани чаршафи до едната стена и купчините лични вещи. Отворена врата водеше към съседно помещение, нещо като работилница — Майлс зърна работни тезгяси и рафтове с инструменти в сенките. Имаше само един стол, което наведе Майлс на мисълта, че в сравнение със Сузе Тенбъри е истински отшелник, но уредникът покани любезно госта си да седне на стола, а самият той се облегна на едно контролно табло. Майлс би предпочел обратното — така вратът му не би се схванал от гледане нагоре, а и късите му крака не биха се клатили глуповато на педя от пода. Но домакинът беше проявил любезност, а Майлс държеше да запазят колкото се може по-дълго този тон, така че се намърда на стола, вдигна глава да погледне уредника и дори се усмихна.

Тенбъри килна глава настрани и повтори почти дословно въпроса на готвачката:

— Изглеждаш ми твърде млад за нас. Да не си болен?

Майлс, от своя страна, повтори отговора си отпреди, с надеждата той да сработи отново:

— Страдам от нелечими пристъпи.

Тенбъри примижа съчувствено, но каза:

— Виж, най-добре е да пробваш пак с докторите. Ако нашите не могат да ти помогнат, тогава иди на друга планета.

— Ходих. Обраха ме до шушка. — Майлс обърна празните си джобове за илюстрация.

— Затова ли си тук? По липса на друг избор?

— В известен смисъл. — Крайният буквализъм беше кажи-речи единственият начин да скриеш нещо при разпит с фаст-пента и Майлс

откри, че несъзнателно е прибягнал до този метод като компромисен вариант между необходимостта да научи повече и странната си неохота да излъже в очите този човек. — Сложно е.

— Да, винаги е сложно.

— Ще ми покажете ли какво да очаквам? Ако реша да остана при вас, тоест?

Бухналите вежди се покатериха нагоре.

— Когато аз съм на пулта, място за притеснения няма, уверявам те. Ела да ти покажа и ще се убедиш сам.

Заведе го в работилницата — нещо средно между конструкторски отдел и медицинска лаборатория. На един тезгях лежах разглобени части от замразители.

— Част от камерите използвам като източник на резервни части за другите — обясни Тенбъри.

Майлс окуражаваше техно-вещерските брътвежи на уредника с помощта на кажи-речи същите звуци и кимания, които беше приложил и спрямо Яни, но с по-голям успех. След като реши, че количеството информация за принципа на действие и конструктивните особености на криокамерите приближава горната граница на поносимостта му, попита:

— Няма ли опасност да ви свършат резервните части?

— Не и в обозримо бъдеще. Първоначалният капацитет на това място е бил за двайсет хиляди клиенти. За двайсет години запълнихме едва десет процента от тази бройка. Вярно, че в началото натоварването беше несравнимо по-слабо. Но техническата обезпеченост е гарантирана поне за още няколко десетилетия. Докато аз съм тук, проблеми няма да има.

— А после? Кой има грижата за съживяванията?

— Засега нямаме нужда от специалист по съживявания. А и те са доста по-коварни.

„Аз ли не знам.“

— А подготовката за замразяване кой я извършва?

— Имаме си медтехничка за тази цел. Рано или късно ще се запознаете. Много е добра, а си има и помощничка — Айко. Май и аз трябва да си взема няколко младоци, които да обуча.

Това не изненада Майлс. Спешната криоподготовка беше обичайна медицинска процедура и дори той знаеше кое как се прави,

поне на теория — обучението беше част от програмата за спешна помощ при полеви условия. При липса на спешност подготовката несъмнено беше по-прецизна и спестяваше на клиента криоамнезията и част от страничните ефекти при съживяването. По-малката травма в началото водеше до по-малка травма в края на това пътуване, но да се гмурнеш по своя воля в мрака — хладнокръвно, така да се каже, — докато още дишаш...

— Страшничко е, честно казано — отбеляза той, без да си криви душата.

— За повечето хора това е последна надежда, а не първи избор. Пък и всички рано или късно стигаме до това. Никой не иска да пукяса от сърдечен удар някоя нощ и да не се събуди повече, а трупът му да гние на топло. Излишното отлагане не води до нищо добро. — Тенбъри изкриви устни. — Макар че някои от корпорациите се опитват да разширят пазарния си дял, като насърчават хората да лягат във фризера рано. Не знам дали ще им излязат сметките.

— Търсенето е по-скоро нееластично, прав сте — съгласи се Майлс. Ставаше все по-интересно и по-интересно. — Повече клиенти сега означава по-малко клиенти в бъдеще. Краткосрочна стратегия за дългосрочна услуга.

— Да, освен за онези, които ще си пропуснат шанса.

Беше ред на Майлс да килне замислено глава.

— Предполагам, че още не са достигнали стопроцентово покритие на пазара обаче. Религиозните например как реагират?

— Е, да, все още има немалко отказващи.

— Отказващи?

— Не си тукашен, а? Личи си по акцента ти, но мислех, че си от повечко време на Кибу. Така де, щом си се озовал тук.

— Беше нещо като злополука. Но се радвам, че попаднах на вас.

Отказващите, както и съживените, бяха поредният факт от местната действителност, който туристическите обиколки бяха пропуснали да споменат, но Майлс се досети за какво иде реч дори без сбитото обяснение, което Тенбъри му даде любезно. Според уредника малцината, които по религиозни причини избирали погребението пред замразяването, били явление, което отмирало по естествен път. Майлс се сети за маргиналните утопични комуни, които практикуваха строго безбрачие и в резултат на това изчезваха само след няколко поколения

— или по-точно заради липсата на поколения, — и кимна в знак на съгласие.

След това Тенбъри го преведе през врата в дъното, която водеше към друг коридор — осветен, слава богу, макар че дори на светло общият ефект беше неприятен, нещо средно между космическа станция и морга. Там уредникът му отвори едно празно криочекмедже, все едно беше любезен продавач-консултант, който показва коли втора ръка.

— Изглежда... малко — каза Майлс.

— На височина — да — съгласи се Тенбъри. — Но когато те приберат вътре, вече си минал етапа, в който може да се надигнеш внезапно и да си удариш главата. Често се питам дали хората запазват някакви спомени от престоя си в камерите, но съживените, с които съм говорил, казват, че не помнят нищо. — Затвори чекмеджето и го потупа като стар приятел.

— Просто заспиваш, а после се събуждаш в бъдеще, което ти е избрал някой друг. Без сънища — съгласи се Майлс. — Затваряш очи, после ги отваряш. Като обща упойка, но трае по-дълго. — „Интимно предчувствие за смъртта и без съмнение далеч по-поносимо, ако онова със затварянето на очите не е предизвикано от иглена граната, която ти избухва в гърдите“, помисли си. Бръсна с пръсти затвореното чекмедже. — Какво ще стане с всички тези бедни замразени хора... — или „замразени бедни хора“, поправи се наум, — ако властите открият това място?

Кратка невесела усмивка раздвижи шубрака лицево окосмение.

— Е, няма да ни оставят да се разтопим и после да ни погребат. Незаконно е.

— Смята се за убийство, така ли?

— Нещо такова. Може и да не е чак предумишлено убийство, но попада в тази графа.

Значи начинанието им не беше чак толкова необмислено, колкото изглеждаше на пръв поглед. Някой очевидно си беше направил сметката. Доколко обаче? Кой щеше да плати цената във вид на законова отговорност за всичките тези замразени души? Общината на Нортбридж? Някой нищо неподозиращ предприемач, решил да закупи на сметка изоставения комплекс, без да направи подробна инспекция? „Мамят смъртта и не само нея.“

— Значи в момента е незаконно. Какво ще стане, ако законът се промени?

Тенбъри вдигна рамене.

— Тогава няколко хиляди души ще са умрели спокойно и без болка, с надежда, а не в отчаяние. Няма и да разберат, че законът е бил променен. — След кратка пауза добави: — А и едва ли биха искали да се събудят в такъв свят.

— Хм, предполагам, че властите едва ли биха си направили труда да съживят всичките тези хора само за да ги уведомят, че ги чака смъртна присъда. Затваряш очи и... си оставаш така. — Имаше и по-неприятни начини да ти се случи същото. Майлс беше виждал много от тях.

— Е, аз трябва да се връщам на работа — каза Тенбъри. Не особено тънък намек, че е дошло време неканеният посетител да си тръгва. — Надявам се, че съм ти бил полезен.

— О, да. Благодаря. — Майлс тръгна след Тенбъри. Минаха през работилницата и излязоха в първия коридор. — Май е време да нахраня животинките на Джин. Обещах му да се погрижа за тях.

— Странно дете е той. Отначало мислех да го взема за чирак, но той се интересува повече от животни, отколкото от машини — каза Тенбъри и въздъхна, дали от съжаление, или от объркване Майлс не можа да прецени.

— Хм... — каза той, вперил поглед в тъмния коридор.

— Първата врата вляво — упъти го Тенбъри и предвидливо остави вратата на офиса широко отворена, докато Майлс намери пътя си на слабата светлина, която се лееше през прага. Щом стигна стълбището, тръгна покрай парапета, като броеше внимателно завоите, и от сутерена близо до столовата пое към покрива по вътрешните стълби.

Посрещнаха го дневна светлина и кудкудякащи кокошки. „Мамка му — помисли Майлс. — Дано момчето не се забави.“

Голямата станция на подземния влак в центъра на града беше точно толкова объркваща на връщане, колкото и на идване, установи Джин, след като за втори път обърка посоката. Навалицата го изнервяше, а с приближаването на обедния час пик щеше да става още

по-лошо. Трябваше да се махне оттук. Смръщи чело, завъртя се два пъти да се ориентира и пое по един коридор, пълен с хора, които вървяха в обратната посока.

Какво имаше в дебелия плик, който му даде консул Ворлинкин и който шумолеше сега под ризата му? Излезе на второто ниво, отскочи да стори път на жена с детска количка, после се облегна на една колона и извади писмото. За негово разочарование пликът не беше запечатан с кървав отпечатък, но иначе определено беше запечатан. Дотук с надеждите му да хвърли един поглед на съдържанието. Въздъхна и пак пъкна писмото в пазвата си.

Накрая откри ескалатора, който му трябваше, и се качи две нива по-нагоре до голямата галерия при входа. Притесняваше се за животинките си. Щеше ли да се погрижи Майлс-сан за тях? С възрастните никога не се знае. Преструват се, че те приемат на сериозно, а после ти се присмиват зад гърба. Или казват, че скоро ще забравиш, защото си още дете. Но Майлс-сан, изглежда, искрено беше харесал мишките му — оставил беше Джини да седи на рамото му и да му дъвче косата, без да му мигне окоето при това. Джин познаваше кога възрастните само се правят, че оценяват по достойнство предимствата на мишките — симпатични, смешни и дружелюбни същества, а и хапят съвсем лекичко, освен ако не ги стиснеш силно, без да искаш, но кой би могъл да ги вини за това?

Някой стисна него за рамото и той подскочи. Ако беше подобаващо снаряжен, сигурно и той би ухапал ръката на натрапника, но по липса на остри зъбки само се завъртя и погледна нагоре. Право в лицето на най-ужасния си кошмар.

Кестенява коса, приятна усмивка и синята униформа на общинската полиция. Не просто служител от охраната на подземната железница — техните униформи бяха зелени. Не, тази беше истинска полицайка, като онези, които бяха дошли да отведат майка му.

— Как се казваш, дете? — Гласът беше дружелюбен на повърхността и стоманен отдолу.

Джин зяпна насреща ѝ.

— Джин... — А, не, това нямаше да свърши работа. Страх го беше да лъже възрастни, но все пак успя да го направи: — Джин, въ, Ворксон.

Полицайката примигна.

— Що за име е това?

— Баща ми беше галактик. Той почина — побърза да добави Джин. Което си беше наполовина вярно, между другото. За погребението не искаше и да си спомня.

— Майка ти знае ли, че се разхождаш сам в центъра? Защо не си на училище?

— Ами... прати ме да свърша нещо.

— Хайде да ѝ се обадим тогава.

Джин протегна напред кльощавите си китки. Стомахът му се беше вързал на леден възел.

— Нямам комуникатор, мадам.

— Нищо. Ще дойдеш с мен в охранителния павилион и ще ѝ се обадим оттам.

— Не! — Изпаднал в паника, Джин направи опит да се измъкне. Ала незнайно как полицайката беше извила болезнено ръката му зад гърба. Ризата се измъкна от панталоните му и тежкият плик падна с плясък на плочките. — Не, пусни ме! — Посегна да вземе плика, но полицайката го изпревари: без да пуска ръката му, взе писмото и го заоглежда намръщено.

После промърмори в комуникатора си:

— Код шест, Дан. Първо ниво.

След броени секунди се появи още един полицай.

— Какво има, Мичико? Хванала си поредния невръстен джебчия?

— Не съм сигурна. Може да е избягал от къщи. Така или иначе, този млад господин трябва да дойде с нас и да се обади на майка си. И да му проверим самоличността, мисля.

— Нищо работа.

Мъжът го хвана за другата ръка и Джин безпомощно тръгна с тях. Готов беше да побегне при първа възможност, но двамата го държаха здраво.

Охранителният павилион имаше големи стъклени прозорци с изглед към галерията. Вътре беше хладно, а когато вратата се затвори, настана пълна тишина, което при други обстоятелства би се харесало на Джин, но не и сега. Имаше много монитори, всичките включени, и Джин осъзна, че някои от тях предават в реално време лицата на хората, които се качват и слизат с ескалаторите. Покрай шума,

навалицата и хаоса Джин не беше забелязал камерите преди. Жената го сложи да седне на един въртящ се стол. Краката му не стигаха пода.

Широкоплещестият мъж — Дан — взе светлинна писалка.

— Дай да ти видя очите, дете.

Сканиране на ретината? Червен проблясък. Джин стисна силно очи, а за всеки случай скри лице в шепа. Но беше късно, уви. Чу как мъжът сяда пред комтаблото си.

— Уплашен е, Дан — каза жената. Джин надникна през пръсти и я видя как разглежда плика, обръща го и го опипва като подарък за рожден ден. — Дали причината не се крие в този плик?

Комтаблото изпиука.

— Аха. Имаме съвпадение. Бързо стана. — Полицай Дан вдигна очи и попита: — Джин Сато ли ти е името?

— Не!

— Според системата е обявен за издирване преди повече от година.

Без да пуска ръката на Джин, жената се обърна и погледна холоекрана.

— Мили Боже! Колко ли ще се зарадва семейството му, когато им съобщим, че сме го намерили!

— Не, няма да се зарадват! Пуснете ме!

— Къде си се крил цяла година, синко? — попита загрижено полицай Дан.

— И какво е това? — попита Мичико и размаха плика с писмото.

— Не е за вас! Върнете ми го!

— Какво толкова има вътре?

— Просто писмо. Много... много лично писмо. Трябва да го занеса. За... за едни хора.

И двамата полицаи застинаха.

— Какви хора? — попита Мичико.

— Просто... хора.

— Приятели? Роднини?

В света на Джин роднините не бяха хубаво нещо.

— Не. Днес ги видях за пръв път.

— Къде ги видях?

Джин стисна устни.

— Няма адрес. Нито пощенско клеймо. Следователно няма и законова пречка да надникнем, нали? — каза Дан.

Жената кимна и му даде плика. Дан щракна сгъваема ножка и срязва плика при долния ръб, като го държеше над бюрото. Отвътре изпадна дебела пачка пари и бележка.

Толкова пари Джин не беше виждал на едно място. А ако се съдеше по ококорените физиономии на полицаите, същото важеше и за тях, още по-малко в ръцете на дете.

Дан побутна пачката и подсвирна изумено.

— Наркокръг, как мислиш? — каза Мичико. — Контрабанда на опиум?

— Нищо чудно... може да е какво ли не, за бога. Поздравления, Мичико. Няма да се учудя, ако получиш повишение заради това. — Като стрелкаше с подозрителен поглед плика, Дан чак сега се сети да извади тънки гумени ръкавици. Сложи си ги и взе бележката — половин лист тънка хартия с принтиран текст.

Прочете на глас:

— „Надяваме се, че знаете какво правите. Моля да се свържете с нас лично при първа възможност.“ — Вдигна листа към светлината. — Няма адрес, нито дата, нито име, нито подпис. Нищо. Многоооо подозрително.

Мичико се наведе да погледне Джин в очите.

— Къде срещна тези лоши хора, дете?

— Не са лоши хора. Просто... хора. Приятели на един приятел.

— Ти къде носеше всички тези пари?

— Не знаех, че са пари!

Мичико вдигна вежди и се обърна към партньора си.

— Дали казва истината?

— Най-вероятно — каза Дан. — Иначе сигурно щеше да духне с парите.

— Има логика.

— Нямаше! Дори да знаех!

— Вече нищо не те заплашва, Джин — каза мило жената. — Сега си в безопасност.

— Никой не ме е заплашвал и преди! — Колкото до „безопасността“, Джин никога не се беше чувствал в по-голяма опасност. А ако продължаваше да дрънка, Сузе, и Айко, и Тенбъри, и

всички, с които се беше сприятелил, също щяха да се озоват в опасност. И Късметлийка, и мишчиците, и кокошчиците му, и големият красив Жиро... Стиснал до болка устни, Джин впери предизвикателен поглед в полицаите.

— Обади се на социалните да приберат момчето — каза Мичико.
— А веществените доказателства май ще е най-добре да пратим в отдела за борба с порока.

— М-да — каза Дан и прибра безценния плик на Джин, пачката банкноти и бележката в прозрачна найлонова торбичка.

— Животинките ми... — прошепна Джин. Майлс-сан го беше натоварил с такава проста задача, а той всичко беше прецакал. *Всичко* прецака. Стискаше очи, но сълзите въпреки това потекоха по бузите му.

С последно изстъргване и сред облаче прах болтът най-сетне изскочи от бетона.

— Слава богу — въздъхна Роик.

5.

Преди да си сложи главата в торбата, Роик изчака да се смрачи и стъпките, които ехтяха от време на време по външната галерия, да утихнат. Ключалката на балконската врата не го спря за дълго — не точно бравата всъщност, а паянтовата каса, която се сцеди под натиска. Всичко това не мина без шум, но никой не се развика, нито дотича да види какво става. Приклепнал, така че главата му да е под нивото на прозорците, и бос, за да не тропа по дъските — макар че за дрънчащата верига около глезена си не можеше да направи нищо, — Роик откри, че балконът опасва правоъгълната сграда от три страни, а в двата му края има стълби надолу. На този етаж имаше още десетина стаи като неговата. Трети етаж нямаше.

Надолу по склона и вдясно се виждаше друга сграда. От прозорците ѝ се лееше жълтеникава светлина. Зад нея, изглежда, имаше паркинг, но дърветата и очевидната липса на охранително осветление му пречеха да различи детайлите — както на него, така и на всеки леколет, минал над комплекса, като последното навярно обясняваше въпросната липса. В момента обаче тъмнината работеше в негова полза. Промъкна се към края на балкона. Трета сграда, нещо като навес, клечеше ниска и тъмна в края на разчистената площ. Единствено горски пожар можеше да отвори такова празно пространство сред гъстия боров лес, реши Роик.

Едва не му спря сърцето, когато нечий глас изсъска току над главата му:

— Роик! Тук, горе!

Той изви глава и видя бледото петно на нечие лице да надзърта през ръба на покрива. Дълга черна плитка висеше пред едното рамо и сама по себе си носеше просветление и облекчение.

— Доктор Дърона? Рейвън? Значи и теб са хванали!

— Шшт! По-тихо. Бяхме в един подемен ван, но ти беше в безсъзнание. Качвай се, преди някой да е излязъл. — Две тънки ръце се

протегнаха надолу. Явно Рейвън лежеше по корем на покрива. — И внимавай с ръцете ми...

Що-годе безшумно — ако не броим пъшкането — Роик се изкатери на плоския покрив. Като влачеха крака, за да не се чуе тропане в стаите отдолу, двамата се оттеглиха в несигурното прикритие на един от отводите на климатичната инсталация.

Рейвън Дърона спокойно би могъл да мине за кибуанец — тънък евразиец в лице и тяло, със силно интелектуално излъчване, гърбав нос и дълга до кръста права черна коса. Е, поне докато не си отвореше устата и не опровергаеше първото впечатление с чуждоземния си акцент. Представител на медицинската корпорация „Дърона Груп“ от Ескобар, Рейвън беше единственият друг делегат на криоконференцията, когото Роик познаваше, доста добре при това, но негова милост, незнайно защо, им беше дал знак да стоят далеч един от друг. Рейвън бе реагирал подобаващо — помръдна вежда и кимна едва доловимо, в знак че е разбрал какво иска милорд ревизорът, и оттам насетне заобикаляше отдалече негова милост и Роик. Така около негова милост се образуваше свободно пространство, в което да хвърля на спокойствие мрежите си, осъзна по-късно Роик.

Роик седна с кръстосани крака, ескобарският криохирург сви колене пред гърдите си и двамата си зашепнаха, сбрави глави.

— Някаква охрана видя ли? — тихо попита Роик.

— Не, но похитителите ни още са будни — също толкова тихо отвърна доктор Дърона. — Повечето са в столовата на първия етаж, но някои се качиха по стаите си. Точно под нас.

— Ти как се измъкна?

— С помощта на дребна хирургическа интервенция, която приложих върху бравата на прозореца в банята.

Път за бягство, несъмнено подпомогнат от тънката снага на ескобареца. Раменете на Роик никога не биха минали през тесния прозорец.

— А веригите?

— Вериги? Това е варварщина. Ти явно се ползваш със специално отношение, Роик!

— Няма значение. Далеч ли сме от Нортбридж? И къде сме изобщо, по дяволите?

— На сто, сто и петдесет километра, струва ми се. Насред гората. Пътища няма никакви — единственият достъп е по въздуха, с леколет или подемен ван. Комплексът е бил нещо като езерен курорт — хората идвали от Нортбридж за уикенда, — но после язовирната стена се пропукала по време на буря и езерото се изляло в реката. Ремонтът се забавил заради съдебни спорове и вече няколко години курортът не функционира. Един от похитителите ни е собственик на комплекса, така разбрах от разговорите им. Сигурно оттук е тръгнала цялата налудничава идея за похищението.

— Какво смятат да... не, чакай. Първо, виждал ли си лорд Воркосиган?

Рейвън поклати тъмнокосата си глава.

— Сякаш го зърнах в мелето — в хотелското фоайе, когато ме отвлякоха, а ти буташе разни хора в асансьора и им крещеше да побързат. Между другото, онези бедни делегати май ги беше страх повече от тебе, отколкото от похитителите. Но след това не съм го виждал. Освен теб и мен има още шестима заложници. Всичките заключени в отделни стаи. Останах с впечатлението, че Наследниците-освободители са си правели сметката за три пъти повече заложници и винят теб за драстично намалената бройка.

— А лошите колко са?

— Колко бараярско! Десетина-дванайсет, струва ми се. Не съм ги виждал закуп. Редуваха се да ни измъчват.

— Ъ?

— Предимно с лекции. За суровите и велики цели на Наследниците-освободители на Нова Надежда.

— Това ли? И аз изслушах една.

— Само една? Късметлия. А ние трябваше да ги слушаме с часове. Свалиха ни в столовата и държаха речи до прегракване.

— А аз защо не съм бил поканен?

— Защото имаш репутацията на смахнат бараярски варварин, който е твърде опасен и трябва да бъде държан под ключ. Вериги значи? Имаш късмет, че пропусна семинара. Сигурно се опитват да отключат някакъв синдром на съпричастие към каузата си, но подходът им е сбъркан. Дъртият барон Риовал би могъл да ги хапне за закуска.

Роик беше чувал лорд Марк, клонинг братът на негова милост, да цитира покойния барон Риовал от Джаксън Хол само веднъж — „А

сега нека проверим какъв ефект в посока фокусиране на мисълта би имала заплахата към *останалото* ви око“, — но и това му стигаше. Цитатът не просто беше пресушил любопитството му, а го беше изпълнил с непреодолим подтик да се скатае някъде по-далеч от лорд Марк, нищо че се извисяваше с половин метър над него. Знаеше само, че личният състав на „Дърона Груп“ — тридесет и петима, плюс-минус, клонинга с общ генетичен материал и забележителни таланти в областта на медицината — до един са убедени, че дължат бягството си от джаксънианското техно робство и последвалата си свобода на лорд Марк и лорд Воркосиган. Причината за специфичния смесен акцент на Рейвън, а и на всички Дърона, се криеше в общото им минало на бегълци от Джаксън Хол, които живеят на Ескобар вече повече от десетилетие. Причината позорно известният барон Риовал да е *покойният* барон Риовал беше лорд Марк. Причината Роик и Рейвън да седят сега на този покрив... все още не беше ясна.

Е, Рейвън го бяха поканили на конференцията да изнесе придружена с богат снимков материал лекция за криосъживителните техники след смърт от тежка травма, която негова милост и по необходимост Роик бяха изслушали преди три дни, след като Рейвън, с когото се засякоха случайно в хотелския асансьор, намекна, че за негова милост би било интересно да чуе описанието на един особено сложен случай — този на Пациент С, починал от тежки вътрешни разкъсвания след пряко попадение на иглена граната в гърдите. Този пациент, обясни по-късно Рейвън на публиката си в конферентната зала, бил един от най-незабравимите му случаи още по времето, когато бил млад помощник-хирург. Негова милост наистина остана поразен от илюстрираното изложение. Роик беше затворил очи. Но да оставим това.

— Да, но защо са ви чели лекции онези идиоти?

— За да рекламират каузата си, предполагам. Другите идиоти, на конференцията, правеха същото, като си помислиш. Но храната им беше значително по-добра.

— Какво, властите ги преследват, медиите ги цензурират или какво?

— Ни най-малко, излиза. Дори си имат сайт в планетарната мрежа, където всеки може да прочете за възгледите им и прочие. Само че май няма много желаещи да се информират, затова са решили да

привлекат вниманието на обществеността с други средства. Но докато обирът под прицел обикновено сработва, убеждението под прицел рядко е печеливша стратегия. В началото всички бяхме уплашени до смърт, накрая бяхме отегчени до смърт. — Рейвън се почеса по носа. — Изглежда, смятат да ни държат тук известно време. Затова рискувах да избягам, но нещо не върви добре.

— Е, и двамата стигнахме дотук...

— Да, на стотина километра от цивилизацията. И доста повече, ако сбъркаме пътя. А дори гората да не бъка от човекоядни хищници, ще е лудост да тръгнем в тъмното без подходящи обувки и екипировка. Колкото до леколетите на паркинга — всичките са заключени. Проверих.

— Хм. Жалко.

Рейвън го изгледа замислено.

— Сам не бих могъл да нокаутирам някой, докато излиза от леколета си, и после да се намърдам вътре, но ако спретнем заедно една засада...

Което, както го разчете примирено Роик, всъщност гласеше: „ако ти нокаутираш някой, а аз те насърчавам отстрани...“

Рейвън смръщи вежди.

— Само дето трафика тук го няма никакъв. Нито излитат, нито кацат. Заключили са се в сградата и кротуват. Преди да цъфнеш ти, вече се чудех дали да не се промъкна обратно в стаята си, да се преструвам, че изобщо не съм бягал, и да чакам по-добра възможност.

— Аз не мога да го направя — каза Роик, като си мислеше за потрошената каса на балконската врата. Проточи врат да надзърне над ръба на покрива към третата постройка, която за разлика от другите тънеше в мрак. Намираще се в края на разчистеното пространство, тоест на брега на бившето езеро... — А онази сграда каква е?

— Не знам. Не видях никой да влиза или да излиза оттам.

— Чудя се дали не е хангар за лодки. Или барака за инструменти — нормално е да има барака за инструменти на толкова изолирано място... Но по-вероятно е хангар за лодки.

Рейвън плъзна поглед по дъното на пресъхналото езеро и промърмори:

— Никога не съм се возил на лодка и не мисля да започвам тази вечер. Виж, ако е барака за инструменти... ще можеш ли да отвориш

ключалката на леколет? Но пък ще ни трябват код-ключовете, за да го запалим. С други думи, лост няма да свърши работа. Освен да фраснем с него собственика на леколета?

— Негова милост има лодки. Има вила в окръг Воркосиган, на два часа път с леколет от столицата. На брега на езеро. — Една мисъл се мъчеше да издрапа към повърхността на съзнанието му. — Да идем да погледнем, а?

Рейвън го изгледа неохотно, но все пак сви рамене в знак на съгласие.

Смъкнаха се предпазливо от покрива и притичаха на пръсти до стълбите в другия край на балкона. Слязоха, хукнаха към прикритието на дърветата, после заобиколиха към ниската постройка. Съчките и камъчетата, с които беше осеяна земята, разраниха босите крака на Роик и той неохотно призна, че Рейвън е прав за съществените недостатъци на един по-дълъг преход през гората.

Стъклото на прозореца беше нечупливо, а вратата към бившето езеро беше заключена с катинар, но Роик бързо ѝ видя сметката с помощта на същия метод, който беше приложил и върху балконската врата. Касата се сцепи с оглушителен трясък и Рейвън примижа. И двамата застинаха, наострили уши, но никой не се развика. Влязоха предпазливо.

Предното помещение приличаше на офис, а вратата към задното, слава богу, беше отключена. Роик я отвори. Просторно помещение, като гараж. И потънало в пълен мрак, но... лодките можеха ли да се *надушат*? Да, миризмата на дърво, машинно масло, трюмни нечистотии и изсъхнали водорасли не можеше да се сбърка — беше силна и приятна по особен начин, като лято в хербарий. След като зрението му се нагоди към тъмнината, Роик различи силуетите на половин дузина гребни лодки, провесени от тавана; върху яки подпори на пода клечаха два по-масивни корпуса. В дъното имаше работен тезгях, който изглеждаше разчистен. Рейвън тръгна натам, протегнал ръце пред себе си от страх да не си сцепи главата в някоя колона или друго незнайно препятствие, но Роик го повика шепнешком:

— Ела тук. Тази голяма моторна лодка... помогни ми да свалим покривалото.

— Роик, дори да я изкараме някак навън, в езерото няма вода.

— Друго имам предвид. Просто ми помогни, става ли?

Лодката беше пет метра дълга и наполовина толкова широка, голямата ѝ открита кабинка беше защитена с опънато покривало от дебел найлон, привързано към скоби в корпуса. Роик се пребори геройски с връзките, отметна покривалото и се покатери в лодката. Рейвън го последва, воден от любопитство.

Роик се придвижи опипом до контролното табло в предната част и вдигна капака на... да!... малка видплоча. Така, ако комвръзката беше със самостоятелно захранване, както би трябвало, проклета да е... Роик напипа копчето за включване, натисна го и светлини в зелено и жълто прогониха мрака.

— Хей! — възкликна Рейвън, явно впечатлен, което вдъхна кураж на Роик, защото повечето дъронци го плашеха до смърт. — Знаеше ли, че това ще е тук?

— Надявах се. Щом са давали под наем гребни лодки на туристите, все трябва да са имали нещо, с което да им се притекат на помощ при нужда. Комвръзките са стандартно оборудване за лодки с този размер, вървят в комплект с ехолот, вградена навигационна система и прочие.

Лесно откри спешната честота. За броени минути успя да си пробие път през бюрократичната система на полицията в Нортбридж. Опитът му на уличен патрул го беше научил какво да каже, за да го прехвърлят бързо и възходящо по йерархичната стълбица, а навигационната система на лодката им осигури точните координати. Роик докладва сбито на стреснатия, но и изключително доволен полицейски детектив, който ръководеше разследването на случая с похитените делегати — случай, който явно се беше изкачил до челото на новините, ако можеше да се съди по тона на нортбриджкия детектив. Уви, за лорд Воркосиган не се знаело нищо на този етап — информация, която хвърли Роик в тих ужас. Той прекъсна връзката и се облегна назад.

— И сега какво? — попита Рейвън.

— Сега ще чакаме.

— Да ни спасят? Ние не трябва ли да направим нещо? За другите?

— По-добре да си налягаме парцалите. Няма смисъл да вдигаме врява, преди похитителите да са открили липсата ни. Нека оставим кибуанците да си свършат работата. Да се надяваме, че ще пристигнат

навреме. — Негова милост неведнъж беше казал, че на местните власти по принцип не бива да се разчита прекомерно, макар самият той невинаги да се съобразяваше с тази си препоръка.

Като говорим за местните... Роик отново се наведе напред и потърси номера на бараярското консулство в Нортбридж. За жалост, в обществената мрежа фигурираше само официалният номер, но не и обезопасената спешна връзка, кодирана в личния комуникатор на Роик, от който похитителите най-вероятно се бяха отгървали още в града, водени от напълно основателния страх, че комуникаторът може да бъде проследен от разстояние. Все пак Роик набра номера. Учтив глас на запис го прикани да се обади отново в работно време или да остави съобщение. Популярен бараярски военен марш звучеше тихо като фон и сърцето на Роик се сви от пристъп на носталгия. Беше преполовил сбития си доклад за ситуацията, когато — за огромно негово облекчение — го прекъсна глас на жив човек.

Роик позна лейтенант Йоханес, младия шофьор, който — заедно с консул Ворлинкин, защото негова милост все пак беше негова милост — ги беше взел от космодрума преди седмица и ги беше закарал до хотела, където се провеждаше конференцията. Военно аташе, неофициален представител на ИмПСи, а също готвач, градинар и ординарец на консула. Изобщо човек, който пораждаше у Роик смътно чувство за другарство по участ.

— Гвардеец Роик! — Гласът на Йоханес звучеше отсечено и тревожно. — Добре ли си? Къде си?

Роик подхвана доклада си отначало и преди да е завършил, изопнатото лице на консул Ворлинкин се присъедини към образа на лейтенанта над видплочата.

— Ако координирате действията си с нортбриджката полиция, вероятно оттук насетне ще сте в крак със събитията едновременно с нас — завърши Роик.

Ворлинкин кимна и каза:

— Лорд-ревизор Воркосиган не е с теб... нали?

— Не сме го виждали тук. Нещо при вас?

Пауза, която се проточи подозрително.

— Не сме съвсем сигурни.

Това пък какво означаваше, по дяволите?

— Когато те освободят, яви се по най-бързия начин в консулството — продължи Ворлинкин. — Да пратя ли Йоханес в полицията?

Роик се почеса по главата.

— Щом негова милост не е тук, няма смисъл да вдигаме излишен шум. Ще се върна с другите.

— Ами аз? — попита Рейвън, неясно дали с негодувание, или развеселено.

— Този кой е? — попита остро Ворлинкин.

— Доктор Дърона. Познат на негова милост от Ескобар и делегат на конференцията — отговори Роик.

Рейвън се наведе услужливо напред в обсега на преподавателя и се усмихна мило. Ворлинкин го гледаше намръщено.

— Негова милост би искал той да е... — „в безопасност“ изглеждаше една идея прибързано, — да е с мен — обясни Роик.

Ворлинкин каза хладно:

— Между другото, ако бяхте малко по-открити, щяхте значително да улесните нашата работа, така че да сме ви от полза.

Намекът за горчивина в тона на консула успокои Роик повече, отколкото Ворлинкин би могъл да си представи, защото подсказваше, че двамата с лейтенанта наистина са си имали работа с негова милост след отвлечането, работа, за която консултът предпочиташе да не споменава по необезопасения канал.

— Да, сър — каза с разбиране Роик и прекъсна връзката.

— И сега какво? — попита Рейвън. — Ще си седим тук и ще чакаме сирените?

— Надявам се да няма сирени — каза Роик. — Най-добре ще направят, ако се спуснат и подсигурят зложниците без много шум.

След дълга пауза Рейвън каза:

— Освободителите не даваха признаци, че смятат да ни убият. А само да ни приобщят към каузата си.

— Паниката е лош съветник.

Рейвън въздъхна.

— Защо не покажеш малко оптимизъм за разнообразие? А?

Седяха пред индикаторните светлини като пред лагерен огън и чакаха в мрака.

Майлс дръпна портичката от ковано желязо на консулството, установи, че е заключена, и впери уморен поглед над нея. Хубава предна градинка и спретната къща в дъното, засенчена от помпозните си съседи, но иначе в много добро състояние. Бивше слугинско общежитие може би? Кибу-дайни нямаше стратегическо значение и следователно нямаше причина Империята да харчи много пари тук — системата беше един вид задънена улица по отношение на скоковите проходи, намираще се от другата страна на Ескобар и беше далеч извън бараярската сфера на влияние. Консулството съществуваше най-вече за да улеснява редките бараярски и комарски търговски начинания по пътя им през лабиринта на местните законови разпоредби, да помага на всеки гражданин на Империята, закъсал на местна почва, да насочва и дискретно да проучва още по-редките кибуанци, решили да посетят някой от световите на Бараярската империя. Появата на Майлс сигурно беше най-вълнуващото събитие тук за последните години. „Да, и ще става все по-вълнуващо.“

Предутринният студ беше влажен и всепроникващ, краката му се бяха схванали, а гърбът го болеше. Той въздъхна и се прехвърли трوماво през портичката, взе бастуна, мина по късата алея и натисна звънеца.

Осветлението на верандата и в коридора се включи. През стъкленото прозорче надникна нечие лице и вратата се откряна. Млад мъж, когото Майлс не познаваше, каза с кибуански акцент:

— Сър, ще трябва да се върнете в работно време. Отваряме чак след два...

Майлс пъхна бастуна си в пролуката, натисна да я разшири, мушна глава и нахлу през прага.

— Сър...

Единствено появата на консул Ворлинкин спаси служителя от пряко попадение на ревизорски бяс. Консултът се приближи с бързи стъпки от дъното на коридора и каза:

— Какво има, Юичи?... О, боже! Лорд Воркосиган!

Демонстрирайки светкавична съобразителност и силен инстинкт за самосъхранение, Юичи побърза да се оттегли.

Ворлинкин, висок и слаб, беше облечен по домашному с панталони, риза и меки чехли, очите му бяха кървясали, а в ръката си

стискаше голяма чаша с гореща напитка, чиято пара изпълваше коридора с мекия аромат на зелен чай. Миризмата до такава степен превзе вниманието на Майлс, че той едва не пропусна момента за отрепетираната си първа реплика въпреки изобилието от часове през нощта, в които да я репетира.

— Ворлинкин, какво си направил с моя куриер, мътните те взели?

Гърбът на консула се изпъна като по команда, което разкри наличието на военна служба в някой от ранните етапи на кариерата му. Частично облекчение — само частично обаче — светна в сините му очи.

— Мога да отговоря на този въпрос! Милорд.

— Значи Джин е стигнал дотук?

— Тъй вярно, сър!

Значи проблемът бе възникнал на връщане. Лошо... Майлс беше изчакал до полунощ, едва удържайки тревогата си, после убеди Айко да го замести в грижата за животинките и взе нещата в свои ръце... или крака. Часовете, докато стигне незабелязано дотук, с нищо не подобриха настроението му. Нито те, нито дъждът.

Веждите на консула се смъкнаха умърлушено, когато видът на Майлс най-после стигна до съзнанието му — вид, който нямаше нищо общо с грижливо култивираната надменност в сиво, която помнеше от кратката им среща преди седмица. Макар че смачканите и лекъсани дрехи, двудневната четина, миризмата на пот и странните обувки едва ли бяха единствената причина консултът да запристъпва нервно от крак на крак. Но, демонстрирайки наблюдателност, задължителна за член на дипломатическия корпус, той забеляза погледите, които Майлс хвърляше на чашата в ръката му, и добави:

— Заповядайте в кухнята, милорд ревизор. Тъкмо закусваме.

— Чай, да — каза Майлс и се отърси от желанието да измъкне със сила чашата от ръката му. „О, да! Чай.“

Ворлинкин го поведе към арковидния вход в дъното на коридора и попита:

— Как стигнахте дотук?

— Пеша. Трийсетина километра, считано от полунощ и по задните улички. Плюс две игри на криеница, за да избегна среща с

местните патрули в сегашното си състояние. Излишно е да казвам, че не такъв беше първоначалният ми план.

Кухнята беше скромна, но спретната, с кръгла маса, сбутана в ниша до прозорец с изглед към задната градина. Прозорците отразяваха ярко осветения кухненски интериор, но влажният нощен мрак отвън вече се избистряше в синкави сенки. Русото хлапе, аташетото Йоханес, стоеше до микровълновата печка. Обърна се и едва не изпусна какъвто там полуготов ергенски порцион беше затоплил току-що. После по знак на шефа си се разбърза да дръпне стола на адски важния, пък бил той и адски раздърпан посетител. Майлс се тръшна на стола, като внимаваше признателността да не измести докрай яда му, защото той беше кажи-речи единственото, което още го държеше на крака.

— Да ви приготвя ли нещо, милорд? — попита услужливо лейтенантът.

— Чай. Също горещ душ, сухи дрехи, храна, сън и обезопасено комтабло, макар че ще се задоволя и само с комтаблото. Но като за начало — чай. — В противен случай рискуваше да положи глава върху сплетените си на масата ръце и да започне със съня. — Изпратихте ли съобщението ми в стил „без паника“ до Бараяр и съпругата ми? Кодирано, надявам се?

Ворлинкин отвърна с известно негодувание:

— Уведомихме комарския галактически отдел на ИмпСи, че сте се свързали с нас и че не сте в ръцете на похитителите.

— И това става. След малко сам ще пратя подобрен вариант. — Надяваше се собственото му съобщение да изпревари тревожните вести, които биха стигнали до Екатеринбург по други канали, иначе го чакаха неприятности, когато се прибереше. — Преди това обаче... от вчера съм на тъмно. Знае ли се нещо ново за зложниците от криоконференцията? Нещо за гвардеец Роик?

Ворлинкин седна на своя стол, на четвърт от окръжността вдясно от Майлс.

— По този въпрос имаме добри новини, сър. Вашият гвардеец е успял да избяга от похитителите, да се добере до комвръзка и да се свърже с властите в Нортбридж. Полицейският спасителен отряд е пристигнал на мястото неотдавна — цяла нощ сме на крак и следим развитието на операцията. Изглежда, всички зложници са освободени

и никой не е пострадал. Не знам кога да очакваме Роик тук — каза, че трябвало да остане, за да даде показания.

— А, да. Роик изпитва необичайно уважение към полицейските процедури. — Майлс отпи първата глътка горещ чай и въздъхна с искрена наслада. — А момчето... чакай. Ти пък кой си? — Майлс изгледа от глава до пети Юичи, който се беше оттеглил с Йоханес в едно спасително кюше възможно най-далеч от страховития гост.

— Това е нашият секретар към консулството. Юичи Матсън — обясни Ворлинкин. — Най-ценният ни служител. Тук е от пет години. — Секретарят хвърли признателен поглед на шефа си и се сгъна в официален поклон към Майлс.

Единственият служител към консулството всъщност. И тъй като Ворлинкин беше тук от две години, а Йоханес беше пристигнал едва миналата година, Матсън беше и най-старият служител, по стаж, ако не и по възраст. „На кого имаш доверие, милорд ревизор?“ В ситуация като тази — единствено на Роик, макар че прекомерната параноя понякога водеше след себе си точно толкова беди, колкото и прекомерната доверчивост. Следователно трябваше да внимава, но не и сам да си подлага крак заради излишна подозрителност.

— Е, какво стана с Джин?

— Пратихме го обратно при вас, следвайки буква по буква указанията ви, милорд. Все пак сложихме микроскопично проследяващо устройство в плика, за всеки случай.

Което беше леко встрани от „без да го проследявате по обратния път“, както изрично беше написал в съобщението си Майлс, но точно сега нямаше смисъл да се заяжда за подробности. В крайна сметка важни бяха резултатите.

— Рано вечерта вчера пликът спря да се движи — по наша преценка в стаята за веществени доказателства в централното полицейско управление на Нортбридж. Е, в сградата на управлението поне. Момчето Джин, след кратък престой в полицията, е било отведено в детски център за временно настаняване и е прекарало там нощта. Въз основа на тази информация лейтенант Йоханес получи достъп до публичните регистри на арестите от вчерашния ден и по пътя на изключването успя да идентифицира момчето. Пълното му име е Джин Сато. Избягал е от къщи и се води изчезнал вече повече от година!

— Сериозно? — Майлс вдигна вежди. — Това го знаех и без вас. В дипломатичния тон на Ворлинкин се промъкна осезаемо напрежение.

— Как, по дяволите... сър!... се стигна дотам да замесите дете като него в делата си... каквито и да са те?

— Той е на единайсет — каза Майлс.

— На единайсет! Става все по-лошо и по-лошо!

— Когато баща ми е бил на единайсет — изтъкна Майлс, — станал адютант на дядо ми генерала в разгара на кървава гражданска война. На тринайсет вече бил участвал в свалянето на император. Не сметнах, че следобедна разходка по улиците на родния му град — на мирна планета като тази — би била свръх способностите на Джин. — Само дето явно беше сгрешил в преценката си. Примижа вътрешно. Не беше съобразил какви усложнения могат да възникнат във връзка с полицейското досие на Джин, още повече тук, в Нортбридж, където полицаи имаше на всяка крачка. Не го беше съобразил, макар самият той да беше минал по задните улички, за да избегне среща с местните сили на реда. Но пък той го правеше по навик. Момчето сигурно се беше поболяло от тревога за животинките си, а и това беше най-малкият му проблем. — Добре де, допуснах грешка и ще имам грижата да я оправя. Нямам навика да изоставям хората си. Просто ще трябва да го измъкнем.

Ворлинкин го зяпна сащисано.

— Ама той е малолетен! Как? Нямаме никакви права над него!

— А и носеше дебела пачка пари — вметна Йоханес. — Сам бих отишъл в полицията, но няма начин да докажем, че парите са наши. — И изгледа смръщено Майлс. Нямаше нужда да казва на глас, че това също е било съобразено с изричните указания на милорд ревизора.

„Е, все пак разполагаме с проследяващото устройство в плика“ — помисли Майлс, но преди да го е изрекъл, Ворлинкин продължи:

— Ако малолетният ви куриер се разприказва, очаквам от полицията сами да ни потърсят. С някои доста неприятни въпроси.

Майлс застана нащрек.

— Не са ви потърсили още, нали?

— Да. Засега.

А щом не го бяха направили, значи Джин си беше държал устата затворена, макар че сигурно бе изплашен до смърт.

— Това е... интересно.

— А вие откъде го намерихте това момче, сър? — попита Ворлинкин.

— Всъщност той ме намери. На улицата, така да се каже. — Майлс направи една бърза вътрешна редакция. Факт беше, че бе дал дума на Сузе да пази в тайна леговището ѝ в замяна на информация, а информацията определено беше получил, нищо че засега нямаше ясна представа за какво може да му послужи. — Прочетохте бележката ми, нали?

Ворлинкин кимна.

— Значи знаете, че вместо да ме приспи, сънотворното на похитителите отключи в мен маниакални халюцинации и се озовах в Кριοкомбите. — Нямаше нужда да уточнява колко време се е лутал изгубен в подземния лабиринт; ситуацията беше достатъчно еластична, за да покрие и деня, прекаран с Джин и компания. — Когато най-после дойдох на себе си и успях да се измъкна на белия свят, все още ме гонеше параноя похитителите да не ме открият, а и бях твърде изтощен, за да тръгна сам през града. Джин бе така добър да ми помогне и съм му задължен.

Ворлинкин го гледаше изпитателно.

— Казвате, че не сте разсъждавали ясно, така ли?

— Това би могло да послужи като добро обяснение, ако възникне нужда. Консулството има ли местен адвокат?

— Да, на договор.

Стандартна практика. „Може ли да му се има доверие, че ще запази тайните ни?“ Въпрос, който Майлс не беше готов да изрече гласно на този етап.

— Добре. Свържете се с адвоката и вижте какво може да се направи, за да измъкнем Джин. — Протегна чашата си за още чай и Юичи, секретарят, притича да я напълни. Ръката на Майлс трепереше от умора, но той успя да не разлее и капка, докато поднасяше чашата към устата си. — Горещият душ се равнява на три часа сън. Така че първо ще се изкъпя, а после е ред на комтаблото.

— Не трябва ли да си починете, милорд? — каза Ворлинкин.

Майлс с мъка овладя подтика си да изкрещи: „Я недей да ми спориш!“, което определено показваше, че, да, определено трябваше да си почине, но преди това имаше да свърши едно-друго.

— По-късно — каза той, после отстъпи до: — Скоро.

След миг добави неохотно:

— По-добре уведомете полицията, че съм избягал, изгубил съм се в Криокомбите, а после съм се прибрал в консулството без чужда помощ... не искам да пилят ресурси в издирването ми. Кажете им също, че съм в добро здраве, но много уморен и си почивам. Ако толкова държат, утре да пратят някой да ми свали показанията. За Джин не споменавайте, освен ако те не попитат изрично. Ако някой друг пита за мен... не казвайте нищо, преди да сте ме уведомили.

Това му спечели поредния изпитателен поглед от страна на Ворлинкин, но след кратка пауза консултът кимна, и толкова.

Йоханес заведе Майлс на горния етаж — явно двамата бараярски ергени живееха тук, спестявайки от наем — и персоналът на консулството си спечели около милион точки в очите на Майлс, защото в една от стаите го чакаха собствените му дрехи и вещи, прибрани след отвличането от хотела заедно с нещата на Роик. Йоханес изгледа с копнеж личното му комуникационно оборудване — най-доброто, което ИмпСи можеше да осигури на имперските ревизори. Личните вещи, които похитителите му бяха взели при нападението, били открити малко по-късно в една уличка и полицията ги задържала като вещественни доказателства — всичко освен ревизорския му печат, който Ворлинкин успял да си върне, навярно с цената на енергични преговори, предположи Майлс.

Половин час по-късно — изкъпан, избръснат и с чисти дрехи — Майлс накара Йоханес да го заведе в обезопасената комуникационна стаичка в сутерена на консулството и се настани пред комтаблото. Протегна се, разкърши пръсти и вкара в търсещата система първото име: Лиза Сато.

— Тази коя е? — попита Йоханес, надвиснал над рамото му.

— Майката на Джин Сато.

— Важна ли е?

— Някой е смятал така, лейтенант. Някой определено е смятал така. — Образът над видплочата потрепна и Майлс впери поглед в потока информация.

6.

Кратък разговор с негова милост по едно от комтаблата на нортбриджкото полицейско управление, след като спасените делегати бяха върнати в града, успокои най-кошмарния страх на Роик — че може да загуби малкия ма... негова милост. Нови въпроси от интригуващо естество се сбутаха да заемат освободеното място. Въпроси като защо негова милост настояваше Роик да доведе със себе си доктор Дърона?

— Смятах да се върна в хотела и да си взема багажа — възрази Рейвън, като се наведе в обсега на преподавателя.

— Първо ще се видиш с мен — отвърна негова милост.

— Ще си изпусна полета.

— Скокови кораби излитат всеки ден. Но на твое място не бих бързал да си запазя нова дата.

Черните вежди на Рейвън се изкатериха по челото му.

— Моето време струва пари.

— Ще го имам предвид.

Рейвън сви дружески рамене, незасегнат от крайно сухия тон на негова милост, и тръгна след Роик — и двамата шушкаха с хартиените патъци, които им бяха дали в полицейското управление, докато откраднатите им обувки не изскочеха отнякъде.

Когато полицейската кола най-сетне свали Роик и спътника му пред консулството, следобедът преваляше. Четвъртитата къща изглеждаше неподходящо скромна, реши Роик, макар че поддържането на каквото и да било представителство толкова далеч от границите на Империята сигурно беше скъпо удоволствие и без лукса на разкошни имения. Все пак къщата обещаваше душ и легло — двата най-неотложни копнежа на Роик понастоящем, след като в управлението осигуриха на освободените зложници храна или по-скоро порционни кубчета на корем. С високо съдържание на протеин и витамини и с вкус на престоял в котешка тоалетна маджун с шоколадова заливка — някои страхотии явно бяха вездесъщи.

Роик сдържа копнежа си по течаща вода и накара лейтенант Йоханес да ги заведе право при негова милост, който вече се бе разположил като агресивен паяк в обезопасената комстая на консулството. В повечето планетарни посолства, където Роик беше ходил покрай негова милост, обезопасените стаи бяха тайният нервен център на дипломатическите дела, помещения, в които цареше атмосфера на приглушена неотложност. Комстаята тук приличаше на старо мазе, където някой чудак е приютявал чудатите си хобита и което на по-късен етап е било оборудвано с високотехнологични джаджи.

Негова милост се обърна с все въртящия се стол, махна на Роик и Рейвън да седнат, а Йоханес отпрати с едно любезно „благодаря“. Йоханес увеси нос — явно му се искаше да остане и да задоволи любопитството си, — кимна и се оттегли послушно. Вратата се затвори с онзи характерен звук, който издава наличието на добър звуконепроницаем щит. Роик се постара да не обръща внимание на душната атмосфера в стаята без прозорци, която навяваше смътни мисли за серийни убийства, и вместо това да оцени по достойнство факта, че ако не друго поне ще могат да разговарят на спокойствие.

— Добре ли сте двамата? — Въпрос проформа — негова милост дори не изчака Рейвън да кимне, а Роик да изсумти под нос. Вместо това продължи директно: — Разказвайте. И да, преди да си попитал, Роик, с подробности.

Свъсил страховито и все по-страховито вежди, негова милост изслуша подробната история на отвличането и последвалата го спасителна операция, а накрая възнагради двамата разказвачи с едно нищо и никакво „Хъ“. Погледна Рейвън и добави:

— Радвам се, че си добре. Необходимостта да обяснявам смъртта ти на твоите клонирани братя и сестри не ме блазни. В интерес на истината, смятах, че от „Дърона“ ще изпратят сестра ти Роан.

— Не, напоследък тя е твърде заета и няма време за разходки из възлената връзка — каза Рейвън. — Роан оглавява отдела по крионика, а покрай клиниката, научната дейност и администрацията се събират над петстотин служители, за които да отговаря. На всичкото отгоре с онзи медтехник, дето си го взе за мъж, чакат второто си дете и буквално тези дни смятат да го извадят от утробния репликатор.

— Не е клонинг, така ли?

— Не, направиха го по старомодния начин — яйцеклетка и сперма в епруветка. Дори генетични модификации не направиха — извън рутинната проверка за дефекти, разбира се.

— Разбира се — измърмори без друг коментар негова милост. — Значи добрата стара Лили Дърона вече е истинска баба... или леля, зависи откъде го погледнеш. Все така в добро здраве за възрастта си, надявам се?

— До голяма степен.

— Интересно.

Рейвън подръпна разсеяно плитката си, която отчаяно се нуждаеше от гребен и повторно сплитане, после каза:

— Като шеф на отдел, Роан все се оплаква, че ѝ липсвала истинската хирургия. Напоследък едва смогва да направи по две съживявания седмично. Самият аз правя по две до шест всеки ден, в зависимост от усложненията. Но такъв сложен случай като твоя не съм имал — с теб се занимавахме цели осемнайсет часа, аз, Роан и две екипа медтехници, които застъпваха на смени.

— Свършихте добра работа.

— Благодаря. — Рейвън кимна. При това доста самодоволно по преценка на Роик.

— Поздрави Роан от мен, когато я видиш.

— Тя също ми поръча да те поздравя.

Последното запали иронични искрици в очите на негова милост и той кимна на свой ред.

— Правилно ли разбирам — намеси се в разговора Роик, — че доктор Дърона, Рейвън имам предвид, не е бил на конференцията случайно?

— Правилно си разбрал, да. Обърнах се с молба към „Дърона Груп“ да ми осигурят независим експерт по крионика, който да направи оценка на конференцията и на всичко, което би могло да произтече от нея.

— Всъщност ние получихме покана за участие много преди ти да се обадиш. Смятахме да пратим един от младшите специализанти... Кибу-дайни представлява известен интерес за нас така или иначе.

— И откри ли нещо интересно? Нещо от техническо естество, имам предвид? — Негова милост се облегна назад, събра върховете на пръстите си и измери с преценяващ поглед ескобареца.

— Нищо, което да е ново за нас. Прави впечатление обаче, че тукашните криокорпорации проявяват по-голям интерес към замразяването на хора, отколкото към съживяването им.

— М-да, корпорациите очевидно се надпреварват коя да впише в списъците си повече пациенти... клиенти, така ги наричат тук... заради делегираните им избирателни гласове.

— И стратегията им явно има успех, ако се съди по резултатите.

Негова милост кимна.

— Тази тема почти не беше засегната на конференцията, но навън, изглежда, тече разгорещен дебат. По улиците и прочие.

— Онези от НОНН определено имаха какво да кажат по въпроса — вметна Рейвън.

— Да, но не по най-ефективния начин — обади се Роик. — Откачалки от техния тип са най-лошата реклама за самите себе си.

— Бихте ли казали, че дебатът е свободен, доколкото могат да бъдат свободни подобни дебати? Шумен?

— Ами да — каза Рейвън. — Макар и не толкова шумен колкото политическите дебати на Ескобар.

— Но по-шумен, отколкото на Бараяр все пак — каза Роик.

— И много по-шумен, отколкото на Джаксън Хол — призна Рейвън с крива усмивка.

— Тук не става въпрос за политика, а за противопоставяне между хищник и плячка — измърмори под нос негова милост, после продължи: — Е, благодарение на НОНН прекарах два много полезни дни. Сега, когато и двамата се върнахте живи и здрави, май мога да си позволя подобна признателност към похитителите ви.

— Нови отговори? — попита Роик, вдигнал вежди велемъдро.

— Нещо още по-добро. Цял куп нови въпроси.

И негова милост с лекота надмина — естествено — историята на Роик, изумявайки ги с ужасяващия си разказ за подземния лабиринт на Криокомбите и как се натъкнал на нелегална криогенна дейност, организирана от кибуански бездомници. Рейвън, изглежда, не се впечатли особено от нелегалната крионика — все пак беше джаксънианец, а доколкото Роик знаеше, на Джаксън Хол всичко беше нелегално. Или по-точно — незаконно.

— Крехка и обречена — беше краткият му коментар относно дейността на мадам Сузе. — Не е за вярване, че толкова дълго е

останала незабелязана.

— Хм, не непременно. Дейността им е нелегална, вярно, но не е толкова голяма, че да клати лодката на криокорпорациите. Погледнато от друг ъгъл, тук всички са в една лодка. — Негова милост потърка брадичката си и примижа. Зачервените му очи святкаха една идея по-силно от нормалното. — А после на сцената се появява тази жена Лиза Сато и нейната група.

— Замразената майка на твоя невръстен зоолог? — попита Роик.

— Същата. НОНН си развяват спокойно байрака, Сузе замразява хора необезпокоявано, а на пръв поглед далеч по-сериозната и легална група на Сато е разбита с цената на немалко усилия и разходи. Толкова много фонов шум, а е заглушен само един глас. — Негова милост махна с ръка към изключеното комтабло. — Порових се малко...

Като бивш агент от галактическият отдел на ИмПСи, негова милост имаше особено отношение към „ровенето“, Роик го знаеше отдавна. То му беше мило и драго като въздуха и водата.

— ... и изрових куп аномалии. Лиза Сато не е единственият член на групата, който е свършил зле. Още двама са били замразени след уж неуспешно лечение на заболявания, които не би трябвало да завършат фатално, друг е загинал при злополука, а един се самоубил при неизяснени обстоятелства. Това предизвикало немалко въпроси навремето, доста хора се почувствали засегнати, но темата бързо била изместена от поредица шумни сексскандали, които се изкачили до челото на новинарските емисии. За какво ви говори всичко това?

— Че групата на Лиза Сато се е готвела да разклати здравата нечия лодка — каза бавно Роик.

Рейвън кимна в знак на съгласие.

— Как обаче?

— Интересното е, че това го няма в публичните архиви. Дори в не толкова публичните. Някой се е потрудил да разчисти и го е направил добре. Така че сега този въпрос оглавява списъка ми с лъскави нови питанки — какво точно е било разчистено преди година и половина?

Роик свъси вежди.

— Много интригуващо, милорд, но... какво общо има това с бараярските интереси?

Негова милост се изкашля многозначително и каза скромно:

— Рано е да се каже.

Роик разчете репликата като „още не съм измислил какво общо има, но и това ще стане“. Дали негова милост не се правеше на Дон Кихот заради онова сираче? В един от редките им разговори насаме император Грегор лично беше предупредил Роик за склонността на негова милост към скъпо струващи рицарски напъни. От императорската въздишка, придружила това императорско наблюдение, не стана ясно дали Грегор очаква от Роик да съдържа въпросните напъни на негова милост, или не.

Вратата се отвори с изсъскване и консул Ворлинкин надникна през прага.

— Чух се с адвокатката, лорд Воркосиган.

— А, браво! — Негова милост му махна да влезе. Консулт запристъпва от крак на крак. — Какво ново около Джин?

— Както и очаквах, няма законен начин да се намесим. Ако детето нямаше никакви роднини, бихте могли да подадете молба за настояничество, но придвижването ѝ би отнело няколко месеца, а и нортбриджките съдилища почти със сигурност биха отхвърлили молбата, особено ако съществува вероятност да отведете детето от планетата.

— Не съм искал да го осиновявам, Ворлинкин. Само да го измъкна от полицията.

— Това така или иначе вече не е на дневен ред, милорд ревизор. От полицията са предали момчето на някаква леля, която се явява и негов законен настойник.

— По дяволите! — възкликна негова милост и сгърби унило рамене. — По дяволите. Надявам се Айко да се грижи за животинките му по-добре от мен.

— Е, не е като да не можем да го отвлечем — каза с лека усмивка Ворлинкин. Негова милост го изгледа продължително. Изглежда, решил, че е прибързал необмислено с опита си да прояви чувство за хумор, Ворлинкин се изкашля и върна празното изражение на лицето си. Роик се замисли дали по-късно да не дръпне Ворлинкин настрана и да го предупреди никога да не казва такива неща в присъствието на негова милост, и то не защото негова милост би могъл да се обиди.

Засега обаче Роик само потърка уморените си очи и предложи донякъде егоистично:

— Може би ако поспите, ще ви хрумне нещо, милорд. — Негова милост очевидно беше взел душ, а и дрехите си беше сменил, но все още му личеше, че е будувал цялата нощ, както и те. Ако не друго, издаваше го лъскавият блясък в очите. — Проверихте ли нивата на невротрансмитерите си? — Повишението им беше сигнал за предстоящ пристъп и знак, че е време да прибегне до пристъпния стимулатор, който предизвикваше кризата предварително, на подходящо място и в удобно време.

Негова милост измърмори нещо, беше зяпнал обувките си.

— Точно така — твърдо каза Роик.

Негова милост въздъхна и потри врата си.

— Да, да.

— Мога ли вече да се върна в хотела си? — обнадеждено попита Рейвън.

— Да, но гледай да си ми подръка. Всъщност... Ворлинкин, дай на доктор Дърона обезопасен комуникатор, преди да е тръгнал, ако обичаш.

Ворлинкин вдигна вежди, но не възрази.

— Да, милорд.

— Непременно трябва да се добера до още информация — изръмжа негова милост, без да се обръща конкретно към някого. После вдигна очи към Ворлинкин и го изгледа преценяващо. — Така. Ворлинкин, ако от „Бялата хризантема“ или от другите криокорпорации, спонсорирали конференцията, се обадят да питат за мен, искам да им кажеш, че съм дълбоко разстроен от прекъсването на дебатите и отвлечането на моя гвардеец. Не, кажи им, че съм бесен и че веднага щом се почувствам във форма, смятам да се върна у дома и да споделя негативната си оценка с всеки, който пожелае да ме изслуша, и най-напред с император Грегор.

— Тъ... а това отговаря ли на истината? — попита Ворлинкин. Изглеждаше дълбоко смутен.

Негова милост отвърна с широка усмивка, която не успокои никого.

— Искам от теб да разбереш колко далеч са готови да стигнат, за да подновят комуникацията. Намекни им, че ще направиш всичко по силите си да ме успокоиш, но не си сигурен дали това е възможно. И ако ти предложат стимул, приеми го.

— Искате... искате да приема подкуп, сър? — Ворлинкин очевидно се засегна, както показваха стиснати му зъби, а и беше разтревожен, което си беше разбираемо.

— Е, поне се престори, че го обмисляш, става ли? Така ще разберем кой какво иска и колко е готов да плати. Ако не се хванат, ще трябва да измисля нещо друго, но ти гледай да направиш така, че да налапат въдицата. Напълно осъществимо е.

— Ами... ще се постарая, сър. — Ворлинкин зяпаше сащисано негова милост. Е, не чак сякаш на негова милост му е пораснала втора глава, но определено срещаше затруднения да поддържа темпото му. „М-да, добре дошъл в моя свят.“

С това разборът приключи.

На втория етаж консулството разполагаше с две допълнителни спални, предвидени за гости. Явно ги използваша по-скоро като склад, отколкото по предназначение, ако се съдеше по количеството ненужни вещи от различен характер, което се беше натрупало там. Едната стая бе разчистена набързо за лорд-ревизора. Роик разрови багажа на негова милост за пристъпния стимулатор, а негова милост се съблече, седна по бельо на ръба на леглото и изгледа с ненавист медицинското устройство.

— Проклетата джаджа.

— Да, милорд. Кажете ми, трябва ли да имам доверие на консулския персонал, или не?

— Още не съм сигурен. Случвало се е да си имам работа със служители в посолства и дори с куриери на ИмпСи, които са се поддали на чуждо влияние.

— Защото ако смятате да прибегнете до помощта им, което изглежда неизбежно, ще трябва да ги включите в кръга на посветените. Лейтенант Йоханес например вече се чуди защо одеде го отпратихте.

— Всичко е заради това проклето ревизорство. Преди умеех да предразполагам хората, а сега мълчат като риби и благоговоят пред статута ми. Ако ти остане време, би ли ги преслушал? С теб несъмнено ще са по-откровени, заради честното ти лице и прочие.

— Да, милорд.

— Вече знам, че *някой* купува хора. Въпросът е дали този *някой* вече си е напазарувал в консулството, или не е сметнал, че съществува такава необходимост. Преди аз да се появя. Поне нямат семейства тук,

Ворлинкин и Йоханес, така че отпаднат притесненията за стимули със заплашителен оттенък. — Негова милост се намръщи, отпусна се назад и притисна стимулатора към слепоочието си. Роик му подаде гумения предпазител и той го нагласи между зъбите си. Стисна очи като човек, който се кани да изпие гадно на вкус лекарство, и натисна копчето.

Роик засече времетраенето на пристъпа — беше от дългите, което означаваше, че негова милост е просрочил оптималния срок. Роик беше свикнал с подбелените очи, разкривеното лице и конвулсиите, но едва ли някога щеше да се примири докрай с временното изчезване на ярката личност, която иначе оживяваше лицето на негова милост. След малко невралната буря утихна, негова милост се изпружи, мускулите му постепенно се отпуснаха и очите му се отвориха отново за вселената, сякаш я пресъздаваха от нула.

— Боже, как го мразя това — измърмори той. Стандартната му реплика на този етап от упражнението.

— Да, милорд — отвърна утешително Роик. Което беше неговата стандартна реплика.

— Ще съм абсолютно безполезен тази нощ. И утре, дори да успея да поспя.

— Ще ви донеса кафе.

— Благодаря, Роик. — Негова милост се обърна на хълбок, отстъпвайки най-сетне пред нуждите на изтощеното си тяло, и измърмори откъм дебрите на възглавницата: — За сичко...

Роик поклати глава и излезе на пръсти да намери собственото си легло.

Джин отвори подутите си очи, примигна в полумрака и обхвана с поглед миниатюрната стая на сестра си Минако. После изпъшка и прехапа устни. Планирал беше да остане буден, докато похитителите му заспят, а после с малко късмет да ги надхитри, но умората го беше надвила. Нощна лампа ниско на стената разпръскваше слабо розово сияние, но в стаята нямаше часовник. Навън още беше тъмно, а хъркането на чичо Хикару долиташе от съседната стая през тънките стени. Значи всички спяха. Но дали беше полунощ, или час преди съмване?

Измъкна голите си крака изпод завивката и седна на тясното легло. Леля Лорна го беше сложила да спи по бельо, защото пижамите на братовчеда Тецу му бяха големи, а тези на братовчеда Кен — малки. Собствените му дрехи беше прибрала за пране, или за да ги изгори, защото, по собствените ѝ думи, не се знаело къде са пребивавали. По този въпрос Джин мълчеше като риба.

Съвсем излишно, той отиде при прозореца и се опита да го отвори. Прозорецът се плъзна, но само с един-два сантиметра. След караницата по време на вечеря чичо Хикару взе назаем една стълба от съседите, покатери се и блокира жлеба му с метална пръчка. Джин можеше да пъкне пръсти в пролуката, но не и цялата си ръка. С други думи, нямаше как да повтори бягството си от миналата година.

Притисна глава към хладното стъкло и погледна към малкия вътрешен двор един етаж по-долу. В известен смисъл леля Лорна го беше улеснила тогава — прогонила бе всичките му животинки на двора и след като се измъкна през прозореца и скочи долу, Джин просто ги натовари в старата количка на Минако, която бяха изхвърлили до оградата същия ден. Умираще от страх, че кръсците на Жиро или мяукането на Късметлийка ще го издадат, че стъклената кутия с мишките и костенурката ще падне и трясъкът ще събуди всички, но нощта беше студена, прозорците бяха затворени, а и без това никой освен него не обръщаше внимание на животинките му.

Е, Тецу обичаше да дразни Жиро и Жиро, съвсем естествено, го клъвна накрая. После всички хукнаха към спешното, хирургично лепило, антибиотици и прочие, а леля Лорна врецеше повече и от Тецу, най-вече по повод на сметката. А на следващия ден в училище Тецу се хвалеше наляво и надясно с бойната си рана.

Джин отиде на пръсти при плъзгащата се врата и я натисна леко. Все така заключена. Вратата стана повод за друга караница — дали и кой трябвало да става през нощта, за да пуска Джин до тоалетната, — спор, който чичо Хикару разреши практично, като даде на Джин една пластмасова кофа, с което скандализира леля Лорна и даде повод на Тецу и Кен да се присмиват на братовчед си. Което те и направиха, докато баща им не ги ступа. Друга караница, преди това, възникна около въпроса къде ще спи Джин, защото сестра му вече била голяма да спи в едно легло с него или пък той бил голям да спи в едно легло с нея, Джин така и не разбра кое от двете. Тецу и Кен не искаха да делят

малката си стая с трето момче, защото и без това била претърпана, не искаха и да му бъдат надзиратели. Джин през повечето време си мълча търпеливо — предната вечер и днес през целия ден, — в очакване на сгоден момент да избяга. Не беше очаквал, че ще го заключат.

— Само докато момчето се успокои — беше казал чичо Хикару, все едно Джин би зарязал животинките си. Все едно би останал *тук* доброволно.

Дали Майлс-сан се грижеше добре за поверениците си? Какво ли си е помислил за Джин — да изчезне така с парите му? Дали не е решил, че Джин ги е откраднал? Откраднали ги бяха полицаите, но дали Майлс-сан щеше да повярва на него, вместо на възрастните? Може би дори той, чудатият галактик, не би го направил. Джин преглътна заседналата в гърлото му буца, твърдо решен да не се разциври пак като бебе — може би тъкмо затова беше заспал, заради цивренето. Макар че какъв смисъл да будува, след като не може да се измъкне? Върна се при леглото и седна отчаяно.

Може би утре вечер ще успее да скрие отвертка или друг инструмент в стаята и после да разглоби бравата отвътре или да освободи прозореца. Тенбъри щеше да знае как, без съмнение. Трудно щеше да убеди похитителите си, че се е примирил толкова бързо, още по-малко сега, когато сърцето му се свиваше от растяща тревога. Леля Лорна го беше заплашила, че още утре ще го запише в училището на Тецу и Кен, защото не можела да отсъства повече от работа заради него. Още преди година Джин беше установил, че от училището е дори по-трудно да се избяга, отколкото от тази малка къща под наем, която не беше негов дом и никога нямаше да бъде.

Бравата изщрака. Леля Лорна, дошла да го провери? Хъркането на чичо Хикару все така се чуваше от съседната стая. Джин се завъртя с лице към стената, зави се презглава и стисна очи.

— Джин? — прошепна срамежливо гласче. — Спиш ли?

Джин се завъртя обратно, облекчен и ядосан едновременно. Беше Минако.

— Да — изръмжа той.

Кратко мълчание.

— Не, не спиш.

— Какво искаш? — Някоя кукла или плюшено мече сигурно, макар да беше свалила цял кош с играчки при временното си легло на

канапетото долу.

Вратата изтрополи по релсите си и малки крачка изтопуркаха към леглото му. Джин се подпря на лакът и вдигна поглед към Мина. И тя като него беше с кафяви очи и гъста черна коса, но за изминалата година и нещо се беше източила и вече не приличаше на пухкаво бебе. По онова време още не беше тръгнала на училище... а сега беше във втори клас. И изглеждаше някак... не изглеждаше толкова глупава като преди.

— Ако те пусна — каза тя, — ще ме вземеш ли с теб?

— Ъ? — Джин седна рязко и обгърна коленете си с ръце. Какво, значи не се е изгубила по пътя до тоалетната? — Не, разбира се. Да не си луда.

Лицето ѝ се изопна разочаровано.

— О. — Върна се при вратата, излезе в коридора и понечи да я придърпа след себе си.

— Не, чакай! — изсъска Джин и скочи от леглото.

Хъркането спря. Двамата замръзнаха. След миг се чу нещо средно между грухтене и гъргореция звук от отпушена канализационна тръба, после хъркането се поднови.

— Не можем да говорим тук — прошепна Джин. — Да слезем долу.

Мина обмисли предложението му, после кимна и излезе да го изчака в коридора, докато Джин наметне одеялото около раменете си. Джин излезе от стаята и затвори вратата много тихо и бавно. Стълбите скърцаха под предпазливите им стъпки, но никой не хукна да ги гони.

— Не пали лампата — каза тихо Джин. Откъм кухненския бокс в едно къоше на дневната — чичо Хикару го наричаше „кунгфуто“, защото побирал само един човек, а двама си удряли задниците, все едно танцуват кунгфу — идваше достатъчно светлина, за да си виждат в краката.

Мина се намести в гнездото от омотани чаршафи на дивана, а Джин приседна на един стол и се огледа.

— Помниш ли татко? — попита Мина.

— Долу-горе. Малко.

— Аз не го помня. Само по снимката в семейния олтар, който направи мама.

— Ти беше на три. — Джин беше на седем, когато баща им загина. Преди четири години, а сякаш цял живот беше минал оттогава. Значително по-добре си спомняше мъката и гнева на майка им и колко рядко я виждаше след това. Една смърт, а го беше лишила и от двамата му родители дори преди онази полицайка да отведе мама. — Леля Лорна да не е развалила семейния олтар?

— В началото ми позволи да го държа в стаята си, но после трябваше да ми сложат бюро за училище и нямаше място, така че го прибра в една кутия и го забута някъде. Не знаех дали да сложа и твоята снимка.

Мина вече решително си обуваше обувките.

— Не можеш да дойдеш с мен — повтори той смутено. — Не ти е там мястото.

— А ти къде отиваш?

— Далече. Много е далече за теб. А и защо изобщо искаш да дойдеш? — Винаги бе смятал, че Мина е любимка на леля им и чичо им.

— Тецу и Кен са ужасни. Непрекъснато ме дразнят. Чичо Хикару им се кара, но иначе не си мръдва задника да направи нещо.

Джин не разбираше какъв ѝ е проблемът. Е, имаше смътното чувство, че на него се пада правото да дразни сестра си, но щом някой друг беше решил да свърши тази работа, той нямаше нищо против.

— Сигурно ги е яд, че леля и чичо те гледат, щото си момиче и така нататък. А и ако не беше ти, Кен щеше да си има своя стая — добави той в името на справедливостта.

— Преди да се върнеш, чичо и леля говореха, че щели да ме осиновят. Но аз не искам Тецу и Кен да са ми братя. Искам си истинския брат.

— Как ще те осиновят, щом мама още е... — Джин не довърши. „Жива?“ Думата заседна неуверено в гърлото му. Той я преглътна и продължи: — Не можеш да живееш там, където отивам. Няма да... няма да те приемат. Само ще се пречкаш. — Макар Сузе-сан и другите да бяха приели улично хлапе като него — без много да му мислят, почти все едно е улична котка, — Джин имаше неприятното чувство, че ако им заведе избягало от дома си момиче, при това толкова малко, реакцията им ще е различна. И докато полицаите, да не говорим за леля Лорна и чичо Хикару, едва ли щяха да се впрегнат особено заради

второто бягство на Джин, безразличието им едва ли щеше да се разпростре и върху Мина. — Много си малка и само ще ме бавиш.

— Нищо подобно!

— Шшш! По-тихо!

Мина се нацупи.

— Ако не ме вземеш, ще се развикам и пак ще те заключат в моята стая! И повече няма да те пусна, да знаеш!

Джин се опита да прецени дали сестра му блъфира. Едва ли. Дали не би могъл да я фрасне с нещо по главата и да се измъкне, докато тя е в безсъзнание? Имаше чувството, че това сработва по-добре в холофилмите, отколкото в реалния живот. А и ако я удареше с някой от тиганите на леля Лорна — единствените подходящи за целта тъпи предмети в непосредственото му обкръжение, — трясъкът щеше да събуди всички и да му провали плановете.

Мина прекъсна престъпните му размисли с прагматичен тон, който му напомни за чичо Хикару:

— Освен това аз имам пари, а ти нямаш.

— Колко?

— Повече от петстотин нюени — гордо отвърна тя. — Спестих ги от рождените си дни.

Предостатъчно за десетина влакови билета, само дето Джин се беше заклел да не стъпва повече в подземната железница. Проточи врат да погледне стенния часовник в кухненския бокс — два часа до зазоряване, когато леля му и чичо му щяха да станат и да открият липсата им. Жалка преднина, особено в сравнение с първото му бягство. С други думи — сега или никога. Джин отстъпи пред неизбежното. — Добре, пригответи се. И не вдигай шум, ако обичаш. Знаеш ли къде леля Лорна ми е прибрала нещата?

Откриха дрехите и обувките на Джин в пластмасовия кош при пералнята в мокрото помещение. Мина знаеше в кое чекмедже държат пресованите кубчета суха храна, взе десетина и ги пъкна в раницата си. След броени минути се измъкнаха през задната врата. Джин внимателно залости дворната порта и поведе сестра си по уличката.

Уличните лампи излъчваха студени ореоли в лепкавата нощна мъгла.

— Никога не съм излизала толкова късно — каза Мина. Продължаваше да шепне, макар да се бяха отдалечили от къщата. —

Много е странно. Теб страх ли те е от тъмното? — Сбута се в него и той ускори крачка.

— Нищо му няма на тъмното. От хората трябва да те е страх.

— Сигурно.

Повървяха мълчаливо, после Мина каза:

— Онова нещо, дето ти го каза леля Лорна, за редици... рецидиви... Не мога да го произнеса. За деца, които бягат постоянно. Не е вярно, че ги замразяват, нали?

Джин се замисли и усети как го свива под лъжичката.

— Не го бях чувал. А и е много скъпо според мен.

— Да. — Леля Лорна определено беше успяла да стресне малката му сестра. — Но първия път със сигурност не те замразяват. — Тази мисъл, изглежда, я изпълваше с неоправдано самодоволство.

Неканен спомен се надигна в главата на Джин. Не беше заради лепкавата миризма на влажния мрак, защото полицайката беше дошла да отведе майка му посред бял ден, но студеното лепкаво чувство в стомаха му тогава много приличаше на сегашното. Майка му коленичи, хваща го за раменете и казва: „Джин, ще се грижиш за Мина, нали? Бъди добър батко и слушай леля си.“

Последното се оказа трудно, особено след като леля Лорна го накара да махне животинките — всичките до последната, защото нямало място, миришели и акали много, а Жиро бил истински убиец. Дори Късметлийка, която беше толкова мързелива, че дори не дращеше, трябвало да се махне, защото Кен уж бил алергичен към котки. Джин беше сигурен, че братовчед му киха и се сополиви нарочно само за да го дразни, и успешно при това. Джин беше забравил за първата част на майчината си... благословия, проклятие или каквото беше там, защото, така де, на Мина никой не й крещеше така, както крещяха по него и по животинките му.

Хич да не си го беше спомнял.

Доста имаше да походят, докато излязат от квартала, а трябваше непременно да се махнат оттук, преди леля и чичо да открият липсата им. Дали да не се скрият някъде до края на учебния ден? Джин свърна на юг — беше почти сигурен, че юг е точно натам, накъдето свърна — и продължи упорито напред.

7.

Групичката на Майлс стоеше на входната алея и гледаше как колата на „Бялата хризантема“ намалява, за да ги качи. Беше дълга, лъскава, с източени линии и спря до бордюра с въздишка на задоволен любовник.

Роик вдигна вежди.

— Изглежда доста по-добре от рейса, с който разкарваха делегатите.

— Така е — каза Майлс. — Поздравления, Ворлинкин. Изглежда, подмазвачите от „Бялата хризантема“ са решили да демонстрират стил.

При тази похвала консулт кимна неуверено. Кажиречи целия предишен ден беше висял на комтаблото, уреждайки настоящия фарс в поредица от входящи и изходящи разговори с кандидат-домакините им, докато Майлс се правеше на недостъпен. Ако не друго, забавянето беше дало на Майлс време да се възстанови от предизвикания пристъп.

И макар че каузата на Майлс нямаше да пострада заради нервния страх, който милорд ревизорът очевидно вдъхваше у бараярския дипломат, оставаше открит въпросът дали уплахът на дипломата се равнява на лоялност. „И ако е лоялен, на кого точно?“ Майлс удостои консула с кратка усмивка.

— И между другото, Ворлинкин, разчитам да се въздържаш от коментари каквото и да кажа или направя днес. Кимаш и се съгласяваш, ясно?

Пауза с неясно съдържание.

— Да, милорд ревизор.

Значи иронията не му е чужда? Добре. Може би.

— Все едно гледаш театрално представление — опита се да му вдъхне кураж Роик. Веждите на Ворлинкин помръднаха по начин, който не подсказваше значимо наличие на такъв. Доктор Дърона, който съсредоточено разглеждаше зелените растения покрай алеята, изправи гръб и обърна заинтригувано глава към колата — задният ѝ купол се повдигна и на тротоара стъпи жена.

Беше лъскава като колата, макар и значително по-крехка. Дългата ѝ черна коса беше опъната назад и прихваната в сложен кок с помощта на глазирани с емайл гребени — прическа, която без съмнение изпълваше Рейвън с черна завист. Местната мода беше еkleктична смесица от кибуански традиции и галактическо вдъхновение и краткият престой на Майлс тук се оказа достатъчен, за да декодира той облеклото ѝ като традиционен делови костюм в дамски вариант. Блузата от фина материя, прилепналият към тялото жакет и широкото горно елече, пристегнато с колан на кръста, беше ансамбъл, подходящ и за мъже, и за жени, но вместо широките, стегнати в глезените панталони на мъжете, новодошлата демонстрираше хубави прасци в прилепнал клин под къса пола. Всичко това в преливащи се есенни цветове, които изтъкваха наситеното кафяво на очите ѝ. Цялостният ефект излъчваше сексапил, но говореше и за висша класа — нещо като много скъпа куртизанка. При едно посещение на Земята — и като бонус към факта да си имаш невеста, която е луда на тема градини — Майлс беше научил това-онова за традицията на гейшите. Чувството, че тази жена е оръжие, насочено конкретно срещу него, се дължеше най-вече на миниатюрния ѝ ръст — почти колкото неговия — и на факта, че е с ниски обувки.

— Добро утро, охайо гозаймас. — Поклони се на всички, но усмивката ѝ беше само за Майлс. — Лорд Воркосиган, консул Ворлинкин, Дърона-сенсей, Роик-сан. Прекрасно е, че всички сте тук. Аз съм Айда, личният асистент на господин Рон Уинг за днес. Ще ви придружа до новия комплекс на „Бялата хризантема“ и по пътя ще отговоря на всичките ви въпроси.

„Бас ловя, че на моите няма да отговориш“ — помисли си Майлс, но на свой ред поздрави любезно хубавата млада дама и я остави да ги качи в просторната наземна кола. Чудеше се как ли е успял господарят ѝ да намери служителка с такъв ръст при толкова кратко предизвестие.

Рон Уинг беше човекът, когото Майлс разиграваше от вчера с помощта на Ворлинкин, който пращаше уклончиви съобщения и си скубеше косата. Официалната длъжност на Уинг беше „ръководител на развойната дейност“; той беше един от главните технически директори на „Бялата хризантема“ и човекът, който отговаряше пряко за разширяването на компанията по посока Комар. Именно неговите

подчинени бяха положили неимоверни усилия да обработят Майлс — и той тях — по време на криоконференцията. „Сега ще видим кой точно им дърпа конците.“

Роик, Айда и Рейвън седнаха на седалката с гръб към движението. Колата беше толкова просторна и с висок таван, че нямаше никаква опасност да си ударят главите.

— Сещам се за старата наземна кола на баща ми — измърмори Майлс на Роик.

— Нее — прошепна в отговор Роик, когато шофьорът в предното отделение, останал непредставен, отдели плавно возилото от бордюра. — Тази е поне два пъти по-лека. Няма бронирана обшивка.

Сладкогласната Айда им предложи стряскащ брой разнообразни напитки от барчето на колата, но след като Майлс отказа, другите също се въздържаха.

Майлс вдигна глава и погледна през поляризираното стъкло на купола. Около столицата нямаше планини, но поне ледниците се бяха оттеглили отдавна и потоците бяха имали достатъчно време да разнообразят изстъргания плосък релеф на морените. Местните растения — оскъдни и в зачатък преди колонизирането на планетата — бяха изместени от озеленяване градски тип, внесено от Земята. Нортбридж беше типичният голям град, разраснал се около пътна инфраструктура и технология от стандартен галактически вид. Ако не бяха личните му преживявания в Криокомбите, Майлс никога не би предположил какви странни неща лежат под земята.

Когато приближиха западните предградия и Криополиса, гледката стана по-интересна.

— Работата по Криополиса започнала преди четири десетилетия — информира ги Айда, вживяла се в ролята на екскурзовод, — когато разширяването на криосъоръженията под града станало твърде скъпо. Нортбридж се разраснал и скоро Криополисът придобил статут на община под името Западна надежда.

— И колко представители праща Западна надежда в законодателното събрание на териториалната префектура? — попита Майлс.

— Четиринадесет — отвърна бодро миниатюрната дама.

Толкова, колкото и самата столица, макар да заемаше много по-малка площ.

— Интересно.

Роик завъртя рязко глава.

— Какво е това, по дя...?

— Пирамиди! — възкликна доволно доктор Дърона и също проточи врат. — Десетки пирамиди! Да имате наблизно река, която се казва Нил?

Майлс си напомни при първа възможност да стегне юздите на Рейвън.

Вездесъщата усмивка на Айда се спихна за миг, но само за толкова.

— Това са съоръженията на най-големия ни конкурент в областта на крионичните услуги, „Нов Египет“.

Последва близо километър зидана от пясъчник стена, пронизана от висока порта, вардена от две гигантски каменни статуи с източени кучешки глави.

— Тези съм ги виждал — каза Роик. — На конференцията. Имаше един тип с оскъден костюм и пластмасова кучешка глава, раздаваше листовки. Приличаше повече на реклама за някоя биоинженерна фирма на Джаксън Хол.

Майлс знаеше това-онова за статуите.

— Това са изображения на Анубис, египетския бог на мъртвите — обясни той. — Имали са и други богове с животински глави — ястреби, котки, крави, — с различна символика. Това всъщност не е куче, а чакал — братовчед на вълка. Обитава днешната египетска пустиня и се хранел с мърша. Обясни асоциация със смъртта в прединдустриалните епохи. — Погледна към Айда и се въздържа от по-нататъшен коментар на паралелите. Питаше се обаче дали някой си е направил труда да провери превода на йероглифите, които красяха тукашните стени. Току-виж някои от надписите гласяха: „Пта-Хотеп е въшкав!“ или „Унас дължи на Тети сто снопа пшеница и едно каче фурми“.

Айда погледна смалвяващите се фигури и изсумтя:

— Както виждате, взели са тази епоха от земната история за своя корпоративна тема.

„Направо тематичен парк“, помисли Майлс.

Айда добави неохотно:

— Пирамидите всъщност са съоръжения за криосъхранение. Оказва се, че клиентите са склонни да плащат допълнително за ограничените луксозни вместилища на горните нива.

— Луксозни вместилища? — възкликна Роик. — Не е ли все едно, след като те замразят? От технологична гледна точка?

Хвърли поглед към Рейвън, който измърмори под нос:

— Дай боже да е така...

— Да, но криодоговорите се подписват с живите и са съобразени с техните изисквания — обясни Айда. — Тази програма на „Нов Египет“ се оказа изключително успешна и привлекателна за клиентите. Колегите патентоваха търговската марка и целия исторически период, за да възпрепятстват евентуални имитации. — И добави с известно разочарование: — На тазгодишната конференция раздаваха живи сфинкове, но нашият шеф на отдел закъсня и за нас не останаха.

Майлс успя да не примигне глупаво и благодарение на това успя да огледа добре следващия комплекс, който се отличаваше със стъклени небостъргачи и бляскави кули, обвити с ивици цветна светлина. Макар наземната кола да беше звукоизолирана, Майлс можеше да се закълне, че чува приглушен ритъм.

— Музика?

— „Шинкава Консолидейтид“ — обясни екскурзоводката им. И наистина, само след миг минаха покрай порта с името на компанията, издържано вменящо се многоцветие. — Изглежда, се целят в по-младите клиенти.

Майлс се опита да преглътне казаното. Не успя.

— Това сигурно е най-малкият пазарен сегмент.

— Клиентите обикновено са по-стари, когато се активират договорите им, да — каза Айда. — Но условията по отделните договори са толкова по-изгодни, колкото по-рано ги склучиш и започнеш да си плащаш вноските. Истината е, че „Шинкава“ направиха голям удар с тази стратегия. Самата аз сигурно бих се замислила, ако нямах криодоговор при моя работодател като част от допълнителните служебни облаги. — Прикри една закачлива усмивка зад свършения маникюр на малката си ръчичка. — Това май не трябваше да го казвам.

От другата страна на шосето се появи комплексът на поредната криокорпорация. Имаше много дървета, нямаше ограда, нито порта,

нито охрана. Само голям километричен камък, на който пишеше „Северна пролет“. Малкото сгради, които се виждаха през зеленината, бяха четвъртити и без декорация. Майлс посочи.

— А тези?

— А, „Северна пролет“ — отвърна Айда. — Те са една от най-старите криокорпорации в района и една от първите, които създадоха комплекс тук, но не попадат сред водещите играчи на пазара.

Всъщност, според не винаги прецизните предварителни доклади за Кибу-дайни, които Майлс беше изчел по пътя насам, понастоящем „Северна пролет“ беше шестата по големина публична криокорпорация, което определено я правеше „водещ играч“. Само дето комплексът ѝ наистина изглеждаше скучен и западнал.

Много пари се харчеха, за да се ухажват... не мъртвите всъщност, а живите. От друга страна, кандидатите за дългосрочно криосъхранение логично биха искали да поверят „бъдещето си“ в ръцете на нещо безсмъртно като криокорпорациите. Внушителните фасади на комплексите обещаваха ред неща, но най-вече дълговечност. Нищо лошо, стига човек да не знаеше, че в тайната сърцевина на всички организации, били те корпоративни или правителствени, всичко в крайна сметка се свежда до ограничен брой хора, които не са безгрешни и които често влизат в тайни съглашения помежду си...

Голямата наземна кола намали, зави и мина под огромна червена арка в шинтоистки стил — явно и „Бялата хризантема“ бързаше да заяви избрания си корпоративен стил още от входа. Охраната не ги спря за проверка. Завиха край група иглолистни дървета и спряха пред административната сграда — многоетажна и с делово излъчване, но с имитация на традиционна градина отпред, с поточета и алейки, мъх, заравнен с гребло дребен чакъл и деликатни кленови дръвчета с червени листа. Темата имаше своето продължение и в просторното остъклено фоайе — във вид на чворести миниатюрни дръвчета и аскетични цветни аранжировки. Сред цялото това елегантно великолепие ги чакаха домакините им. Сгънаха се в поклон, при което Майлс решително се отърси от утайката на следпристъпната умора и побърза да се съсредоточи.

Рон Уинг се оказа мъж на средна възраст със строг делови костюм — фина долна риза, жакет с широки ръкави и подплънки на раменете, торбести панталони в мек син цвят, всичко това адски

традиционно, чак до чорапите и сандалите с разделен палец. Стилът, материята и кройката говореха за статут, пари и отношение към живота така, както полувоенната туника, бричовите и ботушите за езда бяха запазената марка на бараярския вор. Добре премисленото облекло вървеше в комплект със съобразителен поглед и безизразна физиономия.

На половин крачка зад Уинг пристъпваше от крак на крак същият тип, който така деликатно беше намекнал на лорд-ревизора за готовността на „Бялата хризантема“ да му позлати ръцете по време на партито в хотела вечерта преди терористите/активистите/идиотистите да ударят и да прекъснат многообещаващата им раздумка по крайно невъзпитан начин. Хидеюки Сторс заемаше поста изпълнителен вицепрезидент по развойната дейност. Облеклото му наподобяваше традиционния костюм на големия шеф, но в по-постна версия, почти като грижливо подбраните дрехи на Ворлинкин — компромис между традиционната местна носия и деловото облекло. За себе си Майлс го беше определил като висшестоящ чирак на границата на вътрешния кръг, но извън него.

Развойният отдел очевидно искаше да продължи преговорите оттам, където ги бяха прекъснали неочакваните събития в хотела, и Майлс си напомни да прояви търпение. Нямаше смисъл да губи предимството си. Маневрите му от вчерашния ден имаха за цел да го издигнат по командната верига до някой Посветен и докато Сторс беше зает с официалното представяне, Майлс със задоволство си помисли, че целта е прихваната и чака на прицел. Ако се съдеше по усмивката на Уинг, подобни мисли, изглежда, минаваха и през неговата глава.

„Смятате ме за по-важен, отколкото е логично и обяснимо. Защо?“

— Толкова се радвам — каза Уинг, — че ни позволихте да ви компенсираме за част от неприятностите, сполетели ви напоследък, лорд Воркосиган.

Майлс махна с ръка, в знак че вината не е тяхна, добави бегла гримаса, която подсказваше точно обратното, и отвърна:

— Важното е, че никой не пострада сериозно при това неочаквано приключение.

— Така е — кимна Уинг. — От друга страна, неприятната случка ни дава повод да ви запознаем с нашия комплекс в далеч по-големи

детайли, отколкото при общите обиколки, предвидени в програмата на конференцията.

— Така и трябва, бих казал.

— Да ви предложим нещо освежително? Чай? Или да заложим на галактическата традиция и да започнем по същество?

— Лично аз предпочитам второто. Времето ми тук е ограничено.

— В такъв случай, насам, моля...

Групата се повлече вкупом след Уинг, ограничена от темпото на Майлс и неговия бастун — бавно по-скоро по принуда, отколкото като част от играта, макар че и това го имаше. Покрай подземното изпитание и обичайните странични ефекти от пристъпите старите му болести напомняха осезателно за себе си. Айда не се отделяше от него, готова да го подкрепи при нужда. Разведоха ги набързо из онези части на административната сграда, които бяха отворени за посетители, а после ги качиха на количка на въздушна възглавница и ги закараха в друга сграда, където се извършваше приемът на клиенти. И във фойето отпред, и в товарните помещения отзад кипеше дейност.

— Клиентите ни идват при нас по две основни пътеки — обясни Уинг, докато ги водеше по пропитите със слаба миризма на лекарства и дезинфектанти коридори. — Някои биват препращани от болниците, след като са получили неочакван и необратим метаболитен колапс. Други предпочитат да не поемат рискове и идват сами в клиниките ни, за да се подложат на процедурите за дългосрочно съхранение.

— Чакайте, идват при вас живи? — попита Роик.

— Колкото по-здрав си по време на замразяването, толкова по-големи са шансовете за успешно съживяване — каза Сторс.

— Съвсем вярно — измърмори под нос Рейвън.

Роик свъси вежди и хвърли поглед към Майлс, който си помисли, че не би могъл да не се съгласи с тази зависимост.

— Искате ли да се запознаете отблизо с техническия процес? — предложи Уинг. — Разбира се, това обикновено не се включва в туристическите обиколки. За днес имаме предвидени двацетина замразявания. Навярно ще има и трансфери от болниците, но техният брой по обясними причини не може да се планира.

Майлс, който се беше запознал с въпросния процес лично, макар и при пълна загуба на съзнание, отхвърли с категоричен жест зловещото предложение. Роик изглеждаше облекчен. Ворлинкин

запази каменно изражение. Рейвън, комуто Майлс направи знак зад гърба си, прие предложението и тръгна със Сторс. Майлс изпита облекчение, когато излязоха от „производствената“ сграда — миризмата на това място не беше неприятна, но действаше по особен начин на подсъзнанието му.

— А колко криосъживявания извършвате дневно? — обърна се той към Уинг, когато се натовариха по живо по здраво на количката. Двамата седяха на първата седалка, откъдето гледката беше най-добра, Айда седеше с гръб към тях на втората, а Ворлинкин и Роик си делеяха последната, достатъчно близо, за да чуват разговора.

Уинг се поколеба само за част от секундата.

— Ще трябва да проверя цифрата. — Хвърли поглед през рамо, докато количката се носеше плавно на въздушната си възглавница през грижливо поддържания вътрешен парк. — Откъде се познавате с доктор Дърона?

Рейвън беше включен в обиколката по молба на Майлс... е, не „по молба“, просто го бяха включили в списъка, когато се уточняваше бройката на хората, които наземната кола трябваше да вземе от консулството.

— Доктор Дърона и моят асистент Роик са били отвлечени заедно. И това ги сближило един вид.

— Напълно обяснимо. И аз самият бих се скрил зад гърба на вашия Роик в момент на криза. — Явно Уинг без затруднения си беше превел „асистент“ като „телохранител“. Всеки, който видеше Майлс и Роик заедно, стигаше до същия извод. Майлс беше почти сигурен, че Уинг още не е разгадал сложния коктейл от права и задължения на личния гвардеец. Уинг продължи: — За мен беше изненада, че имате роднина, който е акционер със значителен дял в корпорация „Дърона“. Освен ако името Воркосиган не е често срещано на Бараяр?

— Марк ли? — „Значи най-после сте изровили тази информация.“ Поредното доказателство, че ревизорската му визита на Кибу е била изненадваща за „Бялата хризантема“ и шефовете на криокорпорацията още се мъчат да му сложат етикетче. Майлс неведнъж се беше сблъсквал със сериозни заговори, подготвяни в продължение на години; за разлика от тях, маневрите на Уинг намирисваха на спешни мерки при неочакван пробив и едва ли бяха на повече от няколко дни. — Той ми е брат. По-малък.

— Сериозно! — Уинг се усмихна. — Дали проектът ни за комарския франчайз би представлявал интерес и за него, как мислите?

„О, да, но не по причината и начина, който имате предвид вие.“

— Предпочитам да държа Марк далеч от това. Той има изключителен нюх към търговските дела. Докато аз цял живот се бяхтя за общественото благо срещу нищожно възнаграждение, той натрупа огромни печалби и ме остави да му дишам прахта. Една от основните причини да проявя интерес към вашия проект е шансът най-после да го бия на негов терен. — Майлс разтегли устни в хищна усмивка на братско съперничество.

Уинг схвана моментално, което говореше доста само по себе си.

— Разбирам. — И след миг добави: — Брат ви радва ли се като вас на влияние в публичните дела, лорд Воркосиган?

— Не, той си гледа търговийката.

— Жалко.

— Не и от моя гледна точка.

— А другите от семейството ви? С тях разбирате ли се?

— О, да. Макар че не всеки ден ми се открива възможност да им натрия носовете, на всичките едновременно. — Майлс вплете в гласа си тънка жалостива нотка. — На Бараяр вечно трябва да се доказвам. — Така, оставаше да се види как Уинг ще смели последното. Хубав и добре балансиран коктейл от алчност, завист и влияние, което си струва да подкупиш. При това все неща, които една повърхностна проверка би потвърдила. „Благодаря ти, братле.“

Уинг сбра колебливо вежди.

— Доктор Дърона няма ли да му докладва?

— Да кажем само, че работя по въпроса — сниши глас Майлс, така че жуженето на количката да погълне думите му. — Нали знаете старата поговорка: дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо?

Уинг кимна.

— Хубава поговорка. — Кратко колебание, после: — Подготвили сме ви презентация за комарския ни проект. Дали да не поканим добрия доктор да разгледа друга част от комплекса ни, докато тече презентацията?

— Няма да е необходимо. Освен ако нямате някое техническо нововъведение, което предпочитате да запазите в тайна от

потенциалната конкуренция?

— Не, комарската инсталация ще разчита на изпитана и надеждна технология. Нововъведенията ни касаят единствено маркетинга.

— Тогава няма проблем. Рейвън ми изглежда техничарче — от онези, които бъкел не разбират от бизнес. — Доколко провинциално късоглед беше този тип? Рейвън беше от шибания Джаксън Хол, където сделките бяха Сделки, въпрос на изкуство, наука, война и краткосрочно оцеляване. — Някога пътували ли сте извън планетата, господин Уинг?

— Да, миналата година бях на вашия Комар във връзка с първоначалното проучване. Посещението ми беше изцяло делово, уви, почти не ми остана време да разгледам забележителностите. Така и не излязох от купол Равноденствие.

— Има за какво да съжелявате.

Върнаха се в административната сграда и се качиха в една конферентна зала на последния етаж. И тук декорацията беше елегантна и тематична — малки дръвчета в кашпи и стъклени статуетки. Този път Айда ги убеди да пийнат нещо освежително — Майлс и Ворлинкин избраха зелен чай, Роик предпочете кафе, — след което всички изгледаха лъскава холовидео презентация на големия криокомплекс, който „Бялата хризантема“ строеше понастоящем в купол Равноденствие, планетарната столица на Комар. Колкото и да се опитваше, Майлс не откри нищо съмнително. Нищо не бяха открили и в комарската ИмпСи, а там разполагаха с много по-подробна информация. При това проверката им беше на ниво, извършена с пълното съдействие на „Бялата хризантема“. И с гореща благодарност от страна на корпорацията, когато при проверката случайно били разкрити двама завишили цените си подизпълнители, един незаконно облагодетелствал се митнически чиновник и организирана престъпна група, която крадяла от складовете на компанията, макар че нищо от това не се споменаваше в лъскавото видео на Уинг.

Рейвън и Сторс се присъединиха към тях по средата на презентацията. Видеото завърши с туш — твърде помпозно, но поне музикалната тема беше подбрана с вкус.

Майлс се облегна назад в невероятно удобния офис стол и събра върховете на пръстите си.

— Е, защо Комар? Ако идеята е била просто да се разширите извън границите на Кибу-дайни, Ескобар ви е по-близо.

Уинг изправи гръб, сякаш нямаше търпение да отговори.

— Проучихме и тази възможност. Но на Ескобар крионичните услуги отдавна са факт, а и са защитени от външна конкуренция чрез законова уредба, която не бих могъл да определя другояче освен като пример за краен протекционизъм. Анализите ни показаха, че Комар, въпреки по-голямата си отдалеченост, предлага далеч по-големи възможности за растеж, а именно в растежа се крият печалбите. Печалби, от които, надяваме се, ще се възползват и бараярци като вас, разбира се. Купол Равноденствие вече извлича полза от това начинание, защото всички дейности освен първоначалното проектиране се извършват от местни фирми.

— Е — каза замислено Майлс, — предполагам, че след както всички жители на една планета са сключили своите криодоговори, логичното и всъщност единствено продължение е да се излезе на галактическия пазар. — Не добави: „макар че всяка минута се ражда нов потенциален клиент“. Не го добави, но с усилие на волята.

— Да, това, боя се, са рисковете на всеки зрял пазар. Макар че през последната година станахме свидетели на интересни опити в предоговарянето на контракти.

— Моля?

В гласа на Уинг разцъфна искрен ентузиазъм.

— От историческа гледна точка криоконтрактите не са равностойни, защото са били сключвани по различно време и от различни компании, често според разпоредбите на различно местно законодателство. Финансовата база е била различна във връзка с различната покупателна способност на парите, която се е увеличавала и смалявала неколkokратно от сключването на договора насам, особено при по-старите договори. Самите компании са се разцепвали, сливали, обявявали са фалит или са ставали жертва на поглъщане. Доскоро договорите и отговорността за изпълнението им са сменяли собствениците си единствено при промяна на техните държатели, настъпила по един от споменатите начини. Но наскоро се появи идеята, че един вторичен пазар на индивидуални договори би могъл да се използва, било за оптимизиране на печалбите, било за увеличаване на оперативния капитал.

Майлс усети как веждите му се нагъват като гофрирана ламарина.

— Купувате и продавате *мъртвите*?

— Разнасяте замразени хора насам-натам! — Роик дори не направи опит да прикрие ужасеното си изражение.

— Не, не! — каза Уинг. Сторс побърза да подкрепи шефа си с енергично клатене на глава.

— Това би било нелепо прахосване на ресурс — продължи Уинг. — Не местим клиентите си, освен ако инсталацията не подлежи на разширяване или затваряне, разбира се. Поддръжката на клиентите продължава на реципрочен принцип между компаниите. Търгуват се единствено договорите им. — И добави благочестиво: — Идеята е след време това да гарантира по-равностойна и справедлива договорна база в рамките на цялата индустрия.

Коего Майлс си преведе по следния начин: „Изтупаме ли докрай брашнения чувал, ще спрем.“ Ако се съдеше по забележително празната усмивка на Рейвън, почти все едно докторът не е разбрал и дума от казаното, то той беше стигнал до същия извод.

— И, въ, смятате ли да прилагате същия модел и на Комар? — попита Майлс.

— За жалост, не. Там няма с кого да търгуваме. — Въпреки демонстративната си въздишка Уинг не изглеждаше особено изтерзан от тази липса. Коего Майлс разчете така: „Планираме да установим монопол.“

— Всичко това е поразително — каза искрено той. — А ти какво мислиш, Ворлинкин? — обърна се Майлс към консула и му смигна заговорнически. — Готов ли си да подпишеш договор? Макар че за теб криониката едва ли е новост.

— Не... точно — каза Ворлинкин. — Работата ми е свързана основно с проблемите на живи хора. Миналата година се наложи да съдействам за по-бързото транспортиране на един нещастен бараярски турист, загинал при пързаляне по глетчер — много опасен спорт, между другото, — и да подпиша за транспортирането на двама кибуански бизнесмени, починали от естествена смърт в Империята. Единия го върнаха замразен, другия — кремиран. От роднините на последния постъпиха оплаквания, които предадох където трябва. — И добави дипломатично, а и как иначе: — Благодаря ви, че ни позволихте

да надникнем зад кулисите, Уинг-сан. Бих казал, че тази обиколка ми отвори очите. — Само дето погледът изпод мигли беше насочен към Майлс.

След презентацията ги заведоха вкупом на обяд, който беше сервиран в ниска сграда с изглед към поредния парк и едно изкуствено езерце в добавка. Интериорът беше изцяло решен в традиционен стил с хартиени паравани и плетени рогозки, плюс още стъклени статуетки и от онези странни цветни аранжировки, състоящи се от шепа камъчета, три пръчки, две пъпки и един цвят. Седяха на копринени възглавници около две ниски лакирани масички. Майлс, Уинг и Айда — около едната; Сторс, Ворлинкин, Роик и Рейвън — около другата. Двама сервитьори поднасяха серия от деликатни блюда всичките с вид на миниатюрни скулптури, а след кратки увещания Майлс позволи на Айда да му сипе странно на вкус прозрачно вино в плоска керамична чаша, която приличаше повече на чинийка. Може би формата ѝ не беше случайна, реши Майлс, а имаше ограничаваща функция — ако си пиян, със сигурност ще разлееш съдържанието на „чашата“ в пазвата си. За малко и самият той да се полее всъщност.

Айда наторяваше разговора със серия от приятни и неутрални теми, като постепенно се присламчваше все по-близо до Майлс; дрехата ѝ беше разхлабена на стратегически места, така че да разкрива релефа на гърдите ѝ под тънката материя на най-долния кат от сложния ансамбъл. Майлс подозираше, че е включила в арсенала си и парфюм с феромони, макар че посланието беше пределно ясно и без тях — ако той проявеше желание, младата дама можеше да е част от предложението му подкуп. Уви, Айда не изглеждаше особено опитна в съблазняването, а и не беше нужно Майлс да изглежда чак толкова подкупен. Не и в това отношение. Изкуството иска жертви, но не на всяка цена. Така че когато Майлс извади холокубче и показва снимки на великолепната си съпруга и прекрасните си деца, Айда би отбой. А когато се заоплакваше колко скъпа излизала поддръжката на такова семейство, Уинг зае мястото ѝ в присламчването, насърчавайки го да си излее душата. Майлс отпи още една глътка от странното вино и се ухили глупашки.

„Бялата хризантема“ би му доливала чашата, докато не се хързулне в безсъзнание под масата, в това Майлс не се съмняваше, затова пусна няколко намека, че било време да тръгват, защото

Ворлинкин го чакала работа. Айда се премести на другата маса да забавлява гостите, а Уинг предложи на Майлс да се разходят около езерцето, „за да си прочистят главите“. Главата на Майлс се прочисти за нула време, когато Уинг най-сетне събра смелост да заговори за някои много специфични детайли около тайния трансфер на новите му акции. Сигурно не би трябвало да му минават мисли от сорта на: „бързо действате, милорд ревизор — за един следобед стигнахте от любовната игра до сношението“. Кой беше сношението и кой сношителят обаче? И защо, защо, *защо* се опитвах да го подкупят?

— Аз искрено вярвам в комарския проект — каза му Уинг открито. Открито и с известна еуфория, но дали от виното, или заради края на преговорите? Изглежда, на Уинг и двете му действия едновременно опияняващо. В този човек се долавяше една почти джаксънианска страст към успешната Сделка. — В интерес на истината, самият аз прехвърлих всичките си дялове и акционни опции от „Бялата хризантема“ към „Бяла хризантема Равноденствие.“ Дори криодоговора си прехвърлих към новата инсталация. Един вид заложил съм и парите, и живота си на новия проект. — Тъмните му очи само дето не се просълзиха при това признание.

А Майлс, който най-последно започваше да навързва нещата, си помисли: „Боже, боже. Ти току-що ми поднесе главата си на тепсия, мой човек.“

8.

Тарантулата изглеждаше страхотно с черното си палтенце на бели райета и малки точки, съвсем като аристократ от историческо холовидео, който се е наконтил за официална вечеря. Джин преброи очите върху свирепото личице на паяка — бяха осем, две лъскави черни копчета, които го следяха зорко, още четири в редица отгоре и по още едно отстрани на главата. Под коремчето му... не, под *нейното* коремче имаше бяла пухкава топчица като памук. Яйценосна торбичка? Паячката щеше да си има бебета? Легнал на пода във влажната градинска барака, Джин застина от вълнение, после бавно се дръпна назад, за да не стресне тарантулата. Трябваше да намери нещо, с което да я залови, преди да се е шумгнала в някоя цепнатина на пода или в стените. Голямшка беше за вида си, над три сантиметра, долу горе колкото палеца на Джин над горното кокалче. Движението му не я подплаши — стоеше си и го чакаше търпеливо.

Джин огледа притеснено бараката. Пътят пешком от северозападното предградие, където живееха леля му и чичо му, до южния край на града се беше оказал много по-дълъг от очакваното. Отчасти заради Мина, която вървеше бавно и непрекъснато се оплакваше колко била уморена — Джин си знаеше, че ще стане така, — но най-вече защото по някое време през нощта самият той обърка пътя. Улиците правеха странни завои, объркваша го постоянно, а небостъргачите в центъра на града, които уж трябваше да му служат за ориентир и които зърваше от време на време, изглеждаха еднакви от която и посока да ги погледнеш.

Извадили бяха късмет с тази барака. Спрели бяха да си купят две половинлитрови бутилки мляко в едно квартално магазинче, после заоглеждаха околните улици за място, където да се скрият през деня. На една от къщите имаше табела „ПРОДАВА СЕ“. Бърз оглед през прозорците показва, че къщата е празна, нито мебели, нито хора, с други думи — безопасна. И заключена, разбира се, но вратата на барачката в задния двор се оказа залостена само с резе отвън. Задният

двор имаше висока ограда, а дърветата и храстите щяха да ги пазят допълнително от любопитни погледи. Имаше и външна чешма, при това работеше. Кубчетата суха храна, които Мина беше откраднала от чекмеджето в кухненския бокс, бяха гадни, но поне нямаше да умрат от глад. Проблемът с водата беше по-сериозен, макар че и с това бяха извадили късмет през нощта — на два пъти стигаха до градски градини с чешмички и обществени тоалетни. Последното не беше за пренебрегване, защото Мина категорично отказваше да клекне зад някой храст дори под прикритието на мрака.

Рафтовете на барачката бяха празни, за съжаление, градински инструменти също нямаше освен едно почти беззъбо ръждясало гребло. Погледът на Джин се спря върху сестра му, която спеше, пхнала сгънатото си яке под главата. После се премести върху жълтата ѝ раница, украсена с усмихнати, но анатомично сбъркани пчелички. Джин клекна до раницата и разрови съдържанието ѝ. А, ето!

— Хей! — смънка Мина, надигна се и разчекна уста в прозявка. Съненото ѝ лице беше нашарено с червени резки от едната страна, където се беше отпечатала импровизираната ѝ възглавница, а косата ѝ стърчеше на всички страни. Защо, когато спяха през деня, хората се събуждаха изпотени и смачкани? — Да не ми крадеш парите?

Джин отвори прозрачната пластмасова кутийка, където Мина си държеше монетите, и изсипа съдържанието ѝ в раницата.

— Не, представи си! Само кутията ми трябва.

— За какво? — попита Мина, смръщила вежди при това ровичкане из личната ѝ собственост. „Пак добре, че не се разрева“, помисли Джин. Но пък той не крадеше все пак, нали?

— За къща на един паяк.

— Гадост! Мразя паяците. Паяжините им са лепкави.

— Тази е тарантула. Те не плетат паяжини.

— О. — Мина примигна, обмисляйки тази нова информация. Изглежда, не я прие за съвсем чиста монета, но поне не се размрънка. Стоя настрана, докато Джин се промъкваше към плячката си, но когато тарантулата се озова на сигурно място в прозрачната кутия, се съгласи да разгледа отблизо многото, пък били те и миниатюрни чудеса във вид на райета, очи и мандибули, които Джин ѝ посочваше в комплект с обяснения, както и обещаващата торбичка с яйца.

— Наистина има осем очи! — възкликна Мина и кръстоса своите, сякаш се опитваше да прецени как ли я вижда паячката. После, набрала кураж, последва примера на брат си и почука по пластмасовото капаче.

— Хайде стига. Ще я уплашиш.

— Ще може ли да диша вътре? — попита Мина.

Джин огледа притеснено кутията. Не се беше сетил за това. Кутията се затваряше добре и нямаше опасност паячката да избяга, но дали влизаше въздух отнякъде? Насекомото дращеше безпомощно с тънките си крачета по стените на новия си затвор.

— Е, поне на първо време ще може да диша.

— Как се казва?

— Още не съм я кръстил.

— Трябва да си има име.

Джин кимна в знак на съгласие. Добре де, понякога дори Мина казваше нещо умно. Говореше се, че на Старата Земя имало хиляди видове тарантули, но хората, тераформирали Кибу, пренесли само десетина за новата екосистема. Срамота. Понеже нямаше комтабло, Джин не можеше да провери какво е научното наименование на новия му домашен любимец. Надяваше се да е нещо завъртяно и яко като самия паяк.

— Може да я кръстиш Тъкачка. Не, нали каза, че не тъчала паяжини. Таранчо?

— Това е момчешко име — възрази Джин. — Трябва ни име като за дама, да ѝ прилича. Нещо от Старата Земя.

Мина смръщи замислено чело, после грейна.

— Госпожа Мурасаки! Най-старата бабичка, за която съм чувала.

Джин спря, преди да е отхвърлил по братски навик предложението ѝ. Изгледа тарантулата. Името наистина ѝ приличаше.

— Добре.

Мина се ухили триумфално.

— Тя какво яде?

— Буболечки. Ще ѝ наловя от градината, преди да тръгнем. Не знам още колко остава, докато стигнем до... До вкъщи.

Все по-заинтригувана, „кръстницата“ попита:

— Може ли да ти помагам, като я храниш?

— Може.

Мина бръкна в раницата и извади едно кубче суха храна.

— Да си го разделим, ако искаш. Така ще ни стигнат за по-дълго.

— Права си — призна Джин, остави кутията с паяка и излезе в двора да изплакне и напълни с вода празните бутилки от млякото.

Когато се върна и затвори скърцащата врата, Мина попита:

— Колко ли е часът?

— Не съм сигурен. Следобед е, във всеки случай.

— Дали са свършили часовете, как мислиш? Можем ли вече да излезем на улицата?

— Нека изчакаме още малко.

Разделиха си кубчето и водата.

— Може би трябва да сложиш госпожа Мурасаки в едно от шишетата — каза Мина, допи водата в своето и го вдигна към светлината, лееща се от мръсното единствено прозорче на бараката. — В него лесно ще пробием дупчици да влиза въздух.

— Мислех да ги напълня с вода. Вчера цял следобед ми мрънка, че ти било горещо и си жадна.

— Краката ми се бяха изпотили в обувките — каза Мина. — Много беше гадно. — Погледна го. Очите ѝ още бяха подпухнали от непривичния сън през деня. — Още колко остава до онова твое място?

— Ами... не знам. — Джин сви смутено рамене. — Вече трябваше да сме стигнали. Дано Майлс-сан се грижи добре за животинките ми.

— Галактическият ти приятел?

През изминалия ден и половина, откакто бяха избягали, Джин постепенно си беше излял душата пред Мина, разкривайки ѝ някои от тайните си — твърде много, може би, — отчасти защото тя не спираше да задава въпроси, но най-вече защото... ами защото от адски много време не беше говорил с друго дете.

— Да.

Мисълта за позорния му провал като куриер не му излизаше от главата. Щеше ли да повярва Майлс-сан, че не е откраднал парите? Как ли се погаждаше с Жиро? С Жиро човек трябваше да е нежен, но твърд. Пилетата бяха по-лесни, освен когато не прехвъркнеха над парапета и човек трябваше да слиза по стълбата, да ги лови и да ги качва обратно. Можеше ли Майлс-сан да се оправи едновременно с бастуна си, с крякащо пиле под мишница и със стръмната стълба?

— Майлс-сан има ли деца? — попита Мина.

Джин смръщи вежди.

— Не знам, не е казал да има. Той е доста стар — на трийсет и нещо. Обаче е малко смешен на външен вид. Не знам дали изобщо може да си намери момиче. — След като ефектът на лекарствата отшумя, Майлс-сан се държеше дружелюбно, а лицето му изглеждаше създадено за усмивки. Освен това се погаждаше с животинките му, а това означаваше, че е готин като за голям. Джин не беше сигурен дали би искал Майлс-сан да си има някоя нисичка непретенциозна жена, или не.

След дълга замислена пауза Мина каза:

— А дали би искал?

— Какво?

— Деца. Така де, ако е самотен.

И когато брат ѝ я погледна недоумяващо, обясни:

— Тази година от училище ни дадоха да четем една книга. За две сирачета, осиновени от земянин. Той ги отвел на Земята и им показал всичко за прародината. — После добави като допълнителна примамка: — Купил им и домашни любимци...

Джин имаше смътен спомен за тази книга. И той я беше учил във втори клас, но онази година беше останала в спомените му най-вече с йероглифната азбука, която започнаха тогава. Имаше бая лиготи и в книгата за това как момичето получило сладко ново кимono, но имаше и една глава как мъжът ги води на море и им разказва за морските създания — доста кратка глава, но пък имаше картинки, — и за една котка, която в края на книгата си беше окотила котенца.

— Майлс-сан не е от Земята. Каза, че е от Бараяр.

— Това къде е?

— Някъде отатък Ескобар май. — Джин знаеше, че Ескобар е най-близкият търговски партньор на Кибу във възлената връзка, делеше ги само маршрут от няколко скока. За по-далечните светове се учеше чак по галактическа история в гимназията. Освен за Земята, разбира се. За нея Джин беше чел доста извън учебния материал — заради зоологията. Ех, само ако се появеше някой благодетел и му предложеше да го заведе на Земята... Макар че Бараяр, както го беше описал Майлс-сан, също би бил адски интересен с двойната си екологична система.

Пред вътрешния му взор внезапно се разгъна картина как странният малък мъж живее сам-самичък в селска къща... или, още по-добре, в голямо старо имение с огромна, потънала в зеленина градина. Като в книгата, където онзи стар професор беше отвел двете деца от града заради войната... Джин не знаеше много за войната, освен че се е случвала по времето отпреди хората да ги замразяват. Имаше и един кон, дете теглел каруца, и страхотни приключения в една пещера със слепи рибки. От училище ги бяха завели групово в Нортбриджкия зоопарк и там Джин беше видял кон. На по-смелите деца им разрешиха да го погаят по врата, докато един от пазачите му държеше главата. Джин ясно помнеше меките ноздри на коня и топлия му дъх върху бузата си. По-късно научи, че имало и дребна порода, понита, отглеждали я специално за деца. Мина сигурно нямаше да я е страх от пони. Високият кон в зоопарка беше стреснал дори него, но пък тогава Джин беше по-малък. Огромен пръхтящ кон, и животни, и...

Глупости. Майлс-сан не беше професор, нито им беше роднина някакъв, и най-вероятно живееше в тесен градски апартамент и изобщо не беше самотен. Джин реши, че мечтанията му за огромна стара къща са гадни. Защото го заболя, след като свършиха. Погледна сестра си и се намръщи.

— Никой няма да ни осинови и да ни отведе отгук. Това са глупости.

Вървяха поне два километра на зигзаг, без Джин да зърне нито веднъж небостъргачите в центъра — те бяха единственият му ориентир, — и излязоха на шумна улица с вход към станция на подземния влак.

Мина, която вече накуцваше и влачеше умърлушено крака след него, погледна с копнеж натам.

— Ако искаш да се качим на влак... имам пари да платя.

— Не. Станциите са пълни с полицейски камери. Точно така ме хванаха онзи ден. Не можем да слезем там. — В същия миг погледът му се спря на голямо цветно табло до входа на подземната железница. Карта! Той се огледа внимателно за охранителни камери, не видя нито една и тръгна нащрек към картата. Мина го следваше по петите.

Осветена стрелка показваше къде се намират в момента. Ужас. Толкова път бяха изминали, а изобщо не се бяха придвижили на юг. Вместо това и незнайно как се бяха озовали в източните жилищни квартали и трябваше да изминат още трийсетина километра, за да стигнат до индустриалната зона на юг от града — кажи-речи толкова път, колкото бяха изминали досега. Е, това поне обясняваше защо къщите тук са толкова хубави. Джин се приближи още малко и примижа.

Само на две спирки с железницата се намираше станцията, където беше слязъл от влака, за да иде в бараярското консулство. Приблизително три километра път по улиците. Джин гледаше картата и мислеше трескаво. Имал бе смътното намерение да предложи на Майлс-сан парите на Мина като компенсация, но сестра му се беше оказала много стисната. Джин не се съмняваше, че Майлс-сан ще им върне парите при първа възможност, но Мина така или иначе щеше да мрънка. Но ако първо отидеше в консулството и си признаеше за парите — е, може би щеше малко да разкраси истината, — дали там нямаше да му дадат друга пачка за бараяреца? По всичко личеше, че Майлс-сан е важна особа. А и едва ли щяха да го предадат на полицията, защото и те имаха какво да крият, нали така?

От мисълта да си признае стомахът му се свиваше, но не толкова, колкото от мисълта да измине още трийсет километра и да се върне при Майлс-сан с празни ръце и три дни закъснение. Вгледа се съсредоточено в картата — опитваше се да запомни улиците и къде да завие.

— Вече знам накъде да вървим — каза на Мина, като се постара твърдението му да прозвучи уверено и спокойно, като на по-голям брат. — Хайде.

След като наземната кола на „Бялата хризантема“ ги остави пред консулството, Роик последва негова милост на втория етаж, където негова милост изпи две таблетки за главоболие и няколко чаши вода. Слязоха отново във фойето и негова милост мушна глава в стаята, която Роик беше кръстил за себе си „салона“ и където бяха зарязали Рейвън Дърона да ги чака.

— Май ще е добре пак да слезем долу за кратък разбор — каза негова милост.

Рейвън кимна, стана от стола и се повлече след тях. По пътя насам не бяха говорили много — Айда беше в колата с тях, негова милост изглеждаше потънал в размисли, Ворлинкин зяпаше със стиснати зъби през прозореца, Роик така или иначе беше в ролята на наблюдаващ ескорт, а Рейвън, изглежда, не намери за нужно да се цепи от колективната тенденция. Стигнаха до вратата на обезопасената стая в сутерена и я завариха затворена и заключена.

Негова милост перна с ръка копчето на интеркома.

— Ворлинкин? Вътре ли си? Отвори.

— Само секунда, милорд — чу се гласът на Ворлинкин от уредбата. Секундата се превърна в няколко минути. Негова милост потропваше ядосано с крак, а Рейвън седна на последното стъпало и се прозина.

— Като къща с една баня, когато ти дойдат на гости роднините — подхвърли Роик след малко.

Негова милост го стрелна с поглед.

— Никога не бих се сетил за това сравнение. Но пък никога не съм живял в къща с една баня.

Роик не каза нищо, само килна иронично глава.

Най-накрая се чу характерното припукване на освобождения звукоизолиращ печат, вратата се отвори и консултът ги покани да влязат. Сините му очи святкаха, а дишането му беше ускорено, все едно е тичал.

— Закъсняхте — заяви гордо.

Веждите на негова милост се покатериха чак до косата му.

— Не по наша вина, бих казал. И за какво по-точно сме закъснели?

Един мускул потрепна край стиснатите устни на Ворлинкин.

— Току-що съставих подробен доклад за всичко, на което станах свидетел, и го пратих с теснолъчев сигнал на генерал Алегре в бараярската централа на ИмпСи. Никога не бих си помислил, че ще доживея да видя как един *Воркосиган* се продава за *пари*. Моята кариера може да не е в разцвет, но вашата скоро ще се сгромоляса главоломно, милорд *ревизор*.

— А, чудесно. Значи поне това можем да го броим за свършено.
— Негова милост затвори вратата с ритник. Тя отвърна с тиха въздишка, която изглеждаше недостатъчно драматична за настроението на Ворлинкин.

— Какво?! — Ворлинкин стисна юмруци.

— Не споря, че всеки човек си има цена — продължи дружески негова милост. — Както Уинг-сан би се съгласил, без съмнение. Притеснявах се единствено, че ако днес не си предложи услугите, ще трябва да мина на нова сметка през целия цирк, който разиграх на конференцията.

Ако не спреше да вдишва, консултът като нищо можеше да си пукне някой кръвоносен съд в белите дробове, помисли си Роик и вметна умиротворително:

— Стига сте поднасяли горкия човек, милорд. — „Вече така или иначе постигнахте своето.“ Не му се нравеше мисълта да повали Ворлинкин на пода, ако той тръгне да души негова милост, а такава вероятност определено съществуваше, меко казано. Изобщо, ситуацията го подсети за няколко колоритни израза, между които да избира — консултът изглеждаше достатъчно вбесен, за да „излезе от кожата си“, „свитки да му излизат от очите“ или „газ да пикае“. Но около негова милост често ставаха такива неща.

Негова милост добави с известно раздражение:

— Хора като Уинг не подхвърлят пари на всеки срещнат, Ворлинкин. Първо трябва да са сигурни, че плячката е подкупна. Аз се постарях да му помогна в решението. Седнете, консуле, докторе. Време е да поговорим.

Ворлинкин, който тъкмо беше отворил уста за някоя разгорещена реплика, зяпна смаяно.

— Лорд Воркосиган... ама това... *постановка* ли е? Официална?

— Вече е. — Негова милост седна на един въртящ се стол и залюля крака. — В началото не бяхме сигурни, затова изпратиха мен... поради факта, че можех да бъда примамка и капан едновременно и така да спестя на Империята от командировъчни, ако не друго.

Ворлинкин приседна бавно на друг стол и Роик си отдъхна. Консултът погледна сащисано обезопасеното комтабло.

— Милорд... аз наистина изпратих доклад.

— Недей да се извиняваш. Така де, следващият ти официален гост може наистина да е подкупен. Аз също не смятам да ти се извинявам, ако от това ще ти стане по-добре. И преди съм виждал как наши дипломатически представители се поддават на изкушението. Трябваше да се уверя, че случаят не е такъв.

— Вие сте... подложили сте ме на тест? — Опасната жега в очите на консула, която тъкмо започваше да изстива, припламна отново.

— А защо, мислиш, те влачих с мен днес и те оставих да видиш и чуеш всичко?

Ръцете на Ворлинкин се свиха в юмруци на коленете му, но после постепенно се отпуснаха.

— Разбирам. Много ефикасно.

— Разчитам да съобразяваш бързо и да не изоставаш от темпото — добави по-любезно негова милост. — Няма да е лесно, знам. Този случай изтормози не един и двама анализатори на ИмпСи. — След което се обърна към Рейвън: — Е, какво интересно научи от раздумката си със Сторс?

Рейвън изкриви колебливо устни.

— Нищо ново май. Програмата им за криозамразяване изглежда напълно законна, а от техническа гледна точка процедурите им са тип-топ. Поисках да ми покажат съживяване, но нямало нито едно насрочено за днес, така каза той, което след всичко видно и чуто до момента не ме изненада. Все пак ми показа размразителната инсталация, която ми се стори напълно адекватна. Намекна, че за „Бялата хризантема“ би било чест да ме привлече на работа, дори подпита какво е възнаграждението ми в момента. Отвърнах, че основните ми интереси са в криосъживяването, защото то е по-голямо предизвикателство от медицинска гледна точка. Каза, че щял да предаде това, но не каза на кого. След това се присъединихме към вас по средата на лъскавата им презентация. Това е. — Рейвън вдигна рамене.

Ворлинкин примигна.

— Лорд Воркосиган, доктор Дърона ваш агент ли е?

— Консултант на граждански договор — обясни негова милост, — чийто хонорар се поема от бюджета за този конкретен случай. Заплатата ти от „Дърона“ също си върви, нали, Рейвън?

Рейвън се подсмихна.

— Това е поверителна информация.

— Ще приема отговора ти за „да“. Иначе казано, Ворлинкин, не се колебай при нужда да товариш доктор Дърона с двойни смени.

Рейвън се ухили и стана да включи автомата за напитки, стратегически разположен близо до обезопасеното комтабло и сателитната му конзола. Автоматът изкашля нещо кафеподобно, ако се съдеше по миризмата. Рейвън взе чашката и махна любезно на Роик да седне на стола му. Роик, от своя страна, му махна да си сяда, а сам се зае да подпира със скръстени ръце стената — поза, изкопирана на сто процента от един конкретен бивш шеф на ИмпСи.

— Краткият увод е следният, Ворлинкин — продължи негова милост. — Когато проучвателните екипи на „Бялата хризантема“ стъпили за пръв път на Комар преди година и половина, компанията била грижливо проверена от ИмпСи. Проверката не открила нищо съмнително, но от ИмпСи ровели за връзки с военния шпионаж и такива неща. Бизнес планът им бил одобрен от комарските власти и всичко си тръгнало по реда. Никой не би си и помислил да се занимава повече с тях, ако не беше добрата стара шуробаджанащина. През последните няколко месеца, когато основната инсталация, която видяхме във видеото на Уинг, навлязла в последните етапи на строителството си, от „Бялата хризантема“ започнали да набират бъдещи клиенти. Напълно логично се насочили най-напред към дамските клубове в Равноденствие — онези, в които членуват възрастни дами от висшите класи. Едновременно с това друг екип по продажбите насочил усилията си към подбрани комарци, богати и влиятелни, предлагайки им изгодни пакети акции, които да осигурят на местната върхушка дял в бъдещия успех на дейността им. Подозирам, че двата екипа по продажбите не са си сравнили списъците, нито са съобразили, че някои богати стари дами всъщност са оттеглили се от активна дейност комарски търговки, които четат счетоводни документи така, както повечето им връстнички четат списания за плетки. Та една от въпросните стари дами хвърлила поглед на двете предложения и каза: „Не знам защо, но това ми намира свя“, след което ги занесла на най-любимата си внучка по сребрена линия, която каза: „Права си, лелче, не знам защо, но и на мен това ми намира свя“, и на свой ред отнесла казуса до своя възлюбен съпруг,

известен повече като император Грегор Ворбара. Който го прехвърлил на своя верен имперски ревизор с думите, цитирам: „Дръж, Майлс. Ти нямаш равен във ваденето на златни пръстени от клозетни ями, така че — гмуркай се.“ А аз казах: „Благодаря ви, сир“ и се качих на кораб за Кибу-дайни.

Ворлинкин примигна отново. Неколкократно. Роик, от своя страна, си помисли, че съобразителната комарска императрица служи на Грегор разнообразно, а не само в общото им начинание по производството на няколкото им страховито умни хлапета.

Негова милост продължи жизнерадостно:

— Богатите стари комарци обикновено имат и още нещо — изобилие от планетарни акции с право на глас... ъъ, Рейвън, има ли нужда да ти обяснявам за тях?

— Да, моля — каза Рейвън и се облегна назад. Изглеждаше очарован.

— И тази система като много други е реликва от времето на комарската колонизация. Понастоящем планетата сама по себе си е необитаема въпреки дългосрочните програми за тераформиране и единствените поселища, големи и малки, се намират под херметично запечатани конструкции, наречени куполи.

— Това го знаят всички.

— Добре. За да насърчат разрастването на куполите, ранните комарски колонисти създали система от поощрения. В добавка към неотменното право на един глас, с който всеки комарец се ражда и умира, колонията присъждала допълнителни гласове на онези, които се нагърбвали с разходите и риска по разширяването на обитаемите територии. Тези гласове можели да се унаследяват, да се търгуват, да се продават и най-общо — да се натрупват. Комарската олигархия в сегашния ѝ вид се корени в клановата собственост на големи пакети от въпросните планетарни акции с право на глас. На теория Комар е демокрация, но в действителност някои са осезаемо по-равни от други. Дотук ясно ли е?

Рейвън кимна.

— Значи — каза Ворлинкин, който вече две години наблюдаваше Кибу-дайни в действие, — според вас „Бялата хризантема“ е намислила да акумулира на свой ред голямо количество от тези гласове? Да купува на едро?

— Да, така изглежда. Имайте предвид, че на Комар опитите за измами с планетарни акции не са нищо ново и с времето са се натрупали маса закони и подзаконови актове, които имат за цел предотвратяването на такива измами. На първо място акции с право на глас могат да бъдат притежавани единствено от физически лица, а не от юридически, тоест корпорациите не могат да участват пряко в търговията с тях. Все пак съществуват изпитани системи, чрез които гласове могат да бъдат делегирани на пълномощници. Договорите, които „Бялата хризантема“ предлага на бъдещите си клиенти, са били проучени подробно от комарските регулаторни органи и ако е имало съмнение за нечиста игра, образците са щели да бъдат отхвърлени, което не се е случило. Моите работни хипотези са две — или че „Бялата хризантема“ е подкупила когото трябва, за да получи нужното разрешение, хипотеза, която ми се струва все по-правдоподобна, или че е открила в закона някаква пролука, която ѝ позволява да крие истинските си намерения достатъчно дълго. Или и двете.

Роик неволно си помисли, че възхищението, с което негова милост излагаше механизма на една такава мащабна измама, едва ли е най-разумното нещо в присъствието на Ворлинкин, който все още клокочеше тихичко отвътре. Но негова милост си беше такъв.

— Цялата тази схема е доста елегантна, но в никакъв случай не води до бързо забогатяване, дори ако комарската система на планетарните акции ѝ даде начална скорост, несравнимо по-голяма от тази на Кибу. И точно това беше причината да не бързам с изводите. Криокорпорациите осигуряват услуга, чиято единична печалба в процентно изражение е минимална, а в същото време „Бялата хризантема“ харчи пари като пиян ворски лорд. Защо да си правят целия този труд, щом дори няма да доживеят възвръщаемостта на инвестицията? Тези въпроси си задавах и не намирах отговор, докато днес следобед, почти в края на разговора ни, Уинг не каза, че е прехвърлил собствения си договор за замразяване към комарската инсталация.

Негова милост плъзна горд поглед из стаята, сякаш очакваше публиката му да избухне в аплодисменти, и явно остана разочарован от трите празни погледа насреща си.

Пое си шумно дъх и мина на по-ниска предавка.

— Така, време е да разтоварим, изглежда. Подозирам, че е налице измама в две фази. Изглежда, съществува вътрешна клика от висши мениджъри на „Бялата хризантема“, които са намислили да прекарат някакъв период в замразено състояние и да бъдат съживени навреме за голямата жътва. Даже, ако са толкова хитри, колкото изглеждат, най-вероятно ще лягат във фризерите на смени, така че винаги да има по някой буден от екипа им, който да се грижи за общите им интереси. Дългосрочен план, чиято цел е тихото, безаварийно и безкръвно изкупуване на Комар. Или не толкова безкръвно, ако приемем ранното замразяване за убийство или самоубийство. Най-бавният, най-елегантният и трябва да кажа — най-зловещият заговор за завладяване на планета, който е бил измислян някога!

Дори Ворлинкин подскочи при последното и се опули в неприкрит потрес.

— Завладяване!?

— Не знам как другояче да го нарека. Но все още има доста точки, които да свържа, преди да затворя с чиста съвест това разследване. Веднага щом впрегнеш на работа ресурсите на консулството за дълбочинна обработка на данни, първата задача е да се състави списък на всички служители на „Бялата хризантема“, които са прехвърлили собствените си инвестиции към „Бяла хризантема Равноденствие“ и възнамеряват да ги последват лично. Защото по всичко личи, че си имаме работа с организирана група хора, които източват собствената си компания за лично облагодетелстване.

— Иха! — възкликна Рейвън с подобаващото възхищение. Негова милост го удостои с доволна усмивка.

Ворлинкин прекара пръсти през косата си.

— И как ще ги заковете тия копелета? Опитът да се подкупи имперски ревизор е сериозно престъпление на Бараяр, но тук сме на Кибу-дайни. Дори ако успеете да го докажете — а тук моите свидетелски показания няма да имат особена тежест, — Уинг ще се отърве с плясване през ръчичките, и толкова.

— Всъщност идеята е никой на Кибу да не разбере, че сме им хванали спатиите. Моята представа за идеалното отмъщение е да ги оставим на спокойствие, докато си напъхат ръката толкова дълбоко в буркана с комарския мед, че да не могат да я извадят, а после да я

отсечем при китката, като нанесем дребна поправка в условията по договорите, която да обезсмисли търговията с гласове, ограничавайки дейността на „Бялата хризантема“ до привидната ѝ фасада — компания в сектора на услугите с минимални нива на печалба. Виж, това би било доста болезнено, а и ще послужи като нагледен урок. В краен случай може да се стигне и до насилствена национализация, макар че това със сигурност ще вбеси комарската бизнес общност без значение колко оправдан е такъв ход в конкретния случай. Няма да е лесно, а и ще затънем до гуша в адвокати... но с малко късмет моето участие ще е приключило преди това. — Негова милост вдигна поглед към Ворлинкин. — Какво мислиш за твоя лейтенант Йоханес? Той е млад, което означава, че е сравнително беден и сравнително лековерен. Достатъчно надежден ли е за тази задача?

— Аз... — Ворлинкин замълча и негова милост търпеливо го остави да си събере мислите. — Никога не съм имал причина да се съмнявам в него.

— А местният ти служител, Юичи как му беше името... Матсън?

— И в него не съм имал причини да се съмнявам. Но и никога не е възниквала подобна ситуация.

— Доколкото ти е известно на теб — каза негова милост и въздъхна. — Да не забравяме обаче, че всички визи за служителите на „Бялата хризантема“ са минавали през консулството.

— Да, ама ние само питаме дали искат туристическа или работна. Плюс бърза проверка за криминално досие.

Негова милост примижа замислено.

— Чудя се дали да не добавим и трета опция в графата за цел на пребиваването — „тайно завладяване на планетата“... Е, май няма да е удачно.

Ворлинкин каза, много бавно:

— Ами ако не се бях опитал да ви предам? Тогава какво?

— Тогава нямаше да участваш в този разбор, а аз щях да си отварям очите и да те закова на стената при първа възможност. Пътюм. — Негова милост се протегна и разкърши рамене, а Ворлинкин май за пръв път се замисли дълбоко.

— Така, а сега за другото нещо — подхвана отново негова милост, но не можа да довърши, защото на запечатаната врата се звънна.

Гласът на лейтенант Йоханес прогърмя по интеркома:

— Консул Ворлинкин? Лорд Воркосиган?

— Да? — обади се негова милост.

— Ами... Вашият маломерен куриер току-що цъфна на задната врата. И не е сам.

Веждите на негова милост литнаха нагоре; веждите на Ворлинкин пропълзяха надолу. Рейвън килна заинтригувано глава.

— На всяка цена го задръж, Йоханес — извика в отговор негова милост. — Идваме веднага.

Негова милост даде знак на Роик да разпечата вратата, после грабна бастуна си и се смъкна от стола.

9.

Кухнята в консулството изглеждаше по домашному уютна, макар и твърде просторна според стандартите на Джин. Или пък му изглеждаше толкова топла и светла само заради студения сумрак, който се спускаше в задната градина. Или заради струпаните на мивката чинии, които придаваха на кухнята вид на... ами, на кухня, в която можеш да влизаш и излизаш по всяко време и да хапваш по нещо на крак, без разни хора да ти крещят. Само да не беше тропотът на множество стъпки откъм сутерена... Джин се размърда неспокойно, а когато малката ръка на Мина се промъкна в неговата и го стисна силно, не се дръпна, както би направил в друг случай.

Когато преди десетина минути Джин плахо почука на задния вход, му отвори лейтенант Йоханес. Погледна го, възкликна едносрично, после вкара и двамата вътре почти без да погледне Мина, добави едно: „Чакайте тук и да не сте мръднали“, след което хукна надолу по стълбите, преди Джин да е изрекъл и три думи от грижливо репетираното си обяснение как полицията е взела парите на Майлс-сан. Затова Джин не се изненада при появата на ядосания консул Ворлинкин, но не беше подготвен за мъжа, надвиснал над него — най-големия бараярец, който беше виждал до този момент, поне с половин глава по-висок от високия консул. Дрехите му приличаха на военна униформа, косата му беше кестенява, къса и малко къдрава, лицето — строго и с квадратна челюст, на възраст беше по-стар от Йоханес, но по-млад от консула. Мина го зяпаше с отворена уста.

Едрият бараярец до такава степен изпълваше широкия допреди малко вход, че Джин забеляза със закъснение стройния мъж със сплетена на плитка тъмна коса, който влезе след него, и с още по-голямо закъснение забеляза Майлс-сан, който напираше най-отзад.

Малкият мъж разбута другите и застана пред Джин. Сега, когато, не беше мръсен и раздърпан, изглеждаше по-възрастен и... по-страшничък някак, така че Джин преглътна сухо да се отърси от шока, пое си дъх и чак тогава извика:

— Животинките ми! Обещахте да се грижите за тях!

Майлс-сан вдигна ръка да го спре.

— Добре са, Джин! Когато не се върна до полунощ, направих копие на инструкциите ти и го дадох на Айко. Обясних ѝ, че тръгвам да те търся, и тя обеща да се грижи за тях.

— Но как стигнахте тук?

— Пеша. Вървах цяла нощ.

Мина попита иззад брат си:

— И ти ли се изгуби като нас?

— Не сме се изгубили — побърза да възрази Джин с известно смущение. — Само се пообъркахме малко.

— А вие коя сте, млада госпожице? — обърна се Майлс-сан към Мина. — Мисля, че нямам честта да ви познавам.

— Сестра ми — измърмори Джин. — Тя поиска да дойде, не съм я карал аз.

— Имам си име — отбеляза тя. — Казвам се Мина. Искаш ли да ми видиш пришките?

Майлс-сан дори не мигна.

— Естествено! Яки ли са? Спукаха ли се вече?

— О, да. Даже имам кръв по чорапите.

— Е, госпожице Мина, защо не седнете ето тук... — Майлс-сан издърпа един от кухненските столове и го предложи с поклон на гостенката си, все едно Мина беше истинска дама, — ... и не ми покажете тези удивителни пришки? — През рамо добави: — Йоханес. Дай на децата да хапнат нещо. Бисквити. Мляко. Кекс. Нещо.

— Ти ли си галактикът на Джин? — попита Мина, изрита гуменките и почна да събува мръсните си чорапи. — Той ми разказа всичко за теб.

— Сериозно? — Майлс-сан коленичи да ѝ помогне и Мина естествено се развика, когато чорапите се отлепиха от раничките по краката ѝ. — Ето на това му казвам аз истински пришки — отсъди той, вдигна поглед и врътна глава към Ворлинкин, което изстреля консула към другия край на кухнята.

— Леля Лорна винаги ни купува по-голям номер, за да има място да ни растат краката — обясни Мина. — Затова ми хлопат толкова.

Лейтенант Йоханес, наврял глава в дебрите на хладилника, подхвърли нерешително:

— Бира...?

— Обичаш ли бира, Мина? — попита Майлс-сан. Тя поклати глава, при което правата ѝ черна коса се разлюля покрай линията на брадичката. — И аз стигнах до същия извод, странно защо. Ще трябва да се постарая повече, Йоханес. Мислех, че всички членове на дипломатическите ни мисии преминават обучение в ИмпСи. Импровизирай!

Йоханес измърмори под нос нещо, което Джин не разбра, после проведе бърза анкета, която показва, че пицата с ват-октопод, но без лук, е всеобщо приемлива, и излезе да поръча. Ворлинкин се върна с аптечка и я връчи на стройния мъж с плитката, който никак не приличаше на бараярец, но не говореше и като местните хора.

Мина се наведе към Майлс-сан и прошепна разтревожено:

— Онзи големият чичко не е полицай, нали?

— Преди е бил — прошепна на свой ред Майлс-сан, много сериозно, — но сега работи за мен. Уви, гвардеец Роик се видя принуден да зареже всичките си принципи на полицай, когато постъпи на служба при мен.

Високият бараярец кимна сериозно на Мина.

Мина се облегна назад, видимо успокоена, и позволи на стройния с плитката, когото Майлс-сан представи като Рейвън, лекар от Ескобар, да се погрижи за краката ѝ. Ворлинкин следеше ескобареца нащрек и намръщено, после, изглежда, остана доволен от демонстрираните умения в оказването на първа помощ при пришки и прикова с поглед Джин. Високият тип, гвардеец Роик, наля вода в две чаши и ги сложи на масата. Мина взе веднага своята и я надигна жадно; Джин последва примера ѝ, но по-сдържано.

След като прокара сухата буца, която беше заседнала в гърлото му и чийто произход нямаше почти нищо общо с жаждата, Джин подхвана на нова сметка обяснението си за съдбата на консулските пари. Когато стигна до момента с подозрението в търговия с наркотици и/или контрабанда, Ворлинкин примига, но Майлс-сан му даде знак да сдържи коментара си и консултът остави Джин да стигне до края на своя разказ, след което каза:

— Знаем. Проследихме плика до полицейското хранилище на вещественни доказателства, видяхме и доклада за ареста ти.

Значи му вярвах. Е, и това беше нещо.

— Да — каза Майлс-сан, — и консулт несъмнено ти е благодарен, задето си запазил репутацията му с мълчанието си. Нали така, Ворлинкин?

Ворлинкин стисна устни в изражение, което нямаше нищо общо с признателността, но все пак пряко сили изсумтя:

— Разбира се.

После, както с неохота си даде сметка Джин, чрез умела серия въпроси, повечето отправени към Мина, Майлс-сан успя да измъкне историята за бягството им. В резултат на това, когато Йоханес най-после се върна, натоварен с цял куп пици, две еднолитрови шишета мляко и още бира, Майлс-сан вече знаеше кажи-речи всичко за леля Лорна, чичо Хикару и братовчедите Тецу и Кен, от което Джин се почувства неприятно разголен.

Майлс-сан срита едно ниско столче пред мивката и накара двамата да си измият ръцете, а после сам пристъпи към чешмата, сякаш да затвърди добрия пример. Лейтенант Йоханес се ококори, като видя Майлс-сан да се качва на ниското столче, хвърли поглед към спокойния Роик и прехапа устни. След това Майлс-сан, консулт, Джин и Мина седнаха на масата — имаше само четири стола, — а Роик и другите се облегнаха на кухненския шкаф. Лейтенантът остави пиците и руло салфетки на масата и каза:

— Проверих комтаблото. И двете деца за обявени за издирване още вчера. Сигурно всички полицаи в града ги търсят.

Консул Ворлинкин притисна с два пръста основата на носа си.

Джин подскочи уплашено.

— Не можете да ни предадете на полицията!

Майлс-сан му махна да седне.

— Никой нищо няма да прави, преди да сме се нахранили. — После плъзна поглед по ароматните пици. — Какво, без зеленчуци? Вие двамата не трябва ли да ядете зеленчуци?

— Не, не трябва! — заяви Мина, а Джин кимна енергично в потвърждение.

Майлс-сан отхапа от своето парче.

— Е, сигурно сте прави. А и това определено изглежда здравословно. И вкусно.

Мина се нахвърли без колебание върху първата топла храна, която виждаха от два дни. Надвит от аромата, Джин побърза да

последва примера ѝ. В консулството явно си купуваха от хубавата пица, а не от евтините замразени, които предпочиташе леля Лорна. Консултът почти не докосна бирата си, Майлс-сан пиеше вода, а големият Роик — за изненада на Джин — си наля мляко в малка чаша, след като напълни две големи за тях.

Всичко това сигурно би успокоило донякъде опънатите нерви на Джин, но консултът, едва преглътнал първата си хапка, развали всичко с думите:

— Консулството не може да приюти бегълци, лорд Воркосиган. Настояниците им сигурно са се побъркали от тревога.

— Ама ние не искаме да стоим тук — каза Джин. — Искам си при животинките!

Майлс-сан размаха нахапаното си парче пица във въздуха.

— Убежище?

— Не е забавно дори като шега — каза Ворлинкин. — Имате ли изобщо представа какви са законовите усложнения, свързани с даването на политическо убежище, още повече на малолетни лица?

— Не беше точно шега, струва ми се — каза спокойно Майлс-сан. — Изчакай децата да се нахранят, все пак.

Ворлинкин стисна зъби, но все пак кимна. След като Джин и Мина се натъпкаха до пръсване, а Йоханес им даде още салфетки и прибра остатъците от пицата в хладилника за закуска, точно както правеха у дома, Майлс-сан се облегна назад и каза:

— Предлагам да се преместим долу. Там и столовете са по-удобни.

Останалите бараярци до един го изгледаха сащисано, но Джин не намери нищо странно в предложението на Майлс-сан — дори чичо Хикару обичаше да се изтегне в големия фотьойл след вечеря. „От пейките право в ложата!“, така казваше винаги. Само че в стаята на долния етаж, където ги заведе Майлс-сан, имаше само четири стола, при това въртящи се, от канцеларския тип. Майлс-сан махна на Джин и Мина да седнат, настани се на третия стол, а четвъртия остави на тримата мъже. Йоханес се паркира край дългата маса, сбутана до едната стена, Рейвън-сенсей последва примера му, а Ворлинкин се тръсна със стиснати устни на свободния стол.

— Много е странна тази видеостая — отбеляза Мина, като се оглеждаше и клатеше краката си, обути понастоящем с чорапи на

Майлс-сан, които да пазят лепенките върху пришките ѝ. Когато Роик затвори вратата и седна преспокойно с кръстосани крака на пода до нея, в стаята изведнъж стана много тихо и Джин за пръв път се запита дали е било разумно да води сестра си тук, при това не само заради риска да ги предадат на властите. Ако не беше Майлс-сан, на когото Джин имаше доверие, като нищо можеше да грабне Мина и да хукне навън. Макар че предвид Роик и тежката врата импулсът му, изглежда, беше закъснял...

Майлс-сан преплете пръсти, стисна ги между коленете си и каза:

— Секретарката Сузе ми разказа това-онова за майка ви. Стана ми любопитно и когато дойдох тук, потърсих още информация за нея в планетарната мрежа. Крайно интересно, наистина. Не разбирам защо са я замразили, щом не е била нито болна, нито умираща, нито дори осъдена за някакво престъпление.

Вкусната вечеря внезапно натеза като олово в стомаха на Джин.

— Какво си спомняте за майка си? — продължи Майлс-сан. — Не лични неща, а за работата ѝ, за каузата, която е защитавала. И най-вече от периода на онази демонстрация, която излязла от контрол... или от времето точно преди да я арестуват?

Джин и Мина се спогледаха притеснено и Джин каза:

— Мама не говореше много за работата си пред нас. Когато се налагаше да излезе за по-дълго, ни оставяше у леля Лорна, освен ако аз не бях на училище. А накрая остави Мина там за постоянно.

— Леля Лорна никак не беше доволна, че трябва да ни гледа — вметна Мина.

— Да, казваше, че не се е писала доброволка и не ѝ харесва да я мобилизират така.

— И че ѝ е мъчно за татко, но ако и на мама ѝ било толкова мъчно, по-добре да си стояла вкъщи и да се грижела за децата му. — Мина се намръщи.

Джин побърза да обясни:

— Тези неща ги говореше само когато беше ядосана. — Не че обичаше леля Лорна, но тези галактици бяха чужди хора все пак и не беше редно да критикува семейството си пред тях. А и мама все повтаряше, че човек трябва да е справедлив в думите си.

— Майка ви водила ли ви е някога на събрания, на срещи?

Мина поклати глава.

— Казваше, че не са за деца, че ще ни стане скучно и ще започнем да се правим на маймуни.

— Хм. — Майлс-сан потърка брадичката си. — Когато аз бях на възрастта на Джин, баща ми често ми позволяваше да присъствам на срещите с неговите, хм... с неговите колеги. Същото е правел и дядо ми, когато баща ми е бил дете. Навремето не си давах сметка колко много полезни неща съм „попил“. Разбира се, трябваше да кротувам, иначе ме гонеха.

Джин се намръщи.

— Ако не си вкъщи, няма как да те изгонят. Мама ни прибираще след като си свърши работата.

— Е, сигурно е могла просто да... няма значение. А у вас не е ли провеждала срещи? Вечер, да речем?

— Апартаментът ни беше малък.

— И никой не е идвал при нея? Никога?

Джин поклати глава, но Мина неочаквано се обади:

— Едни хора от нейната група дойдоха веднъж. Беше късно през нощта.

— Кога?

Мина засмука долната си устна.

— Е, преди да я арестуват.

— Малко преди това?

— Да, така мисля.

— Не помня такова нещо — каза Джин.

Мина тръсна глава.

— Ти беше заспал.

— А теб какво те събуди? — попита Майлс-сан.

— Спореха в кухнята. Караха се и викаха. А и ми се ходеше до тоалетната.

— Помниш ли за какво се караха? Каквото и да е от разговора им?

Мина набръчка чело в размисъл.

— Говореха за корпорациите и за пари. Е, те винаги говореха за корпорациите и за пари, но този път говореха високо. Джордж-сан направо викаше, а мама говореше бързо и остро, но иначе не изглеждаше ядосана. А онзи, новият чичко, викаше нещо за... как не било временен неуспех, а можело да постави корпорациите на

колене... а после излезе в коридора и ме завари там. Сигурно и на него му се е ходело до тоалетната. А после мама ми даде сладоледено блокче, сложи ме да си легна и ми каза да не ставам от леглото.

— Знаеш ли кои бяха хората в кухнята? Познаваше ли някои от тях?

Мина кимна.

— Единият беше Джордж-сан, той винаги се държеше мило с мен, когато идваше да вземе мама. Старата госпожа Теноджи също беше там — тя винаги си слага много парфюм. На новия чичко му викаха Лейбер-сенсей.

— А пълните им имена помниш ли? Джин?

И двамата поклатиха отрицателно глави.

Майлс-сан пробва отново:

— Джордж Суаби, може би?

— Не знам, може и така да беше — каза Мина, но не изглеждаше сигурна.

— Моментът е крайно любопитен. И личният състав също. Надушвам смъртоносна тайна, о, да. — Майлс-сан стана и започна да крачи из малката стая. Бастунът му — нов и доста по-шикозен от онзи, който беше изровил от запасите на Сузе-сан, остана да подпират забравен стола. — Суаби и Теноджи изплуваха и при моето проучване. Но не и доктор Лейбер. Интригуваща липса, което не бива да се бърка с липса на интрига. Чудя се кой ли е бил той, по дяволите?

Сякаш въввлечен във всичко това въпреки нежеланието си, Ворлинкин каза:

— Можем ли да проучим тези хора и да разберем нещо повече?

— Суаби и Теноджи — не. Те са мъртви, и окончателно при това — погребани, а не замразени. За другия не знам. Следата може да е изстинала отдавна, особено ако е напуснал планетата или е минал в дълбока нелегалност, за да се скрие от корпорациите. По-бързо ще е, ако събудим Лиза Сато и попитаме *нея*.

Мина вдиша шумно, скочи от стола и зяпна ококорено Майлс-сан.

— Можеш да го направиш? Можеш да върнеш мама? Наистина ли?

Майлс-сан наби спирачки.

— Тъ.

Сърцето на Джин се сви болезнено. В очите на Мина гореше такава надежда...

— Не може, разбира се — каза гневно той. — Беше тъпа шега.

Майлс-сан вдигна ръка към шията си и опипа нещо през ризата. Някакъв медальон, предположи Джин.

— По дяволите. Ако бяхме на Бараяр, можем да издам нужната заповед, и готово.

— Но не сме на Бараяр — измърмори под нос гвардеец Роик и Джин си даде сметка, че това е първото нещо, което чува от гиганта. Майлс-сан махна с ръка, но дали в знак на съгласие, или на несъгласие, Джин не можа да прецени.

Мина изглеждаше съкрушена; долната ѝ устна потрепваше издайнически.

— Не беше... не беше хубаво да се шегуваш с това, ако не си говорел сериозно!

— Да — каза Майлс, вперил оглед, незнайно защо, в Рейвън-сенсей. — Възможно ли е да... съм говорел сериозно? Технически, имам предвид?

Рейвън-сенсей се почеса по брадичката.

— Технически — да. Позволи да отбележа обаче, че медицинската страна е най-малкият проблем в случая.

Майлс-сан махна с ръка, в знак че му позволява.

— Стига криоподготовката да е била извършена правилно, разбира се — продължи Рейвън-сенсей. — Ако изобщо е била извършена.

Майлс-сан присви очи, после поднови тегелите си из стаята.

— Хм, не виждам причина за подобен пропуск. Все пак не сме на Джаксън Хол. Какво ще ти трябва, за да спретнеш номера? Технически.

— Инсталация за съживяване с необходимата апаратура. Апаратура, която няма как да сглобя от чарковете на пералнята в мазето на консулството, ако това имаш наум. Особено ако възникнат усложнения.

— Усложнения не можем да си позволим. По този въпрос спор няма — добави той и погледна към децата.

Рейвън-сенсей кимна.

— Плюс стандартни медицински консумативи, синтезирана кръв и прочие.

— Ако ти намеря инсталация, ти ще се справиш ли с осигуряването на консумативите?

Лицето на Рейвън-сенсей придоби отнесено изражение.

— Законно или другояче?

— Нямам принципни възражения срещу законното, стига да не остави информационна следа, която да води до нас. Колкото до „другоячето“... да речем, че алтернативните доставчици ще свършат работа. Стига стоката им да е с нужното качество, разбира се.

— Това се разбира от само себе си. Как смяташ да получиш достъп до пациента?

Изражението на Майлс-сан придоби същата отнесеност.

— Е, точно тук започва интересната част...

— Лорд Воркосиган! — намеси се Ворлинкин. — Какво сте намислили, по дяволите? — Джин не беше сигурен дали консулт наистина не знае, или знае и възражава. Енергично.

Майлс-сан размаха за пореден път ръка във въздуха.

— Куп нишки в оплетеното кълбо на местните загадки изглежда водят към Лиза Сато... и се губят там. Започвам да мисля, че мога да разплетя цялото кълбо, ако я разпитам. Тъ, ако си поговоря с нея. Признавам, че на пръв поглед изглежда донякъде фантазьорско, но колкото повече размишлявам...

— Фантазьорско? Пълна лудост, ето как изглежда!

Майлс-сан го изгледа многозначително.

— Това, между другото, би разрешило от раз проблема ти с убежището за малолетни, Ворлинкин. Понеже майка им е възможно най-близкият кръвен роднина на децата.

— И кога проблемът стана мой... о, добре де.

Майлс-сан се усмихна широко. И самодоволно някак, реши Джин.

— Браво, Ворлинкин.

— За какво говорите всички? — внезапно нададе вой Мина.

Майлс-сан моментално заряза самодоволната си усмивка и клекна пред стола ѝ.

— Време е да разтоварим част от багажа, да. Хм. Виж, Мина, моето правителство ме прати тук да проуча една от местните

криокорпорации, защото подозираме, че върши лоши неща на една от нашите планети. Смятам, че майка ви би могла да отговори на част от моите въпроси или поне да ми даде интересна нова информация. Работата е там, че доктор Дърона — Рейвън-сенсей помахна дружески на Мина — случайно е един от най-добрите специалисти по криосъживяване, освен това работи за мен, което ме наведе на тази идея. Обаче, преди да организирам съживяването на майка ви, трябва да са налице три неща. Трябва да съм сигурен, че съживяването не крие рискове за здравето ѝ, а мисля, че Рейвън може да се погрижи за това. Трябва да измисля как да отвле... как да стигнем до нея и да я вземем от мястото, където я държат сега, без да ни хванат, а това е по моята част и мисля, че ще мога да се справя. И трето, трябва да съм в състояние да я защитя след съживяването, за да не я арестуват и отвеждат отново, което би обезсмислило усилията ни, а това е работа на консул Ворлинкин.

Тази новина, изглежда, стресна Ворлинкин. Но когато Мина впи в него отчаяния си поглед, той ѝ отвърна с нещо като усмивка, първата, която Джин виждаше да разведрява лицето му. Момичета! На него никой не му се усмихваше така, когато беше уплашен... най-много да получи някой троснат съвет и поглед изпод вежди.

— Което ме подсеца, Ворлинкин — продължи през рамо Майлс-сан с по-рязък тон. — Докъде се простира политическата и законова защита, която консулството може да предложи на мадам Сато, след като се разбере, че тя е, хм, на свобода? Консулството не е пълноправно посолство...

Ворлинкин отговори неохотно:

— От финансова гледна точка сме клон на ескобарското посолство. От законова обаче сме повече от консулство, защото сме единственото дипломатическо представителство на Бараяр тук. С други думи, казусът би бил... спорен.

— Спорните законови казуси се изясняват бавно, м-да. Което само по себе си може да свърши работа. — Майлс-сан стана и отново започна да крачи из стаята.

Мина се отпусна на въртящия се стол, разкъсвана между надеждата и объркването. Джин си даде сметка, че е стиснал юмруци, и бавно ги отпусна. Думите на Мина звучаха до безкрай в главата му. „Можеш да върнеш мама? Наистина ли? Наистина ли? Наистина

ли...?“ За кого се мислеше този дребен галактик? Когато му беше казал, че е делегат на криоконференцията, но очевидно не беше лекар, а другите го наричаха „ревизор“, Джин беше стигнал до смътното заключение, че работата му е свързана със застраховки. Или със застрахователни измами, което звучеше малко по-интересно. Във всеки случай, изглежда, знаеше много за измамите.

— Да караме поред. Йоханес, с какви превозни средства разполага консулството?

Йоханес подскочи като зрител, който внезапно се е озовал в светлината на прожекторите.

— О, ами, официалната наземна кола, разбира се. Имаме и подемен ван. Имам и личен мотопед на въздушна възглавница.

— Подемен ван, идеално. В такъв случай утре ще вземем Джин и Рейвън, ще идем да приберем животинките на Джин и ще ги докараме в консулството, така че да не тревожат повече неговите мисли и моята съвест.

Джин вдигна поглед, разкъсван между вълнение и смут. Ама тези бараярци наистина ли смятаха да го задържат тук? От друга страна, щом щеше да си върне животинките и да е далеч от леля Лорна и училището, имаше ли значение къде ще живее?

— Моето консулство не е пригодно за менажерия — каза Ворлинкин.

— Не, не, няма да ви пречат, моля ви! — побърза да го увери Джин, изпаднал в паника при мисълта, че отново ще го разделят от животинките му. — Тук има много място. А и задната градина е оградена отвсякъде. Изобщо няма да ви пречат.

— И какви точно... не, няма значение. Продължавайте, лорд Воркосиган.

— Докато Джин събира поверениците си, ще запозная Рейвън със Сузе и компания и ще го заведа да огледа тамошната апаратура. С малко късмет ще избегнем необходимостта да превръщаме пералнята на консулството в инсталация за криосъживяване... — Макар че, ако се съдеше по тона му, подобно преустройство не би го спряло. — Да се надяваме, че старият комплекс разполага с необходимото. Не бих се изненадал, впрочем, защото мястото изглежда в добро състояние.

Джин се обади колебливо:

— Ако ще искате услуга от Сузе-сан, по-добре ще е да я хванете преди обяд. Докато още е трезва.

— Нищо работа — каза Майлс-сан. — После, ако техническите подробности са налице, можем да преминем към следващата фаза.

— И каква е следващата фаза? — попита консул Ворлинкин, и той разкъсан между няколко емоции, не на последно място — заплепен. Приличаше на човек, който наблюдава катастрофа с наземна кола. На забавен каданс. И самият той — в колата.

— Следващата фаза е да се доберем до мадам Сато.

— Как?

— Първо ще трябва да проуча още малко нещата, за да съставя оптималния план. Според обществените архиви я държат в комплекса на „Нов Египет“ в Криополис, което е доста удобно за нас, между другото. — Устните му се изтеглиха назад в особена усмивка. — Почти като в доброто старо време.

Гвардеец Роик изправи разтревожено гръб и вметна напрегнато:

— А онази търговия с договори, за която спомена Рон Уинг? Дали не бихте могли просто да... знам ли, да я купите? Мирно и законно? — И след миг добави: — Или незаконно, но мирно?

Майлс-сан спря насред стаята, сякаш заплепен от тази идея.

— Умно, Роик. Но тя не е обикновен криоклиент. Подозирам, че и най-малкият интерес, проявен към нея, ще вдигне криокорпорациите по тревога. — Поднови тегелите из стаята. — Но идеята ти е добра. Може да е от полза по-късно, в етапа на голямото разчистване.

Роик въздъхна.

— В идеалния вариант — продължи Майлс-сан — трябва да нагласим нещата така, че липсата ѝ да остане незабелязана.

— Търговските криокамери са под постоянно наблюдение — каза Рейвън-сенсей. — Ще трябва да хакнем някак апаратурата. — Поколеба се, после продължи: — Или да заложим на ниските технологии и просто да пхнем друг криотруп на нейно място. Така показанията ще останат непроменени. Няма как да установят разликата, без да отворят камерата и да разопаковат тялото.

Майлс-сан килна глава, също като Жиро сокола, когато оглеждаше някоя особено сочна мръвка.

— Старата игра на „тука има, тука нема“? Това... може и да свърши работа всъщност. Дали не бих могъл да заема резервното тяло

от Сузе? Така де, там нямат недостиг на криотрупове.

Ворлинкин се задави.

— Имате ли представа колко закононарушения изредихте токущо?

— Не, но няма да е лошо да направиш списък, в случай че потрѣбва на адвоката ви. Това дори би могло да ускори малко нещата, ако се стигне дотам.

— Мислех, че имперските ревизори трябва да защитават закона! Веждите на Майлс-сан литнаха нагоре.

— Това пък откъде ти хрумна? Задачата на имперските ревизори е да решават проблемите на Грегор. Мазните копелета от криокорпорациите се гласят да откраднат една трета от империята му. А това безспорно е проблем. — Въпреки усмивката на Майлс-сан очите му святкаха и Джин изведнџ си даде сметка, че дълбоко в себе си дребният галактик е адски ядосан. — Все още обмислям решението.

Джин се чудеше кой ли е Грегор. Застрахователният шеф на Майлс-сан?

Мина се беше преместила неусетно със стола си към неговия. Съвсем бяха забравили за нея, но после тя изхлипа задавено, което накара Ворлинкин и Майлс-сан да завъртят едновременно глави. Майлс-сан вдигна ръка и понечи да трѣгне към нея, но после спря и даде знак на Джин. Притиснат до стената, Джин потупа несръчно сестра си по рамото, с което само отприщи сълзите ѝ.

— Лорд Воркосиган, за бога, нека спрем за тази вечер — каза консул Ворлинкин. — Децата сигурно са уморени до смърт. И двете.

Последното да го беше премълчал, помисли си ядосано Джин. Сълзите на Мина сигурно бяха заразни, иначе защо ще го смѣдят и него очите? Хич да не му бяха предлагали съчувствието си — за разлика от троснатите съвети и погледите изпод вежди, съчувствието, изглежда, подкопаваше решимостта му.

— Прав си, разбира се — каза веднага Майлс-сан. — Да вземат по един душ, после ще ги настаним в стаята на Роик. Той ще спи при мен. Чисти тениски вместо пижами. Четки за зѣби?

Джин бързо-бързо откри, че увлечени в спор, Майлс-сан и Ворлинкин съвсем не са толкова страховити, колкото във внезапен пристѣп на единомислие. Прагматичната дискуссия на тема кой къде и как да си легне сложи край на сълзите. За Мина нощувката в сградата

на консулството сигурно щеше да е по-голямо изпитание, отколкото за него, предположи Джин. Все пак той беше спал в паркове и в какви ли не странни къшета при Сузе-сан. Тук удобства не им липсваха — Ворлинкин дори им даде готина звукова четка за зъби. Е, една за двамата, но пък така имаха повод да я заредят в стерилизиращия държач.

Най-накрая ги сложиха да легнат между чисти чаршафи в топла и тиха стая. Джин изчака вратата да се затвори и стъпките на възрастните да заглъхнат към долния етаж, после се надигна и запали нощната лампа. Мина отметна завивките и му помогна да извади от раницата кутията на госпожа Мурасаки. Наблюдаваше го бдително как вдига капака, та в кутията да влезе чист въздух, после, докато брат ѝ пазеше тарантулата да не избяга, пусна вътре един от малките бежови молци, които бяха хванали по-рано. Джин затвори кутията и я остави на нощното шкафче между леглата им.

— Дали ще го изяде? — попита Мина, надничаше през капака.

— Не знам. Може би се храни само с жива плячка.

Мина смръщи замислено вежди.

— Има голяма градина отзад. На бас, че утре можем да хванем там разни буболечки.

Успокоителна мисъл. Джин легна и придърпа завивките си, а Мина се пресегна да угаси нощната лампа, преди издйническата ивица светлина под вратата да е докарала някой от възрастните.

След малко шепотът на Мина допълзя през мрака:

— Твоят галактик дали наистина може да върне мама, как мислиш? Никой друг не успя.

Опитвал ли се е някой изобщо? Джин нямаше представа. Майлс-сан, пъргав, целенасочен, енергичен и винаги нащрек, изглежда, щеше да се окаже опасен познайник. Мърлявото изгубено пиянде отпреди започваше да му липсва. Сега имаше неприятното чувство, че е пуснал на свобода природна стихия, която не може да спре, а фактът, че не знае дали изобщо иска да я спре, не му помагаше с нищо.

— Не знам, Мина — каза накрая той. — Мълчи и заспивай. — Обърна се към стената и се скри под завивките.

Роик последва консул Ворлинкин в обезопасената стая. Завариха негова милост потънал в дълбоко общение с комтаблото, Йоханес стоеше прав до него, а Рейвън кибичеше приведен над рамото му. Изглежда, проучваха архитектурния план на криокомплекса „Нов Египет“, изтеглен бог знае откъде. Добре беше, че негова милост най-после е решил да включи Йоханес, пък било и по необходимост. Подкрепление най-после! Обучено, макар и неопитно подкрепление, което, ако се съдеше по ококорената физиономия, в момента получаваше нагледен урок по тайни операции, на който инструкторите му от ИмПСи можеха само да завиждат.

Негова милост се завъртя със стола си към новодошлите.

— А, Ворлинкин, добре. Вашият секретар, Матсън — ще дойде на работа сутринта, нали?

— Да.

— Трудно ще скрием децата от него предвид скромните размери на сградата. Обясни му, че са защитени свидетели, които ги грози опасност. Това би трябвало да усмири любопитството му.

— А вярно ли е? — попита Ворлинкин.

— Не знам как си станал дипломат с тази твоя нетърпимост към лъжите. И между другото, предвид подготовката ти, очаквах да изразиш далеч по-голямо възхищение от пришките на госпожица Сато. И откъде изобщо идва това вселенско убеждение у всички дами, че здравословните неволи правят човек интересен? Ако съдя по дъщеря си Хелен, явлението се проявява на далеч по-ранна възраст, отколкото ми изглеждаше възможно.

— Относно опасността — каза Ворлинкин и си спечели възхищението на Роик с този категоричен отказ да вземе участие в лиричното отклонение на негова милост. Ако се съдеше по блясъка в очите, понастоящем негова милост беше точно толкова превъзбуден, колкото собствените му деца след някоя от неговите незабравими приказки за лека нощ. — Реална ли е? Защото в противен случай би било неразумно да държим децата далеч от настойниците им.

Негова милост, изглежда, поизтрезня.

— Може би. В момента водим разследване, което означава, че са налице редица неизвестни величини. Иначе не би имало нужда да разследваме, нали така? Лиза Сато е била отстранена от картинката по начин безцеремонен и ефективен, и с цената на усилия, които говорят

за сериозна причина. Което на свой ред означава, че актът на съживяването ѝ най-вероятно би изложил децата на риск... — Той се потупа с пръст по устните, потънал в размисъл. — Подозирам, че Джин бърка в преценката за чичо си и леля си. Той смята, че не са защитили майка му поради липса на ресурси и желание. Аз смятам, че някой им е взел сериозно страха.

— Хм — измърмори под нос Ворлинкин.

Колкото до Роик, той беше убеден, че с попадането си в орбитата на негова милост бедната замразена жена неволно е предизвикала серия неизбежни събития. Все едно да размахаш връвчица пред коте, че и по-зле. Той, разбира се, не би трябвало да обяснява тези неща на Ворлинкин — един гвардеец следва да е лоялен в мислите, думите и делата си. Но не и да е сляп...

— Но ако Джин и Мина бяха ваши деца, как бихте се почувствали, ако човек от друга планета ги отвлече за собствените си цели? — настояваше на своето Ворлинкин. — Без значение колко добри са намеренията му?

— В своя защита нека изтъкна, че те дойдоха тук по свое желание, но... ако аз бях мъртъв, вдовицата ми — замразена, а децата ми бяха предадени на грижите на хора, които или не желаят, или не са в състояние да им помогнат? Не бих дал и пукната пара откъде идва човекът, който може да ги събере отново с Екатеринбург. Бих го обсипал с най-щедрите си посмъртни благословии. — Негова милост се завъртя със стола си и потропа с пръсти по бюрото. — Бедният Джин! Напомня ми за баба ми, милият. Тя наистина ми липсва.

— За баба ти? — попита заинтригувано Рейвън. — Не знаех, че имаш баби.

— Повечето хора си имат по две — не и в твоя случай, разбира се. Бетанската ми баба е жива, в добро здраве и със собствено мнение по всички въпроси. Ако някога се запознаеш с нея, много неща около майка ми ще ти станат ясни. Не, имах предвид другата си баба — бараярската легенда за принцеса и графиня Оливия Ворбара Воркосиган.

— Щом е бараярска легенда, значи е кървава — кимна Рейвън и подкани с жест негова милост да продължи, не че той имаше нужда от насърчаване. Йоханес поглъщаше жадно всяка дума.

— Много кървава. Ако си беше учил уроците по бараярска история — не че точно ти би трябвало да проявяваш интерес, — щеше да знаеш, че едно време — а с тази фраза започват всички хубави приказки, както знаем, — че едно време наказателните взводове на лудия император Юри направили опит да изтрепят огромната част от моето семейство, с което предизвикали гражданската война, завършила с разчленяването на самия Юри. По онова време толкова много хора искали да се сдобият с парченце от него, че се наложило да прибегнат до съвместна собственост върху парченцата. Наказателният взвод разстрелял баба ми пред очите на баща ми. Той бил на единайсет тогава и това е отчасти причината да правя връзката между Джин и въпросните събития. Но работата е там, че... въпреки всичките страхотии от онзи период и на войната, която последвала, никой... не знам как точно да се изразя... никой не отнел на баща ми този факт от живота. Джин е останал без майка също толкова внезапно и несправедливо, но за разлика от баща ми, не е получил възможността да скърби за загубата си. Не са му позволили да я погребее, да я оплаче, да се гневи, ако щете. Да си отмъсти... отказано му е било дори съмнителното удовлетворение от мисълта, че погребалната ѝ процесия е била съпроводена в почтително мълчание от враговете ѝ. Не, за Джин и Мина... има само мълчание. Замръзнало мълчание.

Мразовито мълчание се спусна върху бараярците в стаята след тези думи.

Ворлинкин се изкашля, опря се с една ръка на бюрото и впери поглед в изображението над видплочата.

— Тъъ... Лорд Воркосиган. Как, хм... как точно планираме да върнем гласа на тази жена?

10.

— Да не кацнеш върху пилетата — предупреди Джин, надвесен притеснено над облегалката между Йоханес, който пилотираше подемния ван, и Майлс, който заемаше пътническото място.

Йоханес направи гримаса и вкара внимателно подемника под брезентовия навес на обиталището, което Джин си беше спретнал на покрива. Спря във въздуха и изчака Джин да скочи. Момчето издърпа пластмасовата масичка да не пречи, погледна под подемника за пилета, не видя и махна на Йоханес да продължи. Докато Йоханес внимателно приземяваше подемника на покрива, една жена се появи откъм дъното на шатрата, застана с ръце на кръста и ги фиксира с подозрителен поглед. Отклони го само за миг, колкото да се усмихне на Джин, който припна към нея. Воят на двигателите замлъкна.

— А, добре. Айко явно е спазила обещанието си — каза Майлс и плъзна вратата от своята страна. — Вие чакайте тук, докато ви дам знак — добави през рамо. — Иначе току-виж обърнем бедната жена в паническо бягство. — „Или създадем впечатлението, че циркът е дошъл в града“, добави наум. Йоханес и Рейвън кимнаха мълчаливо; неодобрителната физиономия на Роик по повод самостоятелната му акция беше достатъчно красноречива.

Айко явно се опитваше да нахрани Жиро — беше с дебели ръкавици и размахваше дълга вилица с парче сурово месо. Възползвайки се от отклоненото й внимание, птицата се протегна, грабна мръвката, тръсна глава и я глътна наведнъж. Айко подскочи.

— Кълве тая гадина — каза на Джин, сякаш се извиняваше за екипировката си.

— Ама лекичко — уточни Джин.

— Да бе. Първия път трябваше да се намажа с антибиотичен мехлем и да си сложа лепенки. Е, не успя да ми откъсне пръста, признавам. — Сложи отново ръце на кръста си и впи сърдит поглед в Майлс. — Върнахте се значи! Изкарахте ми акъла с този подемник.

Майлс се надяваше Айко да е единствената, която са изненадали. Макар че пристигането им едва ли би убягнало от вниманието на всяка що-годе сваятна система за наблюдение, навесът на Джин щеше да им осигури известно прикритие от случайни погледи, особено на мъждивата утринна светлина. Поне дискретно, ако не и секретно.

— Вече мислех, че няма да се върнеш, и се чудех какво да прави с всичките тези гадинки. Но все пак си намерил Джин! — Ако се съдеше по погледа ѝ, си беше мислила, че изобщо не е имал намерение да търси момчето.

— И двамата се забавихме по независещи от нас причини — обясни той. — Всъщност не аз намерих Джин, а той — мен, но вече така или иначе сме заедно. Много ти благодаря, че си се грижила за животинките му. Те са всичко за него.

Тя изсумтя, но явно ѝ стана приятно, че усилията ѝ не са останали незабелязани.

— Знам.

Джин се върна при тях след бърза инвентаризация на менажерията, която включваше и преброяване на кокошето население, и каза на Айко:

— Майлс-сан ми разреши да остана при него заедно с всичките си животинки. За известно време.

Веждите ѝ се сбраха в една линия.

— Така ли?

— Да, и трябва да говоря за това с мадам Сузе — каза Майлс. При тази проява на добросъвестност Айко, изглежда, се поуспокои. — От Тенбъри разбрах, че сте нещо като асистент на медтехничката към инсталацията? — Ако всичко вървеше по план, скоро пак щеше да си има работа с нея, така че по-добре да ѝ се подмаже, докато е време.

Айко едва доловимо настръхна.

— Помагам с почистването и така нататък. В лечебницата.

— Браво на вас. — Майлс махна към подечника и антуражът му се изсипа навън.

Тегобата с представянето му беше спестена от Джин, който пое нещата в свои ръце и се справи блестящо, много по-добре, отколкото би го направил Майлс.

— Това е Рейвън-сенсей, приятел от Ескобар, това е Роик-сан, той работи за Майлс-сан, това е лейтенант Йоханес, той е готин.

Айко се наведе и прошепна:

— Джин, не са полицаи, нали? Ако си имал глупостта да...

— А, не. Бараярци са. Галактици.

Айко прехапа устни, но май прие тази съмнителна гаранция. Въпреки това не свали поглед от тях, докато си разпределяха задачите — Йоханес и Роик щяха да останат при подемника, докато Джин се върне, за да надзирава товаренето на животните; Рейвън и Джин щяха да придружат Майлс.

— Редно е да дойда с вас — прошепна Роик в ухото на Майлс.

— Тези хора не са свикнали да приемат гости. Изнервят се, и с право. Нищо няма да постигна, ако им се стоварим на едро, а ти създаваш точно такова впечатление. — Майлс почука с пръст по комуникатора на китката си. — Ако ми потрябваш, ще ти се обадя.

Роик отвърна с Въздишката — познатата съкратена версия на обичайния за такива случаи довод.

Майлс и Рейвън последваха Джин по вътрешното стълбище. Айко вървя с тях до кухнята, където Майлс предвидливо спря за кана кафе и няколко чаши. Айко не ги изпусна от поглед, докато не поеха по стълбището към апартамента на Сузе.

Почукаха и докато чакаха някой вътре да откликне, Майлс каза на Джин:

— Предпочитам да я подхвана по моя си начин. Ще ти дам знак кога и ти можеш да се включиш.

Джин, който пристъпваше нервно от крак на крак, преглътна и кимна.

Бавно тътрузене от другата страна на вратата предизвести откrehването ѝ. Подпухналите очи на Сузе надникнаха през пролуката.

— Пак ли ти бе! — възкликна тя. — Мислех, че сме се отървали от тебе веднъж и завинаги. — Примижа към Джин. — И от двама ви. — Погледът ѝ се премести върху Рейвън. — Ти пък кой си?

— Рейвън Дърона от Ескобар — отговори с готовност Рейвън. — Приятно ми е.

— Той е приятел — каза Майлс. — Приятелите винаги са добре дошли — добави и размаха каната. — Може ли да влезем?

— Ами... — Неохотно, но без да отделя очи от каната с кафето, Сузе отстъпи. Беше със същите провиснали черни дрехи като преди; сигурно спеше с тях. Стаята все така миришеше на отделение по

гериатрия. Сузе отиде при прозореца и намали скъпернически поляризацията — пропусна само оскъдна доза утринна светлина, — после махна на Майлс, каната, чашите и придружителите му да се настанят кой където свари.

— Намерил си си портфейла, виждам — подхвърли тя и седна срещу тях. По знак на Майлс Джин се разбърза да налее кафе.

— Да, също багажа и приятелите си. Върнах се да поговорим по работа.

— И каква ще да е тази работа? Благодаря, Джин.

— Аз съм нещо като следовател.

Чашата на Сузе наби спирачки на път към устните ѝ. Сбръчканото ѝ лице застина в израз на паника.

— Но нямам нищо общо с кибуанските власти — добави Майлс.

— Застрахователни измами — вметна Джин в желанието си да я успокои. — Той не е полицай. Нито лекар или адвокат, нищо че е бил на онази конференция. Рейвън-сенсей е докторът.

При това неочаквано описание Майлс вдигна вежди. Явно трябваше да обясни на момчето какво точно стои зад титлата „имперски ревизор“, но засега и тази интерпретация щеше да свърши работа.

— Не точно, но не и далеч от истината. Всъщност кибуанските власти са обект на разследването ми, а не негови поръчители. Нямам никакъв интерес в прекратяването на вашата дейност. Дори напротив, бих искал да се възползвам от инсталацията ви. За което, надявам се, няма да съжалявате, нито ти, нито твоите хора.

Сузе го изгледа с присвити очи над чашата си; после най-сетне отпи.

— Основната ни грижа тук е да не привличаме ничие внимание.

— Аз също не искам да привличам внимание, уверявам те.

Сузе се облегна назад и стисна сбръчканите си устни.

— Какво, искаш да замразиш някого нелегално? И да ме подкупиш, за да взема тялото на съхранение? — Тонът ѝ беше забележително неутрален и не даваше никаква представа одобрява ли Сузе подобна постановка на нещата, или напротив.

От друга страна, предположението ѝ беше дошло твърде бързо, наготово някак... възможно ли бе Сузе да предлага такава услуга — на местния подземен свят, да речем? Имаше ли си Кибу-дайни подземен

свят? Освен буквалния, разбира се, в който Майлс беше успял да се загуби. И дали това не беше източникът на иначе необяснимото спокойствие, с което се ползваше нелегалният криокомплекс? Защото и престъпните босове като всички останали искат да измамят смъртта. Макар че по-логично би било да си изградят собствена нелегална инсталация. За лични нужди — да, но за съхранение на всичките си „служители“? Да не говорим, че анонимните чекмеджета долу несъмнено бяха за предпочитане пред оловни тежести и даване в най-близката река като дискретен начин да се отървеш от враговете си. А и така престъпните босове биха могли да поправят една иначе непоправима грешка, допусната поради недомислие или невярна информация. „Да скриеш труп на Кибу е направо детска игра...“ — помисли Майлс, после побърза да сръчка мислите си далеч от това очарователно отклонение.

— Правили ли сте такива услуги и преди? — попита той предпазливо.

Сузе вдигна рамене. При вида на неговото смущение тревогата ѝ беше отстъпила временно.

— И да съм, бих ли ти казала?

— Няма нужда да знам — увери я Майлс. О, искаше да знае, разбира се, но пък той искаше да знае всичко. — Всъщност нуждаем се от противоположното. Искаме да направим частно криосъживяване. За което е необходима подходяща апаратура. И дискретност. Смятам, че тук бихте могли да ни предложите и двете.

Виж, това вече я свари неподготвена. Челюстите ѝ задъвкаха на празен ход и тя отпи от кафето, за да прикрие объркването си, после изкриви лице в гримаса и нареди:

— Джин, донеси ми лекарството от шкафа.

Джин скочи, отиде до шкафа и се върна с познатата четвъртита бутилка. По знак на Сузе я отвори и ѝ наля — доста по-малко от обичайното, забеляза Майлс. Стори му се, че и Сузе забеляза оскъдната доза, но не се оплака, а остави момчето да си седне.

— Криосъживяване? И как ще стане?

— Доктор Дърона е изтъкнат специалист по криосъживяване. Ако вашата апаратура отговаря на изискванията му, бихме искали да я наемем.

Дълга пауза, после:

— Колко?

— Мислех да ти предложа нещо, което не се купува с пари. Ако ни позволиш да използваме инсталацията ви, за да съживим нашия, хм... клиент, и в замяна на дискретността ти, разбира се, Рейвън ще извърши първокласно съживяване на друг кандидат по твой избор.

Долната челюст на Сузе увисна и тя потъна назад в стола си. След миг промълви:

— Ах, ти, дявол такъв...

„Парите биха свършили работа — помисли Майлс. — Но някои неща са по-ефикасни.“

Сузе врътна глава към Рейвън.

— И колко точно го бива докторчето?

Преди да отговори, Майлс разкопча сивата туника и бялата си риза.

— Това — каза той и плъзна ръка по паяжината светли белези — ми е спомен от иглена граната, прицелена безпогрешно и почти от упор. Преди десет години. Съживяването ми е дело на Рейвън. — Е, в интерес на истината, Рейвън само бе асистирал, но натрупаният през изминалото десетилетие опит компенсираше тази малка неточност. — Гарантирам, че вашите наличности в сутерена не могат да се сравняват с това от гледна точка на медицинско предизвикателство.

Сузе отклони поглед, докато Майлс се закопчаваше.

— Старостта е по-бавна от иглените гранати — каза накрая, — но е много по-усърдна.

— Това, уви, е вярно — каза Рейвън, — макар че има едно-две неща, които могат да помогнат. Предлагам мадам Сузе да състави списък с половин дузина кандидати, които да огледам и сортирам според степента на увредите. Това би трябвало да гарантира възможно най-задоволителния резултат.

— М-м — проточи тя. Ръката ѝ се вдигна към гърдите и се спря на сърцето. — Хм.

Джин, неспособен да се сдържа повече, избухна:

— Моля те, Сузе-сан! Позволи им!

Веждите ѝ пролазиха нагоре като стоножки.

— Тебе пък какво те грее, момче?

Джин стисна устни и погледна умолително Майлс.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш? — попита Майлс.

Сузе беше достатъчно умна да се поколебае миг-два, преди любопитството ѝ да надделее над здравия разум.

— Ми да.

Майлс даде знак на Джин, който само това чакаше.

— Майлс-сан обеща да върне майка ми! — извика момчето.

Лицето на Сузе се сгърчи от ужас.

— О, и си въобразяваш, че ще избегнеш нежелано внимание, господин междузвездни следователю? Лиза Сато привлича вниманието като магнит!

— Накрая може и да привлечем вниманието, признавам, но не към вас — спокойно каза Майлс. — Веднага щом състоянието ѝ се стабилизира, ще я отведем в бараярското консулство при двете ѝ деца. Нищо няма да сочи към вашия комплекс.

— Да бе! Сякаш онези, дето я замразиха, няма да обърнат земята, за да разберат кой я е размразил! И ще се изсипят право в моя скут, който не е достатъчно голям за тях, това ти го гарантирам аз!

— Да, но първо ще трябва да минат през мен. Планът е... — Майлс се поколеба. Истината бе, че още нямаше план. Мушване в мрака, по-скоро. А на какво щеше да налети острието му, още не беше сигурен.

— Какъв? — настоя Сузе.

— Планът е да им създам други тревоги. — Хвърли поглед към Рейвън. — Много е важно какво ще ни каже мадам Сато и колко скоро ще е в състояние да го направи. Самият аз имах силно изразена криоамнезия. И неприятно продължителна.

— Спомням си — каза Рейвън. — Може да е била неприятна, но не продължи чак толкова дълго. В твоя случай времето ни притискаше. Колкото до мадам Сато... е, на този етап не мога да дам никакви гаранции.

Майлс кимна, в знак че е разбрал — както казаното, така и премълчаното, — след това отново се обърна към Сузе.

— Ще трябва да те помоля за още една услуга. Бих искал да заема от вас един криотруп.

— Какво по... — избухна Сузе, после смекчи тона и промени смисъла: — по-точно имаш предвид?

— Женски криотруп, петдесетина килограма. Най-младият, с който разполагате. Нещо друго, Рейвън?

Рейвън поклати глава.

— Това би трябвало да е достатъчно.

— Ще имаме грижата тялото да не пострада по начин, който би затруднил бъдещото му съживяване — продължи Майлс, като се надяваше, че казаното не изглежда твърде самонадеяно.

— Това гаранция ли е, галактико?

— Процедурата няма да е изцяло под мой контрол, но ако всичко върви по план, тялото не би трябвало да пострада по какъвто и да било начин. — „Надявам се.“ — При тайна операция хората... поемат рискове.

Рейвън примижа... аха, може би паралелът не беше най-подходящият, особено след гледката на голите му гърди.

— Кога?

— Скоро. Може би тази нощ и не по-късно от утре вечер.

Ноздрите на Сузе се издуха в последен пристъп на колебание.

Майлс вдигна два пръста.

— Две криосъживявания по ваш избор.

Сузе въздъхна.

— Вървете да говорите с медтехничката. Вристи Танака. Джин ще ви заведе. Ако успеете да я убедите... макар че сигурно ще успеете... Говорите ли, говорите. Уморих се.

Майлс побърза да стане, преди да е прекалил с гостоприемството й. Току-виж си променила решението.

— Благодаря, мадам Сузе. Обещавам, че... — „че няма да съжالياваш“ беше прекалено дори по собствените му стандарти — ще е интересно — каза накрая.

Тръгнаха си, сподирени от сумтенето на Сузе.

Лечебницата се намиреше на втория етаж в старата сграда за прием на пациенти. Джин ги преведе през двойна врата в коридор с няколко стаи, които очевидно бяха в работен режим, ако се съдеше по болничната миризма. Пред една завариха Тенбъри — стоеше облеган на стената със скръстени ръце, а в краката му стоеше малко подемно пале.

— Джин! — възкликна той видимо доволен. — Чух, че си бил изчезнал! — На Майлс като че не се зарадва толкова. — Пак ти. —

Рейвън изгледа със смръщени вежди.

— Идваме при Танака-сан — обясни Джин. — Важно е.

— Заета е в момента — Тенбъри посочи с палец вратата зад себе си, — но скоро би трябвало да приключат.

Рейвън проточи врат да надникне през тясното стъкло прозорче на вратата.

— А, правят криоподготовка? Бих искал да хвърля един поглед.

— Рейвън-сенсей е доктор. От Ескобар — подхвана старата песен Джин. Тенбъри, изглежда, се смути и понечи да каже нещо, но Майлс почука и това сложи край на споровете.

Отвори намръщена жена с тъмна повехнала кожа. За разлика от набитата къдрава Сузе, беше тънка и с права бяла коса, но по възраст си приличаха, реши Майлс. После откри още една разлика — в липсата на алкохолни пари. Жената погледна Джин и лицето ѝ грейна.

— А, намерили сте Джин! Щом си тук, кой се грижи за животинките ти, момко?

— Никой, Танака-сан. Но това е спешно. Сузе-сан ни праща.

Майлс изчака Джин да свърши с представянето, в което момчето ставаше все по-добро, след това пое щафетата:

— Уговорихме се с мадам Сузе да използваме инсталацията ви за частно криосъживяване, стига доктор Дърона да одобри апаратурата. Може ли да влезем?

— Ха! — възкликна жената и отстъпи встрани, като измерваше с поглед Рейвън. Майлс се зачуди дали не бе трябвало да намачка дрехите на Рейвън, да му разроши хубавата коса и да го полее с джин, за да се слее поне малко с обстановката, вместо да стряска хората с безупречната си външност. Твърде късно.

На маса край стената в дъното лежеше голото тяло на крехък старец — отбит в страничен коловоз точно преди да пресече границата между живота и смъртта, помисли си Майлс. Метнат през кръста чаршаф запазваше отчасти достойнството му, доколкото оставаше достойнство на човек, закачен към тръбички и зависещ от милостта или капризите на други хора. Черепът му беше увит в студен компрес, който да ускори охлаждането на мозъка. Бистра течност се вливаше по тръбички в двете каротидни артерии. Друга, по-широка тръбичка, включена към вена на бедрото, отвеждаше наситено розова течност към ниска ваничка със сифон и чучурче, от което течеше тънка струйка

вода, която да улесни отмиването на отпадната течност. Ако се съдеше по промития цвят на въпросната течност и по белезникавия цвят на кожата и на ноктите, кръвта в тялото беше заменена почти изцяло с криоразтвор.

Айко стоеше до масата и наблюдаваше процеса. Явно беше чула нещо от разговора при вратата, защото вдигна глава и попита развълнувано:

— Лекар? Ще получим истински лекар?

Майлс побърза да стъпче тази надежда, преди да са й пораснали зъбки.

— Само за малко. Като приключите тук, ще ви обясним всичко.

Джин зяпаше с широко отворени очи. „Колко ли смущаваща е тази гледка за едно дете — помисли си Майлс, — особено ако я вижда за пръв път?“ Самият той я намираше за смущаваща въпреки личния си опит с криозамразяването. Или точно заради него? За пръв път се запита дали баща му не е приел новината за близката му среща с иглената граната като изкривено повторение на старата история с кървавата смърт на принцеса и графиня Оливия. „Като се видим следващия път, трябва да му се извиня и за това.“

— Не изглежда много сложно — промърмори на Рейвън.

— Сложността е в консервационния разтвор — обясни Рейвън — и в множеството му съставки. На теория поне. Вие откъде вземате криотечността, мадам Танака?

Възрастната медтехника разтегли лице в суха усмивка.

— Концентратът идва от складовете на няколко местни болници. Два-три пъти годишно болниците изхвърлят консумативите с изтекъл срок на годност. Разреждаме го с вода, която дестилираме тук.

Майлс вдигна високо вежди.

— Това, хм... редно ли е? От медицинска гледна точка?

Рейвън сви рамене.

— Фирмите производителки обикновено са доста консервативни по отношение срока на годност, така че — да, не би трябвало да има проблем.

Всъщност, даде си сметка Майлс, тук не ставаше въпрос за избор между пресни консумативи и такива с изтекъл срок на годност, а между консумативи с изтекъл срок и никакви. Поредното напомняне, че си има работа с незаконна, паразитна дейност, впила смукалца в

корема на една функционираща икономика, без която не би могла да съществува. Разбира се, ако икономиката-гостоприемник функционираше по-добре, от паразитната дейност изобщо не би имало нужда.

Апаратурата край масата за подготовка примигна, в знак че процесът е завършил. Айко изтегли тръбичките, затвори с лепенки входните и изходните разрези и се зае да втрие специално масло в сухата старческа кожа. Медтехник Танака ѝ помогна да напъхат тялото в прилепващ найлонов калъф, после с помощта на Тенбъри го прехвърлиха върху палето и метнаха отгоре един чаршаф, което рязко засили приликата с обикновен труп. Тенбъри насочи палето към вратата.

— Искаш ли да ми помогнеш, Джин? — подхвърли обнадеждено през рамо, но Джин поклати решително глава и не помръдна от мястото си. Тенбъри въздъхна и подкара палето навън.

Айко се зае с почистването, Рейвън се облегна на един плот, а Майлс си намери столче, на което да седне. Медтехничката стоеше със скръстени ръце и слушаше със смръщена физиономия обясненията на Майлс, които не се различаваха принципно от пледоарията му пред мадам Сузе, плюс тежък акцент върху факта, че офертата му се ползва с нейната пълна подкрепа и благословия. И тъй като Танака, изглежда, имаше слабост към момчето, Майлс отпусна юздите на Джин, който охотно вложи своя дял от сърцераздирателни молби.

В резултат на тази масирана офанзива към края на общото им изложение притесненията на Танака изглеждаха по-скоро технически, отколкото политически.

— Инсталацията за съживяване не е отваряна от години. Повечето апаратура е била изнесена още при официалното закриване на комплекса, а останалото си е заминало по-късно.

Откраднато, зложено или продадено, предположи Майлс.

— Но все пак разполагаме със... хм. Най-добре да ви заведе горе да видите сами.

Е, поне не ги отрязва категорично. Дотук добре.

— Точно затова съм довел Рейвън — побърза да я увери Майлс. — Сузе каза... това първото ѝ име ли е, или второто, между другото?

— И двете — отвърна медтехничката. — Сузан Сузуки.

— Отдавна ли работите с нея?

— От самото начало. Схемата е наше дело — мое, на Сузе и на сестра ѝ, която беше асистент на контролора. Тенбъри привлякохме малко по-късно.

— Той е бил доста по-млад по онова време, нали? Трябвало е спешно да се специализирате в криоподготовката, това е ясно, но имахте ли някакви планове и за другата ключова процедура — за съживяването?

Тя се изсмя горчиво.

— По онова време не вярвах, че ще издържим и година, преди да се озовем в затвора. Гледах на дейността ни най-вече като на обречен протест. А после започнаха да прииждат бездомниците, които бяха поточаяни и от нас. Вече нямаше начин да бием отбой. Не можехме да ги предадем и ние, както ги бяха предали всички останали.

— Светът се крепи на онези, които не бягат от работа — съгласи се Майлс.

Танака изгледа Айко, която беше приключила с почистването и следеше внимателно разговора им.

— Добре казано. Айко и една нейна възрастна роднина имали гостилница. Всичко вървяло добре, после... обичайното. Старицата се разболяла, медицинските сметки ги разорили, гостилницата затънала в дългове, изгонили ги, за да разпродадат имуществото, и... те се озоваха при нас. Айко така и не беше завършила училище, но изглеждаше работлива, така че я взех да ми помага. — Трудолюбивата, но плаха Айко никога не би издържала приемните изпити в колеж за медтехници, какво остава да го завърши, разсъждаваше мълчаливо Майлс. Което само по себе си придаваше качествено нови измерения на термина „нелицензиран“ по отношение на това място.

— Нали щяхме да заведем Рейвън-сенсей горе? — подсети ги Джин.

Качиха се на горния етаж, където навремето очевидно се бе помещавало действащо отделение по криосъживяване с цялата необходима апаратура, с половин дузина операционни зали, стаи за реанимация и за интензивно лечение. Сега отделението беше тъмно, прашно и изпразнено откъм апаратура, но една от операционните зали все още функционираше, поела ролята на лазарет, където медтехник Танака приемаше онези пациенти, чиито проблеми изискваха нещо повече от антибиотичен мехлем, хирургическо лепило и здравен съвет.

Танака и Рейвън се впуснаха в енергична техническа дискусия, в която, за щастие, не се долавяше песимистичен уклон, и скоро пратиха Джин да доведе Тенбъри за допълнителна консултация.

— Кой е собственик на това място? По документи? — обърна се Майлс към медтехничката, докато чакаха Джин и Тенбъри. — След обявяването на фалит и прекратяването на дейността градските власти би трябвало да сложат ръка върху собствеността на основание просрочени данъчни задължения.

— Собствеността се смени на два пъти през годините. Колкото до градските власти, те не го искат по същата причина, поради която настоящият собственик не може да смени предназначението му, горкият наивник. Върху имота има значителни тежести във вид на дължими обезщетения за две или три хиляди изоставени криотрупа. Въпросният собственик е строителен предприемач, който купи комплекса изключително изгодно — или така поне си мислеше, докато не откри какво върви с него. Засега Сузе му е стъпила на врата. Имаме опасения, че ще реши да драсне клечката на комплекса като най-лесен начин да си реши проблема, затова си отваряме очите.

— Доста несигурна ситуация.

— И винаги е било така. Караме от ден за ден. Не е за вярване колко далеч може да стигне човек по този начин.

Рейвън следеше разговора с интерес и изобщо не изглеждаше ужасен, отбеляза си Майлс. Е, той беше получил образованието си на Джаксън Хол все пак. Хипократовата клетва, ако изобщо беше чувал за нея, едва ли присъстваше като нещо повече от бележка под линия в тамошните учебници.

С появата на Тенбъри техническата дискусия се поднови. Тримата отидоха да огледат положението в другите стаи и огледът протече под тревожния акомпанимент на трясък и ругатни. Джин започна да нервничи и Майлс го прати на покрива да се включи в товаренето на менажерията си. Когато шумната инвентаризация най-сетне приключи и Рейвън се върна, Майлс попита:

— Е? Става или не става?

— Става — каза Рейвън. — Няма да мине без малко предварителна подготовка, но тези хора явно са свикнали да импровизират. А и препятствията от физически характер се компенсират от възхитителна липса на документация за попълване.

— Кога ще имаш готовност да приемеш пациентката? Иначе казано, за кога да планирам аз отвлечането ѝ? Имай предвид, че ще ми трябваш при подмяната на телата, в случай че възникнат проблеми от медицински, а не от оперативен характер. Какво, между другото, е отношението ти към евентуалната вероятност да те арестуват?

Рейвън вдигна рамене.

— Дори ти да не успееш, брат ти със сигурност ще ме измъкне. Колкото до първия ти въпрос — можеш да извършиш подмяната по всяко време. Дори да се забавим с подготовката, мадам Сато спокойно може да изчака на склад тук.

— Тя може да чака, но моето време не е еластично до безкрайност. — Едно, че вече нямаше търпение да се прибере у дома, и второ, че не се знаеше каква консерва с червеи ще се изсипе в чинията му покрай съживяването на мадам Сато. Ръчичките го сърбяха да разбере.

— Ти по-добре се върни с хлапето в консулството. Като гледам, тук ще работим до късно — продължи Рейвън. — Когато приключим, ще се прибера в хотела си с градския транспорт.

Майлс посочи китката му и комуникатора, който му бяха дали в консулството.

— Първо се обади да докладваш. По обезопасения канал. А за градския транспорт забрави. Ще пратя Йоханес да те вземе.

— Всъщност... — почна Рейвън колебливо. — Май така или иначе ще трябва да мина през консулството. Мога ли да използвам обезопасения ви теснолъчев сигнал, за да се свържа с шефа си на Ескобар?

— С Лили или с Марк?

— И с двамата. Макар че нямам представа къде е лорд Марк в момента. Ти знаеш ли?

Майлс поклати глава.

— Бизнесът му се разраства с невиджана скорост. Може да е къде ли не във възлената връзка. Какво, искаш да си уредиш съдебната гаранция предварително?

— Е, и това е идея, но най-вече искам да докладвам за някои неща, които открих тук и които може да представляват интерес за „Дърона Груп“.

— Ако имат връзка с моето разследване, държа да ме уведомиш в детайли. А и да нямат, пък държа.

— Разбрано.

Майлс му махна да се залавя за работа и пое обратно по дългия път през мазето към покрива на Джин.

Докато разтоварваха подемния ван, консул Ворлинкин излезе да види какво става в задната му градина. Мина изтича пред него, сграбчи с писък Късметлийка и зарови лице в меката ѝ козина.

— Късметлийке! Мислех, че си умряла! — Старата сива котка издържа стоически прегръдката, после решително се измъкна от ръцете ѝ. — А мишките, Джин? И те ли са тук?

— Да — каза Джин и ѝ показа клетката. — Джини и повечето от децата ѝ.

— Красавец — каза Ворлинкин, докато оглеждаше от благоразумно разстояние вързания за стойката си сокол. — Чудя се как още не е изял пилетата. — Гали и Вейка, които лейтенант Йоханес освободи от транспортната им кутия, притичаха с кудкудякане покрай краката на консула, после забавиха крачка и с видимо недоумение зяпнаха тревната площ, топла и зелена под обедното слънце.

— Ами, кокошките могат да се защитят и сами. Но когато пилетата бяха по-малки, го държах вързан на стойката. Сега пак ще трябва да го вържа, докато не стопли, че тук е новият му дом — каза Джин, без да сваля очи от гвардеец Роик, който разтоварваше предпазливо терариумите и ги редеше на стелаж, който носеха от покривното му скривалище. Тук, на завет до задната стена на къщата, скрити под стрехата и защитени от градинските зидове, дърветата и храстите в двора, стелажът и обитателите му би трябвало да са в безопасност почти толкова, колкото и под брезентовия навес при Сузесан.

— Котки и плъхове на едно място? — продължи Ворлинкин. — Кое е следващото, лъвове и агнета?

— Мишки — поправи го строго Джин. — Хубаво би било да имах и един лъв... Късметлийка е прекалено мързелива да тормози големите мишки, а малките ги държа в клетки с капаци — обясни той и се огледа със задоволство. — Понеже всичките ми животинки вече са

при мен, можеш да задържиш госпожа Мурасаки — щедро предложи той на сестра си.

Тя се нацупи.

— Но Късметлийка наполовина е моя. Никога не е била твоя, ако искаш да знаеш, нищо, че ти я открадна.

— Не съм я откраднал, а я спасих от леля Лорна — припомни ѝ Джин.

Късметлийка се отри в глезените на Ворлинкин — маркираше си го като своя собственост — и по чистите му панталони остана следа от сиви косъмчета. Той се наведе разсеяно да я почеше по гърба и тя се изви безсрамно под ръката му.

Мина вдигна умолителен поглед към него.

— О, сър, може ли да държим Късметлийка в къщата? Докато свикне, че си е у дома? Котките се губят, да знаете!

Свел поглед към лицето на Мина, Ворлинкин попита неохотно:

— Има ли хигиенни навици?

Мина кимна енергично.

— Ще сложа тоалетната ѝ в моята стая!

— Мокротото помещение до кухнята ще свърши работа — каза той. — Двамата с Джин... е, грижете за котката сигурно ще ви се отразят добре.

Майлс-сан мина покрай тях и попита:

— Всичко наред ли е, Джин?... Добре, защото Йоханес ми трябва. — Обърна се към консул Ворлинкин. — Ще слезем в обезопасената стая. Остава да уточним някои детайли. — По негов знак Роик зае обичайното си място до рамото му.

— Значи още не сте се отказали от плана си?

Майлс-сан отвърна с усмивка:

— Гъвкавост, Ворлинкин. Това е ключът. — После влезе в къщата, като размахваше бастуна. Джин и Ворлинкин го изпратиха с погледи.

Ворлинкин изрече на глас неоформената мисъл, изплувала в главата на Джин:

— Това успокоително ли трябваше да прозвучи?

11.

Според Роик най-подходящото време за кражба на замразени трупове беше в полунощ и по време на гръмотевична буря. Освен другите очевидни предимства на такъв план светкавиците биха обяснили евентуалните аномалии в хранването, причинени от техните действия. Уви, близкото бъдеще не вещаеше подходящи студени фронтове, така че заедно с Рейвън, негова милост и Йоханес — който отново управляваше подемния ван, — Роик се озова пред внушителния вход на „Нов Египет“ посред бял ден. Разбира се, впечатлението, че статуите с кучешки глави от двете страни на портата ги следят с изрисуваните си очи, беше плод единствено на въображението му.

Йоханес беше въоръжен с изографисано парче свитък и две малки цветни аранжировки във водни тубички, но не се наложи да прибегва до тях — охраната им махна да минават.

— Какво става, по дяволите? — промърмори Роик.

— Свиждане — обясни спокойно негова милост. — По това време на деня достъпът е свободен и охраната не тормози роднините на клиентите, които се явяват и евентуални бъдещи клиенти на корпорацията. Обратното би било глупаво, а и това не е военен обект все пак. В „Нов Египет“ едва ли имат сериозни притеснения за сигурността. Най-много някоя дребна кражба, при това извършена вероятно от служител, а не от посетител. Или вандализъм — но не посред бял ден. В най-лошия случай някое изпълнение в стила на НОНН — но те най-вероятно биха изчакали твоята нощ с гръмотевична буря.

Роик изсумтя недоволно и разкърши рамене във възтясната болнична униформа — XL, моля ви се, — която Рейвън и медтехник Танака бяха изнамерили отнякъде, вероятно от същото място, което беше източник и на част от медицинските консумативи, които ги чакаха във владението на мадам Сузе. Негова милост беше със същата униформа, размер XS, възширочка в неговия случай, с навити ръкави и

кращоли. Униформата на Рейвън му прилягаше съвършено. Йоханес беше цивилен, с ежедневно кибуанско облекло, каквото носела местната средна класа — така поне обясниха на Роик.

Ванът мина покрай пирамидалното фоайе на сградата с приканяща градинка в египетски стил отпред и изобилие от каменни сфинксове, продължи покрай табелката, указваща пътя към приемното отделение за предварително замразени клиенти, чийто вход се намираше откъм задната страна на сградата, където нямаше градинки и сфинксове, и стигна до дискретен страничен вход за служебно ползване.

— Така, тук слизаме — каза негова милост. — Не се мотайте, но и да не ви личи, че бързате.

Като се стараеше да не му личи, че се е разбързал — но и без да се мотае, — Роик помогна на Рейвън да отвори задната врата на вана и да извади подемното пале. Стек празни кутии за медицински консумативи прикриваше продълговатата форма на фризерния чувал, както упорито го наричаше за себе си Роик. Всъщност си беше чувал за трупове, но специален, предназначен за кратко транспортиране и направен така, че да запазва съдържанието си при криотемператури в продължение на два дни, стига да не се наруши целостта му. Всичко това му го беше обяснил Рейвън и Роик трябваше да признае, че чувалът е много по-малък, удобен и незабележим от портативна криокамера. Йоханес обърна вана и тръгна да търси паркинга за посетители, където да ги изчака, а негова милост поведе палето и придружителите му към автоматичната врата, която се отвори пред тях без възражения.

Негова милост свери местоположението им с холокартата в личния си комуникатор и ги поведе по коридорите. Разминаха се с трио клюкарстващи служители и с една възрастна двойка, явно посетители на път за кафенето, което Роик надуши пътьом, но никой не прояви интерес към тяхното пале. На свой ред Роик се постара да не поглежда през рамо. След още два завоя и няколко етажа по-надолу с товарен асансьор се озоваха в подземен коридор, който свърши пред заключена двойна врата — първото сериозно препятствие дотук.

Негова милост отвори една от кутиите, извади специалния си комплект — на стандартно въоръжение в ИмПСи плюс някои подобрения — и коленичи пред електронната ключалка. После взе, че

измърмори: „Боже, от доста време не съм го правил. Дано не съм му забравил цаката...“, което изобщо не прозвуча насърчително. И така минута-две, през които Роик откачаше от притеснение и току поглеждаше през рамо, а Рейвън чакаше невъзмутимо. Накрая вратите се отвориха толкова безшумно, че Роик се стресна. Негова милост вирна самодоволно брадичка.

— А, bravo. Добре стана, че не са наложи да повреждам ключалката. Колкото по-малко следи оставим, толкова по-добре.

Покани ги с любезен жест като някакъв умопобъркан салонен управител, който придружава почетни гости до най-хубавата маса в ресторанта, изчака палето да мине и спокойно затвори вратата.

Коридорът от тази страна беше значително по-тъмен. И недовършен, с изненада забеляза Роик, което добави още една тревога към изобилието от налични притеснения — че може да налетят на строителни работници. От друга страна, строителните работници сигурно си носеха лампи, така че щяха да ги видят отдалече. Под пирамидалната сграда горе лежаха три подземни нива. Около централните помещения на всяко имаше система от коридори, оформящи четири вписани един в друг квадрата с радиални връзки през центъра на всяка от страните. Макар геометрията на коридорите да беше твърде правилна за лабиринт, Роик остана с усещането, че тук е лесно да се изгубиш. Колко ли по-неприятно е да се скиташ с часове в истински лабиринт, при това в пълен мрак, както се беше случило на негова милост?

Завиха при следващия свързващ коридор. Негова милост броеше под нос разклоненията, после, когато централните помещения изникнаха пред погледа им, устните му се разтегнаха в усмивка. Кратко изчакване, докато негова милост се справи с един електронен панел за достъп, направи няколко внимателни сметки и кимне доволно, и поеха по друг свързващ коридор, завиха надясно и се озоваха в един от по-дългите и по-широки коридори на вписаните квадрати. Тук довършителните работи бяха приключили, имаше си и осветление, а покрай стените се редяха стелажи с функциониращи криочекмеджета.

— Не изглежда особено шикозно — промърмори Роик.

— Това са евтините „парцели“ — обясни негова милост. — Ако искаш предницата на чекмеджето ти да е с махагонов фурнир и медна

дръжка — или златна дори, — „Нов Египет“ предлага и тази услуга, но на горните нива.

Дори тук обаче до много от чекмеджетата бяха прикрепени малки джобове за лични приношения от сорта на миниатюрни шишенца с вино, шоколадчета и догорели благоуханни пръчици. Най-често в джобовете имаше цветя, пластмасови, копринени, но и истински — някои свежи, други тъжно повехнали и спаружени в пресъхналите си вазички.

— Тук — каза негова милост, наби спирачки и проточи врат към едно чекмедже на най-горния ред. — Прочети ми номера, Рейвън.

Рейвън прочете многоцифрения номер два пъти.

Негова милост го свери внимателно с данните в комуникатора на китката си и заяви:

— Това е.

След което маскировъчните кутии се сдобиха с ново предназначение, или поне една от тях, която негова милост използва вместо стъпенка, за да стигне до чекмеджето, да огледа ключалката и да прикрепи към нея специалния си шперц с марката на ИмпСи.

— Така — измърмори и скочи от импровизираното столче. — Когато лампите угаснат, направете размяната.

После извади фенерчето си и се отдалечи.

Рейвън си сложи изолирани медицински ръкавици, даде други на Роик и се наведе да разпечата дългия чувал. Тялото вътре беше на дребна и слаба старица, обвита с нещо като прилепваща найлонова ципа. Благодарение на дебелия слой мехлем по кожата ѝ и на скрежа, който моментално покри изложената на стайна температура найлонова повърхност, беспомощната ѝ голота беше милостиво прикрита. Роик включи фенерчето си миг преди осветлението в коридора и зелените индикатори на чекмеджетата да угаснат. Понеже нямаше начин да отворят едно чекмедже, без това да бъде отразено от апаратурата в централната контролна зала, бяха стигнали до компромисното решение да подадат фалшив сигнал за отварянето на пет хиляди чекмеджета едновременно.

— Готово — каза Рейвън.

Роик натисна бутона за отключване и затаи дъх. За щастие, ключалката изщрака послушно. Той издърпа дългото чекмедже, сякаш отваряше някакъв дяволски шкаф с класьори за папки.

В чекмеджето имаше тяло на жена, също обвито в найлонова ципа, която на свой ред се заскрежи моментално. Роик свъси притеснено вежди, защото тази ципа беше по-различна — по-тъмна и подсилена с нещо като ситна мрежа. Призовав куража си, Роик пъкна ръце под тялото и го вдигна. Дори през ръкавиците замразената жена сякаш изсмука ударно топлината му. Остави я внимателно на пода, Рейвън провери прикрепеното към ципата етикетче с името, после двамата наместиха тялото на старицата в опразненото гнездо. Чекмеджето се плъзна по жлебовете си и се затвори с тихо щракване.

Фенерчето на негова милост се подаде иззад ъгъла, след него се появи и главата на негова милост. Роик му махна, че всичко е наред, и негова милост кимна и изчезна. Двамата с Рейвън тъкмо запечатваха чувала с новото попълнение, когато лампите светнаха отново. Роик се протегна, отстрани внимателно електронния шперц от ключалката на криочекмеджето и го прибра в комплекта на негова милост. След това се зае да нареди кутиите върху чувала, като се чудеше кога точно екипът по поддръжката ще цъфне, за да провери какво е предизвикало проблема със захранването.

Негова милост се върна и ги подкара по коридора. Очите му светеха като индикаторните светлинки на криокамерите и Роик си даде сметка, че негова милост всъщност искрено се *кефи* на безумната им лудория. „Е, хубаво е, че поне един от нас намира ситуацията за забавна.“ Рейвън изглеждаше в обичайното си добро настроение, сякаш всеки ден си имаше работа с измами от подобен мащаб, което не беше вярно, както Роик знаеше много добре. Роик преглътна шумно и се приготви за спринт, когато до слуха му стигна жужене на асансьор и приглушени гласове откъм коридора към централните помещения, но не се наложи, защото групичката им стигна до най-външния квадрат, преди някой да се е развикал.

Скоро се озоваха при познатата им вече двойна врата към подземната част на комплекса. Негова милост спря колкото да я заключи и да се обади на Йоханес. Когато излязоха навън, лейтенантът вече отваряше задната врата на подемния ван. Палето с „консумативи“ изчезна безшумно в търбуха на подемника. Роик си отдъхна чак когато напуснаха комплекса и се вляха в следобедния трафик.

Негова милост си погледна комуникатора и каза доволно:
— Шестнайсет минути.

Рейвън пак беше седнал на предната седалка до Йоханес, което беше разумно, защото от всички присъстващи те двамата изглеждаха най-нормално според местните стандарти. Йоханес караше бавно, но не твърде, точно според инструкциите. Понеже задните седалки бяха свалени, за да се отвори място за необичайния им товар, Роик седеше срещу негова милост с чувала на мадам Сато помежду им и беше готов да се пресегне и да го прихване, ако Йоханес направи някой внезапен завой. Рейвън го беше уверил неколkokратно, че благодарение на криоразтвората и защитните мехлеми криотруповете не са чупливи и няма да се строят като ледено кубче при първото сътресение. Но все пак...

Пътуваха в мълчание. Накрая Роик го наруши.

— Всичко това ме подсеща за сержант Таура — каза тихо. — Всички тези хора получават правото да умрат с надежда за бъдещето, а тя — не. Защо? Бяхме там, в клиниката на Дърона, всичко беше готово и нямаше да струва чак толкова...

Таура беше спомен от наемническото минало на негова милост и кариерата му в отдела за тайни операции на ИмгСи преди иглената граната и увредите при криосъживяването да го извадят завинаги от този бизнес. Също като Рейвън и другите клонинги Дърона, Таура беше продукт на джаксънианското генно инженерство; за разлика от тях обаче, тя беше единственият оцелял от неуспешна прототипна партида супервойници. Успяла да избяга от Джаксън Хол, Таура се присъединила към наемническата флотилия на негова милост, където, по думите на негова милост, доказала качествата си на супервойник. Уви, нейните създатели бяха подсигурили авторското си право, вграждайки в прототипите си предпазен механизъм на генетично ниво — без помощта на лекарите от медицинския екип на „Наемниците от Дендари“ и по-късно в клиниката на Дърона Таура трябвало да умре от старост на двайсет стандартни години. Роик я беше виждал два пъти — срещи, които нямаше да забрави никога, — първия път на сватбата на негова милост, втория, когато с негова милост бяха пътували до Ескобар, за да се сбогуват с нея в хосписа към клиниката на Дърона.

Негова милост въздъхна.

— И аз, и ти, и Роан, и Рейвън, всички се опитахме да я убедим. Дори застраховката ѝ като член на „Дендари“ да не го покриваше, щях да извадя пари от джоба си, не че Дърона биха ми позволили,

разбира се. Щяха да се погрижат за нея безплатно, защото все още се чувстват задължени и на нея, и на всички дендарийски наемници заради бягството си от Джаксън Хол. Но Таура не искаше и да чуе.

„Какво, да се събудя бог знае къде и кога, пак да съм си изрод, а всичките ми приятели да ги няма?“ — беше отвърнала тя на умоляващия я Роик с онзи пресекващ, изтънял от болестта глас, който толкова не ѝ отиваше. „Ще си намериш нови приятели!“ се оказа слаб аргумент, който не стигна до нея през изтощението на свивания се метаболизъм.

Роик поклати тъжно глава.

— Можехте да го направите въпреки всичко. След като Таура загуби съзнание, можехте да изискате криоподготовка. — Бог му беше свидетел, че негова милост не се свенеше да престъпва волята на разни хора.

Негова милост сви рамене, отрезвял от общия спомен.

— Можех, но това би обслужило нашето желание, а не нейното. Таура предпочете огъня пред леда. Това поне мога да го разбера без проблем. Кремацията при висока температура унищожавя ДНК-то.

Таура нямаше предпочитания къде да разпръснат праха ѝ, стига да не е на Джаксън Хол, затова негова милост реши да погребее урната ѝ във фамилното гробище във Воркосиган Сърло, откъдето се откриваше чудесна гледка към дългото езеро — задача, с която негова милост и Роик се заеха лично.

— Никой не трябва да умира от старост на трийсет години — промърмори Роик. — И най-малко огнено момиче като Таура.

Негова милост, изглежда, се замисли.

— Чудя се, ако научните проекти против стареенето на „Дърона Груп“ или друг някой се увенчаят с успех, дали смъртта на триста или на петстотин ще изглежда също толкова преждевременна?

— Или на две хиляди — каза Роик в опит да си го представи. Чувал беше, че някои бетанци и сетаганданци живеели до двеста години, но тяхното здраве го гарантираха генетично още преди зачеването. Научно постижение, което с нищо не можеше да помогне на обикновените хора, които вече се бяха родили.

— Чак на две хиляди едва ли — каза негова милост. — Преди години някакъв вмениачен статистик изчислил, че дори да се премахнат всички причини за естествена смърт,

средностатистическият човек ще го докара максимум до осемстотин стандартни години, преди да го сполети смъртоносна злополука. Което навярно означава, че някои ще се прецакат на осемнайсет, други на хиляда и осемстотин, така че пак ще е въпрос на късмет. Същото равновесие, но на различен принцип.

— Което ни връща към темата за отказващите.

— Наистина. Щом богът, когото почитат, е чакал милиарди години да се родят, значи няколкостотин години живот отгоре едва ли биха имали значение за него. — Негова милост впери поглед навътре към някаква усукана неговомилостивска вселена. — Хората открай време се тормозят има ли живот след смъртта, а още никой не се е запитал има ли живот преди раждането. Или за вероятността изобщо да не се е родил. Така де, ако съседният сперматозоид беше спечелил състезанието, можехме да се родим като собствената си сестричка... Макар че тогава тя не би имала брат, значи... не бихме липсвали на никого.

Понеже на горното не съществуваше възможен отговор, от който да не го заболи главата, Роик запази мълчание. Скоро наближиха провисналите порти към владенията на мадам Сузе.

Минаха много часове, докато повишат вътрешната температура на Лиза Сато от стойностите на дълбоко криосъстояние до точката на замръзване. Майлс прати Йоханес в консулството, а с напредването на нощта с Роик решиха да подремват на смени в една стая срещу импровизираната лаборатория за съживяване, която Рейвън и медтехник Танака бяха спретнали в старата сграда за прием на пациенти. Рейвън и Танака също дежуреха на смени през нощта. Призори на следващия ден дойде ред за начало на критичните процедури — изпомпването на стария криоразтвор и бързото му подменяне с десетки литри, или толкова поне се сториха на Майлс, нова синтетична кръв. Колкото повече кръв преливаха в безжизненото тяло, опнато на хирургичната маса, толкова по-окуражителен ставаше цветът на кожата — от землисто сиво към топлия оттенък на слонова кост. Криотечността се изливаше в канализацията.

Ако разполагаха с време и оборудване, и най-вече с тъкан от пациентката, която да послужи за образец, можеха да отгледат кръв,

която да е генетично еквивалентна на собствената ѝ. В синтетичната кръв липсваха характерните бели кръвни телца, произвеждани от тялото на пациента, затова съживеният трябваше да прекара в пълна изолация неопределен период след края на процедурата, докато костният мозък успее да запълни имунологичния дефицит. Майлс беше прекарал тази фаза в състояние на изкуствено предизвикан сън, но пък при него травмите от хирургически и друг характер били несравнимо по-големи, обясни Рейвън, и оздравяването изисквало повече време. Благодарение на усилията на Айко изолаторът беше почистен и готов да приеме пациентката.

Рейвън така и не се ангажира с ясен отговор кога пациентката ще е в състояние да отговаря на въпроси, с което успя да влуди Майлс. Категоричен беше единствено по въпроса, че правото на първо посещение се пада на децата ѝ. Последното Майлс не го оспори — така де, какъв по-добър стимул биха могли да предложат на бедната жена, която да впрегне волята ѝ за по-бързо възстановяване?

Майлс имаше огромно желание да помогне и не спря да си предлага услугите, но когато наближиха повратната точка в процедурите, Рейвън го отпрати решително на едно столче в другия край на стаята с маска през устата. Ръбовете на маската моментално приеха формата на лицето му, без да се втвърдяват неприятно, а специално обработените пори на тъканта филтрираха дори миниатюрните по своите размери вируси. Въпреки това Майлс не беше докрай убеден, че Рейвън е прибягнал до маската единствено от съображения за стерилност. Затова, когато Рейвън измърмори: „По дяволите... това не е нормално“, Майлс прехапа устни вместо да се развреши.

Не за дълго обаче. Когато Рейвън и медтехничката не добавиха нищо повече, заети с разни непонятни неща около хирургичната маса, Майлс не издържа и попита:

— Какво не е нормално?

— Няма латентна електрическа активност в мозъка — каза Рейвън миг преди Майлс да е повторил въпроса си по-високо. — Вече би трябвало да се появи... Танака, дай да пробваме с добрия стар електрошок.

Главата на Лиза Сато се беше сдобила с нещо като плувна шапка с изобилие от електроника и сензори, прилепнала плътно към

омазаната ѝ с криогел тъмна коса. Рейвън направи нещо с контролния си монитор и от шапката се разнесе звук, толкова остър, че Майлс се стресна и едва не падна от столчето. Рейвън се мръщеше на показанията. Несъзнателно сякаш, ръката му хвана безжизнената ръка на пациентката и започна да я масажира.

— Затвори изходната система — каза Рейвън, внезапно и без обяснения, и медтехничката побърза да се подчини. Лекарят отстъпи крачка назад. — Не се получава.

Майлс усети как му се завива свят, сякаш всичката му кръв се беше смъкнала в краката.

— Рейвън, не можеш да спреш. — „Мили Боже, точно с това не можем да се провалим. Онези бедни деца си чакат майчицата. Обещах им...“

— Майлс, направил съм над седем хиляди съживявания. Не е нужно да ръчкам още половин час трупа на бедната жена, за да съм сигурен, че е мъртва. Мозъкът ѝ е инертна маса на микрониво. — Рейвън въздъхна, обърна гръб на масата и почна да сваля маската и ръкавиците си. — Не е нужен опит като моя, за да прецениш кога е налице лоша криоподготовка. А тази жена са я подготвили много лошо. Вината не е моя. Нищо не мога да направя. Нищо не бих могъл да направя, нито аз, нито някой друг, нито тук, нито в най-добрата клиника за криопроедури. — Рейвън беше човек сдържан и с високо самообладание и драматичните жестове му бяха чужди, но и без да мята с ругатни ръкавиците си през стаята, емоциите се четяха на лицето му — още по-страховити заради яркия контраст с характерната му ведрост.

— Убита... така ли мислиш? — попита Майлс.

— Нещата могат да се объркат и без чужда помощ. Всъщност най-често става именно така. Нищо че ти винаги си склонен да подозираш зъл умисъл.

— Но не и в този случай, струва ми се.

Рейвън стисна устни.

— М-да. Бих могъл да направя аутопсия... — „След като се овладеа“, разчете неизреченото Майлс. — Да разбере какъв точно е бил проблемът при подготовката. Съществуват няколко варианта. Още в началото вискозитетът на разтвора ми се стори необичаен... — Той замълча за миг. — Нека се изразя по друг начин. Адски много държа

на аутопсията. Искам да знам как точно са ме насадили на този провал. Защото не обичам да ми правят номера. Мразя да ми правят номера!

— И правилно — изръмжа Майлс, смъкна се от столчето, свали с ядно движение маската си и тръгна към хирургическата маса и нейния ням товар. Изкуственото кръвообращение все още поддържаше измамно жизнения цвят на кожата. Рейвън посегна разсеяно към помпата и я изключи. Тишината беше болезнена.

Как щеше да каже Майлс на Джин и Мина? Защото това беше следващата му задача. Прибързано и арогантно, напълно в свой стил, той ги беше лишил от надежда... не, от фалшива надежда. Защото този край е бил очевидно неизбежен без значение от времето, начина и инициатора — сега или по-късно, от неговата ръка или от друга. Уви, тази мисъл не му донесе голяма утеха.

„Ще отмъстя за тази несправедливост“... не. Не беше в положение да дава такава клетва на децата. „Ще се опитам“, от друга страна, звучеше твърде слабо, като поредното увъртане на поредния възрастен. Но чувството за вина наливаше масло в огъня на гнева му срещу неговия... не, срещу техния неизвестен враг. Колко странно, колко подозрително. Колко безнадеждно.

На вратата на операционната се почука. Роик ли се беше събудил? Още един, който нямаше да се зарадва при новината за неуспешния край на иначе толкова обещаващата им мисия.

Майлс грабна бастуна, отиде при вратата и погледна през тясното прозорче. И моментално благодари на провидението, че не е извикал: „Влизай, Роик.“ Защото пред вратата на залата стоеше консул Ворлинкин, изтормозен на вид, с по едно дете, увиснало на всяка ръка. Мина и Джин.

Майлс се измъкна в коридора, затвори бързо вратата и се облегна на нея.

— Какво правите тук? Трябваше да чакате в консулството, докато не ви се обадя. — Сякаш не се досещаше, предвид безпомощния вид на Ворлинкин. Добре беше, че децата вече не се плашеха от него, но щеше да е още по-добре, ако консултът не беше допуснал да му се качат на главата. „Да бе, намерил кой да го каже.“

— Те настояха — обясни без нужда Ворлинкин. — Казах им, че тя ще се събуди чак утре — а и вие им казахте колко ужасно сте изглеждали след криосъживяването, — но те настояха. Дори и през

прозореца да я зърнели само, пак щели да са доволни. Цяла нощ не са мигнали. Мен ме будиха на три пъти... реших, че ако я видят, може и да се успокоят. И да поспят малко или... — Ворлинкин млъкна, когато мрачната физиономия на Майлс най-сетне си проби път до съзнанието му, и оформи само с устни: — Какво има?

Майлс още не беше готов за това. Никога нямаше да бъде готов, по дяволите. И преди му се беше падала нелеката задача да съобщава тъжната новина на близки и приятели, но никога на деца. Никога на деца, толкова открити и уязвими.

Джин и Мина не сваляха очи от него, смълчани и изтръпнали. От нетърпеливото им вълнение нямаше и помен. И нищо чудно — ако всичко беше минало по план, Майлс отдавна да се е похвалил, нали така? Нямаше начин да смекчи фактите, имаше само един начин да ги съобщи. Идеше му да коленичи, да си посипе главата с пепел, но единственото редно беше да погледне Джин в очите. Той си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам. Съжалявам ужасно. Нещо се е объркало с криосъжи... не, с криоподготовката. Рейвън-сенсей направи всичко по силите си, но беше късно. Опитвахме се... според нас майка ви е починала по време на криоподготовката преди година и половина.

Джин и Мина стояха и го гледаха. Бяха в шок, но не плачеха. Не още. Просто стояха и гледаха Майлс. Не сваляха очи от него.

— Но ние искахме да я видим — промълви накрая Мина с изтъняло гласче. — Ти ни каза, че ще я видим.

Гласът на Джин беше гърлен, дрезгав. Различен.

— Ти ни обеща...

Тежкият удар на новината беше разкъсал неразделното им допреди миг трио. Сега, спонтанно и крайно нехарактерно, Джин потърси и намери ръката на Мина. Другата ръка на момичето се поколеба за миг, после се мушна отново в ръката на Ворлинкин; той сведе сащисано поглед към нея.

— Сега ли? — каза консултът. — Сигурни ли сте, че... — И вдигна тежък поглед към Майлс, сякаш да го прикове към вратата.

— Имат това право — отсъди неохотно той. — Макар че дали един грозен спомен е по-добър от никакъв спомен... Не знам, просто не знам.

— И аз — призна Ворлинкин.

Мина вирна брадичка.

— Аз искам да я видя. Искам да я видя.

Джин преглътна и кимна.

— Изчакайте минутка тогава... — Майлс се мушна през вратата и каза: — Рейвън, имаме посетители. Роднини. Може ли, знам ли, да я пооправим малко?

Рейвън, обръгналият, корав джаксънианец — уж — изгуби ума и дума.

— О, боже господи, децата ли?! Какво правят тук? Искаш да влязат?

— Имат това право — повтори Майлс и се зачуди защо тези думи му звучат толкова познато. Би трябвало да знае, но не знаеше. Напоследък прехвърляше вината за всеки изгубен спомен върху амнезията след криосъживяването си, от което бяха изминали десет години. Крайно време беше да спре.

Рейвън, Танака и Майлс се втурнаха да покрият голия мълчалив труп, да махнат накрайниците на безполезната апаратура — разните тръбички, електроди и странната плувна шапка. Майлс приглади късата черна коса зад ушите. Така лицето на жената изглеждаше твърде слабо, като череп почти, и Майлс се зачуди как ли е носила косата си. Дребни неща като това понякога придобиваха несъразмерна тежест. Побоя се, че вместо да изпише вежди, може да извади очи.

„Да се свършва по-скоро.“ Тръгна решително към вратата и я отвори широко.

Джин, Мина и Ворлинкин влязоха един след друг покрай него. Консултът му хвърли поглед, който изобщо не гореше от любов. Когато приближиха масата, Джин стисна другата ръка на Ворлинкин. За кого другиго да се вкопчи в този шеметен миг?

Децата гледаха ли, гледаха. А после Мина свъси объркано вежди; Джин вдигна въпросително поглед към Майлс.

С нещо средно между гняв и презрение, Мина отстъпи назад и каза:

— Това не е мама!

12.

Майлс успя някак да си захлопне устата, преди да е изтърсил идиотското „сигурна ли си?“. По лицата и на двете деца нямаше и следа от колебание.

— Тогава кого... — задави се той, извъртя се и зяпна първо Рейвън, а после и покритото с чаршаф тяло на масата — току-що... — Е, „убихме“ би било несправедливо и неточно. Както и много обидно за разстроения специалист по криосъживяване. — Кого... — За щастие, изглежда, никой не очакваше от него да довърши изречението.

— Номерът отговаряше — каза Рейвън. — Поне според твоята информация.

Значи или Майлс беше записал грешния цифров код от информационната банка за криосъхранение — което беше изключено, — или кодовете бяха разменени. От някого. По някаква причина. С цел прикриване на информация? За да защитят замразената Лиза Сато от кандидат-похитители в лицето на нейните поддръжници или на откачалки като НОНН? Или от Майлс... не, никой на Кибу-дайни не би могъл да предвиди, че някакъв любопитен имперски ревизор от Бараяр ще прояви подобен интерес. Или просто е станала грешка? И ако е така... Майлс си представи милионите криочекмеджета в, под и около Нортбридж, да не говорим за другите градове, и гемеите му потънаха. Вероятността никой да не знае къде точно е прибрана Лиза Сато беше толкова ужасна, че мислите му се дръпнаха като опарени.

Или... — и тази мисъл, за разлика от предишната, беше толкова привлекателна, че Майлс затаи дъх — или някой го е изпреварил, воден от същата идея. В който случай... Не. Преди въображението му да се е разбесняло съвсем, би било добре да го закотви поне с няколко факта. Реални факти при това, а не пипалца от крехки дедукции с множество разклонения.

Пое дълбоко дъх с надежда да поуспокои бесния си пулс.

— Така. Добре. Да започнем с онова, което подлежи на проверка. Най-напред трябва да установим самоличността на тази бедна, хм,

клиентка. Имай това предвид, когато правиш аутопсията, Рейвън. Аз се връщам веднага в обезопасената стая на консулството, за да... — Майлс млъкна, прекъснат от Ворлинкин, който се окашля многозначително и зловещо.

А после кимна към Джин и Мина. Децата се бяха вкопчили едно в друго, пребледнели и мълчаливи. Майлс не беше сигурен как да разчете поведението им — като израз на страх или на гняв, — но поне не плачеха. Така или иначе, Ворлинкин сигурно беше прав — кофти би било да обсъждат пред тях грозните подробности на една аутопсия, нищо че не майка им щеше да бъде неин обект. Собственият му опит показваше, че децата се делят на две категории — болезнено чувствителни и забележително кръвожадни; а понякога, което не преставаше да го удивява, едно и също дете можеше да изпадне и в двете крайности в рамките на един ден. Което сякаш важеше и за жените, а в този ред на мисли — опитът на човек с жените явяваше ли се един вид упражнение за бъдещите му отношения с деца? Уви, сега нямаше време да размишлява по този въпрос. Размаха ръце и подкара Ворлинкин и ремаркетата му към коридора.

— Съжалявам, съжалявам — повтаряше глуповато. — Обещавам ви... — по дяволите, наистина трябваше да разкара този израз от речника си, — че ще продължа да търся майка ви. Проблемът току-що стана изключително интересен. Тъ, труден, тоест. Малко по-труден стана, това е. Просто ми трябва още информация, по... — „Трябва ми още информация, по дяволите“ беше любима негова мантра, утешителна като стар приятел. Някои препятствия си бяха просто препятствия. Други бяха възможности, които ти се стоварват на главата, маскирани като непреодолими пречки. Изпреварвайки информацията, която тепърва предстоеше да събере, той вече бе определил сегашната ситуация като препятствие от втория тип. Е, това все пак е предимството на опита — висока степен на увереност, че не грешиш, малко преди да си се издънил жестоко...

— Но какво ще стане с нас сега? — попита Мина.

Джин добави разтревожено:

— Няма да ни върнете при леля Лорна и чичо Хикару, нали?

— Не. Поне на първо време. Засега консул Ворлинкин ще ви върне в консулството, докато не постигнем някакъв напредък с всичко това или...

— Или? — пришпори го Ворлинкин.

— Ще постигнем напредък. — „Само дето не знам къде ще ни отведе той.“ — Аз ще поостана тук още малко, а после всички ще дойдем при вас в консулството. Ворлинкин, като се приберете, пусни лейтенант Йоханес по информационните дири на доктор Лейбер, онзи, който е бил свързан с групата на Лиза Сато преди година и половина. Нека направи предварително проучване в мрежата. — Не беше кой знае каква следа, но с друга не разполагаха. Чудеше се колко ли разпространено е това име на Кибу. Е, скоро щяха да разберат.

Ворлинкин кимна и подкара децата. Джин се огледа, сякаш съжaliaваше за изгубеното си убежище. Мина хвана консула за ръката, което го накара да потръпне видимо — навярно от чувство за вина, което обаче издържа мъжки. Всичко това очевидно беше стресиращо за децата. „Мамка му, то за мен е стресиращо, та какво остава за тях.“

Роик, с омачкани дрехи и подути от съня очи, подаде глава през вратата на импровизираното спално помещение отсреща и примижа след тримцата, които тъкмо завиваха към стълбището.

— Чух гласове. Какво става?

Майлс го осведоми накратко за последното развитие на нещата. Когато Роик разбра, че ювелирно са похитили грешно тяло, изражението му напълно оправда очакванията на Майлс. Но пък човек трябваше да е прекарал доста време в компанията на гвардееца, за да придобие усет към всички нюанси на невъзмутимост, които лицето и стойката му бяха в състояние да предадат. Дали пък нямаше някаква тайна гвардейска школа, където ги учеха на това? Или занаятът се предаваше от майстор на чирак? Гвардейски командир Пим беше майстор, но Роик бързо го настигаше.

— Между другото — каза Роик, нещо, което Пим не би направил поради наличието на точно дозирана невъзмутимост, която да го изрази без думи, — ако бяхте сложили точка, когато още печелехте, тоест точно след Уинг, сега щяхме да пътуваме за Бараяр.

— Е, сега не мога да сложа точка — отвърна троснато Майлс.

— Това го разбирам, милорд. — Роик го последва с въздишка в лабораторията.

Рейвън беше разчистил излишното и се готвеше за следващата стъпка. Медтехник Танака подреждаше комплект страховити

инструменти на един поднос до хирургическата маса. Погледна към новодошлите и каза:

— Сега ще получим ли обещаните безплатни криосъживявания?

— Да, разбира се — отвърна автоматично Майлс. — Нали използвахме вашата инсталация. — Беше донякъде изненадан, че Танака още им има доверие след неуспешната процедура, но явно беше съгласна с анализа на Рейвън за причините. Не добави: „А може и пак да прибегнем до услугите ви“ — станал бе по-предпазлив. Със закъснение.

Рейвън потропа с пръсти по масата и прегледа инструментите. После попита:

— Как искаш? Да пратя проби за анализ в някоя лаборатория, или да измъдря нещо тук?

— Кое ще е по-бързо и кое — по-добро?

— Ако искам да си свърша добре работата тук, ще трябва да повикам хора от ескобарския си екип. Това би отнело повече време, отколкото ако изпратим проби във външна лаборатория. И при двата варианта съществува риск да привлечем излишно внимание. Колкото до качеството на анализа — не би трябвало да има съществена разлика.

— Хм. Инстинктът ми подсказва да не замесваме външни хора, докато не стане поне приблизително ясно с какво си имаме работа. Виж какво можеш да направиш сам, след това ще преценим. Работната ми хипотеза гласи, че става въпрос за съзнателна размяна, осъществена някъде през последната година и половина. Ако разберем коя е тази жена и откъде се е взела, това би ни насочило към човека, който я е разменил с Лиза Сато. — „Или пък не.“ — А съществува и вариант телата да не са били разменени впоследствие, а тази жена да е била замразена вместо Лиза Сато още в самото начало. Ако случаят е такъв...

Рейвън смръщи вежди.

— Мислиш, че майката на Джин и Мина може още да е жива и на свобода? Защо не се е свързала с децата си тогава?

— Знам ли? Ако за тях е било по-безопасно да я мислят за замразена...

Рейвън се намръщи още повече.

— Е, аз мога да кажа едно — намеси се Танака, наведе се, вдигна парче найлонова ципа от кошчето и го вдигна към светлината. — Тази жена не е била замразена вместо онази, която търсите. Не и през последните осемнайсет месеца, във всеки случай. Такива ципи отдавна вече не се използват.

Тримата се обърнаха едновременно към нея.

— Колко отдавна? — попита Майлс. — И откъде знаеш?

Възрастната жена примижа.

— Ами, да видим. Този вид с вградената хексагонална мрежа не съм го виждала от колежа. Което прави поне трийсетина години, ако не и петдесет, откакто е излязъл от употреба.

Майлс простена.

— Искаш да кажеш, че тази жена може да е била замразена по всяко време през последните двеста и петдесет години?

— Не. Защото е имало други технологии и други марки преди това. И след това също. Този вид е бил в употреба приблизително три десетилетия.

— Благодаря, медтехник Танака — каза Майлс. — И това е нещо.

Загадката му току-що се беше разделила на две. Размножаване чрез деление. Доста назадничав прогрес, като си помислиш.

Рейвън взе първия инструмент от подноса и се наведе над пациентката, която бе изненадала всички, като се бе оказала труп.

По обратния път към консулството в подемния ван цареше тишина. Отначало поне. Джин беше толкова разочарован, та чак гърлото му се беше затъкнало. Мина, вързана с предпазен колан в средата на задната седалка, мълчеше преbledняла и умислена. Ворлинкин управляваше ръчно, докато не се отдалечиха достатъчно от владенията на Сузе-сан, после се включи към градската контролна мрежа и се облегна с въздишка назад.

Извърна се настрани, така че да вижда и двамата, и въздъхна:

— Наистина съжалявам за тази каша.

— Не сте виновен вие — отвърна Джин.

Ворлинкин отвори уста да каже нещо, после явно премисли и се задоволи с простицкото:

— Благодаря. — След миг добави: — Макар че ако дъщеря ми беше на ваше място, щях да съм бесен, че са я въвлекли в нещо такова.

Но преди Джин да е възразил, че всъщност те с Мина са ги въвлекли, а не обратното, сестра му взе че се раздрънка с пискливото си гласче:

— Имаш дъщеря? Как се казва? Колко е голяма? Ще я доведеш ли да си играем?

Ворлинкин изкриви лице в гримаса.

— Ана. На шест е, така че сигурно ще иска да си играе с теб, но няма как да стане. Тя е на Ескобар. С майка си.

— Скоро ли ще дойдат?

— Не — отвърна Ворлинкин и се поколеба. — Разведени сме.

При тази страшна дума Джин и Мина за миг застинаха.

— Защо се разведохте? — попита Мина. Ако седяха един до друг, Джин можеше да я срита, за да ѝ затвори устата, но за жалост глупавата му сестра в момента беше извън обсега му.

Ворлинкин сви рамене.

— Така се случи, никой не беше виновен. Тя е ескобарка. Запознахме се, докато работех в тамошното посолство като младши секретар. Когато се оженихме, вярвах, че тя ще ме следва навсякъде, където ме отведе кариерата ми. Но мина време, докато ме повишат, и когато най-после ми предложиха по-висок пост в бараярското посолство на Пол, Ана вече се беше родила. И жена ми си промени мнението. Не искаше да напуска сигурността на семейството си и на родния си свят с бебе на ръце. Или ми е нямала достатъчно доверие. Или нещо друго.

След кратко мълчание, което Джин изтърпя със смъртно чувство на неудобство, а Мина — очевидно — в обятията на дълбоко запленение, Ворлинкин добави:

— Наскоро бившата ми жена се омъжи повторно. За ескобарец. Писа ми, че новият ѝ съпруг искал да осинови Ана. Не знам. Може би ще е по-добре така, отколкото да вижда баща си за два-три дни на всеки три години. Трудно е да реша. Да се откажа. — Уж говореше повече на себе си, зареял поглед в близката далечина, но после внезапно обърна сините си очи към Мина и Джин. — Вие как мислите?

Мина примигна и изръси:

— Аз бих искала истинския си татко.

Ворлинкин не изглеждаше особено ободрен от този отговор. Джин каза по-предпазливо:

— Зависи. Дали онзи тип е свестен, или не.

— Така е. Още не съм го виждал. Може би трябва да намеря време и да прескоча до Ескобар, преди да дам съгласието си и да подпиша документите. От друга страна, това може да обърка Ана още повече. Едва ли пази ясни спомени за мен.

— Не си ли говорите по комтаблото и такива работи? — попита Мина и се намръщи.

— Понякога.

Джин каза бавно:

— Непременно ли е трябвало да заминете тогава? Не можехте ли да останете при жена си, вместо да заминете за Пол? — Където и да беше този Пол. Доста далеч от Ескобар, изглежда. — Да си дипломат не е като да си войник, нали? Човек може да напусне. Или не?

Ворлинкин му козирува насмешливо, от което Джин се почувства още по-неудобно. Може би не трябваше да пита за това?

— Да, можех да направя този избор. Тогава. Сега не бих могъл да се върна, разбира се. Тази възможност е проиграна безвъзвратно.

Мина така свъси вежди, че цялото ѝ лице се набръчка.

— Като те слушам, май вече си взел решение.

— По-младото ми аз го направи, да. Понякога се чудя къде ми е бил умът...

Автопилотът нададе писклив вой. Наближаваха консулството и за облекчение на Джин, Ворлинкин се обърна да поеме управлението.

В кухнята Ворлинкин им спретна по един сандвич, после отиде в канцеларията да свърши нещо по молба на секретаря. Мина взе Късметлийка и се качи горе, а Джин излезе да нагледа животинките си. Когато се качи и той, завари Мина в леглото ѝ, свита собственически на кълбо около котката. Късметлийка нямаше нищо против да я мачкат като плюшено мече, а и да имаше, ограничаваше възраженията си до някое и друго мързеливо помахване с опашка.

Джин беше прекалено голям, за да спи през деня, но леглото го зовеше неустойимо. Ако се опиташе да вземе Късметлийка от сестра си, тя със сигурност щеше да се развика. Може би да я изчака да заспи? Лицето ѝ беше на петна, а очите — зачервени, все едно е плакала.

Докато Джин седеше на леглото и кроеше планове как да си вземе котката, Мина подсмъркна и каза:

— Те излъгаха.

— Големите винаги лъжат. — Джин се замисли. — Дори мама ни излъга. Винаги казваше, че всичко ще се оправи, а виж какво стана.

— Тъъ. — Мина се сви още повече и подсмъркна отново. След малко лицето ѝ се отпусна, хватката ѝ около котката също и Джин стана да измъкне Късметлийка, като внимаваше да не събуди сестра си. Погали котката, докато тя не замърка, после я сложи на своето легло и легна до нея. Леглото беше хубаво, много по-хубаво от всички легла, които беше пробвал при Сузе-сан, но въпреки това му се искаше да се върне там. Може би сърдитият стар Яни все пак беше прав. Може би щеше да е по-добре, ако бяха зарязали Майлс-сан на улицата...

Събуди го гласът на Роик. Бараярецьт го викаше и го побутваше леко по рамото с голямата си ръка. Мина се беше надигнала и търкаше набръчканото си от възглавницата лице. Късметлийка беше изчезнала някъде. Светлината върху килима беше пропълзляла напред. Джин погледна часовника и разбра, че са се изнизали няколко часа.

— Извинявайте, че ви будя — каза Роик, — но негова милост иска да ви покаже нещо на комтаблото в обезопасената стая.

Изчака ги търпеливо да минат през банята и дори ги подсети да си измият ръцете. Джин започваше да свиква с големия мъж и дори откри, че малко го харесва. А Майлс-сан... за него Роик сигурно беше като да си имаш частен голям, който ти върви по петите и прави разни неща вместо теб. Само дето *ти* трябва да му казваш какво да прави, а не обратното. На Джин му се прииска Роик да е негов.

В странната запечатана стая долу, където консулството, изглежда, държеше всичките си тайни шпионски неща, беше истинска навалица. Майлс-сан и Ворлинкин седяха пред едно от комтаблата. Рейвън-сенсей се беше върнал — стоеше наведен с Йоханес над дългата маса и бърникаше някаква малка машинка.

Джин отиде при тях.

— Това какво е?

— ДНК скенер — каза Йоханес.

— Него ли използвахте, за да проверите отпечатъка на Майлс-сан... на лорд Воркосиган, когато за пръв път дойдох тук?

— Да.

— Много полезна машинка — каза Рейвън-сенсей. — И при мадам Сузе би трябвало да има такава, но явно са я продали или се е повредила. Боях се, че ще трябва да нося тъканна проба в частна лаборатория дори за този елементарен анализ.

Интересът на Джин се покачи рязко.

— Може ли да сканирам ДНК-то на моите животинки?

— Това не е играчка — каза Йоханес. — С него потвърждаваме самоличността на хора, които кандидатстват за виза и прочие. — Погледна го и омекна. — Ще трябва да питаш консул Ворлинкин.

Майлс-сан повика Джин при комтаблото. Мина вече стоеше там и пристъпваше от крак на крак. Снимки на четирима мъже висяха над видплочата. Двама бяха прошарени. Единият беше с бяла лабораторна престилка.

— Госпожице Мина, дано можеш да ни помогнеш с това — каза Майлс-сан. — Всички тези мъже са лекари на име Лейбер и живеят в Нортбридж и околностите му. Вече елиминирахме една жена със същото име и професия, след като приехме, че скорошно посещение до колонията Бета е малко вероятно. — Устните му се кривнаха нагоре. Последното явно беше шега, която Джин не разбра, за разлика от Роик, ако се съдеше по кратката му усмивка. — Някой от тези четиримата прилича ли на мъжа, когото си чула да говори с майка ти онази нощ? Или... можеш ли категорично да отхвърлиш някого — който изобщо не прилича на него?

Мина се взираше напрегнато в образите.

— Беше много отдавна. Не си спомням.

— Все нещо си спомняш, миличка. Вашият доктор Лейбер млад ли беше, или стар?

— О, стар беше.

— С побеляла коса?

— Не, с черна. Това го помня. Никога не мога да кажа на колко години са възрастните. Но онзи беше стар. Поне на трийсет.

Майлс-сан и Ворлинкин се спогледаха; устните на консула помръднаха, но той не каза нищо.

— Така, значи стар, но с черна коса. — Майлс-сан зададе няколко команди на комтаблото и снимките на белокосите мъже изчезнаха. Двамата, които останаха, си приличаха много — с еднакви

подстрижки, само дето единият беше с по-слабо лице, а другият с по-закръглено.

— Когато съм бил съвсем малък — отбеляза Роик, който гледаше иззад тях, — съм си мислил, че всеки кльощав старец, когото виждам, е дядо ми. Сигурно е било много неудобно за хората.

— И все пак — каза Майлс-сан. — Джин, виждал ли си някой от тези мъже в компанията на майка си? Дори да не си говорил с него и да не знаеш името му, а само да си го виждал?

Джин поклати глава.

След дълго колебание Мина посочи кльощавия.

— Този. Може би. Другият е прекалено дебел.

— Може след това да е напълнял — обади се Джин в тон с общия дух на разговора.

— И сто снимки на различни мъже да ѝ покажете — каза Роик, — явно детето не си спомня, милорд. Подвеждате свидетелката.

— Ако се налагаше да търсим сред всички трийсетгодишни старци на Кибу, това без съмнение би било вярно — каза Майлс-сан. — За щастие, разполагаме с други фактори, които да ограничат търсенето. — Той посочи дебелака. — Този доктор Лейбер е акушер-гинеколог в репликаторна клиника в един от северните квартали. — Пръстът му се премести към кльощавия. — Този доктор Лейбер е биохимик, който работи за криокорпорация „Нов Египет“. Местороботата му, плюс факта, че показанията на Мина не го елиминират, го поставя начело на моя списък със задачи.

— А какво стана с теорията ви, че онзи тип е избягал? — попита Роик. — Този Лейбер не ми прилича на активист. Така де — добра заплата, акционни опции, криозастраховка. С други думи, човек, който е верен на компанията си.

Майлс-сан се облегна назад и потърка брадичката си.

— Това е проблем, вярно. Но може да съм сбъркал с първата си догадка.

Роик го изгледа с килната настрани глава, което незнайно защо предизвика широка, пък макар и краткотрайна усмивка върху лицето на Майлс-сан.

Йоханес и Рейвън-сенсей бяха приключили с ДНК скенера при масата и се бяха преместили при сателитното комтабло. Рейвън-сенсей каза:

— А! Имаме ли сканиране на лицето й? Взех пръстови отпечатъци, но... не, май няма да ни трябват, нали така.

Майлс-сан се отгласна назад със стола си и се завъртя.

— Какво открихте?

Роик се наведе да погледне.

— Ами да, това прилича на нашата пациентка. Вижте скулите. И ушите. И бенката над лявата вежда. Тази снимка сигурно е правена малко преди да я замразят.

— Аз пък изобщо не й забелязах ушите... — Майлс-сан грабна бастуна си, стана от стола и се приближи до другото комтабло.

Джин се вмъкна между възрастните да погледне. Разликата между това живо усмихнато лице и неподвижния труп, който бяха видели на хирургичната маса, беше толкова голяма, че отново му се пригади. И тяхната майка ли щеше да изглежда толкова чужда, ако наистина беше умряла?

— Добре, в този файл има всичко — каза Рейвън-сенсей. — Биографични данни, медицинско досие, дата на криоподготовката... е, данните за договора и финансовите условия явно са в друг файл. Алис Чен, горката жена. Поне името й научихме.

— Бързо се справихте — каза Майлс-сан. — Браво.

— Клиентските бази данни са повече или по-малко достъпни за широката общественост — обясни Йоханес, но все пак се поизпъчи малко от похвалата. — Кажете-речи всеки може да получи информация — адвокати, учени, които правят демографски проучвания, лекари и дори обикновени хора, които искат да научат нещо повече за родословното си дърво. — Облегна се назад и впери поглед във формуляра, чийто образ висеше над видплочата. — Изглежда, е била замразена преди четиридесет и пет години. Това е добре, защото по-старите бази данни, тези отпреди стотина години и от по-рано, не са толкова пълни, по една или друга причина.

— О, да, когато работех за... така де, преди да ме назначат за имперски ревизор, по различни поводи установих, че тази планета е предпочитан източник на фалшиви самоличности, непроследими при това — каза Майлс-сан. — Всъщност бях чувал за Кибу-дайни само в тази връзка. — Примижа и посочи един от редовете. — Каква, по дяволите, е тази непроизносима многосрична дума?

Рейвън-сенсей погледна къде сочи.

— Тежко заболяване на кръвта. Може би затова е решила да легне в криокамерата по-рано от нормалното.

— Дали това е причината за смъртта?

Рейвън-сенсей поклати глава.

— Не, не би трябвало да се отрази на съживяването. Разбира се, след това лечението би било задължително.

— А би ли могла да го получи? Ефективно лечение, имам предвид?

— О, да, това заболяване вече се лекува успешно.

— Което ни връща на основния въпрос — каза Майлс-сан. — Какво прави замразена преди половин век жена в криочекмеджето на Лиза Сато с нейното етикетче на крака? Ясно е, че не се е озовала там на собствен ход. Сгрешените цифрови кодове на чекмеджетата в базите данни може да са резултат от неволна грешка, но проклетото етикетче говори за физическа размяна.

— Между другото, къде са сега тленните останки на вашата мадам Чен? — попита консул Ворлинкин. — Рано или късно ще трябва да ги върнем на роднините ѝ. Може да има висящ казус с наследство или бог знае какво. Или деца, които още са живи и които биха имали емоционален интерес към съдбата ѝ. — Той се поколеба. — Не че очаквам с нетърпение съдебните процеси.

— Прибрахме я в една от криокамерите на мадам Сузе — каза Рейвън-сенсей. — Тенбъри ни помогна.

— Ще издържи ли там? — попита Майлс-сан.

— До края на света.

Майлс-сан се обърна към Ворлинкин.

— Ще трябва да остане там, докато не разплета тази бъркотия. Но иначе аргументът ти е състоятелен. Така. Разполагаме с две нишки — нашата свърнала от правия път мъртва дама и доктор Лейбер. Остава да ги проследим и да видим дали няма да се пресекат някъде. В „Нов Египет“ ли е била замразена мадам Чен, между другото?

Йоханес извика втората страница на формуляра.

— В една от криокорпорациите, които „Нов Египет“ по-късно е погълнал, струва ми се.

— В същата инсталация?

— Преди четиридесет и пет години новата инсталация едва ли е била построена. — Йоханес пусна бързо търсене в мрежата. — А, ето.

Инсталацията, където са я държали първоначално, е прекратила дейността си преди десетина години. И е била разрушена. Тогава са преместили мадам Чен в новия комплекс в Криополис.

— Това определено би улеснило размяната — каза Майлс-сан. — Особено ако разменящият е познавал системата отвътре. Според мен мадам Чен е била избрана случайно. Целта на цялата операция е била Лиза Сато.

— Да не казваш, че някой е откраднал мама? — попита с изтънял гласец Мина.

— Така изглежда... — Майлс-сан примижа, вперил поглед в данните.

После погледна отново към нея, понеже Ворлинкин го стисна за рамото и врътна многозначително глава. Мина изглеждаше така, сякаш полага отчаяни усилия да не заплаче.

Майлс-сан моментално премина на друга скорост.

— Което води до логичния извод, че онзи, която я е взел, очевидно много държи на нея. Така де, не крадеш неща, които не цениш. Значи са се погрижили добре за майка ви.

Големите лъжат, нали така? Като цяло, на Джин му допадала, че Майлс-сан не се държи пренебрежително с тях, като с деца, но така или иначе цялата история изглеждаше адски странна.

Като видя, че думите му нямат очаквания окуражителен ефект върху Мина, Майлс-сан изтърси:

— Така де, и моята портативна криокамера се беше изгубила по едно време, но накрая всичко свърши добре.

— От твоя гледна точка може да се е изгубила — възрази Рейвън-сенсей, — но от наша се намери.

Майлс-сан удостои Мина с широка усмивка и вдигнати вежди, все едно казваше „ето, виждаш ли“, но изражението му бързо се промени, срещнало стената на празния ѝ поглед. Ворлинкин и Йоханес го зяпаха като хипнотизирани.

Майлс-сан разкърши рамене.

— Ще ида да си поговоря с този доктор Лейбер. Лично. Не на местоработата му обаче — добави по-бавно, потънал в размисъл.

Устата на Роик се сви упорито.

— При наличие на обезопасен периметър.

— Да де. Може дори да вземем Йоханес, така че да си поделите периметъра.

— И това е нещо.

Майлс-сан се обърна към Мина.

— Във всички архиви, които прегледах досега, няма и следа за връзка между доктор Лейбер и майка ви. Разчитаме единствено на твоите показания. И ако от този храст изскочи заек, то ще е единствено благодарение на безценната разузнавателна информация, която получихме от теб.

Това като че ли я ободри малко; поне долната ѝ устна спря да трепери.

— Наистина?

— Наистина. А ценните информатори на ИмпСи получават възнаграждение за усилията си. Както и куриерите всъщност — добави той и хвърли поглед към Джин.

— Но аз не си довърших задачата — напомни му Джин.

— В интерес на истината, попадането във вражески плен се заплаща допълнително.

— Колко? — попита Мина значително по-бодро.

— А, харесва ми как мислиш, хлапе. Има си официален ценоразпис. В бараярски марки, разбира се. С кодове за различните услуги. Ще накарам Роик да провери и да обърне сумите в местната валута.

— Искате да им платите по цени за възрастни? — попита Ворлинкин. На Джин му се стори, че консултът е по-скоро учуден, отколкото недоволен. Надяваше се, че Ворлинкин няма да тръгне да разубеждава Майлс-сан, чиято идея всъщност беше чудесна.

— Точно така — каза Майлс-сан. — Бюджетът ми по този случай позволява значителна дискретност, между другото.

— Може ли и аз да се наредя на опашката, в такъв случай? — тросна му се Ворлинкин, после захлопна уста, сякаш сам не можеше да повярва какво е изгърсил.

Майлс-сан само се ухили. Надянал отново строгата си консулска физиономия, Ворлинкин подкара Джин и Мина към кухнята да ги нахрани. Джин погледна през рамо към четиримата мъже, които вече се обръщаха към комтаблата. После тежката врата се затвори. Джин

продължи след Ворлинкин. Надяваше се шпионските джаджи на консулството да са наистина добри.

13.

Доктор Сеичиро Лейбер обитаваше къща под наем в един от северните жилищни квартали на Нортбридж, недалеч от работата си. Майлс накара Йоханес да обиколи с вана близките пресечки — искаше да получи общо впечатление за квартала. В почивния предобед мнозина бяха излезли да се погрижат за миниатюрните тревни площи пред къщите си. Група шумни деца притича през тревата и изчезна с кискане зад ъгъла, сподирена от недоволни викове. Джин и Мина сигурно бяха израсли в квартал като този.

Снощните, вече по-целенасочени проучвания на Майлс бяха извадили на светло академичната справка на доктор Лейбер и кажи-речи нищо друго. Полицейското му досие беше забележително, дори виртуозно чисто. Името му не фигурираше в списъка с поддръжниците и спомоществователите на Лиза Сато, нито сред арестуваните при излязлата от контрол демонстрация, повечето от които бяха пуснати, без да им бъде повдигнато обвинение. Обвинения бяха повдигнати, а след това снети срещу двамата покойници и тримата — сред които и Сато, — които така подозрително се бяха озовали в криокамерите. С други думи, всичко изглеждаше тип-топ.

Доктор Лейбер беше защитил докторската си степен на крехката възраст от двайсет и осем години и веднага след това беше постъпил в „Нов Египет“, където работеше и досега, четири години по-късно. Докторатът му, който Майлс беше прочел — е, прегледал по диагоналната система, — разглеждаше някои подобрения в криоразтворите, което изглеждаше напълно обяснимо предвид факта, че стипендията му е била отпусната от консорциум на криокорпорации. Няколко от големите криокорпорации поддържаха изследователски отдели, които освен че следяха за контрола на качеството, разработваха стратегии за промени в процедурите, които да привлекат клиенти за сметка на конкуренцията. В което също нямаше нищо странно.

Майлс накара Йоханес да спре на един ъгъл.

— Мисля, че най-големият ни проблем понастоящем ще са любопитните съседни, а не електронното наблюдение. Няма как да останете тук, без разни хора да дойдат и да ви питат кого търсите. Така че ще отворя канал към теб, Йоханес — Майлс зададе нужните команди в комуникатора си и го включи на запис, — а ти виж къде да спреш, купи си кафе или нещо такова, но да не биеш на очи. Роик ще го оставиш на уличката пред задния вход. — Майлс изгледа телохранителя си. Роик беше облечен цивилно, но не съвсем по местната мода. — Ще ми се да те бяхме дегизирали като уличен стълб.

— Ще се справя — каза Роик.

Майлс кимна, даде знак на Рейвън да го последва и стъпи на тротоара.

Отвори им тъмнокос сънен мъж с голяма чаша чай в ръка, по тениска и панталони, бос. Въпреки наболата брада и липсата на лабораторна престилка Майлс незабавно разпозна в него издирвания обект.

И му се усмихна.

— Доктор Лейбер? — И продължи, преди онзи да е отговорил: — Казвам се Майлс Воркосиган, а това е моят колега доктор Рейвън Дърона от „Дърона Груп“.

Последното име, изглежда, събуди у Лейбер някаква асоциация, последвана от израз на недоумение.

— Дърона? — каза той. — Като ескобарската клиника?

— О, значи сте чували за нас? — Рейвън му се усмихна щастливо.

— Следя медицинските издания.

— Пристигнахме във вашия град за междупланетната криоконференция миналата седмица и решихме да се възползваме от възможността да поговорим с вас. Може ли да влезем? — каза Майлс, без да поправя погрешното впечатление на домакина, че с Рейвън са „колеги“ в областта на бионауките. Намекът за междузвездни ченгета щеше да остави за след като се вмъкнат през прага и само за в краен случай.

При това правдоподобно обяснение Лейбер гаврътна остатъка от чая си и отстъпи. Майлс се намърда благодарно в коридора, остави на домакина да ги въведе в малката дневна и седна на първия изпречил се

пред погледа му стол, с идеята, че така ще е по-трудно да го изкарат от къщата. Останалите, естествено, последваха примера му.

— Вие бяхте ли на конференцията? Май не ви видях там. — Всъщност Майлс беше проверил и знаеше, че Лейбер не е бил нито сред гостите, нито сред лекторите.

— Да, не бях. И много съжалявам, че я изпуснах. А вие попаднахте ли в онази каша, за която съобщиха по новините, онова с НОНН?

— Аз се отървах, но Рейвън беше сред похитените... — отговори Майлс и даде знак на Рейвън да се включи. Ескобарецът веднага се впусна в няколко разчупващи леда историйки за краткото си пленничество, без да споменава за бараярската връзка. След това превключи на тема криоконференцията и бързо въвлече Лейбер в професионална дискусия, поделена поравно между биохимията и щекотливите клюки. Накрая зачекна и доктората му, който предната нощ беше изчел от кора до кора, а не като Майлс. Последното окончателно приспа подозренията на Лейбер.

Майлс реши да кара направо.

— Позволих си да ви обезпокоя днес от името на роднините на Лиза Сато. Разбрах, че преди година и половина сте поддържали връзка с нея, точно преди ареста ѝ.

Шок и тотално объркване цъфнаха върху лицето на Лейбер. Е, той беше учен все пак, а не актьор. И лош лъжец, най-вероятно. „Което мен ме устройва идеално.“

— Откъде знаете... защо смятате така? — избълва Лейбер, с което окончателно потвърди преценката на Майлс.

— Свидетелски показания на очевидец.

— Но никой не ни видя... няма как да... Суаби е мъртъв.

— Имало е друг.

Лейбер преглътна и направи опит да се овладее.

— Съжалявам. Беше трудно време. Време на страх.

Майлс тъкмо отваряше уста да каже нещо окуражително, но докторът скочи.

— Съжалявам, но ме хванахте неподготвен. Чай? Ще направя още чай. Вие искате ли?

Майлс би предпочел да не му отпуска време, в което да съчини лъжи, които впоследствие да загубят тяхното време, докато ги

разплитат, но Лейбер вече отиваше към миниатюрната кухничка. Затова махна благоразположено с ръка след него, макар че Лейбер дори не се обърна да го погледне.

Рейвън го изгледа с вдигнати вежди.

— Поздравления.

— Пробив наистина, безспорен пробив.

Дрънчене на съдове, шум от вода. Едва доловимо изскърцване и щракване на врата, която се отваря и затваря...

— Опа. — Майлс грабна бастуна и скочи.

Кухнята беше празна. И тиха, ако не се броеше къкренето на електрическия чайник. Само една врата водеше навън. Към задния двор, чиято портичка още се люлееше.

Майлс вдигна комуникатора към устата си.

— Роик? Заподозреният току-що избяга през задния вход.

— Виждам го, милорд — отвърна мрачно Роик.

Тропот на тежки стъпки, няколко стона. Вик, не от Роик. Още стъпки.

— Мамка му.

Последното беше от Роик.

— Какво стана? — попита Майлс.

Роик отвърна задъхано:

— Шмугна се в съседния двор. Влезе в къщата. Жена и две деца ме гледат през прозореца. Жената спори с Лейбер. Е, тя спори, той се мъчи да си поеме дъх. — И след кратка пауза: — Нали не искате да ида там? Навлизане в чужда собственост. Нападение.

Безкомпромисният тон на Роик отказа Майлс от идеята да се позове на дипломатическия имунитет. Гвардеецът продължи:

— Жената се скри навътре. Сигурно звъни на полицията. Какво толкова му направихте на този тип вие двамата?

„Нищо“ очевидно не би свършило работа като отговор.

— И аз се чудя — каза Майлс. — Оттегли се и върви при Йоханес.

— Разбрано.

Майлс се обърна към Рейвън.

— Така, имаме пет-шест минути да опоскаме къщата. Ти се заеми с долния етаж, аз ще поема горния.

— Какво търсим?

— Каквото крие.

На горния етаж имаше спалня, втора спалня, превърната в кабинет, и баня. Сърцераздиращо скучна според галактическите стандарти порно колекция се мъдреше на видно място в спалнята, което говореше, че понастоящем Лейбер си няма гадже. В шкафовете имаше дрехи, обувки и остатъци от стара спортна екипировка. Майлс тъкмо гледеше безпомощно комтаблото в другата стая — не би имал време да го източи, преди местните да са пристигнали, да не говорим, че необходимите за тази цел ИмпСи джаджи бяха останали в консулството, — когато от комуникатора на китката му прозвуча гласът на Рейвън:

— Майлс?

— Трябва да си вдигаме чукалата, Рейвън. Полицията сигурно вече пътува насам.

— Не мисля, че Лейбер се е обадил в полицията. — Крайно любопитна реплика, особено предвид провлечения и някак развеселен тон, с който беше произнесена.

— Какво откри?

— Ела да видиш.

Майлс слезе по стълбите доста по-внимателно, отколкото се беше качил — така де, явно нямаше нужда да търчи с риск да се пребие, — даже мина през кухнята да си вземе бастуна.

Най-долният етаж — не точно мазе, по-скоро сутерен — се покриваше с представите за сервизно ниво на градска къща. Перално помещение, тръби и проводници на вътрешната инсталация и по-голяма, недовършена част, която обикновено се използваше за разделното събиране на боклука или се преустройваше другояче според нуждите на собственика. Нуждите на Лейбер, изглежда, бяха свързани със складирането. Рейвън стоеше между потънал в прах велоергометър и нещо продълговато, покрито със старо одеяло.

— Та-дам! — припя тържествено той и дръпна с драматичен жест одеялото. Под което имаше портативна криокамера. Включена към електрозахранването. Функционираща и очевидно с труп вътре.

— Има ли нужда да обличам в думи онова, за което се досещаме и двамата? — попита самодоволно Рейвън.

— О, не! — каза с подобаващото за случая възхищение Майлс. — Макар че... дали е нормално да държиш замразени хора в мазето

си? По тия краища, имам предвид?

— Не знам — каза Рейвън и прокара ръце по машината в търсене на идентификационни маркери. — Ще трябва да питаш Йоханес или Ворлинкин. Или Джин. Лично аз се чудя как изобщо я е докарал тук.

— Под прикритието на нощта, предполагам.

— Не, имам предвид по стълбите. Не виждам как я е прокарал покрай завоя. Трябва да има... а, да, врата към гаража. Това вече е друго. — Рейвън прескочи някакви боклуци, отвори вратата и мушна глава в пролуката. — Охо, хубав мотоциклет на въздушна възглавница.

Майлс погледна под криокамерата. Беше от по-евтините модели, без вградено подемно пале, качена върху купчини разнородни тухли, циментови блокчета и подложка от намачкана хартия — най-отгоре имаше някакво научно списание, — там, където подемното пале е било измъкнато изпод камерата. Самото пале не се виждаше никъде.

Майлс вдигна китка към лицето си и каза по комуникатора:

— Йоханес?

— Току-що качих Роик, сър — докладва веднага Йоханес. — Да дойдем ли за вас?

— Първо да те питам нещо. Подемното пале, което използвахме за... ясно де. Още ли е в колата?

— Да, съжалявам, не ми остана време да го върна в магазина за вещи под наем.

— Чудесно. Елате отзад. Ще видите вкопана в земята гаражна врата. Ние ще ви чакаме там. Приготвили сме ви малко тежък товар.

— Идвам.

Рейвън вдигна вежди.

— Това не е ли кражба? Обир с взлом?

— Не, защото собственикът сам ни пусна да влезем. Обир без взлом, евентуално. Ако изобщо може да се таксува като кражба, то значи сме ограбили крадеца. И макар да не е вярно широко разпространеното твърдение, че честния човек не можеш го измами, безспорен факт е, че нечестният рядко е склонен да се оплаче на властите. Не мисля, че Лейбер ще сподели за кражбата с когото и да било. — Продължи да наднича под портативната криокамера. — Видя ли някаква идентификация на това нещо?

— Само логото на производителя. Често използвана марка. А, ето и сериен номер. Това може да помогне донякъде.

— По-късно ще проверим. — Всичко по реда си. „Ако досега не съм се научил да разпознавам и използвам тактически подходящия момент...“ Можеше да се окаже забележително в грешка. Или забележително прав. „Но при всички случаи ще е забележително.“

Докато Йоханес и Роик пристигнат с вана, двамата бяха отворили гаражната врата. Майлс остави на яките мъжаги да свършат онова, което яките мъжаги вършат най-добре, и се върна в кухнята да потърси нещо за писане. Недовършен списък с покупки и химикалка. Замисли се за миг, обърна списъка откъм гърба и започна да пише.

Роик дойде да го търси.

— Натикахме го, макар и на косъм. Едвам затворих задната врата. Какво правите?

— Оставям бележка на Лейбер. — Майлс прикрепил бележката към вратата на хладилника.

— Какво, по дя... — Роик се наведе да прочете написаното. — Що за крадец оставя бележка?

Майлс всъщност доста се гордееше със смътното съдържание на бележката. „Обадете ми се в моето консулство при първа възможност.“ Без подпис, без инициали.

— Така и не си довършихме разговора с доктор Лейбер — обясни той. — Сега имаме нещо, което той иска. Ще дойде. Ако не друго, така ще си спестим необходимостта да му слагаме опашка. По дяволите! От всички ни Лейбер не е виждал единствено Йоханес, а момчето ми трябва за други задачи. Сигурно ще ти е приятно да чуеш, че вече съжалявам за екипа от ИмПСи, за който ти вечно настояваш, а аз никога не вземам.

— Голяма утеха, няма що — въздъхна Роик. — Защо просто не изчакаме Лейбер да се върне?

— Докато ние сме тук, той няма да се върне. Ако съм прав в предположенията си, Лейбер е рискувал работата си, а може би и живота си, за да се сдобие с онова, което намерихме в сутерена. Ще е на нокти, докато не му остане време да се успокои и да премисли нещата. — „И тогава ще се ужаси.“

След като затвориха грижливо вратата на гаража, всички се качиха в подъемния ван и Майлс каза на Йоханес:

— Карай към мадам Сузе. По заобиколен маршрут и бавно.

Рейвън се наведе над облегалката.

— Между другото, ако току-що сме откраднали бабата на този беден човек, ще изпаднем в адски неудобна ситуация.

Майлс ухили. Беше в страхотно настроение.

— Просто ще я върнем. Ще я оставим на моравата по тъмно. Или ще я пратим анонимно по пощата. Човече, нужно е нещо много пострашно от това, за да се почувствам неудобно.

Мисълта загуби част от очарованието си при спомена за провала от вчерашната сутрин. Майлс не беше докрай сигурен дали звукът, долетял откъм Роик, е въздишка, или пръхтене, но реши и в двата случая да го остави без коментар.

По времето, когато служеше в градската стража на Хасадар, младият Роик беше изкарал курс по оказване на първа помощ. По-късно, след като положи тържествената клетва на графски гвардеец, премина далеч по-сериозно обучение за спешна помощ при военнополови условия. Курсът включваше и криоподготовка по спешност, имаше и практически занятия с една твърде реалистична на вид кукла с човешки размери и автоматичен контрол, на която вливаха фалшива крионична течност. Е, чак кошмари не беше сънувал заради онази кукла. Ала сега, след като помогна да преместят тялото на мадам Сато върху масата за процедури, кошмарите, изглежда, му бяха в кърпа вързани.

Рейвън и медтехник Танака подходиха професионално към отстраняването на защитната ципа и подготвянето на неподвижното тяло на пациентката, като запазиха в максимално възможно предвид обстоятелствата степен достойнството на безпомощната жена. Но тя така или иначе не приличаше на онази кукла от практическите занятия, не приличаше много и на труп, но не изглеждаше и жива. Може би хората, с маймунските си мозъци, просто не бяха способни да възприемат това противоестествено състояние между живота и смъртта. Макар че, ако някога му се наложеше да извърши истинска криоподготовка, опазил Бог, опитът, който трупаше в момента, сигурно би му помогнал неоценимо. По някакъв особен начин Роик се чувстваше привилегирован.

Ако не друго, след безбожната грешка от онзи ден, този път негова милост се беше погрижил да определи със стопроцентова

сигурност самоличността на жената. За щастие, снощи, след като я докараха при Сузе и я разопаковаха, негова милост се отказа от първоначалната си идея да докара бедните дечица, за да разпознаят новата му придобивка. Този път дори не казаха на Джин и Мина, че са намерили майка им. Когато Роик попита негова милост кое е по-добро, негова милост отговори с простицкото: „Никое.“ Кое то повече или по-малко обобщаваше ситуацията.

Докато Рейвън включваше различните системи и дупчеше размякнатата кожа на пациентката, Роик контролираше успешно реакцията си. Но не съумя да се овладее, когато на вратата се почука отсечено — стресна се, извъртя се и застана нащрек.

Консул Ворлинкин мушна глава в пролуката.

— Лорд Воркосиган, пристигна съобщение... о-о!

— Този път не водиш децата, нали? — попита разтревожено негова милост.

— Не, не. Оставих Йоханес да ги дундурка. Те още не знаят.

— Уф. Макар че ако всичко мине по план, скоро ще можеш да ги доведеш.

— А ако не мине по план? — попита мрачно Ворлинкин.

Негова милост въздъхна.

— Можеш да влезеш — каза Рейвън през рамо, — но ще трябва да си сложиш филтрираща маска. Недей да висииш на прага обаче.

Айко побърза да занесе маска на консула и му помогна да я нагласи. Ворлинкин направи физиономия, когато тъканта прилепна към кожата му, и отбеляза:

— Чудех се какво е усещането, между другото.

— Някакви проблеми дотук? — попита негова милост. Седеше на високо столче, отчасти за да наблюдава процедурата, но най-вече — поне по мнение на Роик, — за да не крачи нервно напред-назад.

— Засега не — каза Рейвън и включи първата промивка със затоплена, обогатена с кислород интравенозна течност. Глинесто сивата кожа на пациентката започна да придобива ефимерния оттенък на светъл лед. Някой се беше постарал да запази дългата ѝ коса — обработена с гел и увита в найлон, навита като черупка на охлюв над едното ѝ рамо. Косата на госпожа Чен беше подстригана много късо, което не беше учудило Роик, защото по негово впечатление лекарите си умираха да стрижат своите пациенти.

Мадам Сато се оказа по-висока от очакваното — над метър и седемдесет, по-близо до метър и осемдесет дори. По ръста си, както и по дългата тъмна коса, мадам Сато обезпокоително напомняше на Роик за съпругата на негова милост, лейди Екатерин — прилика, за която Роик благоразумно не спомена. Лицето на Сато беше по-кръгло като форма, но и то като лицето на лейди Екатерин се отличаваше с красива симетрия и високи скули. В тяло беше по-слаба, но по начин, който намекваше повече за стрес, отколкото за спортни навици. Елфска принцеса, попаднала на лоша компания и кофти дрога.

— Ама тя не е... — Ворлинкин я зяпаше като хипнотизиран. — Нали казахте, че щяла да изглежда ужасно? Кожата ѝ щяла да се бели, косата да пада и така нататък.

— Когато са я въвели в криостаза, мадам Сато е била напълно здрава — обясни Рейвън, — а и подготовката ѝ, по всичко личи, е била първокласна, и скорошна при това. Когато се озова на нашата операционна маса, лорд Воркосиган беше в далеч по-тежко състояние от средностатистическото. Меко казано. А за да се поддържат средностатистическите нива, някои пациенти трябва да са в по-добро състояние от средното.

— Прилича на героиня от детска приказка.

— Какво? — каза негова милост; люлееше единия си крак и потропваше по пречката на столчето. — Снежанка и едното джудже?

Ворлинкин се изчерви от неудобство.

Негова милост се изкиска.

— Сега ни трябва само принц.

— Кой е жабата тогава? — попита Роик, като тайничко се радваше, че не е единственият, който се е сетил за приказни героини.

— Приказката е друга — успокой го негова милост. — Да се надяваме.

Рейвън смени системите и бистрата течност бе заместена от тъмночервена. Скоро ледената принцеса вече не изглеждала толкова ледена — първо се появи бледа розовина като мразовита пролет, а сетне по-топъл златист оттенък, сякаш по системата течеше не кръв, а лято. Накрая Рейвън изтегли изходната тръбичка от крака ѝ, а вената и кожата затвори със специална превръзка. Танака му помогна да се оправи с кабелите, жаковете и странната плувна шапка.

— Отдръпнете се — извика Рейвън и вдигна предупредително поглед към аматьорската си публика. Звукът, който придружаваше електрошока, се оказа по-тих от очакваното, но въпреки това Роик потрепери.

И тогава гърдите на жената се надигнаха. Кожата ѝ вече изглеждаше не само мека, а и жива. Минаха няколко секунди, през които Танака следеше мониторите, а Рейвън наблюдаваше с присвити очи пациентката. Лицето му беше спокойно, но ръцете му, забеляза Роик, бяха стиснати в юмруци. А после устните на жената се разтвориха за дълбоко вдишване, после още едно, и юмруците на Рейвън се отпуснаха. Роик на свой ред си спомни да вдиша миг преди да се е посрамил, строполявайки се в безсъзнание на пода. На косъм.

— Получи се от първия път — каза Рейвън и изключи помпата.

Негова милост стисна благодарно очи. Ворлинкин, все така с вид на хипнотизиран, промълви:

— Това е удивително!

— Обожавам тази част — призна Рейвън, без да се обръща конкретно към никого. — Кара ме да се чувствам почти богоподобен. Или като магьосник най-малкото.

Устните на негова милост се кривнаха иронично.

— С други думи, за теб това е начин да погъделичкаш егото си, така ли?

— И още как — съгласи се Рейвън. — Аз живея за тези моменти.

— Добре е човек да харесва работата си — измърмори негова милост.

Рейвън обиколи тялото на пациентката си, като я почукваше тук-там с една химикалка по начин, който едва ли беше безразборен, реши Роик. И едва ли беше нов.

— Имаме рефлексии. Периферната нервна система вече работи — докладва Рейвън, върна се при главата ѝ и приглади един измъкнал се кичур коса.

— Мадам Сато? — повика я нежно. — Лиза?

Клепачите потрепнаха, повдигнаха се, после мадам Сато стисна силно очи. Горните клепачи леко припокриваха вътрешните ъгли на очите ѝ, които бяха с класическа бадемовидна форма. Ирисите ѝ бяха с наситен кафяв цвят, съвсем различни от сиво-сините очи на лейди Воркосиган.

— Слухът работи — измърмори Рейвън. — В достатъчна степен поне. — После отново я повика: — Лиза? Чуваш ли ме?

Сигурно ѝ приличаха на бандити с тези маски. Това едва ли беше успокоителна гледка, особено ако главни герои в последния ѝ ясен спомен бяха злосторниците, осъдили я на заточение далеч от света и децата ѝ. Дали се бяха подсмиввали самодоволно? Или бяха излъчвали хладен професионализъм? Или безразличие? Неизвестно. Но със сигурност бяха бандити, лишили я от волята ѝ, от света ѝ, от живота ѝ.

Роик се наведе напред, впрегна най-утешителния си гвардейски тон и каза:

— Мадам, вече сте добре. Жива и на сигурно място. Спасена сте. Децата ви също са добре и на сигурно място. Скоро ще ги видите.

Клепачите потрепнаха отново, последва тих стон.

— И ларинксът е наред — установи доволно Рейвън. — Това сигурно ви радва, милорд ревизор.

— Така е — каза негова милост.

Жената въздъхна отново и напрежението се отцеди от тялото ѝ.

— Сега ще поспи няколко часа — каза Рейвън. — Колкото по-дълго, толкова по-добре.

— Ще я почистим и ще я преместим в изолатора — каза медтехник Танака. — Айко, помогни ми да обработим кожата.

Извадиха тръбичките и иглите, навиха кабелите, изключиха машините. Роик помогна да преместят *живата* мадам Сато на количката. Негова милост се смъкна от столчето, разкърши рамене и се подпря на бастуна.

— Кога ще можем да я преместим в консулството?

— Зависи от броя на белите кръвни телца и от още няколко фактора — каза Рейвън. — Но ако няма усложнения — вдругиден. Ще трябва да я настаните в някоя от стаите на горния етаж. Там е по-тихо и спокойно.

— Няма проблем — каза Ворлинкин.

Негова милост обърна глава към консула.

— Чакай, ти защо дойде всъщност? Да не би Лейбер да се е появил?

— Не. Пристигна запечатано съобщение за вас от Бараяр. Нямаме достъп до текста, така че не знам дали е спешно и доколко. — После добави откровено, макар и с известна неохота: — А и ме

мъчеше любопитство как вървят нещата тук. Заради Джин и Мина. — Консултът не искаше втори път да действа на тъмно, досети се Роик. Напълно разбираемо от негова страна.

— Ами, добре — каза негова милост. — Рейвън, щом държиш нещата под контрол тук, аз по-добре да се връщам в консулството.

Рейвън му махна да тръгва спокойно и последва Танака и Айко с количката. След като те излязоха, стаята изведнъж се изпразни, разхвърляна и безутешна като утрото след празник на зимното слънцестоене.

Ворлинкин примигна и раздвижи рамене, сякаш му беше трудно да събере мислите си, които са се запилели някъде далече.

— Много беше странно това. Никога не съм виждал човек да умира, но това... все едно времето се връщаше назад пред очите ми. Или нещо от този сорт.

— Аз пък съм виждал, но за другото си прав — каза негова милост.

— На богове ли си играем? — попита смутено Ворлинкин.

— Не повече от хората, които са я пхнали в криокамерата. Само дето нашата кауза е много по-справедлива — каза негова милост, после добави тихо: — Надявам се. — Смръщи вежди, измъкна изпод ризата си верижката с ревизорския печат и го погледна, при което очите му леко се кръстосаха. — Запечатано съобщение, казваш? На възрастта на Джин сигурно бих си умрял от кеф да имам свой собствен таен декодиращ пръстен. Сега си имам и той ми тежи на врата като камък. Има нещо адски тъжно и сбъркано в това.

Негова милост се отдалечи с накуцване да размени няколко последни думи с Рейвън и Роик остана за кратко насаме с консула, който не сваляше удивен поглед от отдалечаваща се ниска фигура.

— Лорд Воркосиган доста се разминава с очакванията, които имах, когато ми съобщиха да се подготвя за визита на имперски ревизор.

Роик юнашки удържа юздите на неудържимото си желание да изцвили от смях.

— Деветимата имперски ревизори всъщност са доста различни, след като ги опознаеш. Лорд-ревизор Вортис например, който е и вуйчо на нейна милост, прилича на разсеян стар професор по инженерни науки и е точно такъв. Има един свадлив адмирал, един

пенсиониран дипломат, един индустриалец... колкото до негова милост, той постепенно се превърна в нещо като личен експерт на Грегор по галактическите дела. Императорът има безпогрешен усет кой от ревизорите си към кой случай да прикрепи. Досега не сме се проваляли, макар да се боя, че в скоро време може и ние да ударим на камък. — Роик всъщност тайничко се надяваше да стане така. Току-виж си починали малко.

— Това звучи успокоително — каза Ворлинкин, после, изглежда, го налегнаха съмнения. — Нали?

При тази добавка Роик се усмихна малко криво.

— Мдаа.

В обезопасената стая на консулството Майлс видя адресния код на съобщението и се отпусна. Явно беше пристигнал ежеседмичният доклад на Екатерин, което обясняваше липсата на обичайните маркери за спешност. Най-после нещо хубаво сред цялата бъркотия тук. Докато разсъждаваше върху разликата между „спешно“ и „важно“, Майлс извади печата си и отвори съобщението.

Усмихнатото лице на съпругата му се появи над видплочата и Майлс спря запис на пауза просто за да оплакне очи. Напоследък дните ѝ препускаха сред такъв преграден огън от съревноваващи се за вниманието ѝ задачи, че Майлс не помнеше откога не я е виждал да спре на едно място за повече от минута-две. Ясните ѝ синьо-сиви очи гледаха ведро, а по правата ѝ тъмна коса нямаше и следа от скреж, макар Майлс и Екатерин да бяха връстници плюс два месеца в повече на нейната сметка. Като се имаше предвид, че Майлс я беше насадил с четири деца под шестгодишна възраст, липсата на бяло в косата ѝ изглеждаше още по-забележителна. Е, децата бяха износени в утробни репликатори, но все пак... Майлс беше едничък на мама и татко, болнав още от раждането си и със сериозни здравословни проблеми, част от които беше решил, а после ги беше заменил с нови. Може би... не, със сигурност беше подценил количеството работа, което отварят нормалните здрави деца дори със значителната помощ, която парите и положението му можеха да осигурят на Екатерин. Защото има задачи, които човек просто не иска да прехвърли другиму, понеже иначе ще изпусне най-хубавата част.

Екатерин гледаше камерата на своето комтабло, разбира се, а не него, напомни си Майлс, но смътно ироничният ѝ поглед го пришпори да пусне записа и той го направи, обзет от ирационалното чувство на вина, че я бави излишно.

— Поздрави, любов моя — каза тя. — Получихме последното ти съобщение и то успокои тревогите ни. Аз, за щастие, не бях казала на децата за първото, преди второто да го настигне. Не ми се мисли през какво са преминали родителите ти, когато си бил на старата си служба. Макар че баща ти сигурно е запазвал забележителното си ворско самообладание, а колкото до майка ти... не искам да си го представям дори. Обзалагам се обаче, че е имала какво да каже по своя си колоритен бетански начин.

Всъщност през времето на кариерата си в отдела по секретни операции Майлс беше заобиколил този проблем просто като не пращаше работни съобщения на родителите си. Не че баща му не би могъл да изиска доклад за мисиите му от шефа на ИмпСи по всяко време. „Стига да събере нужната за това смелост“, както би казала майка му.

Преди да премине към новините от дома им, Екатерина го уведоми накратко за последното развитие на няколко въпроса, касаещи окръг Воркосиган. Така степенуваше нещата тя — първо окръгът, после домът. Ако, опазил Бог, някой ден обърнеше реда, това би дало на Майлс сериозен повод да се тревожи за семейството си. Това му напомни, че е занемарил и задълженията си към окръга, макар че поне тази седмица, изглежда, нямаше нищо толкова спешно, че да се обажда на своя заместник — е, всъщност заместника на баща си — в Съвета на графовете. Вече от доста години родителите му живееха на Сергияр и се грижеха за имперските интереси там като вицекрал и вицекралица на планетата.

Хубава традиция си бяха създали, няма що, да загърбват собствените си дела в името на Империята. И той, и родителите му. Това си имаше цена, разбира се. Говорител на едно от селата в окръга веднъж му беше споделил във връзка с Екатерина: „Знаем, че вие принадлежите на Империята, но лейди Воркосиган принадлежи на нас.“

„Наистина.“ Споменът за онези думи винаги го изпълваше с особена гордост.

— Колкото до домашния фронт — продължи Екатерина, — ето и последното ни постижение...

Образът ѝ изчезна, заменен от друг запис, който очевидно беше правен в движение.

— Браво, Хелен — чу се гласът на Екатерина, макар стаята да се въртеше шеметно. Записът беше правен в библиотеката, досети се Майлс въпреки скоростта, с която се менеше образът. — Намали малко или татко ти ще получи световъртеж.

— Какво е световъртеж? — чу се детски глас някъде отстрани. Саша ли беше това... не, Лизи, за бога! Екатерина обясни незабавно:

— Да ти се завие свят.

— Аха. — Новата дума явно се намести моментално в речника на малката.

Кадърът се центрира върху Таури, десетмесечното им бебе с ококорени сиви очи под рошави черни къдрици, което стискаше решително ръба на една ниска масичка. Саша, почти на шест, както предпочитаха да се изразяват той и близначката му Хелен, седяха заедно с тригодишната Лизи на един диван в дъното на кадъра. Саша гледаше бебето с интерес, затова пък Лизи явно беше отегчена — риташе с крака, сякаш да каже: „Какво толкова, аз вече го направих това.“

— Хайде, Таури — примами я с гальовен глас Екатерина. — Ела при мама. — Адски ефикасно... на самия Майлс му идеше да се гмурне в образа над видплочата, толкова съблазнителен беше гласът.

Таури се обърна с клатушкане върху късите си крачета, пусна едната си ръка и я размаха за равновесие. После и другата. А после тръгна като пате към протегнатите ръце на майка си. Как изобщо се научаваха децата да ходят с тези еднократни пеленки на дупетата, беше загадка, но ето я Таури — ходи и се смее! Туп-туп-туп, право в ръцете на майка си, която я завъртя високо като награда за победата.

— Дай аз да я пробвам — каза Саша, все едно малката му сестричка е количка с дистанционно, коленичи на килима срещу Екатерина и извика насърчително: — Хайде, Таури, можеш да го направиш!

Опиянена от първата си победа, Таури изписка и хукна към него — твърде бързо. Естествено, падна напред и нададе вой, но повече от яд, отколкото от болка — Майлс се беше научил да разпознава

различните видове плач и го правеше безпогрешно дори в просъница. Саша я вдигна и каза през смях:

— Хей, първо се научи да ходиш, пък тогава тичай! — Обърна я, побутна я леко към Екатерин и този път преходът беше успешен. Лизи, която междуременно се беше изхлузила от дивана, тичаше в кръг и припяваше „Световъртеж! Световъртеж! Световъртеж!“, зарязва тази игра и се спусна към видрекордера, който, ако се съдеше по рязката промяна в кадъра, по-голямата ѝ сестра беше вдигнала високо.

— Не, аз искам да снимам, аз — чу се гласът на Лизи. — Дай ми го! Дай ми го! Мамо, кажи ѝ да ми го даде!

С това краткото домашно филмче, уви, свърши. Майлс върна записа и го пусна отново, като се чудеше дали това наистина са първите стъпки на Таури, или възстановка в негова чест. Наличието на видрекордер говореше в полза на второто.

Лицето на Екатерин се появи отново на фона на разхвърляния ѝ кабинет. Онзи на третия етаж от северната страна с изглед към бараярската градина, дело на Екатерин, която се провиждаше през върховете на внесени от Земята дървета.

— Жалко, че сержант Таура така и не доживя да види малката си съименница — каза замислено тя, — но поне научи за нея, благодарение на теб, преди да ни напусне. Може би трябваше да кръстим Лизи на нея вместо на бетанската ти баба. Като говорим за имена... Саша обяви, че вече официално е Алекс. Поне се отказа от Ксандер, слава богу. Лекси и А. А. вече окончателно са зачеркнати от списъка. Логиката му е все същата — щом не му казваме Арал заради дядо му Арал, значи не може да му казваме Саша заради дядо му Саша. Но това с „Алекс“ изглежда му е влязло за постоянно в главата, а най-сетне успя да привлече и Хелен на своя страна, така че в следващото си съобщение по-добре го наричай лорд Алекс. Толкова логика и решителност заслужават уважение според мен.

По времето, когато все още прохождаше в новата си битност на баща, Майлс имаше сериозни притеснения заради забавеното говорно развитие на Саша... на Алекс... особено в сравнение с близначката му. После Екатерин насочи вниманието му към факта, че Хелен изобщо не дава шанс на брат си да зададе сам въпрос или да вмъкне дума в пороя от нейните приказки. Момчето не беше глупаво, а добричко, и скоро

навакса разликата, като мина направо към изречения, стига Хелен да не беше наблизо, за да му се меси.

— Като си помислиш — продължи Екатерин, — всъщност е имало момент, когато и ти си срещал затруднения кое име да избереш за себе си, нали? При това на доста по-зряла възраст. Историята май наистина има склонност да се повтаря. Като ехо. Но както и да се нарича нашето момче, то много те обича. Всички те обичаме. Пази се, Майлс, и се прибирай по-бързо.

Записът свърши и видплочата потъмня.

„Ако само можех да пропълзя през тази видплоча и да се изстрелям към Бараяр със скоростта на светлината...“ Майлс въздъхна. Допреди седем години домът беше място, откъдето нямаше търпение да се махне. Как се бе стигнало до тази драматична промяна?

Думите на Роик го бяха жегнали дълбоко. „Ако бяхте сложили край, докато още печелехте...“ Е, все пак кибуанската каша не беше изцяло негово дело.

И този Лейбер, нямаше ли да се появи най-сетне! Още сега, по възможност. Отдавна трябваше да е кацнал всъщност. Току-виж се наложило Майлс сам да го доведе. Ами ако Лиза Сато се събудеше с временна криоамнезия или просто не знаеше отговорите? „Не, не, тя трябва да знае всичко, което знае Лейбер. Защото съм готов да заложа бетански долари срещу пясък, че именно той е бил осведомителят й.“

Мисълта за паническото бягство на Лейбер не спираше да го гризе. „Защо се уплаши толкова от нас? Та ние дори не успяхме да му се представим както трябва.“ Явно реакцията му бе породена от някаква местна заплаха, навярно същата, която Майлс искаше да разнищи. Само дето още не знаеше в какво по-точно се състои тя.

Така както Сато беше примамка за Лейбер, те двамцата щяха да са примамка за... кого? И защо? В миналото Майлс неведнъж беше залагал хора като примамка, която да извади на светло хищника, но не и когато в уравнението имаше деца, за чието съществуване да му е известно. „Или просто удобно си пропускаш да проявиш детайлен интерес към роднинските връзки на своите примамки?“ Не си спомняше. А щом не разполагаше с персонал, който да следи Лейбер, със сигурност не разполагаше с персонал за денонощна охрана на консулството и хората, които приютяваше то. Роик и Йоханес не бяха достатъчни, дори да се занимаваха само с това, а те имаха и други

задачи — да им възложи и тази, без да им осигури подкрепление в жива сила, би било чиста проба злоупотреба с власт. Рейвън не беше единственият, който мразеше да го подхлъзват с предварително обречени на неуспех задачи.

Въпреки разделите със семейството, които произтичаха от това, Майлс потръпна и мислено благодари на Грегор, че му подбира мисии далеч от Бараяр. Защото същото разстояние делеше семейството му от всеки, когото Майлс успееше да вбеси с разследванията си. „Вбесяването на лоши хора в името на Бараяр би могло спокойно да се впише като първа точка в служебната ми характеристика.“ Това по повод колко било хубаво човек да обича работата си.

Наведе се над комтаблото и се зае да съчини ревизорско искане до бараярското посолство на Ескобар за охранителен отряд, който да бъде изпратен незабавно, както и да подготвят финансов следовател от ИмПСи и адвокатски екип, които да чакат в готовност. Нямаше представа какво цели невидимият му враг, освен че играе на сериозно. „В най-добрия случай отрядът ще пристигне след пет дни.“ Знаел ли бе достатъчно преди пет дни, за да изиска подкреплението тогава? „Май не.“

Извика за пореден път базовата информация за криокорпорация „Нов Египет“ и се зае да я прегледа. Не можеше да разчита само на това, че Лиза Сато ще се оправи бързо и ще проговори.

14.

Към единайсет предобед в деня след успешното криосъживяване на мадам Сато негова милост допусна, че може би е сбъркал в преценката си за доктор Лейбер, и прати Роик и Йоханес да го открият. Роик смяташе, че задачата им навярно би била по-лесна, ако негова милост беше стигнал до това заключение по-рано. Започна с очевидното — обади се в дома на издирвания, където никой не вдигна, и в службата му, откъдето казаха, че доктор Лейбер се е обадил предната сутрин и обяснил на асистента си, че е болен, някакъв стомашно-чревен вирус, и най-вероятно ще отсъства ден-два. „Да бе.“

След това възложи на Йоханес да разрови склада на консулството за най-доброто шпионско оборудване, което да откарат в къщата на Лейбер.

При предишното им пътуване дотук беше забелязал голям строеж, забеляза го и сега. Дори проточи врат да прочете надписа на табелата. „Комплекс Столетие“, пишеше там. „Родени сте преди 130–150 години? Вижте ни!“

— Това пък какво значи?

— Затворен комплекс на поколенчески принцип — обясни Йоханес. — Има ги в големите градове. Съживените, или поне онези, които се събуждат с достатъчно пари по сметката си и в достатъчно добро здраве, често откриват, че новият Кибу не им харесва особено, и се събират да живеят на поколенчески принцип в затворени комплекси като този, които предлагат обстановка, близка до тази от младостта им.

— Ха — възкликна Роик. — Неца като историческа възстановка от вида „направи си сам“, така ли? Е, поне могат да си говорят с хора, които да разбират шегите им.

— Сигурно — каза колебливо Йоханес.

Роик го накара да паркира зад къщата, а самият той позвъни на предния вход. Никой не отговори. След малко Йоханес му отвори отвътре.

— Оставил е гаража отключен. Мотопеда го няма.

— Добре. Дай да огледаме, а после ще се запознаем с комтаблото му.

В никоя стая, килер, душкабина, шкаф или кошче, достатъчно големи да поберат човешко тяло, нямаше такова. Обирджийската бележка на негова милост я нямаше на хладилника, за разлика от разнообразните ергенски полуфабрикати, които още си бяха вътре. Кухнята беше почистена, леглото на горния етаж — оправено. Е, не съвсем, но поне юрганът беше опънат. Възможно бе част от дрехите и обувките да липсват — колко ли можеш да побереш в сак, прикрепен към малкия багажник на мотопед, — но в шкафовете бяха останали доста. Тоалетни принадлежности липсваха.

Йоханес се зае с комтаблото на Лейбер — източваше съдържанието му през пъпната връв на обезопасен кабел и го копираше в паметта на ИмПСи рекордера си, като наблюдаваше прехвърлянето на малкия холоекран.

— Хей! — каза след малко. — Комтаблото е под наблюдение. Как мислиш, дали Лейбер е знаел?

Роик се наведе да погледне. „Наистина!“

— Източването няма да вдигне по тревога следящата система, нали?

— Не би трябвало — каза Йоханес.

Не го каза обаче достатъчно категорично, реши Роик.

— Можеш ли да проследиш програмата?

— Частично. От обезопасената стая в консулството ще разбере и останалото.

— Дай да погледнем какво е правил след първото ни посещение. Последните два дни.

Само три неща. Предния ден сутринта се беше обадил в службата да каже, че е болен, запазил беше билет за скоков кораб до Ескобар и беше прехвърлил почти всички пари от спестовната си сметка към два универсални кредитни чипа. Лични съобщения до приятели и роднини нямаше. Може да беше оставил ключ от къщата си на съседите, но вероятността за това беше малка, а и нямаше нужда Роик да привлича излишно внимание, като ходи от врата на врата да разпитва. А и съседите може да ги помнеха от онзи деншното им посещение. Каква ли история беше пробутал Лейбер на съседката си,

онази, при която се скри, когато Роик го подгони? Някаква лъжа, във всеки случай.

— Корабът потегля чак утре вечер — каза Йоханес.

— Да, виждам.

— Дали вече се е качил на борда?

Роик плъзна смръщен поглед по разписанието.

— Хм. Не. Корабът ще навлезе в орбита днес следобед. — Замисли се за миг. — Веднага щом мине през охранителната система на космодрума, присъствието му ще се регистрира в системата и ще свети като фар за всеки, който проявява интерес. Не само ние ще можем да го проследим, а и враговете му... които едва ли страдат от недостиг на финансиране, особено ако зад гърба им стои някоя от големите криокорпорации. Не, Лейбер ще чака до последния момент. Което означава, че се е покрил накъде.

— При някой приятел? Ако е така, няма да го намерим лесно. — Йоханес впери поглед в комтаблото. — Макар че това може и да помогне.

— Ако до такава степен се бои за живота си, колкото подсказва паническото му бягство, едва ли би искал да изложи на опасност приятелите си — каза бавно Роик. — Не бил от безскрупулния тип, така каза негова милост.

— Градът е голям — отбеляза ненужно Йоханес.

— Ами да започнем с очевидното тогава. — Роик се изправи. — Събирай си нещата и карай към космодрума.

Докато Йоханес шофираше, Роик отвори обезопасеното по стандартите на ИмПСи комтабло във вана и изтегли списък на хотелите около космодрума. Два бяха в рамките на охранявания периметър, половин дузина бяха пръснати в индустриалната зона наоколо. Роик претегли „най-близък“ срещу „най-евтин“ и реши да започне с най-евтиния. Докато се придвижваха натам, запълни времето си с размишления как достъпният транспорт в рамките на цялата възлена връзка е оформил обслужващите го градове по начин, който в голяма степен уеднаквява планетите, или поне техните „входове“. Преди да напусне Бараяр за пръв път, не бе предполагал колко много си приличат космодрумите навсякъде. „Дълъг път измина онова селянче, да не повярваш.“ В известен смисъл се радваше, че някоя добра фея не

го е дарила с бъдещето, за което си мечтаеше на младини. Иначе светът му щеше да е безкрайно по-малък.

— Сега какво? — попита Йоханес, когато влязоха в паркинга на евтиния хотел. — Ще огледаме мястото, без да привличаме внимание? Или да попитаме на рецепцията?

— Не знам дали служителите биха запомнили Лейбер дори да са го видели — каза Роик, — а и този хотел е на самообслужване. — Не беше чак толкова претъпкан като хотелите на космическите станции, където спалните клетки се наемаха на час и изглеждаха като кръстоска между килер и ковчег, но и тук икономичната архитектура не приканваше към дълъг престой. Дори по обед хотелът изглеждаше мрачен, потънал в сянка между бетонната подпорна стена на шосето и цеховете на някакво промишлено предприятие. — Обиколи паркинга. Може да видим мотопеда му.

Зад сградата на хотела имаше навес със стоянки за мотопеди. Мотопедът на Лейбер се гушеше заключен сред половин дузина други.

— От първия път! — възкликна с възхищение Йоханес.

— Понатрупах опит покрай пътуванията на негова милост — каза скромно Роик, като пропусна да спомене онова за „късмета на глупака“. Е, може да беше и късметът на умника. Много щеше да се изненада, ако при първите три опита не беше изскочило нещо. Поседяха няколко минути във вана, докато Роик се опитваше да обмисли ситуацията така, както го правеше негова милост. Не, зарежи. Ако ще мисли като някой, по-добре да е като Лейбер. Или още по-добре — като Роик.

Кого щеше да прати врагът след плячката — ченгета или наемни биячи? Ако врагът беше криокорпорация, значи ченгетата им бяха на повикване — едно обвинение в кражба на служебна собственост би свършило работа идеално. Ченгетата не биха се морили да търсят Лейбер — просто щяха да го изчакат на гишето за проверка в космодрума и да го приберат, когато се появи. Но това би оставило ясна следа във вид на документация, записи от охранителни камери и цял куп очевидци, които не се поддаваха на пряк контрол. Много по-дискретно би било да пратят няколко мутри, които да сгащят Лейбер, преди да е влязъл в космодрума. А щом Роик се беше сетил къде да го търси, те също щяха да се сетят. От двамата с негова милост не Роик беше сладкодумецът — би ли могъл да прикотка Лейбер в

консулството, щом негова милост не беше успял? „Май ще трябва да опитам.“

Нещо привлече погледа му.

— Какво е това?

Пулсираща синя светлина се отразяваше в бетонната стена. Източникът ѝ беше откъм фасадата на хотела.

— Автомобилите за спешна помощ имат сини лампи — каза Йоханес и се размърда неспокойно.

— Заобиколи отпред.

Заобиколиха и видяха двама медтехници със сини престилки да измъкват пале на въздушна възглавница от задната врата на немаркиран бус и да тръгват с бърза крачка към плъзгащите се стъклени врати на хотелското фойе. И двамата бяха едри — единият беше много висок, а другият беше направо огромен, сякаш в рода му е имало поредица състезатели по борба. Борба от местния вид, при която телесната маса беше от съществено значение. Екипите на спешната помощ обикновено бяха съставени от един мъж и една жена. Е, не винаги и не навсякъде. При работа на смени, включително нощна, както Роик добре знаеше покрай усилията си в съставянето на гвардейския график за замъка Воркосиган и другите две официални резиденции на негова милост, съставът на екипите рядко следваше правилата дословно.

— Чакай тук — каза той на Йоханес, слезе от вана и отиде да надникне през задната врата на новопристигналия бус. Е, задните врати нямаха прозорци, но пък бяха оставени отключени. Проява на небрежност от страна на медтехниците, особено ако в буса имаше лекарства и скъпа апаратура. Роик отвори тихо едното крило, надникна вътре и вдигна комуникатора към устата си. — Става интересно, Йоханес. Няма никакво оборудване. Това не е линейка, а обикновен бус.

— О-хо.

— Мисля да вляза във фойето и да ги пресрещна на излизане. Ти ми пази гърба. — Роик все още не беше сигурен какво става, но догадки не му липсваха.

Младата жена на рецепцията гледеше разтревожено по централния коридор.

— Какво става? — попита я Роик.

— Явно един от гостите ни се е обадил на бърза помощ. Трябвало е да се обади на рецепцията, щяхме да му съдействаме...

— Да не е пристигнал със скоков кораб? Бог знае каква галактическа болест е донесъл — подхвърли Роик. — Ами ако е заразна?

— Не, не. Получил някакъв пристъп, доколкото разбрах. Пак добре, че е успял да се обади по комуникатора си. — Рецепционистката, изглежда, събра смелост, изправи решително рамене и каза: — Трябва да ида да заключа след тях, иначе току-виж нещо от багажа на госта ни изчезнало. — Погледна Роик. — Искате да наемете стая ли, господине? В момента само аз съм дежурна...

— Не се притеснявайте. Свършете си работата, аз ще изчакам — каза Роик и ѝ махна да върви. Момичето тръгна с бързи ситни стъпки по коридора. Една от вратите се отвори и през прага ѝ мина натоварено пале. Високият медтехник закачи система за вливания на стойката и се наведе над пациента. Ако се съдеше по размерите и структурата, под одеялото лежеше мъж, здраво завързан за палето и с кислородна маска, която приглушаваше стоновите му. Когато палето зави в хотелското фойе, съпровождано от ескорта си, Роик пристъпи напред, целият любопитство и загриженост.

Доктор Лейбер мигаше на парцали и стенеше под маската.

— Какво става? — попита Роик и тръгна с тях към изхода. — Да не е нещо опасно? Имате ли нужда от помощ?

— Не, благодаря — каза високият. — Всичко е под контрол.

— Значи е инфаркт, а?

— Още не е ясно — продължи високият. — Просто е припаднал.

— Наркотици? Това лош квартал ли е? Аз, знаете, току-що кацнах. — За пръв път чуждоземският акцент и вид на Роик работеха в негова полза. — Тъкмо щях да отседна тук и да поспя, че главата ми ще се пръсне от скоковата болест, но май ще е по-добре да ида другаде, а?

Дебелият го изгледа раздражено.

— Няма проблем. Идете да се регистрирате. — Двата отвориха широко задните врати на буса, плъзнаха палето вътре, после се качиха да го наместват.

Роик мушна глава след тях.

— Сигурни ли сте?

— Да, няма проблем — каза високият откъм товарната част на буса, която нямаше прозорци. Явно бързаше да разкара чуждоземния досадник.

— Ами, добре — каза Роик, извади зашеметителя си и ги простреля и двамата.

Така, ето че си спестиха и вдигането на тежести. И боричкането също. Роик мразеше юмручния бой. Това, че е едър, не означаваше, че обича да се бие и после да го боли къде ли не.

Задъханият глас на Йоханес се чу иззад рамото му, а не по комуникатора.

— Какво става, по дяволите? — Когато му каза „пази ми гърба“, Роик нямаше предвид чак такава непосредствена близост, но не можеше да вини лейтенанта за любопитството му. Йоханес погледна в товарното отделение на буса и се ококори.

Роик прибра зашеметителя в презраменния кобур.

— Току-що спасихме доктор Лейбер. Макар че от негова гледна точка може и да не е точно така. — Качи се в багажното отделение и провери жизнените показатели на двамата простреляни. Лъчът на зашеметителите не беше смъртоносен, но можеше да предизвика редица усложнения при хора с някои заболявания. За щастие тези двамата изглеждаха в превъзходна форма. След като си осигури продължителното им съдействие чрез повторен изстрел с отслабена мощност в тила, Роик ги нагласи така, че да заемат по-малко място, след което насочи вниманието си към Лейбер.

В крайна сметка не се наложи да го успокоява с речи от сорта на „спасихме ви, проявете благодарност, ще ви отведем на сигурно място“. Подобни речи рядко имаха ефект, а и Лейбер беше изгубил съзнание. Роик горещо се надяваше в хипоспрея да е имало сънотворни, а не някаква смъртоносна отрова. Дори да му бяха подписали смъртната присъда, враговете му едва ли биха я привели в изпълнение, преди да са го разпитали с фаст-пента. Така поне би постъпил Роик на тяхно място. Всъщност той също искаше да разпита Лейбер с фаст-пента. Разбира се, това решение беше в прерогативите на негова милост.

Дишането на Лейбер беше равномерно, а кожата му не придобиваше съмнителни оттенъци. Дотук добре.

— Карай след мен към мадам Сузе — нареди той на Йоханес. Там имаше ред полезни неща, не на последно място — доктор Дърона. Замисли се за миг. — Не, по-добре ти карай напред, а аз ще те следвам.

Затвори задните врати на буса, изключи синята лампа и излезе от паркинга след вана на Йоханес, като се питаше дали не е закачил нещо от начина, по който негова милост подхождаше към живота, или поне към ревизорските си задължения. Този кралски размах беше сравнително нов за него. Понякога беше трудно да се прецени дали стилът на негова милост е резултат от висша форма на отговорност, от вкоренено ворско високомерие или от обикновена лудост. Роик знаеше само, че в този конкретен момент го изпълва необяснимото желание да си свирука жизнерадостно.

Вместо това вдигна комуникатора към устните си, обади се на негова милост и докладва сбито за изпълнението на тазсутрешната си мисия, ако този надут израз можеше да се прикачи към лаконичната заповед на негова милост, която всъщност гласеше: „Роик, иди да го заковеш оня перко.“

А после, понеже беше сам в кабинката на буса, си свирука на воля по целия път до мадам Сузе.

Джин седеше на кухненската маса в консулството и за втори път броеше своя дял от парите, които Роик тържествено им беше дал тази сутрин на закуска. Мина вече беше скрила своите в раницата си на горния етаж, но въпреки това го наблюдаваше с интерес как подравнява пачката банкноти — пет хиляди нюени, повече, отколкото беше виждал закуп през целия си живот. В добрите стари времена преди баща му да почине, Джин получаваше най-много по петстотин, и то само на рождените си дни.

— Какво ще правиш със своите? — попита Мина.

— Още не знам.

— Моите дали ще ми стигнат за пони, как мислиш?

— И къде ще го държиш това пони? За пони ти трябва голямо място тераформирана земя. Задният двор тук не е достатъчно голям.

— Дворът у леля Лорна със сигурност не е достатъчно голям — съгласи се Мина. — Консул Ворлинкин поне има трева.

Джин се опита да си го представи. Задното дворче на консулството едва ли беше по-голямо от гостната стая. За кокошките ставаше, но за нещо по-голямо — едва ли.

— Е — каза той окуражително, — нали си имаш госпожа Мурасаки. Понито има четири крака, а паякът — осем, значи госпожа Мурасаки е два пъти по-яка от пони, нали така?

Мина го стрелна с ледено презрение.

— Да те видя как ще сложиш седло, юзда и другите работи на госпожа Мурасаки.

Джин се опита да си представи паешки такъми — от сплетени конци може би? — само че кое насекомо би се навило да язди тарантула? Трябва да е такова, дето паякът няма да го изяде. Ездата щеше да е много по-забавен спорт, помисли си той, ако понитата бяха ловци като паяците. В консулството дали имаха конци...? Но преди да е развил темата по-нататък, консул Ворлинкин и Майлс-сан влязоха в кухнята, като обличаха в движение саката си.

— Ворлинкин ще ме закара до мадам Сузе, за да проверя нещо — каза им Майлс-сан. Двамата с Роик прекарваха доста време там напоследък, помисли си Джин. Връщаха се мрачни и замислени, но никой не му казваше защо. А Рейвън-сенсей изобщо не се беше връщал. — Юичи Матсън е тук, така че няма да сте сами. Но ако дойдат непознати по консулска работа, искам да стоите далеч от коридора и предните стаи. Може да се качите горе или да излезете в задния двор, стига да не вдигате шум.

— Аз ще се върна веднага — обеща Ворлинкин.

Мина вдигна очи към тях.

— Ще намерите ли мама?

— Надяваме се скоро да има добри новини — каза Майлс-сан.

Джин се зачуди какво ли се крие зад успокоителния му тон. Още лъжи? Ако се съдеше по разкрявеното й лице, Мина също не му се връзваше на приказките.

Но сестра му внезапно смени темата:

— Лорд Воркосиган, ако ти имаше деца, щеше да им подариш понита, нали? А не паяци?

Въпросът, изглежда, го хвана неподготвен.

— Имам деца, имам и понита. Паяци нямам. Макар че ако се бяха сетили да поискат паяци, сигурно и тях щяха да получат. Обаче си

имаме маслени буболечки. С монограм при това. Не съм ли ви показвал снимки?

След което, за изненада и растящо недоумение на Джин, Майлс-сан извади от джоба си холокубче и им показва снимки на тъмнокоса жена с нормален ръст — личеше си, че е с нормален ръст, от няколкото общи снимки с Майлс-сан, който ѝ стигаше само до рамото, — и шеметна поредица от деца на различна възраст. Джин им загуби бройката, докато не стигнаха до обща снимка — тъмнокосо момче и червенокосо момиче, година-две по-малки от Мина, бебе в ръцете на хубавата жена и едно прощъпалче в средата на групата. *Четири* деца. Надяваше се, че глупавата му сестра ще се сети да прояви интерес. Джин още не беше докрай сигурен какъв точно е Майлс-сан, но по всичко личеше, че е важен човек. Дори консулт го слушаше.

— А това е Хелен, яхнала своето пони във Воркосиган Сърло — това е една къща, която имаме в провинцията, край голямо езеро. А това е Саша, който гали своето. Ксандер. Алекс, тоест.

Джин се запита що за разсеян баща трябва да е Майлс-сан, щом не може да запомни името на собствения си син. На единствения си син, като се замислиш, защото другите бяха момичета. Не е като да имаше цял списък с момчета, чиито имена да отмята, докато стигне до онова, което го е ядосало, както правеше понякога чичо Хикару с него, Тецу и Кен.

Трябваше все пак да признае, че понитата изглеждат много хубави — едното беше сиво с по-светли петна, другото беше тъмнокафяво, с лъскава козина, с черни чорапки, опашка и грива и с бяла звезда на челото. И двете имаха тъмни, влажни, дружелюбни очи и явно нямаха нищо против ласките на невръстните си господари. Мина зяпаше ококорена, с отворена уста и нескрит копнеж. И с право, реши Джин — такава голяма къща, при това на село! С много животни — на някои от снимките се виждаха кучета, котки и птици, а какви ли зверчета се криеха в гората наоколо? И риба в истинско езеро, а не в малък аквариум... и разни пълзящи и плуващи местни гадинки в ручейките, които се вливат в езерото. Това надхвърляше и най-смелите му мечти.

И всичко принадлежеше на онези, другите деца. Деца, които на всичкото отгоре си имаха живи родители. Какво казваше чичо Хикару

в такива случаи? „Пари при пари отиват.“ Явно важеше не само за парите.

А онези, които си нямат, не получават — изглежда, това беше неизречената част от поговорката. Джин гледаше онези, другите деца, поглеждаше и към Майлс-сан, така нескрито щастлив и толкова горд, и си мислеше, че Мина сигурно едва сдържа сълзите си. Самият той усещаше гърлото си свито от завист и необясним гняв. Необясним наистина — все пак Майлс-сан не беше държал нарочно семейството си в тайна само за да подмами Джин.

— Немислимо беше да им спестя уроците по езда — продължи тирадата си Майлс-сан. — Иначе призракът на дядо ми щеше да ме преследва безмилостно, не че и така не го прави, дъртият му негодник. В периода на Изолацията ворите са били военна каста. Рицари един вид... или разбойници, зависи откъде го погледнеш. Конници, във всеки случай. Това е нещо като традиция. — Последната дума Майлс-сан произнесе по-така, сякаш я усещаше особена на вкус. — Едно безполезно умение в наши дни, но въпреки това тормозим децата си с него.

— Да тръгваме ли вече? — предложи Ворлинкин.

Майлс-сан кимна и внимателно прибра холокубчето в джоба си, сякаш беше особено ценно. Излязоха в градината и тръгнаха към големия гараж.

Джин и Мина се спогледаха.

— Е — каза накрая Мина. — Поне бях права за понитата. — Примигна бързо и разтърка зачервените си очи.

Джин сведе сърдит поглед към малката купчинка пари пред себе си. А само допреди минути му изглеждаха толкова обещаващи!

— Нищо не спечелихме в крайна сметка — каза Мина. — Къде ли изобщо ни е бил умът? Май ще е по-добре да се върнем при леля Лорна и чичо Хикару.

И да се откажат?

— Ти се връщай, като искаш — каза горчиво Джин. — Аз не мога. Я чакай, ти също не можеш, защото ще ни издадеш.

При това обвинение Мина вирна негодуващо нос, изсумтя, стана от масата и тръгна да излиза, явно с намерение да се качи в стаята им на горния етаж. На прага на кухнята спря и каза през рамо:

— Две понита имат осем крака, ако искаш да знаеш!

Джин не можа да измисли никакъв контрааргумент.

Докато Джин все още прехвърляше в ръце новите си нюени и се чудеше дали да не си направи нещо за ядене, секретарят на консулството влезе да си налее още чай. Облегна се на плота и впери очи в Джин и той се размърда неспокойно под хладния му поглед.

— Вие сте децата на Лиза Сато, нали? Активистката за криоправа?

— Ами... да. — Не го бяха инструктирали дали да пази това в тайна, но Матсън-сан явно така или иначе го знаеше.

Матсън-сан отпи от чая и смръщи чело.

— На мен никой нищо не ми казва. Но, ами... ако искаш да се обадя на полицията, преди бараярците да са се върнали, мога да...

Джин скочи на крака, като едва се събори стола си, и извика ужасено:

— Не!

Матсън-сан се поля с горещия чай, изпсува, остави чашата на плота и изтри ръка в панталона си.

— Точно полицаите отведоха мама! — каза Джин.

— Да се обадя на роднините ви тогава?

— Не! Това е по-лошо дори!

— Ами... Значи вие двамата не сте... тук против волята си, така ли?

— Естествено, че не сме! Майлс-сан ни помага! — Обмисли набързо събитията дотук и се поправи: — Е, поне се опитва. — А после, понеже това му прозвуча твърде слабо и неблагоприятно, добави: — Преди него никой не се е опитвал. — Кое то без съмнение отговаряше на истината.

Матсън-сан се почеса по главата и направи физиономия.

— Хм. — Взе отново чашата си. — Е, ако си промените решението, можеш да ми кажеш, става ли? — Джин го погледна ядосано и Матсън-сан побърза да вдигне успокоително ръка. — Просто се опитвам да помогна.

На Джин му идеше да извика: „Ако така ще ни помагаш, недей!“, но не би могъл да каже нещо толкова грубо, затова се задоволи с:

— Добре. Но няма. В смисъл — няма да си променим решението.

Матсън-сан сви рамене и излезе. Джин си събра парите и хукна към горния етаж да ги скрие.

Понеже трима от четиримата гости във владенията на мадам Сузе, които Майлс би искал да разпита, все още бяха в безсъзнание, благословен да е Роик, той, по липса на друг избор, започна с мадам Сато.

Седнала на тясното легло в изолятора с неговите стъклени стени и меко осветление, мадам Сато изглеждаше бледа и изтощена, но иначе беше в завидна форма като за прясно съживен човек. Облечена беше в чиста болнична нощница и топъл халат — всеки допълнителен кат й осигуряваше защита както срещу бацили, така и срещу любопитни очи. Майлс подозираше — не, знаеше го със сигурност покрай множеството си престои в болнични заведения, — че второто често е много по-важно за духа на пациента от първото. Айко беше измила косата й от предпазващия гел и сега тъмните кичури се спускаха като коприна по раменете й.

Майлс влезе в изолятора. Питаше се дали изглежда като заплаха в нейните очи, или просто й изглежда странен. Трудно беше да се прецени от суровия й поглед. Той нагласи филтриращата маска върху лицето си и се изкашля.

— Добър ден, мадам Сато. Казвам се Майлс Воркосиган. — Усмихна се насърчително, после си даде сметка, че тя не може да види усмивката му. — Съжалявам за маската. Доктор Дърона казва, че имунната ви система бързо влиза в релси, така че скоро изискванията за стерилност ще отпаднат и ще можем да ви изведем оттук.

— Вие лекар ли сте? — Гласът й още беше дрезгав, но проблеми с артикулацията не се долавяха.

— Не. Съживяването ви беше извършено от Рейвън Дърона, специалист от Ескобар. Той работи за мен — добави благоразумно Майлс. Да й обясни кой е и какъв е в действителност Рейвън би било почти непосилна задача.

— Видях го вече. — Тя преглътна — отчасти от нерви, предположи Майлс, отчасти защото още свикваше с възобновения

контрол върху собственото си тяло. — Той къде е? Разбрах, че съм в Нортбридж. — От тона ѝ личеше, че се съмнява в това. Че се съмнява във всичко всъщност.

Майлс се огледа. От изолатора се виждаше само тъмната и празна реанимационна зала, която нямаше прозорци към външния свят.

— Намираме се в Нортбридж, уверявам ви. В една стара криоинсталация в южните предградия, която е прекратила дейността си отдавна и впоследствие е била окупирана от група предприемчиви бездомници.

— Казаха, че децата ми били при вас... — Гърлото ѝ се стегна и последната дума едва се чу.

Майлс не беше довел децата, защото предишният провал още го изправяше на нокти. Май беше сбъркал.

— Да, Джин и Мина са на сигурно място в бараярското консулство. — И понеже жената, изглежда, не знаеше дали да приема това като утеха, или като заплаха, Майлс добави: — Всичките животинки на Джин са при него, дори соколът Жиро и старата ви котка, така че той е доволен. А Мина се води по батко си. — Позоваването на пътуващия зоопарк би трябвало да я убеди в искреността му.

— Бараярското консулство? Защо? — Тя преглътна отново. — Кой сте вие? И защо сте тук? — Не добави: „Защо аз съм тук?“, но въпросът така или иначе се подразбираше, реши Майлс.

— А вие какво си спомняте?

Лиза Сато стисна решително устни.

Майлс опита от друг ъгъл:

— Последният спомен на Мина и Джин е как преди година и половина от градската полиция са дошли да ви арестуват. Преди два дни ви намерихме замразена в портативна криокамера, която доктор Сеичиро Лейбер държеше в мазето на къщата си. Опитвам се да запълня тази осемнайсетмесечна празнота. От което и двамата ще имаме полза, струва ми се.

Последното очевидно я шокира; в очите ѝ се изредиха страх, смътен гняв и накрая — пълно недоумение.

— Какво?!

Майлс въздъхна и се намести на високото столче край долния край на леглото ѝ. От един ревизор се очаква да слуша, а не да говори

— любимата шега на Грегор по негов адрес, като си помислиш, — но тази жена заслужаваше един бърз брифинг за ситуацията. Освен това Лиза Сато едва ли знаеше за Бараяр дори толкова, че да го посочи върху карта на възлената връзка.

— Май ще е най-добре да започна от самото начало. Аз съм галактик. Официалното наименование на поста ми е „имперски ревизор“. Имперските ревизори са правителствени следователи от най-високо ниво, които отговарят пряко пред императора. Сигурно се чудите какво правя на Кибу, нали? — Понякога и той се чудеше, в интерес на истината. — Изпратиха ме тук по подозрения за нечиста игра от страна на „Бялата хризантема“ и по-точно на франчайзния ѝ клон на Комар — това е втората планета от нашата империя... — И възможно най-сбито ѝ разказа за измамата с комарски планетарни акции, включително и как беше подлъгал висши служители на „Бялата хризантема“ да му предложат подкуп. Последното извика смътна усмивка на лицето ѝ.

— О, да, ударили сте ги там, където са сърцата им — в портфейлите — измърмори тя доволно. — Макар че „Бялата хризантема“ съвсем не е най-лошата от криокорпорациите.

— Запомнете тази си мисъл, по-късно ще се върнем на нея. Първо нека ви обясня как се запознах с Джин и как открих това място... — По необходимост Майлс се върна към криоконференцията и нападението на НОНН.

— Пълни идиоти! — каза Лиза Сато и гласът ѝ живна окуражително, като този път презрението ѝ — за разнообразие — не беше насочено към Майлс.

— В тяхна защита може да се каже, че изглежда не са успели да убият никого този път. Пък дори да не е било заради липса на желание. Дори съм им задължен в известен смисъл, защото с намесата си те ми отвориха очите за аспекти на този случай, които трудно бих съзрял без чужда помощ... макар че историята с комарската измама щеше да набере скорост така или иначе. Както и да е, след като им избягах, аз се озовах тотално изгубен в Криокомбите...

Тази част определено я впечатли. Още повече, че Майлс съобразително наблегна на детайлите и включи на най-висока скорост сладкодумието си в онази част от разказа, която започваше с появата на Джин като главен герой. И наистина, от този момент нататък го

слушаше като омагьосана. А нелегалната дейност на Сузе схвана далеч по-бързо, отколкото я беше схванал Майлс преди.

— Но защо Джин е бил тук? — попита тя объркано. — Оставих децата при сестра си Лорна. Мислех, че ще отсъствам само ден-два най-много, докато си намеря адвокат... но година и половина?

— Помните ли как са ви отвели за процедурите по замразяването? Кой го направи?

Веждите ѝ се събраха от усилието да си спомни.

— Държаха ме в килия за временно задържане, даже не беше килия, а стая по-скоро. В едно от градските полицейски управления. После дойде някакъв мъж. Реших, че го праща адвокатът ми. Но той извади хипоспрей, а после... — Тя поклати глава, сетне присви очи. Типичното главоболие след процедурите по криосъживяване, реши Майлс. Никога нямаше да забрави собственото си главоболие от онзи период.

Предизвикващ хипнотични състояния медикамент или обикновено сънотворно — едва ли имаше значение какво точно са ѝ дали. Така или иначе, дори след като се възстановеше окончателно от остатъчната си криоамнезия — каквато почти не се наблюдаваше при нея, — мадам Сато едва ли щеше да си спомни нещо повече за последвалите събития.

— След като вас са ви замразили незаконно — или чрез злоупотреба със законите, във всеки случай, — сестра ви и зет ви са поели грижата за своите племенници. Доколкото разбрах, Джин е избягал от дома им, защото са се скарали заради неговите животинки. Къщата им е малка и пренаселена, така че... Мина е останала. С нея всичко е било наред, справяла се е добре в училище — каза Майлс, сметнал, че спокойно може да заяви последното и без изрична информация по този въпрос, — докато аз неволно не станах причина Джин да бъде върнат при леля си, а после Джин отново избягал, този път заедно със сестра си, и двамата се озоваха при мен. — „Защо при вас?“, питаше погледът на мадам Сато и Майлс добави: — Джин ще ви разкаже всичко с подробности, когато се видите. — Надяваше се, че е спечелил достатъчно симпатии на Джин към бараярската кауза и момчето ще увери майка си в добрите намерения на имперския ревизор. Колкото до добрите резултати... те, уви, още не бяха сигурни.

— Но стига сме говорили за мен. — „Нека поговорим за вас.“ Много време беше минало, и слава богу, откакто Майлс за последно се беше опитвал да забърше жена в бар — а дори и тогава напъните му бяха по работа, — но още помнеше привкуса на отчаяните свалки. Трябваше да спечели доверието на Лиза Сато, бързо при това. — От какво естество беше връзката ви със Сеичиро Лейбер и как се стигна до нея?

За миг се уплаши, че жената отново ще се затвори, но тя го измери с поредния хладен поглед и започна да разказва:

— Сеичиро се обърна към нас — към нашия съвет за политически натиск, — защото искаше да сподели една тайна, която разкрил в службата си.

— Колко пъти е идвал при вас?

— Два или три.

— Всички ли знаехте? Имало ли е случай, в който да е присъствал на среща с целия ви съвет?

— Отначало бяхме само аз, Джордж и Еико. По-късно имаше една среща в пълен състав — когато планирахме демонстрацията. Джордж Суаби и аз, Сеичиро, Лий Канг, Руми Косла и Еико Теноджи.

Последните имена бяха до болка познати на Майлс от проучванията му.

— Нека позная. Решили сте да разкриете публично тайната по време на демонстрацията, но нещата са излезли от контрол.

Сведените ѝ допреди миг очи се вдигнаха и го пронизаха дълбоко.

— Вината не беше в нашите хора. Имаше контрадемонстрация на банда идиоти от НОНН и точно те предизвикаха сблъсък. Имаха разрешение от общината да проведат сбирката си в другия край на парка, но не останаха там. Ние нямахме достатъчно средства да наемем зала, те — също.

— Дали наистина са били от НОНН, или банда биячи, наети да се представят за тях?

— Те бяха — познах неколцина. Местни.

— Хм, това не пречи да са били наети за задачата. Може някой да ги е насъскал срещу вас.

Тя килна замислено глава. Изглежда, беше склонна да се съгласи със заключенията му.

— Полицията се намеси и прекрати сбиването. Доста полиция се изсипа за толкова дребен конфликт, и доста бързо при това. Сякаш са знаели предварително какво ще стане. Имаше хора със сцепени глави, други бяха съборени на земята. — Споменът очевидно ѝ причиняваше болка. „В крайна сметка за нея това се е случило буквално вчера“, напомни си Майлс. — Нашите протести не бяха такива. Според мен НОНН и криокорпорациите си приличат — като две страни на една монета. Буквално. Идиотите от НОНН вдигат врява за парите, които нямат, а криокорпорациите бранят със зъби и нокти парите, които имат, но и едните, и другите се интересуват само и единствено от себе си.

„Прозорлива преценка“, помисли Майлс.

— Да се върнем на доктор Лейбер, става ли? — „На доктор Лейбер и неговата тайна.“ — Той, изглежда, е бил ключовият човек в повече от един смисъл.

Тя го стрелна с поглед и като че ли стигна до някакво решение.

— Ако сте шпионин на криокорпорациите, значи така или иначе знаете. И знаете, че аз знам. — „Така че нямам какво да губя“, беше логичното, макар и неизречено продължение.

— Още не знам каква точно е връзката, но фактът, че научната работа на доктор Лейбер за „Нов Египет“ е била свързана с консервационните разтвори, ми се струва доста интересен.

Тя кимна предпазливо.

— Сеичиро открил, че един от консервационните разтвори, който е бил на пазара преди едно поколение, след няколко десетилетия се разпадал на съставните си химически компоненти. С други думи, във фризерите на корпорациите има стотици хиляди, а навярно и милиони клиенти, които са мъртви наистина и не подлежат на съживяване. Кое от своя страна означава, че гласовете им са невалидни и че активите им трябва да бъдат върнати на наследниците. Става въпрос за милиарди нюени и то без да се смятат огромните съдебни разноски и всички скъпо струващи процедури, които трябва да се разработят, за да се определи кои клиенти от онзи период са били засегнати и кои не.

Майлс подсвирна без звук, — парченца от мозайката се нареждаха с мълниеносна скорост в главата му. „Вторичен пазар на договори, как не!“ Финансовият следовател, който беше изискал от ескобарското посолство, нямаше да е достатъчен. Не, трябваше му специалист по метаикономика от ИмПСи, и му трябваше веднага. О,

да. Финансов следовател и специалист по метаикономика, заедно с цялото оборудване за пресяване на данни, което можеха да носят, при това предварително настроено към особеностите на тукашната планетарна мрежа.

Щеше да ги изиска веднага щом се върне в консулството. Но през следващите няколко дни, ще не ще, трябваше да разчита на органичния си мозък. Стар модел, уви, и силно амортизиран.

На глас каза следното:

— М-да, това определено обяснява всичко. — Включително, може би, и бедната Алис Чен, която Лейбер беше разменил с мадам Сато... като примамка или като улика? Или като бомба със закъснител?

— Мислехме, че като разкрием това, ще принудим криокорпорациите да отпуснат хватката си около Кибу — каза Лиза Сато. — А защо не и да се отървем от тях. — Плъзна поглед по тесния изолатор, после го сведе към прясно размразените си ръце. — Сигурно сме били прави. — Изведнъж се намръщи. — Чакайте! Искате да кажете, че са успели да запазят тайната през тази година и половина? Защото такава тайна не може да се пази вечно — необичайната смъртност при съживените от засегнатото поколение едва ли е останала незабелязана. Точно затова Джордж настояваше да ударим веднага, за да предизвикаме максимална обществена реакция. Защо не е... О! — Тя впери внезапно помръкнал взор в Майлс и той потръпна от предчувствие за онова, което щеше да последва. — Какво е станало с другите петима? Защо никой не е дал гласност на скандала след моето отстраняване? И с тях ли се е случило същото?

— Съжалявам, че аз трябва да ви съобщя лошата новина, мадам Сато, но така изглежда. Канг, Косла и вие сте били замразени по скалпени диагнози в рамките на няколко дни след демонстрацията. Според официалната версия Джордж Суаби е изгубил управление над леколета си и е потънал в някакво езеро, а мадам Теноджи паднала от терасата на кооперацията, където живеела, след злоупотреба с алкохол. Излишно е да казвам, че бих проследил с горещ интерес развитието на нещата, ако някой от отдел убийства реши да отвори тези два случая. Мадам Теноджи, тя... наистина ли пиеше?

Лиза Сато смръщи вежди, а кожата около устата ѝ побеля като платно.

— Ами, да. Страдаше от силни болки в ставите. Но не пиеше толкова, че да падне от балкона. О, не, горкият Джордж...

— Единственото изключение е доктор Лейбер. Той просто се е върнал на работа.

— В това няма смисъл.

— За щастие, ще мога да го попитам и за това. Когато се събуди.

— И той ли е бил замразен?

— О, не. Тази сутрин е имал среща с обикновено сънотворно, така поне твърди моят гвардеец Роик. Рейвън — доктор Дърона — го потвърди. Държим го под охрана тук, докато се наспи. Опитвал се е да напусне планетата, когато моят човек го е спипал. По всичко личи, че и някой друг се е опитал да го спре. Очертава се доста интересен разпит. — Майлс се поколеба. Тази жена все пак беше майката на Джин и Мина. Част от възхитителната си съобразителност и решимост децата сигурно бяха наследили от нея. А за да спечелиш нечие доверие, сам трябва да проявиш такова.

— Искате ли да присъствате? — попита той.

15.

Сърбяха го ръцете да се захване с Лейбер, но Роик го забави с доклад за другите им пленници. Благодарение на забъркан от Рейвън коктейл сега и двамата спели кротко на пода в един празен кабинет в съседство с подземния гараж на сградата за прием на пациенти. Междувременно Роик беше прегледал щателно портфейлите им, документите за самоличност и буса.

— Операцията им съвсем не е била строго секретна — каза Роик и разтвори за демонстрация портфейлите им. — Бусът е регистриран на името на „Нов Египет“, болничните престилки, които носеха, също са на компанията. Документите им за самоличност са истински. Ханс Вита и Окия Чермак. Йоханес им пусна бърза проверка. Единият е старши служител в охраната на „Нов Египет“, а другият е бил обикновен пазач допреди година и половина, когато е получил значително увеличение на заплатата и е бил повишен в личен асистент на шефа си.

— Интересно — промърмори Майлс.

— И още как. Според мен похищението на доктор Лейбер са го скалпчили набързо и с наличните ресурси. Ако е бил на работното си място или другаде на територията на „Нов Египет“, дори този труд е нямало да си направят. Въпросът сега е какво ще правим ние с тях? Не може вечно да ги държим упоени на пода. Така де, рано или късно ще им се допикае, ако не друго. А и шефовете им вече са се досетили, че има нещо гнило. Дали да не ги натикаме в буса, да ги закараме някъде близо до хотела на Лейбер и да ги оставим да се събудят там?

— Хм. Дватамата с Йоханес сте се погрижили бусът да е непроследим, нали?

— Разбира се, милорд — отвърна Роик с онзи превзет тон, който казваше „знам си работата“.

— Но са ви видели, нали?

— Боя се, че беше неизбежно. Мен със сигурност са запомнили, но Йоханес не го видяха.

— Похищението на похитители похищение ли е? — каза замислено Майлс.

— Да — каза Роик, с което никак не му помогна.

— Не че онези от „Нов Египет“ ще се втурнат да повдигат обвинения.

— Не, друго ще направят.

— М-да, те си имат стил, нали? Дали пък и ние да не им замразим копоите тук, при мадам Сузе? И да ги оставим на временно съхранение?

Роик го удостои с Погледа.

— Ако ножът опре до кокал. Тази местна техника за разрешаване на проблеми има своите прецеденти — продължи да разсъждава Майлс.

Роик продължи да мълчи решително.

— О, добре де — въздъхна Майлс. — Заклучи вратата и ги остави да поспят засега. Имам си друга работа.

Проблемът с биоизолацията на мадам Сато се оказа дребно предизвикателство. Майлс реши да проведе разпита на Лейбер в съседното, отделено със стъклена стена малко помещение, а на нея ѝ остави комуникатора на Рейвън, за да следи разговора по него. С изгасено осветление в изолатора и увеличено на максимум в съседната стая, и с дръпната почти докрай завеса от нейната страна, стъклената преграда се превръщаше в импровизирано еднопосочно огледало, което щеше да скрие присъствието ѝ, стига тя да си кротуваше. Макар вероятно да не одобряваше докрай плана му, мадам Сато поне разбра защо Майлс иска да раздели разпита на две части, в първата от които Лейбер да остане в неведение за нейното участие. Майлс още не знаеше кога ще е най-добре да сюрпризира Лейбер, като дръпне завесата, но и това, без съмнение, щеше да го осени.

На Лейбер още му се подгъваха краката, така че Рейвън и Роик почти го внесоха и го сложиха да седне на един стол. Роик се зае да подпира стената до затворената врата. Понеже нямаше легло, малкото помещение побра с лекота и четиримата, а и да имаше известно усещане за клаустрофобия, то беше по-скоро предимство, отколкото недостатък, реши Майлс.

— Пак ли вие! — възкликна Лейбер, впил поглед в него.

Рейвън се наведе дружески и притисна към ръката му хипоспрей.

— Фаст-пента? — изръмжа Лейбер, едновременно безпомощен и разгневен.

— Стимулант — успокой го Рейвън. — Главоболието ви би трябвало ей сегичка да премине.

Лейбер потърка намръщено ръката си, после се почеса подозрително по главата, примигна изумено, а след миг съмненията му относно съдържанието на хипоспрея очевидно се разсеяха.

„И кога по-точно са те разпитвали с фаст-пента, че да направиш разликата?“ Майлс добави и това към дългия си списък с въпроси.

Махна на Рейвън към един стол до стената, а сам седна на друг срещу Лейбер — на разумно разстояние, така че да не надвисва застрашително над разпитвания. Макар че за да надвисне както трябва, би трябвало да *стъпи* на стола, което едва ли би предизвикало търсения ефект. По-добре да делегира тази задача на Роик.

— Е, доктор Лейбер. Сигурно щяхме да си спестим време и усилия, ако бяхме провели този разговор онзи ден, но подозирам, че и къщата, като комтаблото ви, е била под наблюдение. Така че, всяко зло за добро. Тук, уверявам ви, никой няма да ни подслушва. — Майлс се усмихна хищно. „Имперски ревизор: заплаха или угроза? Ти решаваш.“

Лейбер прошепна едва чуто:

— Комтаблото ми! — А после каза с нормален глас: — По дяволите, мислех, че съм се погрижил за това. Значи така сте ме открили?

— Така са ви открили двамата господа с медицинското пале. Гвардеец Роик — Майлс махна към вратата и Роик кимна любезно, — съжالياвам, че така и не успях да ви запозная като хората, но... та Роик проследил тях. Повече или по-малко. И им отнел плячката, тоест вас. Познавате ли ги, между другото?

— Ханс и Оки ли? Питомните копои на Четиримата разбойници.

— Високоплатени ваши колеги, да?

— И още как. — Лейбер се усмихна горчиво. — Много ги бива да пазят тайни.

— Колкото вас?

— Съмнявам се. — Лейбер примижа. — Как успяхте да ги праметнете?

— С помощта на зашеметител — каза Роик.

— Но това е незаконно!

— Всъщност не е. Имам разрешително за територията на Кибу. В качеството си на бодигард.

Официален правителствен бодигард, ако трябваше да е точен. Най-близкото до „гвардеец“ определение, което Ворлинкин бе успял да пробута в заявлението до префектурата. При предишни мисии Роик се беше сдобивал и с по-странни определения.

— И кои изобщо сте вие? — Лейбер се размърда с негодувание и Роик се напрегна едва доловимо. — Вие ли ми откраднахте Лиза?

— Криокамерата ѝ е в отлично състояние и на сигурно място — каза Майлс, което си беше вярно. Портативната криокамера беше сбутана в едно къше в коридора.

— Не за дълго, ако от „Нов Египет“ са ме надушили!

— За момента вие също сте въвн от опасност. Намираме се в стар криокомплекс с прекратена дейност южно от града, между другото. Далеч от очите, далеч от ума.

— Съмнявам се — измърмори Лейбер, но превъзбудата му утихна.

— Как ви се струва следното? — подхвана го Майлс. — Аз ще ви кажа каквото знам, а вие ще ми кажете онова, което не знам.

— И защо да го правя?

— Ще стигнем и до това. Нека започнем с друго, а именно, че аз наистина бях делегат на криоконференцията. Бараярски представител.

— Не сте лекар. Нито учен. — Лейбер смръщи вежди. — Бъдещ клиент?

„Не и ако зависи от мен.“

— Не, аз съм имперски ревизор. Високопоставен правителствен следовател. Сред задачите ми тук е и тази да проуча социалните и законови проблеми, пред които е изправена вашата планета в резултат на дълбокото си обвързване с криониката. Информацията, която събера на Кибу-дайни, неминуемо ще бъде използвана в модернизиранието на безспорно архаичните бараярски закони с цел да избегнем по възможност грешките, допуснати от вас. — Е, подобна задача не му беше поставяна изрично, но Грегор рано или късно щеше да се сети и за нея. Майлс изтръпваше при мисълта за следващата порция боричкащи се подкомисии в Съвета на графовете и министрите по подобие на онази, разразила се след последното му изпълнение,

свързано с галактическите репродуктивни и клонингови технологии. Тогава извиването на ръце беше продължило няколко години. От една страна, поне щеше да се прибира къщи вечер; от друга, работата, както обикновено, щеше да го последва и там... „М-да, наказанието за добре свършена работа.“ — Уви, скоро стана ясно, че криоконференцията е посветена основно на проблеми от технологичен характер, а не от социален или законов.

Рейвън кимна в потвърждение.

Майлс продължи:

— Останалото бяха маркетингови напъни на криокорпорациите. Затова реших да проведа собствено проучване.

— На проблемите? Е, моите явно са привлекли вниманието ви.

— Да. И се оказаха доста интересни при това.

Лейбер се намръщи, сякаш намираше казаното от Майлс за обидно.

— Дотук открих, че кибуанската система за делегиране на гласовете на замразените, създадена при първоначалната презумпция, че хората ще бъдат съживявани по-скоро и в по-големи количества, се е оказала един крайно интересен демографски капан. Също, че определена марка консервационен разтвор, използвана при замразяването на клиентите отпреди едно поколение, се е оказала с недостатъчен срок на годност и че сега „Нов Египет“, а вероятно и всички останали криокорпорации, седят върху финансова бомба със закъснител във вид на трупове, които не подлежат на съживяване, и че рано или късно някой ще трябва да плати сметката. И че от „Нов Египет“ правят и невъзможното този някой да не са те.

Лейбер застина.

— Как...

Без съмнение следващият му въпрос щеше да касае източниците, от които Майлс е почерпил тази информация, но Майлс предпочиташе да не налива масло в мисловните му процеси.

— Знам, че именно вие сте открили това, доктор Лейбер, че сте се обърнали за помощ към групата за политически натиск на Лиза Сато, че демонстрацията, на която е трябвало да го оповестите публично, се е изродила в сблъсък и че в резултат на това трима от нейните активисти са били замразени, а двама — убити. „Нов Египет“ ли ви възложи да ги вкарате в този капан?

— Не! — извика с негодувание Лейбер. А после се спихна като спукан балон. — Не знаех, че...

— Предадохте ги за пари?

— Не! Подкупът дойде по-късно, за да изглежда, че е било така.

Майлс дори не беше насочил вниманието си към търсене на доказателства за подкуп. „О, да, предайте се в ръчичките ми, докторе. Ще ви олекне.“

— А какво стана? От ваша гледна точка?

Стиснал ръце, Лейбер толкова дълго гледа в краката си, че Майлс започна да се блазни от мисълта за фаст-пента, със или без съгласието на обекта, но накрая докторът все пак проговори:

— Всичко започна преди две години или там някъде. Поставиха ми задачата да разбера на какво се дължи необичайно високият процент неуспешни съживявания от онзи период. Бързо установих причината и уведомих шефа си за дефектния криоразтвор, а той уведоми своите шефове. Мислех, че ще направят нещо по въпроса, но седмиците си минаваха и нищо не се случваше.

— Кои бяха тези шефове? Кои са били уведомени за проблема?

— Четиримата разбойници ли? Ами, прекият ми началник в отдела за изследователска и развойна дейност Роджър Напак. Ран Чои, главният технически директор, Аниш Акабане, той е финансов директор, и Широ Ким, президентът на „Нов Египет“. Затегнаха докрай кранчето и нищо от информацията не излезе на бял свят. Обещаха ми, че щели да разрешат проблема. Досетих се, че не този проблем имат предвид, когато Акабане представи схемата си за вторична търговия с клиентските контракти. Единствената им грижа беше да се отърват от финансовите пасиви на компанията! Когато се оплаках на Родж, той ми каза да си държа езика зад зъбите, иначе съм щял да се озова на улицата, аз пък му казах, че ако ме уволнят, няма да имам причина да си държа езика зад зъбите, при което той млъкна, а после обеща да направи нещо по въпроса. Само че тяхната идея за решаване на проблема очевидно не съвпаднаше с моята. За Лиза Сато и нейната дейност знаех от новините. Смятах, че тя е сред малцината, които не се дърлят за пари. Че се води от морални съображения и прочие.

Затова пък противниците ѝ определено изхождали от финансови съображения — в това и самият Майлс се беше убедил още в началото

на престоя си тук. Корпорациите твърдели, че идеите на Сато целят създаването на конкурентна корпорация, управлявана от правителството и обслужваща бедните, чието финансиране щяло да излиза от джоба на кибуанския данъкоплатец. Противно на всякаква логика твърдели също, че създаването на такава корпорация би подронило собствения им бизнес — макар че щом така или иначе не обслужваха неплатежоспособни клиенти, Майлс не виждаше какво биха могли да изгубят. Онези от НОНН пък просто искали да драснат клечката на всички замразени без значение каква е нетната им стойност. Е, щели да започнат с богатите, разбира се, което говореше за известна лукава ефективност при освобождаването на хипотетичното им наследство.

— Затова реших да се срещна лично с Лиза Сато. Дори не си уредих среща по комтаблото, просто една вечер отидох и почуках на вратата ѝ. И тя оправда всичките ми очаквания! Отидох повторно и ѝ дадох копия на всички данни, които бях събрал. Джордж Суаби също беше там, бедният. Точно тогава ни хрумна идеята за демонстрацията — да оповестим всичко наведнъж и по начин, който корпорациите не биха могли да предвидят и предотвратят. Мислех, че всичко е наред. Уви, няколко дни по-късно Родж ме извика в кабинета си и преди да разбере какво става, ми инжектираха фаст-пента. Изцедиха всичко от мен. — Той се поколеба. — Почти всичко. Но за демонстрацията разбраха и се разтичаха моментално. Мисля, че точно тогава Ханс и Оки са били включени в схемата — в ролята на подстрекатели, които да опорочат мирната демонстрация. Ако не се лъжа, Оки има някакъв роднина в НОНН. Сигурно оттам им е хрумнала идеята да включат и тях в този цирк.

— Кои присъстваха на разпита ви?

— Всичките. Голямата четворка, имам предвид.

— Това законно ли е тук? Разпитването на служители с фаст-пента?

— Законно е, да. Позволено е да се използва фаст-пента при подозрение в кражба или друго вътрешно престъпление, извършено на територията на компанията. Когато постъпваш на работа, ти дават да подпишеш декларация за съгласие.

— Разбирам.

— Но има правила за прилагането ѝ, иначе не се приема като доказателство в съда. В моя случай обаче правилата не ги интересуваха. Защото изобщо не възнамеряваха да се стига до съд, точно обратното. След това ме заключиха в една от стаите на охраната.

— И това ли е „нещо като законно“ тук?

— Позволено е заподозреният служител да бъде задържан, докато пристигне полицията. Само дето в моя случай полицията така и не дойде. Пуснаха ме след два дни, а тогава Лиза и хората ѝ вече бяха опрали пешкира. — Лейбер прехапа долната си устна и стисна ръце до побеляване. — Бях безпомощен. Но не толкова, колкото си мислеха Четиримата разбойници. Благодарение на Лиза.

— В какъв смисъл?

— Когато им занесох документацията, на нея и на Джордж, тя ми каза да направя копие и да го скрия някъде на сигурно място — при адвокат, в банков трезор или нещо подобно — с изрични инструкции, в случай че умра, бъда замразен или изчезна, документите да бъдат размножени и изпратени до съда, до правосъдните отдели на всички префектури, до новините и да бъдат качени в мрежата. Кое то аз направих своевременно.

— И това ви осигури защита срещу Четиримата?

— Не, те за нула време изтръгнаха от мен къде съм ги скрил. Само че Лиза и Джордж също бяха направили копия, но докато от „Нов Египет“ се усетят, двамата вече бяха... ами, Лиза беше замразена, а Джордж беше мъртъв. Търсиха копията, но така и не ги намериха.

— Вие откъде знаете това?

Лейбер се усмихна мрачно.

— Е, още съм жив и телесната ми температура е по-висока от стайната.

— Аха. Логично. — Майлс потърка устни. — Значи Суаби и Теноджи са били убити по заповед, така ли? От Оки и Ханс може би?

— От тях, да, но едва ли са имали заповед да убиват когото и да било. Според мен планът е бил да ги похитят като Лиза, Канг и Косла, но нещо се е объркало. — Лейбер изкриви устни. — Както вече казах, професионалните умения на Оки и Ханс са завидни. След това и въпреки че оплескаха пейзажа, двамата получиха премии и повишение. Не съм присъствал на договорките им, но не е трудно да се досети човек как са протекли. Ханс и Оки не могат да предадат

шефовете си, без сами да се инкриминират, и обратното. А и на Четиримата сигурно им е допадала идеята да си имат личен екип за мръсна работа. В случай че отново възникне проблем с някой непокорен служител. Така или иначе, патовата ситуация даде време на всички да се успокоят и да помислят, дори на мен. Чувствах се ужасно. И най-вече заради Лиза. Така де, неволно бях унищожил целия ѝ труд. Затова, когато ми предложиха подкупа, го приех, защото смятах, че така ще им замажа очите. — Лейбер се замисли за миг. — Подозирам, че Родж са го подкупили много по-рано.

— В какво се изразяваше подкупът?

— Нищо, което да използвам веднага. Противното би било глупаво от тяхна страна. Предложиха ми акционни опции на компанията, които подлежат на отнемане и които нямам право да продавам за определен брой години. Сигурно са си правели сметката да ме уволнят точно преди този срок да изтече. Но засега ме държат на работа, даже ме затрупват със задачи — разработих неинвазивен сканиращ тест за наличие на неуспешна криоподготовка. То всъщност на кого ли друго биха могли да възложат тази задача? Забранителният срок на първия пакет опции изтичаше скоро и именно това послужи за основа на плана ми.

— Какъв план?

— Да спася Лиза. — Очите на Лейбер се проясниха и той кажи-речи за пръв път срещна погледа на Майлс. — Само това ми даваше сили през тази година и половина. — Гласът му стана по-тих, умолителен някак. — Трябваше да запазя работата си в „Нов Египет“, за да имам достъп до нейната криокамера, разбирате ли? Това го осъзнах веднага. Първоначално планът беше да спестя достатъчно пари, за да спася и тримата — Канг, Косла и Лиза — и да закарам криокамерите им на Ескобар, където да ги съживят. Но цените се оказаха много по-високи, отколкото очаквах. Времето минаваше, Четиримата вече не ме следяха толкова изкъсо и аз промених плана си — да измъкна Лиза, само нея, да я откарам на Ескобар, после оттам двамата да отправим обвинения срещу „Нов Египет“ и цялата корумпирана система на криокорпорациите. Така нищо нямаше да ни заплашва.

— Виждам, че доста сте разсъждавали върху това — каза неутрално Майлс и притисна ръка към устата си, преди оттам да са

изскочили разни преждевременни коментари.

Нещо родеещо се с екстаз огря лицето на Лейбер.

— Щеше да се получи! На Ескобар щяхме да сме извън опасност. Не би било нужно да се връщаме на Кибу дори. С професионална биография като моята лесно щях да си намеря работа и да издържам и двама ни.

С периферното си зрение Майлс долови леко, но явно възмутено раздвижване зад завесата. Продължи да гледа право напред.

Лейбер хвърли преценяващ поглед на Рейвън.

— Дори в някоя клиника като тази на „Дърона Груп“. — В погледа му блесна напрежение. — Вижте, ако се съгласите да ми помогнете, планът ми все още може да се осъществи...

Героичните видения на Лейбер бяха прекъснати внезапно — завесата се дръпна и разкри мадам Сато, която блъскаше по стъклото и викаше нещо, макар думите ѝ да не стигаха до тях. Майлс услужливо ѝ посочи комуникатора на китката си.

Лейбер само дето не падна от стола.

— Лиза! — извика той, дали от радост, или от ужас, Майлс не успя да определи.

Мадам Сато, изглежда, не схвана посланието му за комуникатора, защото вместо да се включи с негова помощ в разговора, стисна юмруци, завъртя се и тръгна решително към вратата на изолатора. Рейвън скочи да я пресрещне, но не се опита да я спре, а само ѝ помогна да си сложи филтрираща маска. Миг по-късно вратата на тяхната стая се отвори с трясък — Роик благоразумно се беше дръпнал встрани.

— Сеичиро Лейбер, идиот такъв! — викна мадам Сато, съвсем предсказуемо, предвид че самият Майлс срещаше сериозни затруднения в усилията си да не го изрече сам. — Къде ти е бил умът? Да ме отвлечеш и да ме закараш на майната си, а децата ми да останат на Кибу! И да ме държиш на Ескобар, без пари да се прибера?

— Не, не! — каза Лейбер, надигна се и протегна умоляващо ръце. — Не беше така! Нямаше да е така!

Напротив, тъкмо така си го беше представял Лейбер според Майлс. Принцът на бял кон, с Лейбер в главната роля, спасява заложницата и после двамата живеят щастливо до края на дните си — може и да не го е планирал изрично, но такова е било съкровено му

желание. Като си помислиш, Снежанка в стъкления си ковчег имала ли е право на глас? Или глас изобщо?

— Лиза, знам, че аз съм виновен за всичко! Щях да оправя нещата, кълна се!

Макар да не виждаше мадам Сато под маската, Майлс реши, че се е запенила от бяс и поради липса на думи. Напълно я разбираше. Накрая тя изръмжа и успя да изрече:

— Да го оправиш? Да го влошиш!

Рейвън използва паузата, за да вметне:

— Между другото, след процедури по съживяване стресът е противопоказан за имунната система на пациента. Както и за всички останали системи.

Умереното натоварване, физическо и емоционално, се препоръчваше, без съмнение, но дивата ярост май не попадеше в тази категория. Мозъчният удар също не беше изключен при по-тежките случаи, така поне бяха обяснили на Майлс преди години. Затова колкото и обещаващи да бяха признанията на Лейбер в настоящото му състояние на силен емоционален стрес, време беше Майлс да се намеси.

— Е, планът му така или иначе се е провалил — побърза да я успокои той. — Може би с общи усилия ще измислим нещо по-добро. — Скочи и придърпа стола на Рейвън. — Моля ви, мадам Сато, седнете. Ще се радвам да вземете активно участие в разговора ни.

Останала без дъх, мадам Сато се тръшна на стола. Кафявите ѝ очи все така мятаха мълнии към Лейбер над филтриращата маска. Лейбер също седна — или пък коленете му се подгънаха.

Мадам Сато потърка чело, жест, който накара Рейвън да смръщи притеснено вежди, и попита отпаднало:

— Щом корпорациите са станали толкова корумпирани и безнаказани, че да им се размине не само похищение, а и убийство, каква надежда е останала за Кибу?

— Бягство? — предложи Лейбер.

Очите ѝ го стрелнаха презрително над маската.

— И да оставя децата си в тази месомелачка? — Тя си пое шумно дъх. — Всички деца на Кибу?

Майлс се впусна отново да успокоява топката:

— За убийствата още не им се е разминало. Самият факт, че се опитват да опазят секретността на всяка цена, означава, че се чувстват уязвими. Ако е добре прицелена, една достатъчно голяма смрадлива бомба все още може да попадне в десетката.

Мадам Сато само поклати глава. Майлс не успя да прецени дали този жест на отчаяние е резултат от дълбока умора, което беше напълно разбираемо предвид обстоятелствата, или е следствие от факта, че мадам Сато познаваше местните проблеми по-добре от него. Многозначителният поглед, който му отправи Рейвън, говореше в полза на първото предположение.

— Роик — каза той през рамо, — искам да разпиташ с фаст-пента двамата биячи долу. Фокусирай се върху убийствата, но гледай да измъкнеш колкото се може повече и по другите въпроси, особено за шефовете им. Записите изпрати в консулството по обезопасения канал.

— Тази признания приемат ли се от местните съдилища?

— Хм, знам ли. Ние определено не сме представители на местните власти, така че въпросът е спорен. Ворлинкин може да се консултира с адвокатката на консулството. — Майлс се зачуди какво ли мисли въпросната адвокатка, с която той още не бе имал честта да се запознае лично, за лавината от чудати правни въпроси, постъпващи напоследък от бараярското консулство. Е, несъмнено беше крайно време дамата да си заработи хонорара. — Така или иначе, показанията им ми трябва за лично ползване. Да не изпускате питомното, за да гоним дивото, нали така беше?

— Още ли искате да ги пуснем след разпита? Дори ако се окаже, че са убийци?

— Изглежда, са аматьори, а не професионални убийци. Некадърни аматьори при това. Знаем ли. Нека видим какво ще изскочи при разпитите. Рейвън може да ти помогне, но внимавай да не го видят. Няма смисъл да им предоставяме повече информация от онази, с която вече разполагат.

— А ако един от тях или и двамата са алергични?

Изкуствено предизвиканата и смъртоносна алергия към фаст-пентата се срещаше често при тайните агенти из цялата възлена връзка. Но тези двамата бяха цивилни, така че...

— Нека Рейвън ги тества. Тестовите лепенки са в комплекта при фаст-пентата. Ако се окажат алергични, обади ми се.

Роик кимна. Майлс не се съмняваше в уменията на Роик да води разпит по криминални въпроси, така че поне тази задача можеше спокойно да прехвърли другиму.

— Колкото до по-широкия проблем... — продължи бавно Майлс. — Там въпросителните са повече. Изглежда логично, че комбинацията между човешката природа и една криотехнология с широко приложение неминуемо ще доведе и други общества до същия капан, в който е паднал Кибу-дайни. Така че в един по-широк смисъл това е проблем, който касае и близкото или по-далечно бъдеще на Бараяр. — Браво, ето че откри многофункционално оправдание, което да включи в разходните си доклади по този случай. Доскоро незначителен, проблемът с разходите започваше да придобива застрашителни размери.

Роик се почеса по главата и каза:

— Работата е там, че... това, в крайна сметка, касае всички. Ако шефовете на криокорпорациите допуснат системата да се корумпира необратимо, това може да засегне и собственото им бъдещо съживяване.

— Никога не подценявай човешкия капацитет за самозаблуда и избирателна слепота — каза Майлс. Какъв по-добър пример от цяло едно общество, което, във всепоглъщащия си стремеж да измами смъртта, е забравило да живее?

Роик потропа с пръсти по канта на панталона си.

— М-да. Защо ли това ми звучи познато?

Някакво движение привлече погледа на Майлс — вратата на реанимационната зала се отвори. Влезе Ворлинкин, следван нетърпеливо от Джин и Мина. Майлс ги посочи.

— Мадам Сато, изглежда, имате посетители.

Тя обърна глава, ахна и скочи тромаво от стола, а Рейвън се напрегна, готов да ѝ се притече на помощ, ако внезапното движение предизвика световъртеж. Не се наложи — мадам Сато вече излизаше на бегот от вътрешната стаичка.

— Джин! Мина!

— Мамо!

Децата хукнаха към майка си, но понеже не пуснаха Ворлинкин, консулт залитна, волю-неволю направи няколко дълги крачки напред и се озова лице в лице с мадам Сато. Тя падна на едно коляно да

прегърне децата си, първо едното, после другото, накрая и двете заедно. Притискаше ги трескаво към себе си. „Сигурно плаче“, помисли си Майлс. Отиде при вратата на вътрешната стаичка и се облегна на касата. Гледката си заслужаваше. Дори Джин, с мрачната съдържаност на своите почти дванайсет години, изглежда, нямаше нищо против изобилието от прегръдки и целувки.

— Мина! — Мадам Сато измери с поглед щерка си и гласът ѝ се прекърши. — Пораснала си!

Изглежда, чак сега изгубените осемнайсет месеца се стовариха отгоре ѝ с пълната си тежест. Не просто като теория и думи, а като доказателство, което може да докосне.

Накрая вдигна очи и погледът ѝ се спря объркано върху Ворлинкин.

— А този кой е?

Мина отговори веднага:

— Това е Ворлинкин-сан, мамо. Той се грижи за нас в къщата си. Има страхотна градина! Всичките животинки на Джин са там и много им харесва. — Увисна на ръката му, което в ни най-малка степен не го смути.

Ворлинкин се усмихна и протегна другата си ръка на мадам Сато. След неуспешен опит да се изправи сама, тя разбра, че ще трябва да приеме помощта му, и го направи. Наложил ѝ се да вдигне очи, за да срещне погледа му — за разлика от Лейбер, с когото бяха еднакви на ръст, консулт беше видимо по-висок от нея.

— Стефин Ворлинкин, мадам Сато. Аз съм бараярският консул на Кибу-дайни. Радвам се най-после да се запознаем. Много се радвам.

Тя понечи да спре с жест дъщеря си, която използваше ръката на консула вместо люлка, но Мина вече бе успяла да зарече ръката му и вместо това тичаше в кръг около двамата. Джин само дето не подскачаше от вълнение и я засипваше с несвързана информация, която неизменно свръщаше към доброто здраве и благоденствие на животинките му и най-вече на Късметлийка.

— Грижили сте се за децата ми? — попита неуверено мадам Сато.

— Само за няколко дни, мадам. Имате чудесни деца. Много умни.

На Майлс му се стори, че зърва бегла усмивка — въпреки маската. За усмивката не знаеше, но тъмните очи на мадам Сато със сигурност се озариха. За пръв път.

В този момент Рейвън се намеси решително и отведе пациентката си обратно в леглото, но все пак се смили дотолкова, че да пусне и децата при нея. Майлс ги наблюдаваше през стъклото — Джин и Мина жестикулираха бурно и засипваха майка си с историйки от изминалата година и половина, а мадам Сато местеше сащисан поглед между двамата в опит да подреди разхвърляния пъзел.

Ворлинкин застана зад Майлс.

— Чудесно е, че я заварвам будна и с ума си. Ако не друго, част от законовите главоблъсканици ще отпаднат. Сега наистина ще мога да защитя децата.

— О, да — каза Майлс и се усмихна.

Роик подбра Рейвън към следващата им задача. Лейбер махна смутено към семейството от другата страна на стъклената преграда и каза:

— Аз какво да правя сега? — Изглеждаше сериозно объркан.

Майлс се обърна към него, скръсти ръце и се облегна на стената.

— Е, вие определено не сте затворник. На тази планета аз мога да арестувам единствено бараярци.

— Да бе, а Ханс и Оки?

— Тях не ги арестувах. Отвлякох ги. Така поне би казал Роик, а той разбира от тези неща. Подсетете ме някой път да ви обясня разликата между разрешение и опрощение.

— И каква е разликата? — попита Лейбер с високо вдигнати вежди.

— Ами, успехът обикновено. Във всеки случай, доктор Лейбер, вие можете да си тръгнете по всяко време. Не ви го препоръчвам обаче, освен ако нямате план за преминаване в нелегалност, който да е значително по-добър от предишния. Казвам ви го в случай, че Ханс и Оки не са единствените мутри, към чиито услуги могат да прибегнат шефовете ви.

— Така е, не са — въздъхна Лейбер.

— Може и да останете. Нощувката тук би била значително по-безопасна от регистрация в хотел. А и всички имаме нужда от малко време да осмислим ситуацията, струва ми се. Бих ви препоръчал и

друго — планът ви да се качите на орбитална совалка утре следобед най-добре го забравете. Ще ви задържат още на космодрума.

— Така е — съгласи се неохотно Лейбер.

— А какво ще правите вие сега, милорд ревизор? — попита Ворлинкин.

Майлс потърка брадичката си и смръщи замислено чело.

— Онова, което прави всеки командир, когато врагът има числено превъзходство. Ще търся съюзници.

16.

Разпитът на затворниците, с които така неочаквано се бяха сдобили, беше преминал гладко, точно според очакванията на Майлс, помисли си той, докато гледаше запис в консулството, макар че опитите на Ханс и Оки да оправдаят собствените си действия се промъкваха дори през глуповато безметежната мъгла на фаст-пентата. Точно както бе предположил Лейбер, двете убийства бяха резултат повече на несръчност, отколкото на предумисъл, което обаче с нищо не разкрасяваше словесната картинка как двамата биячи гонят уплашената стара дама из апартамента ѝ, гонитба, приключила на терасата и оттам — на паважа долу. Опитът им да свалят леколета на Джордж Суаби пък би могъл да завърши по-благополучно, ако при аварийното си кацане машината беше случила на твърда земя, вместо на дълбока вода. Тогава биха могли открито да го измъкнат от предпазния пашкул на возилото и да го откарат за замразяване, давайки си вид, че оказват помощ на един иначе смъртно ранен човек. Уви, удавеният му труп бил изваден от езерото твърде късно, на етап, в който дори местната криомедицина не би могла да помогне.

Без значение дали от законова гледна точка действията им се определяха като умишлено или като непредумишлено убийство, пред Майлс все така стоеше неприятният въпрос как да се отърве от двамата си нежелани гости. Да ги пуснат по живо, по здраво вече не беше възможност. Ханс, Оки и самопризнанията им трябваше да бъдат предадени в някое от местните полицейски управления, но такова, където парите на „Нов Египет“ нямаше да бъдат приети с отворени обятия. Не че щеше да се стигне до подкупи, смяташе Майлс. Инкриминирани от самопризнанията си, Оки и Ханс щяха да бъдат жертвани с готовност, а големите клечки в криокомпанията щяха да си купят свободата чрез услугите на скъпо струващи адвокати. А Майлс държеше да окачи на въжето и тях.

Съвестният Роик все пак си издейства разрешение да заведе пленниците до тоалетната — един по един — и да им даде вода. След

това, на първо време и по заповед на Майлс, Рейвън ги въведе в състояние на лека медикаментозна дрямка, макар че това далеч не решаваше проблема в дългосрочен план. От гледна точка на Майлс, замразяването все така изглеждаше по-примамливата перспектива. Дяволски сигурно беше, че няма да отведе тези двамата на Бараяр. „Бараяр не страда от недостиг на мутри, по-компетентни при това.“ От друга страна, Четиримата разбойници сигурно вече се гърчеха от тревога заради мистериозно изчезналите си заедно с Лейбер лакеи. М-да, може би времето за малко екшън беше назряло.

Сега, когато записите от разпита им бяха препратени в консулството, Майлс най-последно можеше да се заеме с „Бялата хризантема“, където всичко това беше започнало сякаш преди маса време. За щастие, лесно си уреди спешна среща с Рон Уинг. По пътя към западните предградия репетира грижливо ролята си, така че хем да осъществи замисленото, хем да запази прикритието си непокътнато.

Във външния офис на Уинг завариха усмихната секретарка. Не беше единствената, която стана да ги посрещне — от един удобен на вид стол в ъгъла с прозявка се надигна коткоподобно създание. Кафеникавото му тяло беше миниатюрно подобие на лъвско туловище, имаше си истински криле, но лицето му беше с човешки пропорции. А на главата му беше вързано раирано покривалце — Майлс не помнеше как се казва — като на традиционните египетски статуетки. Животното се приближи до смразения от ужас Роик и се отърка в краката му. Побутна го по коляното — сигурно тежеше едно десетина килограма, — вдигна глава да го погледне и отвори уста. За известно разочарование на Майлс оттам не прозвуча загадката на Сфинкса: „Кое е това, което ходи на четири крака сутрин, на два по обед и на три — вечер?“, а най-обикновено „мяу“.

— Стига, Нефертити — смъмри я секретарката, вдигна зверчето и го сложи на бюрото си. Чудатата котка размърда върха на рошавата си опашка; излъчваше негодувание.

Майлс й даде да му подуши ръката, докато секретарката обясняваше:

— Не се бойте, тя е добричка. Не хапе и не драска. Но се скубе — добави с усмивка заради Роик, който още не можеше да дойде на себе си. — Тези сфинксчета са елемент от тазгодишната рекламна кампания на нашите конкуренти и съседи от „Нов Египет“.

— Не ги видях на конференцията — отбеляза Майлс.

— О, изчерпаха се още първия ден. Много са популярни. Знаят десетина-петнайсет думи и са много внимателни към децата. Ставали и за домашна охрана. — Последното не прозвуча много убедено.

— И къде, хм, са дали поръчката за направата им?

— Изработени са от някаква биоинженерна компания на Джаксън Хол, доколкото знам — каза жената.

„Естествено.“

— Доставили ги в замразено състояние заради по-малките разходи, а в „Нов Египет“ ги съживили. Само че се оказват доста трудни за гледане. Не ядат какво да е.

— Котешки гени... основно? — каза Майлс.

Секретарката погледна колебливо към минисфинкса, който на свой ред я погледна сфинксовски.

— Мисля, че да. Как иначе? Ще уведомя господин Уинг, че сте тук, лорд Воркосиган.

След миг Уинг се появи да посрещне самопоканилите се гости. Майлс остави Роик в приемната да си приказва със секретарката и евентуално да обменя гатанки със сфинкса, а сам се остави на Уинг, който го въведе във вътрешната си светая светих и го настани на удобен елегантен стол с пълнеж от гел. Хубав ъглов кабинет, прозорци на две от стените с изглед към сградите и ведрите градини на комплекса. Незнайно защо Майлс се сети за леговището на мадам Сузе.

Уинг седна зад голямото си писалище от черно стъкло с вградена компютърна конзола, сплете пръсти на плота и погледна Майлс с бдително очакване.

— Казвате, че при вас е възникнало нещо спешно, лорд Воркосиган?

Майлс махна един сфинксов косъм от ръкава на сивото си сако и набързо преговори сценария наум.

— Не, бих казал, че при вас е възникнало нещо спешно.

Уинг се размърда. Изглеждаше нащрек, но не и на нокти.

— В смисъл?

— След конференцията... и след нашия разговор... поразпитах тук-там из Нортбридж. Искях да придобия по-ясна представа за предимствата на новата си инвестиция. Оказа се, че има уловка. Вие

знаехте ли това? — Майлс се постара смръщената му физиономия да излъчи съответната доза подозрителност, с надеждата Уинг да премине в отбрана.

Но Уинг се задоволи само с едно:

— Хм?

Майлс си напомни да не излиза от роля, докато съобщава лошата новина. Номерът беше да изглежда достатъчно съобразителен, за да го вземат на сериозно, но не толкова, че да го възприемат като заплаха.

— Обезщетението ми за извършени услуги е структурирано така, че е пряко обвързано с покачването цената на акциите на „Бяла хризантема Равноденствие“. С покачването, забележете, а не с падането на стойността им. Ако цената на акциите падне, вместо да получа дивидент, аз ще се окажа длъжник!

— Цената на акциите няма да падне — каза убедено Уинг.

— Позволете ми да не се съглася. Защото вашата компания майка, тук, на Кибу, скоро ще понесе тежък финансов удар.

Вместо да се впусне в утешителни тиради, Уинг каза:

— Защо смятате така?

— Ами, заради всички онези договори, които сте купили от „Нов Египет“. Истината е, че са ви продали тонове мъртво месо. Оказва се, че определена марка криоразтвор, който е бил използван преди трийсет до петдесет години, има реален срок на годност две десетилетия, след което се разпада на съставните си компоненти, а клиентите, обработени с него, не подлежат на съживяване. Мозъците им стават на каша, както образно се изрази моят технически консултант. Следователно всички съживявания от онзи период, при които е бил използван въпросният разтвор, ще се окажат неуспешни. Освен че ще изгуби всичките тези делегирани гласове, компанията ви ще трябва да изплати милиони нюени като обезщетение на роднините.

Уинг го зяпна в израз на неподправена изненада.

— Това вярно ли е?

— Можете да проверите и сам веднага щом насочите вниманието на лаборантите си в правилната посока.

Уинг се намръщи.

— Определено ще го направя.

— Зад всичко това стои „Нов Египет“. Схемата за вторична търговия с клиентски договори е била разработена от тях, доколкото

разбирам. И по-точно от Аниш Акабане, главния им финансов директор.

Уинг кимна бавно.

— Познавам го. Умно копеле! — В гласа му се долавяше по-скоро възхищение, отколкото гняв.

— Както аз виждам нещата, вие, а и всяка друга криокорпорация в Нортбридж, която е била измамена, имате пълно основание да заведете съдебен иск срещу „Нов Египет“. Дори бихте могли да обедините силите си и да заведете общо дело.

Уинг примига. Очевидно мислеше на бързи обороти.

— Само ако може да се докаже, че в „Нов Египет“ са знаели.

— Има доказателства, че са знаели за това още преди година и половина. Със сигурност можете да ги заковете тези бандити.

Уинг вдигна ръка.

— Успокойте се, лорд Воркосиган! Споделям гнева ви, но не мисля, че курсът на действие, който предлагате, ще е в полза на вашата инвестиция.

Не за тази „инвестиция“ се тревожеше Майлс, но нали трябваше да играе играта...

— В смисъл?

— Това е поверително, нали? Не сте казали на никого другото?

— Започнах с вас. Но смятам да продължа и с другите корпорации в Криополис.

— Добре е, че сте дошли първо при мен. Правилно сте постъпили.

— Дано да е така, но не разбирам какво имате предвид.

— Първата ми задача е да защитя „Бялата хризантема“ и интересите на нейните акционери, включително и вашите. Най-напред — след като проверим фактите, разбира се, — ще трябва да използваме тази очевидна, пък макар и ограничена възможност да се отървем от собствените си пасиви. Да я подминем би било крайно безотговорно. За „Бялата хризантема“ ще е далеч по-добре, ако този проблем изплува бавно и по естествен път от други източници, вместо да го направим публично достояние от раз и така да създадем сериозна и неизбежна криза.

— Боя се, че не разбирам накъде биете. — „Разбирам, уви. По дяволите. Това куче явно не е в настроение за битка.“

Уинг поклати глава.

— Всеки отговорен управленски екип на всяка криокорпорация би се съгласил с мен. Това е бомба, чието взривяване в публичното пространство би довело до катастрофални последици. Не само за „Бялата хризантема“, а за целия сектор, дори за икономиката като цяло.

— Значи смятате, че вместо общ съдебен иск ще има общ, въ, общо смятане под килима? — „Не заеквай, ако обичаш“, каза си Майлс.

— Не бих се изразил точно по този начин. — Уинг въздъхна, със съжаление някак. — Макар че, да, подобно действие би се приветствало от всички. Уви, щом проблемът е назрял дотолкова, че да бъде забелязан дори при повърхностното проучване на един външен човек като вас, значи всеки опит за прикриването му ще бъде неефективен. Бомбата вероятно ще избухне всеки момент.

Проучването съвсем не беше „повърхностно“, но Майлс не смяташе да споделя тези подробности с Уинг.

Уинг потропа с пръсти по черния стъклен плот на бюрото.

— М-да, имаме малък аванс, от който трябва да се възползваме. А след това... да... май ще е най-добре лично да се срещна с колегите от конкуренцията. Да обмислим всички аспекти на общата заплаха. След няколко седмици, да речем. Колкото до вашата инвестиция, лорд Воркосиган, тя е в сигурни ръце, не се тревожете. Оставете всичко на мен! — Облегна се назад и отново се усмихна, макар да се виждаше, че зъбчатите колелца в главата му се въртят на пълни обороти.

— Добре де, но тогава как ще заковете онези копеленца от „Нов Египет“? — Майлс се постара да прикрие яда си зад недоволството на капризен акционер.

— Чували ли сте израза, че собственото ти благополучие е най-доброто отмъщение?

— Там, откъдето идвам аз, за най-доброто отмъщение се смята нечия глава в торба.

— Хм!... Е, различни култури и прочие. Така... Затрупахте ме с доста неотложни задачи, лорд Воркосиган, при това задачи, които не фигурираха в дневния ми ред. — Което беше ясен намек, че е време Майлс да си вдига чукалата, така че Уинг да се заеме с оправянето на кашата.

Оправяне, което Майлс лесно можеше да си представи — корпорациите се събират не за нападение, а за споразумение. Тайно споразумение между привидни противници в ущърб на трета страна.

— Дадохте ми доста храна за размисъл, Уинг-сан.

— Вие също, без съмнение. Чаша чай, преди да тръгнете? — Уинг очевидно се разкъсваше между правилата на гостоприемството и нетърпението си да хване кормилото на тази нова криза.

— Ами, да, защо не? — Майлс реши да го поизмъчи още малко. Благополучие във вид на чаша чай и отмъщение във вид на протакане — изискана комбинация, макар и на дребно. Върнаха се в приемната, където секретарката вече наливаше Роик със зелен чай, тъпчеше го с бадемови курабийки и го обсипваше с възхитени и благодарствени погледчета. Сфинксът издаваше жални звуци иззад решетките на голяма... кутия за транспортиране на сфинксове.

— Толкова се радвам, че ще я вземете с вас — каза секретарката и кимна към кутията, докато наливаше чай на Майлс и шефа си от изящна порцеланова кана. — Много е миличка и е кротка, но просто не пасва на декора ни.

— А! — възкликна доволно Уинг. — Значи най-после си й намерила дом, Юко? Браво на теб! Нямам търпение да се отърва от котешкото сандъче в шефската тоалетна.

Майлс изгледа Роик с укор.

— Значи ще си имаме сфинкс? — „Защо?“ Или може би: „Защо на мен, Господи?“

Роик се размърда притеснено.

— Просто споменах, че познавам някой, който много ще й се зарадва.

— А. — Дано поне Роик беше получил нещо ценно в замяна. Информация, за предпочитане. Секретарката изглеждаше възстаричка за него, но дали интересът ѝ към бараярската му мъжественост беше романтичен, или майчински нямаше никакво значение, стига да беше добронамерен. И словоохотлив.

Майлс ограничи отмъщението си до една чаша, след което позволи да го отпратят любезно. Като по магия се появиха двама служители, които да помогнат с личните вещи на сфинкса — храна, съдове, играчки, касинки и тоалетни принадлежности. Роик лично замъкна кутията с животното до подемния ван на консулството и се

погрижи багажът му да бъде прибран в задното отделение. На излизане през червената храмова порта сфинксът се разврещя възмутено и гръмогласно:

— Вьннн! Вьннн!

— Накъде да карам, милорд? Ще спираме ли още някъде?

— Не... май. Гениалният ми план да оправим тая каша и да отпрашим към къщи току-що се провали. Ще ти разкажа всичко по пътя. Карай към града.

— Да, милорд.

Джин се измъкна на пръсти от изолатора. Майка му и Мина спяха — сестра му свита като коте в долния край на леглото. Майка му изглеждаше уморена и много бледа, и малко страшничка, вярно, но милиони пъти по-добре от онази жена, която Майлс-сан и Рейвън-сенсей не бяха успели да съживят. Радостта му да я види жива го беше заляла като гигантска вълна, но сега, когато първият прилив на облекчение се беше отлял, той се чувстваше объркан. Сега големите бяха поели контрола и всичко отново изглеждаше несигурно. Къде щяха да живеят? Какво щеше да стане с неговите животинки? Трябваше ли пак да ходи на училище? И кога? Сигурно щеше да трябва да повтаря и децата в класа щяха да са с една година по-малки от него.

Нима отново щяха да му отнемат всичко?

Айко, дежурна в залата за реанимация, му кимна приятелски от стола си. Откъм коридора се чуха гласове и Джин излезе да види кой е.

Беше Ворлинкин-сан — изглеждаше доста стреснат и като че ли спореше за нещо с Рейвън-сенсей и още двама, които Джин виждаше за пръв път. И като ги видя, зяпна.

Мъжът беше почти двойник на Майлс-сан — същият ръст, същото лице, но два пъти по-широк и без сиво в косата. Облечен беше със страхотен черен костюм върху разни други черни неща и всичко това незнайно как вталяваше възширочката му талия. Жената беше по-висока дори от майката на Джин, с много руса коса, прибрана на готин кок, а очите ѝ бяха почти толкова сини, колкото на консул Ворлинкин. Нейният костюм беше в гълъбовосиво, с копринена бяла блузка отдолу, а на шията и ушите ѝ проблясваше злато. Дрехите ѝ му напомниха за

ризата на Майлс-сан — семпли, но едновременно с това адски... хипер, супер, а бе адски готини! А когато жената сведе към него усмивката си, Джин се сгорещи целият.

— Джин — каза консул Ворлинкин, — тъкмо идвах при теб. А после реших да прескоча за малко до консулството, но... — Той се втренчи отново в странния не-Майлс.

— Мама и Мина спят — каза Джин.

— А, добре — каза Рейвън-сенсей. — Ще ида да ги видя, после ще разменя две думи с Айко и се връщам. — И влезе в залата за реанимация.

Очите на русата дама стрелкаха весело Джин като слънчеви лъчи по лятно езеро.

— А този кой е, консуле?

Ворлинкин, изглежда, се овладя, макар че защо появата на тези двамата го беше сащисала толкова, Джин нямаше представа, освен може би заради изненадващата прилика на дребния мъж с Майлс-сан.

— Това е Джин Сато. Син на жената, която лорд-ревизорът и доктор Дърона съживиха тук. Лорд Воркосиган се запознал с него, когато... всъщност по-добре той сам да ви разкаже, като се върне. Джин, това е лорд Марк Воркосиган и неговата партньорка госпожица Карийн Куделка. От Бараяр.

Госпожица Куделка протегна на Джин изящната си ръка все едно беше голям, а не хлапак някакъв. След кратко колебание мъжът последва примера ѝ. Джин се чудеше дали „партньорка“ означава „гадже“, или „колежка“. Хубавата жена приличаше на корпоративен мениджър от най-високо ниво, а скъпата чанта, която носеше през рамо, беше толкова голяма, че едва ли побираше единствено козметиката ѝ.

— Вие да не сте брат на Майлс-сан? — попита Джин. „Като Тецу и Кен?“ Даде си сметка, че очите му са на едно ниво с тези на новодошлия, точно както и с очите на Майлс-сан, но заради допълнителното си тегло лорд Марк незнайно защо изглеждаше по-висок. А и погледът му не излъчваше онази неуморна усмивка, която вечно дебнеше в очите на Майлс-сан.

— Близнаци с шест години разлика — каза отегчено мъжът, сякаш репликата му е писнала от многократна употреба. — Дълга история. — Която очевидно не възнамеряваше да разкаже на Джин.

— Не изглеждате, ами... съвсем еднакви — каза Джин. Лорд Марк например не носеше бастун, а и движенията му изглеждаха по-плавни. Може би той беше по-малкият брат.

— Разлика, която аз старателно поддържам — каза лорд Марк. Рейвън-сенсей излезе от реанимационната.

— Мисля, че най-напред трябва да се запознаете с мадам Сузуки, лорд Марк.

— Трябва ли да преговаряме с нея? Онзи тип, Тед Фува, е единственият собственик според местните регистри.

— На недвижимата собственост, да. Само че за нашата цел недвижимата собственост е... не че е съвсем без значение, но във всички случаи е заменима. Съдържанието ѝ във вид на човешки пасив — и възможности — обаче беше причината да ви повикам тук. А мадам Сузе несъмнено е господарката на този уникален по своето естество цирк.

Лорд Марк кимна отсечено — в знак, че слуша, а не че оспорва казаното.

— Брат ви знаеше ли, че пристигате, лорд Марк? — попита Ворлинкин. — На мен нищо не е споменава. Той, както и доктор Дърона. — Погледът, който хвърли изпод вежди на Рейвън-сенсей, не беше особено дружелюбен.

— Хванахме кораб по-рано от предвиденото — обясни госпожица Куделка.

— Аз всъщност нямам никакво намерение да си пъхам носа в каквото там гнездо на стършели Майлс ръчка понастоящем — каза лорд Марк. — Заниманията ни рядко имат пресечни точки. Приемете, че в случая пътищата ни временно са поели по успоредни прави.

Партньорката му вметна спокойно:

— Ако не се лъжа, една от функциите на консулството е да подпомага бараярски бизнесмени, чиито интереси са ги довели на Кибу.

Ворлинкин кимна предпазливо.

— Така е, макар че ревизорското разследване е с по-висок приоритет. — После добави под нос: — Каквато и дивотия да е намислил господин ревизорът...

— Разбира се. — Усмивката на госпожица Куделка стана съвсем ослепителна и Ворлинкин примигна. — Марк, Рейвън, как мислите,

дали няма да е по-добре, ако консулт дойде с нас? Така ще си спестим необходимостта да обясняваме всичко повторно.

Ворлинкин изглеждаше все по-объркан.

— Джин, нали ще ме извиниш?

— О, Джин също е добре дошъл — прекъсна го с усмивка Рейвън-сенсей и се обърна към госпожица Куделка. — Местен гид и така нататък.

Тя кимна любезно и удостои Джин с поредната слънчева усмивка.

Рейвън-сенсей ги поведе и Джин тръгна с тях в тихо недоумение по дългия път с няколко смени на посоките по вертикалата и хоризонталата към кабинета на Сузе-сан. Лорд Марк и госпожица Куделка не пропускаха нищо, очите им шареха през цялото време, а русата дама дори правеше снимки с миниатюрна камера.

Най-после стигнаха до ъгловия кабинет и Рейвън-сенсей почука отривисто. Вратата се отвори изненадващо бързо, но не я отвори Сузе-сан, а Тенбъри-сан.

— К'во става? — Изглежда ги подозрително през гъсталаците на косата и брадата си. — Довел си нови хора, без да питаш!

— Точно за да питаме сме дошли — каза Рейвън-сенсей. — Добре е, че те заварваме тук. Може ли да влезем и да поговорим с мадам Сузе?

— Ами, може сигурно. — Тенбъри сведе смръщен поглед към лорд Марк. — Божке, още един! Колко маломерни галактици криеш в ръкава си, Рейвън?

Веждите на лорд Марк се размърдаха застрашително, но Рейвън-сенсей отговори спокойно:

— Само тези двамата. — След което Тенбъри им направи път да влязат.

Сузе-сан седеше до прозореца, пиеше нещо, което едва ли беше чай, и играеше маджонг с медтехник Танака; явно Тенбъри току-що беше станал от третия стол. При появата на лорд Марк и неговата група двете жени се ококориха.

— И сега к'во, Рейвън? — каза вместо поздрав Сузе-сан. — Мислех, че сме се разбрали. Кога ще си получа двете съживявания, питам аз?

— Обмисляме промяна в Сделката — отговори Рейвън-сенсей.

Сбръчканото лице на Сузе-сан се сбръчка още повече.

— Вместо две, какво ще кажете за две хиляди? — добави той.

Веждите ѝ литнаха нагоре, но останалата част от бръчките ѝ продължиха да се въсят. Въпреки това Сузе-сан им махна да не висят на прага и те влязоха един по един и седнаха. Най-напред Рейвън-сенсей ѝ представи консул Ворлинкин, макар че предвид възвратно-постъпателните му движения на нейна територия през последните дни Сузе-сан несъмнено бе осведомена подробно за особата му от собствени източници. Джин ѝ кимна и завъртя многозначително очи към консула, в смисъл: „Този е готин тип.“ Тенбъри беше приседнал на перваза на единия прозорец, мръщеше се и си подръпваше брадата.

Рейвън-сенсей продължи с представянето:

— Мадам Сузуки, позволете да ви представя моя работодател, лорд Марк Воркосиган — той е по-малкият брат на лорд-ревизор Майлс Воркосиган, — а това е неговата партньорка госпожица Кариин Куделка. Лорд Марк е съсобственик на „Дърона Груп“, ескобарската клиника, където работя и аз.

— А кой е другият съсобственик? — попита Сузе-сан, впила поглед в лорд Марк.

Лорд Марк се поклони леко и каза:

— Доктор Лили Дърона. Която освен това е основател и клонингов прототип на първоначалната група Дърона от Джаксън Хол. Аз се сдобих със своя дял в предприятието преди десет години, когато подпомогнах групата в намерението ѝ да се отцепи от тогавашния си собственик барон Фел и да емигрира на Ескобар.

— И ти ли си лекар? Или учен?

Лорд Марк поклати глава.

— Предприемач съм. Основният ми интерес в научните изследвания на Дърона е да подпомогна всячески разработването на алтернативен метод за удължаване на живота, който да изхвърли завинаги от бизнеса мозъчната трансплантация в клонирано тяло.

— Този метод е незаконен! — възкликна медтехник Танака.

— Не и на Джаксън Хол. За жалост.

Джин дръпна Ворлинкин за ръкава и прошепна:

— За какво говорят?

Той се наведе и прошепна в отговор:

— Някои лоши, но богати хора се опитват да си върнат младостта чрез операция, при която мозъкът им бива трансплантиран в тялото на клонинг, който е специално отгледан за тях. Много опасна операция, а мозъкът на клонинга винаги умира.

— Гадост!

— И аз мисля така — кимна консултът, после отново впери поглед в лорд Марк и даде знак на Джин да мълчи и да слуша.

Лорд Марк събра пръсти почти както го правеше Майлс-сан и каза:

— „Дърона Груп“ обмисля възможността да разшири криосъживителната си дейност на Кибу-дайни.

Сузе-сан изпуфтя пренебрежително:

— Това би било чиста загуба на... Чакай! Криосъживяване ли рече? А не криосъхранение?

— Криосъхранението очевидно е една напълно зряла индустрия тук, която е достигнала пълно насищане на пазара и не е оставила свободни ниши за новосъздадени дружества. От друга страна, налице е арена, към която местните криокорпорации очевидно не проявяват интерес и която предлага далеч по-големи възможности. Според Рейвън във вашия комплекс държите на съхранение повече от две хиляди криоклиенти, чието замразяване е било нелицензирано и на практика незаконно. Пасив, който прави комплекса непродаваем за настоящия му собственик, някой си Теодор Фува.

— Да, когато онзи идиот купи комплекса с идеята да събори сградите и да строи нещо друго, не знаеше, че ние сме тук. Опита се да реши проблема си с палеж. Не повтори обаче... — Сузе-сан замълча за миг. — Между другото, вече са по-близо до три хиляди.

— Още по-добре.

— И как смятате да се отървете от тях?

— Как ли? Просто ще ги съживим и ще ги пуснем да си вървят на собствен ход.

Сузе-сан изсумтя.

— Само ако сте намерили лекарство против старост.

Странна усмивчица разтегли устните на лорд Марк и зъбите му за миг лъснаха.

— Може и така да се каже.

Медтехник Танака вдигна рязко глава. После попита бавно, сякаш тръпнеше какъв ще е отговорът:

— С какво разполагате?

— Не с извора на младостта, уви — отвърна лорд Марк. — Но с малко късмет може да се окаже извор на средната възраст. Изглежда, няма ефект при хора под шейсетте, но оттам нагоре маха двайсетина години като стой та гледай. Засега. Не е хапче, което да глътнеш еднократно — по-скоро е нещо като коктейл, но работим и в тази насока. Отделът ни за изследователска и развойна дейност вече приключи виртуалните тестове и тестовете с живи бозайници и има готовност да премине към клинични изпитания върху хора.

— Досега не сте провеждали изпитания върху хора, така ли? — попита Танака-сан.

— Само веднъж — вметна Рейвън-сенсей.

— Едно изпитание?

— Един човек. Лили Дърона, по-точно — каза Рейвън-сенсей. — Сигурно можете да си представите какво означаваше това за всички нас.

— Можете ли да гарантирате резултатите от лечението?

— Не, разбира се — каза лорд Марк. — Нали затова му викат „изпитание“. Но след като го приложим върху две-три хиляди обекта с различни здравословни и възрастови характеристики, всички дефекти ще бъдат изчистени.

— Никога няма да получите разрешение за клинични изпитания — каза Сузе-сан.

— Напротив. Ескобар има договорни отношения с Кибу-дайни за обмен на лицензионни споразумения в областта на медицината. Всяка лаборатория, болница или изследователски център, които реша да купя тук, ще преминат под регулаторния чадър на „Дърона Груп“ веднага щом покупко-продажбата бъде регистрирана. Няма нужда да мътим излишно водата, като подаваме тук целия набор документи, които вече са одобрени на Ескобар. — Лорд Марк потърка двойната си брадичка. — Ако изпитанията са успешни, само след две години комплексът ще мине на самоиздръжка без финансови инжекции отвън.

— А след двайсет години? — каза Тенбъри. — Какво ще стане с хората тогава? Лекарството ще подейства ли повторно?

Лорд Марк сви рамене.

— Попитайте ме пак след двайсет години.

— По дяволите — намеси се Сузе-сан. — Това звучи като лиценз за печатане на пари, младежо.

Лорд Марк махна нетърпеливо с ръка.

— За мен е само странично начинание. Значително по-безопасно е от мозъчната трансплантация в клонинг, но осемдесетгодишните клиенти, които могат да си купят осемнайсетгодишно тяло за трансплантацията, едва ли ще предпочетат шейсетгодишно. Тепърва ни чака работа. Гледам на това като на поредната малка крачка в правилната посока.

— Само върху съживени ли действия? Върху замразени хора? — попита Тенбъри.

— О, не. Ефектът би трябвало да е дори по-добър върху хора, които никога не са били замразявани.

Сбръчканите устни на Сузе-сан се разтеглиха в свирепа усмивка.

— Кой не би предпочел това пред рисковете на незаконна мозъчна трансплантация, по дяволите! Кой не би го предпочел пред *замразяването*?

— Хората са странни — каза лорд Марк. — Затова се въздържам от предсказания.

— Ами бедните? — попита медтехник Танака.

Лорд Марк я фиксира с празен поглед.

— Какво бедните?

Взаимното им недоумение се проточи и госпожица Куделка се притече на помощ:

— Ако не греша, Марк, мадам Сузуки и нейните приятели имат същото категорично отношение към препятствията, които бедните на Кибу-дайни срещат по пътя си към едно по-добро бъдеще, каквото имаш ти към препятствията, които спъват джаксънианските клонинги. Иначе не биха поддържали това място като един вид мълчалив протест. Същото правиш и ти с управлението на „Дърона Груп“, но от по-скоро. — Русата дама се обърна към Сузе-сан. — Марк, а също и доктор Дърона, са родени и отраснали на Джаксън Хол, където всеки сам се бори за оцеляването си, много често за сметка на околните. И двамата полагат усилия да се отърсят от това. Получава се, макар и бавно. Предлагам да си оставим малко време за размисъл върху по-широките аспекти на този въпрос, а междувреме да огледаме комплекса. С

Марк се надявахме да ни разведете наоколо, преди да се срещнем с господин Фува.

Сузе-сан се облегна назад. Лицето ѝ беше неразгадаемо и странно някак.

— А ако не се съгласим?

Лорд Марк сви рамене.

— Тогава пак ще се срещнем с Фува, но без вашето участие.

Сузе-сан присви очи.

— Мислиш си, че държиш всички козове, нали?

Госпожица Куделка побърза да се намеси:

— Не е задължително печалбата за един да е загуба за друг. Едно съвместно начинание може да бъде от полза за всички според нуждите им.

— Да — каза бавно Сузе-сан. — Трябва да помисля. — Наведе се напред и натика корковата тапа в гърлото на четвъртитата си бутилка. Ръката ѝ леко трепереше. — Тенбъри, заведи ги да разгледат. Покажи им всичко, което ги интересува.

Тенбъри кимна и се надигна от перваза.

— Хайде, идвайте...

Изнизаха се след Тенбъри, всички освен Сузе-сан и старата Танака, които сбраха глави още преди вратата да се е затворила. Когато излязоха в коридора, Джин се лепна за консул Ворлинкин и му прошепна:

— Какво стана? Нищо не разбрах. Защо се ядоса Сузе-сан?

Вървяха последни, но не толкова назад, че другите да не ги чуват. Ворлинкин се почеса по брадичката, сведе поглед към Джин и сниши глас:

— Ако лорд Марк има необходимите пари, а той, изглежда, ги има, може да купи комплекса със или без съгласието на мадам Сузуки. Може да направи... е, не чак каквото си иска, защото всичките криотрупове долу са значителен пасив, но на теория би могъл да прогони всички ви като самонастанили се и да изхвърли бившите ти съквартиранти на улицата.

— Но това е лошо! — каза възмутено Джин.

Госпожица Куделка му хвърли поглед през рамо, поглед и странна усмивка. Джин се изчерви до ушите.

— Струва ми се, че има предвид нещо друго — промърмори Ворлинкин, — но тепърва ще видим какво е намислил.

Джин смръщи вежди в опит да подреди пъзела.

— Защо Майлс-сан е лорд Воркосиган, а брат му е лорд Марк, щом фамилията и на двамата е Воркосиган?

— И двамата са синове на граф Арал Воркосиган. Твоят, въ, приятел Майлс-сан е лорд Воркосиган, защото е наследник на баща си. Лорд Марк, като по-малък брат, има право да носи титлата „лорд“, но без политическите отговорности, които произтичат от графската титла.

— О.

Вървяха след Тенбъри и новите бараярци. Джаксънианци. Каквито ще да бяха. Щом лорд Воркосиган и лорд Марк бяха братя, че и близнаци, как така са били отгледани на различни планети? Дали пък онази зловеща история с клонинги нямаше нещо общо и с тях? И онова петгодишно момче, онова с многото имена, които дори баща му, изглежда, не можеше да запомни, и то ли беше лорд някой си?

Джин си спомни казаното от Майлс-сан, как баща му го пускал да седи при него по време на работни срещи, стига да не вдигал шум и да не пречел. Стисна решително устни и се постара да не изостава.

Два часа по-късно Джин се прозяваше. И се чудеше дали се е случвало Майлс-сан да заспи на някоя от онези срещи. Може би работата на баща му е била по-интересна от това. Тенбъри-сан ги разведе навсякъде — по всички етажи и дори на места, които Джин не беше виждал досега. Разговорите бяха скучни — за финанси, канализация и закони разпоредби. Само възрастните можеха да говорят толкова дълго на такива безинтересни теми. За клонинги и медицински убийства изобщо не стана дума, нито веднъж. Тенбъри-сан не пропусна да се изфука с работилницата, инструментите и хитрите си трикове. Лорд Марк слушаше безизразно, а госпожица Куделка откровено го насърчаваше да дрънка още и още, като задаваше все нови и нови въпроси. Джин вече се чудеше дали да не ги зареже и да се върне в реанимацията. Може майка му и Мина да се бяха събудили. А и започваше да огладнява.

Докато минаваха през подземния паркинг под старата сграда за прием на пациенти, откъм една врата с надпис „Вход забранен“ долетя

тропане и приглушени викове. Всички обърнаха глави натам.

— Няма ли да отворите? Явно някой иска да влезе. Или да излезе? — попита госпожица Куделка.

— Да излязат. И не, няма да отворим — каза Рейвън-сенсей. — Затворници са на лорд Воркосиган. Явно са се събудили. Побоях се да им дам по-голяма доза сънотворно след фаст-пентата и махмурлука от зашеметителите.

Лорд Марк разпери ръце.

— Значи не е моя работа. — Не изглеждаше изненадан от факта, че брат му упоява и затваря разни хора. — Кога обаче смята да ги махне оттук? Защото се надявам скоро да вляза във владение.

— Не знам — каза Рейвън-сенсей и вдигна рамене. — Те са парченца от мозайката му. — Тропането продължаваше и той добави: — Така или иначе, ще изчакам Роик да се върне и ще идем да ги приспим. Крайно неприятна двойка са тези двамата.

Джин килна глава и пристъпи към вратата.

— Хей! Ама това е гласът на стария Яни!

— На кого? — попита Рейвън-сенсей, а Тенбъри каза:

— Сигурен ли си?

— Хей, Яни! Ти ли си?

Тропането спря, заменено от треперлив старчески глас:

— Джин? Ти ли си, момче? Отключи вратата и ме пусни!

— Двамата чичковци къде са? — извика в отговор Джин.

— Чух някой да тропа и да вика и дойдох да погледна к'во става — обясни Яни. — От к'ъв зор затварят разни хора тука, а?

Рейвън-сенсей се хвана за главата и стисна зъби.

— Ох, на милорд ревизора това няма да му хареса!

И се наведе към ключалката.

Лорд Марк отстъпи назад и преспокойно извади зашеметител изпод черното си сако. Вместо да се прикрие зад него, госпожица Куделка мина встрани да покрие друг ъгъл, разкърши рамене, тръсна ръце и изобщо придоби неочаквано атлетично излъчване.

Напрегната пауза, после вратата се отвори.

Яни изскочи навън, бълваше ругатни. Изглеждаше още пораздърпан и кисел от обикновено, на челото му имаше голяма цицина, а около носа му тъмнееше засъхнала кръв.

Рейвън-сенсей надникна в стаята.

— Мамка му! Няма ги.
Все едно беше очаквал да са там.

17.

Роик вкара колата в подземния гараж и при вида на навалищата, събрала се около отворената врата на стаята, където държаха затворниците, Майлс се стегна. Погледът му се стрелна към празното място в дъното на гаража, където до неотдавна беше паркиран бусът на „Нов Египет“... и очите му се ококориха, щом зърнаха изящния рус кок, който стърчеше сред тъмнокосите глави. И без да свежда поглед знаеше кой дребосък стои до собственичката на русия кок и ѝ стига само до рамото.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Роик и наби спирачки.
— Какво прави тук госпожица Куделка?

— Придружава брат ми, без съмнение. Лично аз бих искал да знам какво, по дяволите, прави тук Марк.

Слязоха и Майлс си проби решително път през зяпачите. Надникна в празната стая, но дори най-страшният му ревизорски поглед не би могъл да върне там Ханс и Оки. Не че държеше да ги връща всъщност... Обърна се и огледа набързо навалищата — Тенбъри и Рейвън, Марк и Карийн, консул Ворлинкин, Джин, който подскачаше до него и изливаше с бързооборотен писклив глас историята на бягството, и накрая Яни, ступан и олюляващ се между яда и разкаянието. Само ступан, за щастие, и ако се съдеше по недоволната му тирада — все още в неведение за близката си среща с двама от местните ангели на смъртта.

— Преди колко време е станало това? — попита Майлс в опит да се добере до някаква съществена информация.

— Малко след като вие сте тръгнали, изглежда — каза виновно Рейвън. — Боя се, че не прецених добре дозата. Съжалявам...

Майлс махна с ръка — не чак в опрощение, но с разбиране.

— Значи са на свобода най-малко от два часа, три може би. Предостатъчно да се приберат вкъщи. Или някъде другаде.

Тактическо дърво с разклонения започна да се оформя като скица в главата му. Ако двамата бяха духнали с единственото намерение да

спасят собствените си кожи, значи можеше да са навсякъде, но едва ли щяха да се върнат тук, още по-малко с подкрепления, защото както полицията, така и шефовете им биха застрашили намерението им да минат в нелегалност. Но ако се бяха върнали в „Нов Египет“... тогава вариантите се умножаваха. „Чудя се дали не сме се разминали по пътя насам? Късно е да се чудиш, мой човек.“ Двамата биячи със сигурност бяха запомнили Роик, вероятно бяха видели и Рейвън, самия Майлс не бяха виждали, иначе не биха могли да го забравят, но Роик беше забележителен сам по себе си — разкриеха ли самоличността му, бързо щяха да стигнат и до Майлс. Чието участие във всичко това със сигурност щеше да смуги и изуми Четиримата разбойници. От гледна точка на „Нов Египет“ Майлс беше напълно неизвестна величини.

Уви, друга неизвестна величина беше станала известна — в „Нов Египет“ вече знаеха за владенията на мадам Сузе, логично беше да предположат и че Лейбер, тяхната първоначална мишена, е бил доведен тук, макар че не можеха да са сигурни дали не е бил преместен впоследствие. Бяха ли открили, че техният служител — вече бивш служител, без съмнение — е откъснал замразената мадам Сато? И ако е така, на кое предположение щяха да заложат — че жената вече е съживена или че Лейбер още разнася криокамерата ѝ като някакъв едрогабаритен сувенир? Съхраняваха ли записите на охранителните камери от онзи паметен ден, когато Майлс ѝ неговият ударен отряд бяха откраднали злополучната ѝ заместничка госпожа Чен? И ако ги пазеха, какви изводи щяха да си направят от видяното? И...

— По дяволите — измърмори Майлс. — Трябва пак да говоря с онзи идиот Лейбер. — Без допълнителна информация трудно би могъл да разгадае успешно ходовете на Четиримата разбойници. Въздъхна и каза по-високо: — А, здрасти, Марк. Ти защо си тук? И така неочаквано, ако позволиш да отбележа.

Марк килна глава неизвинително, дори взе че си позволи самодоволна усмивчица.

Майлс стрелна с поглед Рейвън.

— Мислех, че сме се разбрали за изненади от подобен характер.

Рейвън отклони виновно очи, сви рамене и измрънка:

— Взели са по-ранен кораб.

Майлс заряза тази очевидно непродуктивна тема.

— Здравсти, Карийн.

Тя му показа зъбките си. В усмивка. Май.

— Здравсти, Майлс. Как я караш?

— Не толкова добре, колкото си мислех, очевидно. — Той хвърли последен поглед към малката стая — все така празна, — след което се обърна. Тенбъри, благословен да е, междувременно беше успял да поуспокои Яни и двамата тръгнаха да търсят медтехник Танака.

Откъм багажника на консулския ван се чу пронизителен врясък.

— Вън! Въннн!

Веждите на Ворлинкин подскочиха.

— Да не сте отвлекли още някого? — В тона му се долавяше известно негодувание, но примирението беше повече. Майлс се сети за онези бабини деветини, дето водата била по-силна от камъка. В дългосрочен план. Ръбовете на консула бяха започнали да се оглаждат.

— Този път не съм отвличал никого. Джин, гвардеец Роик има подарък за теб. Жив.

— Наистина ли? — Момчето се напрегна като струна и впери поглед в багажника. Майлс даде знак на Роик и той отведе Джин да го запознае с новия му домашен любимец. „Чудесно се разбират с деца“, така беше казала секретарката на Уинг.

„А ти откога вярваш на тези хора?“ Неспособна да устои на любопитството си, Карийн тръгна след Роик и детето.

Майлс се обърна към Ворлинкин и Рейвън и каза тихо:

— Рейвън, кога най-рано можем да изведем мадам Сато от изолатора?

— И да я преместим в консулството ли? — попита Ворлинкин.

Майлс кимна.

— Първата ни отбранителна линия падна. Имам предвид секретността. Консулството предлага най-добри възможности за отбиване на атаки от законово естество. Де да предлагаше същата защита и срещу атаки от незаконно, силово естество. Имам нещо предвид и по тази линия, но още не е пристигнало.

Рейвън стисна устни с явна неохота. Типично по докторски.

— Утре? Не че биоизолацията ѝ е на ниво и сега покрай децата, които влизат и излизат непрекъснато. Всеки може се окаже преносител на бацили, дори да е малолетен и сладък.

— Добре, натъпчи я с всички имуностимулатори, които имаш в арсенала си...

— Вече го направих.

— В такъв случай имай готовност да се изнесем утре сутрин, възможно най-рано. Всъщност, Ворлинкин, би било, хм, разумно, ако останеш тук тази нощ. Бъди готов да пристъпиш към изтеглянето на мадам Сато и децата ѝ при минимално предизвестие. — После добави неохотно: — И Лейбер също.

— Мислите ли, че от „Нов Египет“ ще се задействат толкова бързо?

— Нямам представа. Всички тези шефове на криокорпорации създават впечатлението, че по-скоро биха се скрили зад стена от адвокати, отколкото да прибегнат до услугите на наемници, да речем, но мошениците от „Нов Египет“ вече доказаха, че при нужда могат да действат бързо. И въпреки фаталните издънки действията им отпреди година и половина сигурно са им изглеждали успешни за времето си. Така или иначе, горещо им желая една тревожна и безсънна нощ, докато се опитват да хванат краищата на цялата тази бъркотия.

Ворлинкин смръщи вежди и се замисли, а Майлс се обърна към своя клониран брат.

— Ами ти?

— С Карийн прескочихме от Ескобар, за да погледнем отблизо една сделка с недвижим имот, за която ми каза Рейвън — отвърна невъзмутимо Марк. — Накратко, по всичко личи, че клиентелата на мадам Сузе открива страхотни възможности пред „Дърона Груп“ за провеждане на широкомащабни изпитания с последните ни открития в удължаването на живота. Ако се окажа прав, смятам да купя това място от клетия му настоящ собственик, някой си Фува, с все пасивите. — Марк въртна палец надолу. Явно имаше предвид замразените хора, които спяха в криочекмеджетата си на най-долното ниво. — Ще го приема като лична услуга, лорд-ревизор братко, ако не ми се бъркаш в Сделката.

Устните на Майлс помръднаха.

— За щастие, ворските възгледи за шуробаджанацината се радват на широко межкултурно одобрение дори на тази дегенератска планета, както без съмнение би я нарекъл покойният ни дядо. Но и ти стой далече от моя случай.

— Не проявявам и най-малкия интерес към твоя случай, благодаря. Какъв е той, между другото?

— Рейвън не ти ли каза?

— Не, мълчи като риба проклетникът.

Е, никой не би могъл да твърди, че представителите на клана Дърона гледат лекомислено на поставените им задачи.

— Всичко започна с опита на една кибуанска крионична компания, „Бялата хризантема“, да разшири бизнеса си на Комар.

— О, това вони.

— Вече си чул?

— Чувам го от теб. Но от пръв поглед е ясно, че финансовото, културното и чисто физическото разстояние са неоправдани и необясними. — Марк се поусмихна. — А и ти си тук, което само по себе си винаги е знак за нещо гнило.

— Хм — каза Майлс. — Е, тази история с „Бялата хризантема“ вече се разследва и ситуацията започва да се изяснява. Повече или по-малко. Но междувременно изникна страничен проблем — с въпросния „Нов Египет“ — и там нещата се усложниха. — Той стисна зъби. — Опитвам се да минимизирам косвените щети. Става въпрос за едно местно хлапе, което сега плаща данък, задето се сприятели с мен. Добри намерения, Марк. Пътят ми е павиран с тях.

— Толкова по-добре, че аз не страдам от такива. — В очите на Марк проблесна умно пламъче, което не вещаеше нищо добро. — Тази планета не е твоя, нали знаеш. Не можеш да оправиш и нея.

— Така е, но... добре де, така е. Но.

— Само гледай да не оставиш твърде много отломки след себе си. Това място може да ми бъде полезно.

— Вече го каза. — След кратко колебание Майлс продължи: — Удължаване на живота, казваш. Тази разработка по-обещаваща ли е от последните две гениални изобретения на „Дърона“? Които ти посрещна с такъв ентузиазъм и които, ще ме извиниш за израза, предадоха богу дух още на лабораторната маса?

— Рано е да се каже. Но единственото изпитание върху човек досега дава надежди. Обектът беше Лили Дърона, в случай че се чудиш.

Ред беше на Майлс да вдигне вежди.

— Добре де, смятай ме за официално впечатлен, щом Лили е приела да го изпита върху себе си.

Усмивката на Марк изгуби блясъка си.

— Лили... Лили нямаше голям избор. Или време нямаше, по-скоро.

— Не сте го изпитвали върху възрастни мъже значи? Като си говорим за недостиг на време и прочие.

Майлс и клонираният му брат си размениха погледи с еднакво съдържание и Марк каза:

— Мислиш ли, че изобщо би приел да опита?

— Хм, мен не би послушал. Но майка ни може и да успее. Понеже е бетанка и така нататък. Мре си за наука.

— Това е другата причина да бързам с изпитанията върху хора.

— Всъщност подозирам, че ще е по-склонен да се подложи на лечението, преди изпитанията да са преминали успешно. Току-виж си успял да задействаш старите му ворски рефлексии в стил „дайте да помогнем на Империята“.

— Това е наистина странно.

Майлс вдигна рамене.

— Не, това е негова графска милост баща ни. — После продължи: — Е, ако сключиш сделката, значи ли това, че с Карийн ще прекарвате повече време на Кибу?

Марк поклати глава.

— Не. Потръгнат ли нещата, смятам да възложя управлението на Рейвън. Отдавна трябваше да го повиша. Лечението още не може да се конкурира с мозъчните трансплантации в клонинг, но горещо се надявам и това да стане. — Разтегли устни в бавна усмивка. — От друга страна, ако се окаже достатъчно печелившо, може сам да събере флотилия от космически наемници и да щурмувам директно джаксънианските клонингови лордове.

Майлс се намръщи.

— Помниш ли последния път, когато опита този номер?

— Като да беше вчера. Защо, ти не го ли помниш?

— Смътно и отчасти — каза сухо Майлс.

Марк само примижа.

— Стигне ли се дотам, макар да не се съмнявам в способностите на адмирал Куин, ще те помоля да наемеш друга флотилия. — Това в

случай, че бръщолевенето на Марк не беше докрай шега. А комбинацията от Марк и тази тема по правило беше взривоопасна и непредсказуема. — Е, какво ще правите сега с Карийн? Настанихте ли се някъде? Хотел?

— Не, дойдохме право от космодрума. И си уредихме среща с Фува. Тук.

— Не е ли късно за бизнес срещи?

Марк сви рамене.

— Още съм по корабно време.

— Може ли и аз да присъствам?

— Да присъстваш — да, да се месиш — не.

— Хм — изхъмка Майлс, но Джин, Роик и Карийн се върнаха, преди да е изложил възраженията си. Джин само дето не подскачаше от радостна възбуда, но обичайното изумление при вида на двамата маломерни братя един до друг не подмина и него. Момчето спря и ги зяпна. На Майлс все още му се искаше Марк да не беше избрал затлъстяването като начин за разграничаващо самоопределение, но като се имаше предвид мрачното задоволство, с което Марк посрещаше прототип-братовото си смущение от този избор, реакцията на Майлс, изглежда, беше допълнителен бонус към цялата простотия. Сложен човек беше Марк.

— Искам да покажа сфинкса на мама и на Мина! — заяви Джин.

Рейвън моментално настръхна.

— Не бива да го вкарваш в изолатора!

— Знам — натърти Джин. — Ще им го покажа през стъклото. Може ли Роик-сан да ми помогне с багажа?

Роик хвърли поглед към празната стая, бивша затворническа килия по съвместителство, погледна към Майлс и завъртя леко глава, отново вживял се в ролята си на бодигард. Ворлинкин схвана ситуацията и побърза да се намеси:

— Аз ще ти помогна, Джин.

Рейвън добави благоразумно:

— И аз ще дойда с вас.

— Всъщност — каза Майлс — Лейбер също е горе, така че и аз ще дойда.

Тенбъри се върна, за да поднови задълженията си на гид и прекъснатата обиколка из комплекса. Без повече приказки, само с една

вдигната вежда от страна на Марк и бегла усмивка от Карийн, тримата поеха към друга врата. Майлс тръгна след Ворлинкин, който на свой ред вървеше след Джин и носеше клетката със сфинкса. Жално мяукане проехтя в задушните сенки на подземния гараж:

— Вънн! Доом!

„Да, да. И аз като теб искам да си ходя у дома, сфинксе.“

Майка му не остана очарована от сфинкса, но пък реакцията ѝ не беше изненадваща. Беше типична всъщност и следователно — успокояваща.

— О, Джин, не! — каза тя с ръка на устата. — Къде ще го държим това чудо?

Нефертити се гърчеше негодуващо в ръцете му, докато той се мъчеше да я удържи на височината на кръста си, така че майка му да я види през стъклото. Дори се опита да разпери криле, но Джин имаше опит с много по-свирепия Жиро и дори окото му не мигна.

— Аз ще се грижа за нея! Знаеш, че се грижа добре за животинките си. Освен това са дали и файл с инструкции, така че нищо няма да се обърка.

Майка му потърка челото си с ръка.

— Не е там работата, миличък. Вече не.

Мина, която от сутринта седеше в краката на майка им, се надигна заинтригувана.

— Ама тя е огромна! По-голяма е от Късметлийка и Жиро взети заедно. Всъщност малко прилича на Късметлийка и Жиро взети заедно. О, мамо, моля те! — Смъкна се от леглото и изхвърча от изолатора.

— Тенбъри ли е оправил интеркома? — попита Джин, осъзнал със закъснение тази нова придобивка. — Кога е идвал?

— Не, консул Ворлинкин го оправи — каза Мина, наведе се и зяпна сфинкса в бавно мигащите очички. — Много ѝ е смешно лицето...

— О, и как?

— Ами, намерих копчето за включване — каза Ворлинкин: беше се облегал на стъклената стена и наблюдаваше развеселено сцената.

Рейвън-сенсей се наведе да свали маската на Мина и да я сложи в стерилизаторната кутия.

Нефертити си показа ноктите и изсъска. Джин я остави на пода и тя размаха криле — съвсем като неговите кокошки, даже звукът беше същият, реши той.

— Може ли да лети? — попита Мина и протегна ръка към сфинкса да я подуши.

— Едва ли — каза Джин. — Крилата ѝ са големи колкото на Жиро, но е много по-тежка от него.

— Тези правени по поръчка генномодифицирани създания обикновено се изработват с декоративна цел, а не с функционална — обясни Рейвън-сенсей. — Е, зависи най-вече от желанията на клиента, разбира се.

Мина се намръщи.

— Това е много гадно — да ѝ сложат крила, а да не може да лети с тях.

Джин клекна и почеса създанието по гръбчето. Нефертити реагира доволно на ласката и кротко прибра криле. Сфинксът не можеше да си ближе козината като котка, нито да си пощи перушината като птица, така че грижите по хигиената му се очертаваха много интересни и Джин нямаше търпение да се заеме с тях. Най-напред щеше да изчете внимателно файла с инструкциите, разбира се.

— Дали снасят яйца, или раждат? По едно малко ли имат, или по няколко като котките? Дали не им е останал някой мъжки, който още си няма дом? — Ако успееше някак да намери мъжки...

— Може изобщо да не са направили мъжки екземпляри — каза замислено Рейвън-сенсей. — Ако не се лъжа, сфинксовете по традиция са женски. Така или иначе, бутиковите поръчки като тази рядко включват способност за възпроизводство. Единственият начин е да я клонираш и сам да отгледаш бебетата.

Въображението на Джин се подпали. Домашното клониране на дребни животни не беше чак толкова сложно, ако разполагаш с необходимото оборудване. А такова можеше да се купи от магазините за домашни любимци. Ако уцелеше някоя разпродажба, можеше да мине и по-тънко. Подобна апаратура едва ли се валяше в кофите за боклук, но на старо сигурно можеше да се намери...

— Доом! — каза жално сфинксът.

— Ама тя говори! — изписка Мина и лицето ѝ се размаза в щастлива усмивка.

— Според файла с инструкциите знаят двайсетина думи — каза Джин. — Не знам дали човек може да ги научи и на още, като при папагалите.

— Може да опитаме...

От другата страна на стъклото майка им издаде звук на отчаян майчин протест. Този звук му беше познат като междинния километричен камък на други подобни преговори, затова Джин се окуражи. Но този път майка му каза:

— Джин, в момента дори нямаме дом, където да я заведем. О, не, чак сега се сещам! Какво стана с апартамента ни, с всичките ми неща? Едва ли някой е плащал наема на жилище, в което не живее никой. О... и банковата ми сметка... какво е станало с парите ми, след като ме замразиха? Ако нямам нито работа, нито пари, нито място, където да отидем...

— Леля Лорна прибра част от дрехите ти, мамо — каза Мина. — Държи ги в кашони на тавана. Моите неща и на Джин също ги прибра. Но се наложи да продаде големия диван, кухненската маса и едно-две други неща, за които нямаше място у тях.

Консул Ворлинкин се обърна към майка им и каза през стъклото:

— Тези проблеми са решими, мадам Сато, и не са спешни при това. Няма нужда да ги решавате днес, нито всичките закуп. Като част от случая на лорд-ревизора — понеже сте, повече или по-малко, защитен свидетел, — непосредствените ви нужди ще бъдат поети от консулството.

— А приятелите ми, съмишлениците... какво е станала с другите, тези, които не са били убити или замразени от „Нов Египет“? Ами ако и те... — Гласът ѝ пресекна.

— Първата ви задача е да се възстановите физически — каза Рейвън-сенсей. Изглеждаше притеснен от внезапната тревога на пациентката си. — Нормалното ви душевно състояние също ще се възстанови по реда си. След две до четири седмици, а не след два до четири дни — трябва да си дадете време.

— Времето никога не ми е стигало. — Тя притисна слепоочията си с ръце. — А и това ужасно същество...

Ворлинкин се изкашля.

— Не знам дали лорд-ревизорът е обмислил ситуацията от всички страни, когато е приел животното. Все пак на първо време сфинксът би могъл да остане в задната градина на консулството при другите животинки на Джин. Те не пречат на никого там. Дори внасят известно разнообразие, бих казал. И без това не използваме градината за нищо.

Тя въздъхна, скръсти ръце и дори се засмя, с което успокои растящата тревога на Джин.

— Предполагам, че изглежда толкова несъразмерно и застрашително голям, защото ми е под носа — каза тя, но очите ѝ се спряха на Джин и Мина, а не на сфинкса.

Понеже тази нощ явно нямаше да се връщат в консулството, Ворлинкин позволи на Джин да говори по комуникатора му с лейтенант Йоханес и да го инструктира как да се погрижи за животинките му. Йоханес прие допълнителните задачи, без да сумти. Значи поне това беше уредено.

Майлс-сан и Роик бяха отвели Лейбер-сенсей в друга стая да поговорят. Сега се върнаха и изненадаха приятно всички с цял куп кутии от кафенето на Аяко. Майлс-сан каза, че храната е подарък от госпожица Карийн, която незнайно как била открила кафенето, уредила била да доставят опакованата храна в комплекса и платила за всичко.

Спретнаха си нещо като пикник в реанимационната зала, а Рейвън-сенсей занесе една кутия на майка им в изолатора, така че, когато дръпна завесата след прегледа, беше почти все едно отново вечерят заедно като семейство. След като се нахрани, майка му изглеждаше по-добре сякаш, реши Джин — вече не седеше така умърлушено в леглото, а и лицето ѝ не беше толкова бледо. Но пък кърито на Аяко си го биваше.

Роик беше много смешен — седеше с кръстосани крака на пода, а Мина го учеше как се яде с пръчици. Майлс-сан се оправяше доста добре със своите — като за галактик де; каза, че се бил упражнявал по време на полета със скоков кораб насам, а и преди му се било налагало да яде с пръчици. А когато се изпусна, че на два пъти е бил на самата Земя, Мина го накара да разкаже за пътуванията си дотам. Майлс-сан ѝ угоди, но историйките му бяха предимно от второто пътуване — за жена му и за градини. За много най-различни градини. За първото си

пътуване каза само, че било по работа, че през цялото време бил в някакъв град и че тогава се запознал с брат си — последното прозвуча адски странно на Джин. Консул Ворлинкин подръпна замислено долната си устна, но не зададе никакви въпроси и Майлс-сан не каза нищо повече на тази тема.

Като се консултираше често с инструкциите, Джин нахрани Нефертити. Изглежда, сфинксът можеше да яде някои видове човешка храна, но не и други, които водели до неприятни храносмилателни последици. За нещастие Айко влезе точно когато сфинксът правеше беля в едно тъмно къше, което всъщност беше по вина на Джин, който не бе обърнал достатъчно внимание на тихичките му врясъци „Аки! Пиш!“, с които сфинксът бе придружил опознавателната си обиколка из реанимационната зала. Айко много се ядоса и накара Джин да изчисти, което беше справедливо, но после се заинати, че Нефертити не можела да остане тук за през нощта. Поне Рейвън-сенсей не изглеждаше разстроен от биологическите отпадъци на Нефертити и не взе страна в спора. Накрая Джин обеща да заведе Нефертити в скривалището си на покрива, което задоволи Айко, но после Мина поиска да дойде с него и да му види скривалището.

Междувременно Майлс-сан и Роик се бяха изнесли за срещата си с лорд Марк и Сузе-сан, така че консул Ворлинкин, след като хвърли поглед през стъклото към притеснената им майка, се писа доброволец да се качи с тях, за да им помогне с клетката и да ги наглежда. Майка им го дари с признателна усмивка, така че това, изглежда, също се беше наредило, реши Джин.

Слизаха един след друг по стълбището в края на коридора, когато налетяха на Бавия, една от приятелките на Айко — тичаше нагоре и едва си поемаше дъх.

— Джин! Виждаш ли си Айко? Танака-сан я вика на втория етаж за спешна криоподготовка. Някаква бедна старица припаднала в кафетерията. Сринала се като чувал с картофи, така казаха.

— При мама е в реанимационната — каза Джин и посочи нагоре. — Рейвън-сенсей също е там.

Бавия кимна и хукна нагоре.

Ворлинкин я проследи с поглед и попита:

— Не трябва ли да помогнем с нещо?

Джин поклати глава.

— Нее, случва се непрекъснато. Е, не чак непрекъснато, но всяка седмица или две. Танака-сан знае какво да прави.

Ворлинкин не изглеждаше съвсем убеден, но все пак последва Джин в тунелите, като отбеляза:

— Тук е истински лабиринт.

— Да, тунелите минават под всички сгради на комплекса, а някои продължават и под околните улици. Повечето са на четири нива, но има и с по пет и по шест. Трябва да ги знаеш наизуст, иначе като нищо може да се загубиш.

Джин лесно намери познатия маршрут дори след като навлязоха в неосветената част. Ворлинкин извади фенерче, за да виждат къде стъпват. Мина, която дотук беше вървяла сама, благоразумно стисна широкия ръкав на традиционната му дреха. Повървяха още малко в мрака, после се изкачиха пет етажа нагоре и най-сетне стигнаха до вратата на топлообменната кула, която извеждаше към покрива на Джин. Като за възрастен, Ворлинкин не се беше задъхал прекалено, макар да мъкнеше клетката със сфинкса.

Реанимационната зала нямаше прозорци и Джин беше изгубил представа за времето. Сега откри, че е станало доста късно. Въздухът беше студен и влажен, избистрен донякъде от разсеяната светлина на уличните лампи долу, които придаваха на всичко странен кафеникав оттенък. Градските шумове бяха утихнали така, както утихваха чак след полунощ. Заобиколиха кулата на топлообменника и Джин с облекчение видя, че навесът му е в прилично състояние, изпънат и стабилен. Из малкото му скривалище се валяха тъжните останки от скорошното преместване — неща, които не бяха нужни за животинките му или бяха твърде големи, за да се поберат в подемния ван, или просто бяха твърде боклучави и не си струваше да бъдат прибирани. Джин беше взел фенера си онзи ден и сега той събираше прах в консулството, но Ворлинкин услужливо му светеше със своя, докато той показваше на Мина това-онова и ѝ обясняваше как е живял доскоро тук; обяснения, които изпълваха Мина с възхищение и завист, поне ако се съдеше по звуците, които издаваше.

Отвориха клетката, но Нефертити не показва особен ентузиазъм към новата обстановка. Клекна, огледа се подозрително, после тръгна да разузнае. Джин тръгна след нея, като разказваше на Ворлинкин

тъжната история за пиленцата, които стигали до парапета, преди да са се научили да летят.

— Не знам дали Нефертити ще падне като камък, или ще пърха като кокошките. А може и да полети, знам ли. — Мускулите под златистата ѝ козина изглеждаха силни на пипане, но все пак... — Може би трябва да ѝ вържа въже за крака като на Майлс-сан.

— Моля? — Ворлинкин вдигна вежди и Джин му разказа за предпазните мерки през онази първа нощ, при което Ворлинкин изхъмка и прехапа долната си устна. Но ако се съдеше по бръчиците около очите му, не изглеждаше ядосан или нещо такова.

Старото легло на Джин от накъсана мека хартия още стоеше непокътнато до стената. Ако останеше да спи тук, можеше да наглежда новата си любимка. Но дали нямаше да липсва на мама? Мина щеше да е при нея... освен ако не се размърнкаше, че иска да остане при него на покрива.

Напрегна се, готов да сграбчи Нефертити, когато тя се изправи на задните си лапи, опря предните на парапета и надникна над него. Но след кратък оглед сфинксът се дръпна назад. Явно нямаше намерение да се мята долу. После посети тоалетното къоше на Джин и го използва по предназначение — Джин обясни на консула за номера с кофата, след което не пропусна да похвали Нефертити, което беше особено важно след издънката в ъгъла на реанимационната зала. Уви, сфинксът все така го гледаше подозрително. Протегна се, размаха криле, но ги прибра отново, когато отиде да надникне над парапета от другата страна, онзи, който гледаше към тесния паркинг зад комплекса.

Надникна и се вкамени. После от гърлото му се чу сподавено ръмжене. Гледаше надолу с хищническо напрежение — така гледаше Късметлийка мишките, преди да свикне с тях и когато беше по-млада. Козината на гърба му настръхна, а крилете му се разпериха със зловец звук. Меката му опашка заудря по покрива.

— Лоши! — нададе писклив вой Нефертити. — Лоши!

— Какво? — възкликна стреснато Ворлинкин и отиде при парапета да погледне. Джин го последва.

Мина, която не обичаше да гледа отвисоко, остана зад тях и попита:

— Какво е видяла?

Джин не беше сигурен колко силно е нощното зрение на сфинкса, но самият той ясно различи един бус в най-тъмната част на паркинга и някакви хора с тъмни дрехи. Единият размаха дълъг чук или бухалка, чуха се три или четири удара, после един от прозорците на приземния етаж се счупи и стъклата паднаха навътре — навярно върху килим, ако се съдеше по глухото дрънчене.

— Някакви хора влизат с взлом — прошепна през рамо той на сестра си. При тази новина тя преодоля страха си и доприпка до парапета.

— Може да са крадци.

— Че какво ще крадат тук? — В сградата отдавна нямаше свестни мебели и работещо оборудване. Останали бяха само боклуци и разни неща, които не можеха да се местят.

Двама от мъжете долу измъкнаха от буса голямо буре. Или варел. Направиха му нещо, после го бутнаха през счупения прозорец. Остра миризма насити влажния нощен въздух. Ворлинкин отскочи назад и изпсува.

— Не са крадци — каза през зъби. — Подпалвачи са! — Грабна Мина за ръката и се огледа трескаво.

Един от мъжете хвърли нещо през прозореца и всички хукнаха обратно към колата. Шофьорът, изглежда, беше останал да ги чака на волана, защото бусът изхвърча сред фонтан от чакъл през срязаната телена порта още преди вратите му да са се захлопнали.

Изблик оранжева светлина; после сградата се разтресе под краката им, трясък се ливна като вълна през паркинга и се разби на многогласен тътен в сградите отгатык улицата. Мазно огнено валмо лумна през разбития прозорец и се проточи в двуметров език от пламъци.

— Огън! — извреця сфинксът. Целият беше настръхнал, а очите му приличаха на позлатени чинии. — Огън! Лоши! Огън!

— Трябва да се измъкнем от сградата. Веднага! — каза Ворлинкин. Мина изписка, когато ръката му се стегна болезнено около нейната. Консулт хукна към топлообменните кули. — Кое стълбище е най-далеч от пожара?

— Не натам! — викна Джин. — Има външна стълба от другата страна.

Ворлинкин кимна и смени рязко посоката, като влачеше Мина след себе си. Джин грабна Нефертити и хукна след него. Сфинксът се гърчеше и съскаше в ръцете му. Имаше ли време да го напъха в клетката? Май не. Ворлинкин стигна до другия край на покрива и стоманените скоби от външната страна.

— Трябва да мина пръв, за да спусна стълбата! — извика му Джин.

— Мина е следваща — каза Ворлинкин.

— Не мога! Много е високо! — Мина май беше на ръба на сълзите.

— Ще те спусна достатъчно, за да се хванеш — каза й Ворлинкин. — Тръгвай, Джин!

— Ами Нефертити?

Ворлинкин преглътна нещо като ругатня, стисна зъби и каза:

— Аз ще я нося.

Джин пусна Нефертити — надяваше се, че тя няма да хукне нанякъде, — прехвърли се през парапета и заслиза по скобите по-бързо отвсякога. Откачи стълбата, отправи една бърза молитва да не се запъне някъде и я блъсна с крак. Стълбата се хлъзна с дрънчене, после изтрещя, стигнала пълната си дължина.

— Готово! — извика той нагоре.

Мина размаха крака над него, после откри къде да стъпи и започна да се спуска, като скимтеше уплашено. Стъпенките наистина бяха твърде раздалечени за нея. Някъде над главата си Джин чуваше псувните на Ворлинкин, ботушите му хрущяха по чакълена настилка на покрива. Сфинксът не спираше да крещи: „Огън! Лоши! Огън!“, а после, изглежда, се обърка и вресна: „Храна!“

Ворлинкин извика от болка — изглежда, беше изостанал, ако се съдеше по силата на звука, — после продължи да псува. Джин стигна до земята и протегна ръце да поеме Мина, чиито гуменки опипваха безпомощно въздуха под последната стъпенка.

— Няма страшно! Просто се пусни! — Тя падна отгоре му и го събори на земята; двамата се претърколиха, после станаха и погледнаха нагоре.

В този момент Джин откри, че сфинксовете все пак могат да летят — Нефертити се стрелна над парапета, като размахваше трескаво криле. Не падна като камък, нито се спусна грациозно като Жиро, но

все пак се приземи на крака като котка — доста твърдо кацане, но не толкова, че да си счупи нещо.

Ворлинкин най-сетне се прехвърли през парапета и заслиза. На два метра от земята скочи, приземи се със свити колене като сфинкса, залитна, но не падна. По лицето му се стичаше кръв от дълбока тройна драскотина под лявото око.

— Джин! — каза той с глас, който не търпеше възражения. — Заведи Мина право при майка ви и прави каквото ти каже доктор Дърона. Ако пожарът се разпространи, може да се стигне до евакуация на всички сгради в комплекса. — Вдигна комуникатора към устните си и започна да изрежда кодове за връзка.

Джин се спусна след Нефертити, която пляскаше с криле и пицеше.

— Остави го това проклето животно! — озъби му се Ворлинкин и хукна по алеята. — Тичайте и двамата!

18.

Тед Фува, официалният, но не и реален собственик на стария криокомплекс, оправда повече или по-малко очакванията на Майлс — едър нервен мъж в края на четиридесетте, който би се чувствал по-добре на някой строителен обект, отколкото в съвещателна зала, пък била тя и толкова необичайна като покоите на мадам Сузе посред нощ.

Не толкова предсказуемо беше присъствието на местната адвокатка, която работеше по договор за консулството — спокойна делова дребна жена с прошарена права коса, която почти не надвишаваше Майлс на ръст. Майлс без особена изненада научи, че присъствието ѝ след края на работното време дължат на Карийн и нейната способност да убеждава. Мадам Ксиа го изгледа с прикрит и напълно оправдан интерес — ако не заради друго, то защото именно той беше източникът на все по-чудатия поток от правни въпроси, с които я засипваше през последната седмица доскоро скучният ѝ и рутинен клиент в лицето на бараярското консулство. Е, тази нощ любопитството ѝ щеше да бъде задоволено.

От четата на Майлс липсваше Ворлинкин, когото бяха оставили при мадам Сато и децата ѝ; Сузе, от своя страна, неохотно се беше лишила от Танака заради някакъв спешен медицински въпрос, така че съотношението на силите се беше запазило. Сузе и Тенбъри срещу Марк и Карийн; Майлс като неуправляем свидетел в мълчаливата компания на Роик; адвокатката, която току вмъкваше някой коментар или въпрос, които даваха повод на останалите да се замислят; и накрая Фува срещу всички. Не че Майлс беше склонен да си хаби съчувствието за него.

Мадам Сузе скръсти ръце и впери остър поглед в Марк.

— Още не си ми дал гаранции за бедните.

— Аз не управлявам благотворително дружество — отвърна раздразнено той.

— Аз обаче управлявам точно такава — сопна му се тя.

— Не за дълго — каза Марк. — Рано или късно, и по-скоро рано, отколкото късно, струва ми се, ще дойде и вашият ред да слезете долу. А не виждам как ще управлявате това място от криокамерата. Тенбъри и Танака ще се опитат да продължат делото ви и на първо време сигурно ще се справят, но след това... какво?

— Каквото аз очаквам с нетърпение — вметна скръбно Фува. Сузе го стрелна с презрителен поглед и се поизпъчи в голямото си кресло, сякаш да каже, че Фува ще има да чака. Не ѝ се получи, реши Майлс. Кожата на Сузе имаше характерния землист оттенък, който не вещае нищо добро. Дори сега, когато кризата я беше изправила на нокти, старицата определено не изглеждаше като човек, който „праци от здраве“.

— Дори „Дърона Груп“ да остане извън играта — каза Марк, — това място неизбежно ще премине във владение на градската община, на префектурата или на Фува. Във всеки от изброените случаи приемът на клиенти ще спре. Положението ви е такова, че един човешки живот, дори *най-дългият*, не би стигнал да извади кестените от огъня.

— Макар че в бъдеще това може да се промени — отбеляза Карийн.

— Или криозамразяването ще отмре като технология и цялата тази демографска каша, в която Кибу зорлем се е натикал, ще се разреши по естествен начин — каза Марк.

— За това не съм много сигурен — каза замислено Майлс. — Дори хората да лягат в камерите на осемстотин вместо на осемдесет, играта пак ще продължи. Макар че е трудно да се прецени как биха разсъждавали хора на осемстотин години. Когато бях на дваисет, изобщо не можех да си представя какво е да си почти на четирийсет. Сега пък не мога да си представя какво е да си на осемдесет.

Сузе изсумтя.

Марк сви рамене.

— Това те ще си го решават, като им дойде времето. След десетилетия или векове. Подозирам, че дори и тогава смъртта ще е евтина, леснодостъпна и нискотехнологична.

— По време на първоначалния период — каза Карийн в юначен опит да върне разговора от празните спекулации към деловото настояще — лечението ще е безплатно, стига обектите да подпишат

декларация за доброволно участие в експерименталния проект. Това е въпрос на свободната воля на всеки, който реши да се включи. — С което намекваше, че съдействие от страна на Сузе и компания няма да е необходимо. — Предполагам, че „Дърона Груп“ ще предпочете да започне изпитанията с живи обекти в сравнително добро здраве, преди да премине към пациенти, които са преживели смъртоносни травми и криосъживяване с всички произтичащи от това усложнения. Макар че несъмнено ще проявят интерес и към пациенти от този вид.

Сузе изръмжа. Тенбъри бръкна дълбоко в брадата си да се почеше.

Карийн погледна ноктите си, после вдигна глава и се усмихна. Майлс се зачуди дали някой друг е забелязал дребния жест на Марк — брат му разгъна за миг два пръста, после ги сви отново върху шкембето си. „Двамцата са превърнали номера с доброто и лошото ченге в изкуство“, помисли си възхитено Майлс. Само адски наивен наблюдател би решил, че всички гадни идеи идват от лошото ченге Марк... или че всички добронамерени идеи са рожба на партньорката му. Карийн продължи ведро:

— Ако се споразумеем, „Дърона Груп“ ще осигури работа на много местни хора. Например, ако вие, мадам Сузуки, дадете съгласие за първата серия изпитания и те постигнат очаквания успех, постът на директор за връзки с обществеността би ви паснал идеално. От тази си позиция бихте имали чудесна възможност да работите върху наболелите проблеми на социално слабите си сънародници. Ситуацията действително е сложна и не може да намери решението си за една нощ, разбира се, но това още не означава, че решение не може да се намери.

— Какво, ще ме купите с една празна титла? Сякаш не знам как стават тия работи!

— Дали титлата ще е празна, или ще се изпълни със съдържание, зависи изцяло от вас — каза Марк. От тона му личеше, че за него това е без значение. — Но след три години, когато всички камери в мазето ви ще са празни, ситуацията тук със сигурност ще е много различна. Постът, за който спомена Карийн, ще ви осигури реално влияние и глас във вземането на решения.

Не бъдещето вълнуваше Сузе, помисли си Майлс. Въображението ѝ буквално скърцаше под натиска на промяната,

скърцаше като порта толкова ръждясала, че почти не може да се отвори. Почти. Старицата каза войнствено:

— Ами другите?

— Тенбъри бих го наел още сега — отвърна веднага Марк. — Постът на технически директор е първият, който трябва да запълним. Това място несъмнено се нуждае от основен ремонт и осъвременяване на съоръженията, като се започне с лабораторното ядро. Предполагам — той хвърли бърз поглед към Фува, — че ще ни трябва и местен подизпълнител. Рейвън се изказа ласкаво за медтехник Танака, така че тя също ще получи назначение. Колкото до останалите... някои от тях вероятно ще можем да използваме на временни трудови договори. Аз държа на компетентността. На компетентността, а не на дипломите. Те могат да се уредят.

Сузе изсумтя подозрително. Тенбъри вдигна бухлатите си вежди.

Адвокатката мадам Ксиа вметна гладко:

— По силата на аргумента за мълчаливото съгласие госпожа Сузуки се явява мълчалив пълномощник на всички хора, които са били замразени тук, и в това си качество може да подпише декларация за съгласие от името на всички, които са се предали на нейните грижи. Смятам, че градският прокурор ще приеме този аргумент като начин да спаси общината от пасивите на няколко хиляди изоставени криотрупа.

— Дори ако общината намери начин да регистрира гласовете им? — попита Майлс. — На мен ми се струва, че няколко хиляди гласа биха могли да променят резултата от не едно гласуване на общинско ниво.

— Смятам, че бих могла да гарантирам — или поне да предскажа с голяма вероятност, — че това би довело до изключително скъп юридически спор, който не би бил по вкуса на прокуратурата. — Адвокатката се усмихна кротко. — Освен ако разногласия между ископодателите не принудят прокуратурата да отнесе спора в съда. Стигне ли се дотам, спорът ще стане обществено достояние и ще придобие политически окраски, а това не е в интерес на никого. Истината е, че основната част от моята работа се състои в опити да държа клиентите си вън от съда.

— Общественото мнение и политическите нюанси биха паснали идеално на активистки групи като тази на мадам Сато — отбеляза

Майлс. — Вече съжалявам, че не щипнахме и другите й двама съмишленици. Сега щяха да са ни от полза. — Макар че опитът да похитят три криотрупа от занданите на „Нов Египет“ със сигурност би отнел повече време и едва ли би приключил толкова успешно.

— Адвокатската тайна има своите граници, лорд Воркосиган — предупреди го Ксиа. Наистина много любезно от нейна страна.

— Дипломатически имунитет?

— На вас ще свърши работа. На мен — не. Но предвид криминалните обвинения, които несъмнено ще бъдат повдигнати срещу „Нов Египет“, навярно има законов начин да изискаме предаването на господин Канг и госпожа Косла. Бихме могли да ги призовем като свидетели например.

Майлс я погледна одобрително, но каза:

— Стига междувременно „Нов Египет“ да не им види сметката.

— Това би било важно съображение при планирането на подхода, да.

— Карийн, искам тази дама да представлява и нас — обади се Марк.

Ксиа се усмихна предпазливо.

— Всъщност вече съм претрупана с работа. Успях да вместя тази среща в графика си само защото е извън работно време.

— Партньор или служител?

— Аз ли? С още двама колеги представляваме галактическия отдел по трудово право на фирмата. Един от партньорите наблюдава работата ни.

— „Дърона Груп“ несъмнено ще има нужда от местен юрисконсулт на пълен работен ден — промърмори Карийн. — Вместо за работа на хонорар може би трябва да поговорим за заплата... по-късно.

Ксиа махна с ръка, отстранявайки временно темата.

— Във всеки случай, госпожо Сузуки, съветвам ви да помислите кое ще е най-добро, за вашите клиенти в дългосрочен план. Вие работите за благо на една сравнително малка общност, докато тази технология има потенциала да облагодетелства цялата планета. Ако...

Силен тътен разтърси прозорците. Роик скочи и залепи нос за стъклото.

— Какво става, по дяволите?!

— Прозвуча много близо — каза притеснено Ксиа.

— При нас ли е? — възкликна мадам Сузе. — Тенбъри...

— Може да е от цеха за пластмаси в съседство — каза Фува и отиде при Роик. — Макар че едва ли работят по това време. Или пък да е от улицата... катастрофа?

„Едва ли“, помисли Майлс. Благодарение на градската контролна мрежа на трафика катастрофите в Нортбридж бяха застрашен от изчезване вид.

— Не мога да определя посоката — каза Тенбъри, който също кривеше врат до прозореца.

— Иди на покрива да погледнеш — нареди мадам Сузе.

Тенбъри още не беше стигнал до вратата, когато комуникаторът на Майлс бибишна. По обезопасения канал за спешни повиквания. „Ворлинкин. Лошо.“ Майлс установи, че е скочил, макар че не помнеше да го е правил.

— Воркосиган слуша.

— Милорд ревизор. — Ворлинкин едва си поемаше дъх. — Подпалвачи... четирима, струва ми се... току-що възпламениха запалителна бомба в сутерена на топлообменната инсталация. Астерзин, ако не се лъжа... във всеки случай течен възпламенител в две части.

— Обади се на пожарната!

— Тъй вярно, сър. Вече се обадих. — Ворлинкин беше превключил на изразните средства от военното си обучение, отбеляза в движение Майлс. — И на полицията. Би трябвало да пристигнат всеки момент.

— Браво на теб.

— Оглеждам терена за други нарушители. Засега не забелязвам такива. Смятам, че в топлообменната инсталация няма хора. За подземията й — не мога да кажа.

— Дръж канала отворен.

— Слушам, сър.

Майлс се обърна и видя, че всички са зяпнали Фува, който на свой ред ги зяпаше ужасено.

— Не съм аз! — Предприемачът размаха отчаяно ръце. — Този път не съм аз! Защо да си цапам ръцете? Точно сега, когато най-последно имам шанс да се отърва от това място!

— Топлообменниците ми! — викна Тенбъри и се хвърли към вратата. — Ако дефектират, всичко ще започне да се топи!

Сузе го сграбчи за ръкава.

— Не, *моите* топлообменници! — извика Фува. — Моята собственост!

— Тенбъри! — викна мадам Сузе. — Кажи на всички, които видиш, да бягат навън и да се съберат на открито пред сградата за прием на пациенти. Аз ще събудя всички на този етаж.

Майлс начерта мислена карта на четирите сгради, които съставляваха комплекса — входът на сградата за прием на пациенти беше най-отдалечената точка от ядрото на пожара. Следователно бомбата бе възпламенена възможно най-далеч от хората, които бяха в нея. А това буквално вонеше на диверсия. Някой се опитваше да им отвлече вниманието.

— Не трябва ли да идем при Ворлинкин? — каза Роик, напрегнат като състезателен кон на стартовата линия.

— Не. Отиваме при Лейбер. Каквото още има да става, ще става при него.

Очите на Роик се разшириха постепенно, докато разчиташе подтекста на казаното. Не се наложи Майлс да му го обяснява на глас.

— Аха.

— Сузе, ние ще идем в сградата за прием да предупредим хората — добави Майлс.

Мадам Сузе, задъхана и притиснала ръка към гърдите си, кимна и каза:

— Вристи Танака е на втория етаж. Сигурно вече е започнала криоподготовката.

— Ще предупредим и нея, и нашите хора.

Тя махна признателно с ръка и излезе. Ксиа тръгна с нея да ѝ помогне — питаше я къде другаде има хора по това време. Тенбъри вече тичаше по коридора. Майлс и Роик поеха в обратната посока към най-близкото стълбище.

В последния миг Майлс зърна Марк и Карийн през прага на кабинета — стискаха Фува за лактите, по един от всяка страна. Хватката определено изненада едрият мъж и той едва не загуби равновесие, когато двамата го дръпнаха решително назад.

— Фува-сан — подхвана го Марк с най-любезния си глас, — хайде да си поговорим за пожарни продажби.

Джин с мъка изкачи последните стълби — Нефертити си беше тежичка. Без видима причина беше хукнала уплашено назад в алеята до топлообменната инсталация, след като Ворлинкин изчезна зад ъгъла, но за щастие Джин успя да я хване. Е, поне тогава това му се стори като щастливо стечение на обстоятелствата. Оттогава обаче и незнайно как сфинксът сякаш бе удвоил теглото си. Не спираше да ръмжи и да съска, косми и пера полепваха по дрехите на Джин, но поне не дереше.

— Вратата — изхъхри Джин и Мина кимна и я отвори широко. От тази ѝ страна имаше надпис „ПОЖАРЕН ИЗХОД. НЕ БЛОКИРАЙ“. Означаваше ли това, че вратата е огнеупорна? Дано не се наложеше да установят това лично, помисли си Джин.

Нефертити пак започна да се дърпа и този път успя да се измъкне от потните му ръце, но вече бяха стигнали до реанимационната, така че нямаше да избяга далеч. Лейбер-сенсей, седнал на очукан сгъваем стол и втрещен умърлушено в празното пространство, вдигна стресната глава.

— Нали уж отидохте да разкарате това нещо? — И изгледа сфинкса неодобрително.

Майка им се надигна в леглото.

— Джин? Мина? Какво става?

— Нинджи, мамо! — заяви задъхано Мина. — Видяхме ги! Подпалиха скривалището на Джин!

— Какво?!

— Никакви нинджи не бяха — каза ядосано Джин. — Някакви идиоти, облечени в черно.

— Има ли това нещо общо със странния тътен, който чухме преди малко? — попита майка им.

Джин кимна.

— Отблизо беше още по-силен. Консул Ворлинкин каза, че било някакъв течен възпламенител.

Майка им ахна.

— Колко близко бяхте вие?

— Бяхме на покрива, точно над тях! — каза Мина. — Имаше огнено кълбо, цялото оранжево и черно!

Лейбер-сенсей скочи от стола и сграбчи облегалката му. Изглеждаше адски притеснен.

— Къде е Рейвън-сенсей? — попита Джин. — Ворлинкин заръча да му кажем за пожара и да правим каквото той ни каже.

— Слезе на втория етаж да помогне на медтехник Танака с някаква криоподготовка — каза Лейбер-сенсей.

— А Стефин къде е? — попита майка им. — Нали уж трябваше да се грижи за вас!

— Май отиде да търси други ниндзи — каза Мина.

Майка им вдигна ръка към устните си.

— Това не е ли по частта на онзи човек, гвардеец Роик?

— Той сигурно е с Майлс-сан — извика през рамо Джин, който вече беше тръгнал към вратата. — Мина, не пускай Нефертити да излезе!

Лейбер-сенсей тръгна по петите му. А после отскочи назад, защото вратата внезапно влетя навътре, изритана откъм коридора. Мина изпищя.

Нефертити — също.

— Лоши, лоши! — разфуча се сфинксът, запляска с криле из стаята и скочи на една маса.

„О, Нефертити, представа си нямаш колко си права“ — помисли Джин и заотстъпва назад, когато Ханс и Оки нахълтаха в реанимационната зала.

Бяха задъхани, ядосани и много, много по-огромни в надвиснало вертикално положение, отколкото ги помнеше Джин, когато бяха проснати на пода в стаичката при подземния гараж и хъркаха, проточили лиги. Омачканите сини престилки бяха изчезнали, заменени от униформени сиви панталони и дебели платнени якета, широки колани с разни неща по тях и тежки ботуши. Нямаха обаче нашивки, баджове с имена или друга някаква маркировка.

— Ето те, лайно миризливо! Най-последно! — изръмжа високият Ханс на Лейбер-сенсей, който опря гръб в една маса и пребледня като платно.

— Какво става бе? — викна Оки. — Тея деца к'во правят тука? Оня тъпанар Акабане нищо не каза за деца.

— К'во ти пука? Грабвай го и да вървим.

Оки тръгна напред и направи точно това — ръгна Лейбер-сенсей с полицейската си палка, после изви ръката му зад гърба. Лейбер-сенсей изкрещя.

— Пуснете го! — извика майка им иззад стъклото.

Ханс обърна глава и очите му се присвиха.

— Еба си мамата! Ама това е оная кучка Сато! Събудили са я. И това ако не е джакпот! Хвани и нея, Оки!

— Ти я хвани. На мене ръцете ми са заети — каза троснато колегата му. Лейбер-сенсей се отпусна като чувал с картофи в опит да се измъкне и почти успя, но Оки бързо го вдигна нагоре и го удари с палката по бедрото. Чу се силно електрическо изпукване. Лейбер-сенсей изкрещя от болка. Оки изохка изненадано, дръпна се и едва не пусна жертвата си — явно силният заряд беше минал през тялото на Лейбер-сенсей и беше ухапал и неговата ръка. Но преди тресящият се учен да е избягал, Оки отново стегна хватката си.

Ханс тръгна към изолатора и удари контролния панел; вратата се отвори с плъзгане.

— Не! — извика Джин. Така се беше паникьосал, че всичко се размазваше пред очите му. — Тя не трябва да излиза! Ще се разболеет!

— Само гледай как ще се разболеет, когато Акабане приключи с нея — изръмжа Ханс и се хвърли към майка им, но тя скочи от другата страна на леглото и почти успя да го заобиколи и да стигне до вратата, преди той да се метне отново към нея. Хвана я за ръката и я блъсна силно в стъклената стена. После я повлече грубо към вратата. Майка им се дърпаше отчаяно, дългата ѝ коса се разпиля.

— Не, няма да отведеш мама! — изпищя Мина. — Не ти я давам, ние току-що си я върнахме! — Грабна сгъваемия стол, сгъна го и замахна с всички сили. Сигурно се целеше в корема на охранителния шеф, но беше доста ниска, а и засилката измести прицела ѝ, така че вместо в корема, краката на стола го фраснаха право в чатала — но не достатъчно силно.

Той се преви и започна да псува наистина ужасно, но не пусна майка им. Зашлеви Мина с опакото на другата си ръка и тя падна по гръб и се разплака. Майка им се опита да го ритне там, където го беше ударила Мина, прицелът ѝ беше по-точен, но пък краката ѝ бяха боси, а и тя вече едва си поемаше дъх.

— Как смееш... да докосваш... децата ми, ти... убиец гаден!

Спомнил си кръвта по лицето на Ворлинкин, Джин се втурна покрай масата към Нефертити, която стоеше от другата ѝ страна с изпънати крака, пляскащи криле и настръхнала като четка козина, удряше трескаво с опашка по пода и врещеше нечленоразделно. Джин я грабна и я метна към по-близкия Оки. Дебелакът изкреця, размаха припукващата палка, но тя забърса само перата по края на едното крило на сфинкса. Разнесе се миризма на опърлено и Нефертити скочи на пода. Разкъсала бе якето на Оки, но самият той се бе отървал само с дълбока драскотина на тлъстия си врат. Затова пък Лейбер-сенсей успя да се измъкне и сега, макар да залиташе и да накуцваше, успешно избягваше съприкосновението с размаханата палка.

— О, за бога! — викна Ханс. — Акабане не спомена, че ще трябва да се оправяме с цяло племе! — Джин се втурна с главата напред и със смътната идея да го фрасне в корема, но Ханс бутна майка им настрани толкова силно, че тя падна и се хързулна по пода към Мина, която моментално запълзя към нея. Високият мъж посегна към връхлитащия Джин, хвана го за косата и го завъртя. Джин изпищя, сълзи от болка замъглиха очите му. После чу до ухото си странно изщракване, изви очи надолу и видя стоманено острие, дълго поне петнайсетина сантиметра — минаваше покрай лицето му и се скриваше под извитата му нагоре брадичка.

— Никой да не мърда! — изрева Ханс.

Всички замръзнаха.

— Не се отнася за теб, Оки! — добави Ханс ядосано.

— Ханс, недей бе, той е дете!

— След всичките простотии днеска малко ми трябва, така че *трай*, ако обичаш.

Ужасът на лицето на Оки беше достатъчно доказателство, че заканата не е блъф. Джин усещаше как острието се впива в кожата му, а цели кичури коса бяха на път да се разделят с изтормозения му скалп.

— Така — каза Ханс. Джин усети как големият гръден кош зад гърба му се разширява — за да се напълни с въздух... или може би като знак за изплъзващ се контрол? Възможно ли беше Ханс също да е уплашен? Странна мисъл и всъщност доста тревожеща. — Дръжте се

прилично или ще му прережа гърлото на това шибано хлапе, ясно? А ти, стига си се гърчил! — Ханс го дръпна още по-силно за косата.

Майката на Джин, все още на пода, ги гледаше. Очите ѝ бяха ледени и яростни едновременно, но гласът ѝ прозвуча изтънял от ужас:

— Джин, не мърдай!

Джин видя как Лейбер-сенсей преглъща с мъка. Опърленият сфинкс се беше скрил под една маса, клечеше и ломотеше жално:

— Лоши, лоши, боли, вълн, дом, боли! — Това и дишането на хората бяха единствените звуци в стаята без прозорци.

— Така е по-добре — изръмжа Ханс. — Момче, пъхни си ръцете в джобовете. — След като хвърли поглед към майка си, Джин се подчини. — Ти, Сато, стани. Ти също, докторче, и си сложи ръцете на тила. Сато, хвани палето си за ръката. Не с тази, с дясната! Така, сега всички ще излезете в колона, а Оки ще има грижата да не кривнете от правия път. Нагласи палката на висок волтаж, Оки!

Дебелакът преглътна, кимна и натисна нещо в основата на палката.

— Така, тръгвате след Оки един по един към вратата, след това завивате надясно. Първо Сато, Лейбер след нея, аз — последен.

Майка им — лицето ѝ бе все така изопнато и неподвижно — стисна ръката на Мина и двете се изправиха заедно. Босите ѝ крака стъпваха безшумно по пода, топлият халат се полюшваше около прасците ѝ. Мина ситнеше до нея, уплашена и подсмърчаща. Лейбер-сенсей беше блед, уплашен и разтреперан. Джин чакаше сгодния момент да избяга — Ханс да поотпусне хватката си около косата му и да отдръпне поне малко ножа, — но началникът на охраната не се отпусна и за миг.

Излязоха последни от реанимационната. Джин стъпваше на пръсти — така безмилостно го влачеше похитителят му. Завиха надясно и тръгнаха към стълбището в дъното на коридора.

Бяха направили най-много три крачки, когато някой зад тях изрева:

— Стой! — Дълбокият глас на гвардеец Роик.

Началник Ханс се завъртя заедно с Джин. Откъм стълбището в другия край на коридора крачеше Роик-сан; Майлс-сан подтичваше отстрани, а Рейвъл-сенсей надничаше над него. Роик вдигна дясната си ръка. В юмука му имаше нещо, но заради сълзите в очите си Джин не

различи какво е. Виж, изражението му различаваше — адски странно, хладнокръвно и затворено, изражение, което не изразяваше нищо.

Джин усети как похитителят му се стяга. Острието на ножа се впи по-дълбоко в кожата под брадичката му. Ханс изкрещя:

— Пак ли ти бе! Пусни тоя шибан зашемети...

От ръката на Роик-сан лумна бяла светлина; чу се странен жужащ звук. Светът, или главата Джин може би, избухна в шашав порой от разноцветен дъжд. После дъждът стана черен и го заля целия.

19.

За изненада на Роик, в залавянето на другия служител от охраната на „Нов Египет“ му помогна доктор Лейбер. При вика на Роик Оки бе наградил учения, навярно с идеята да предотврати опит за бягство от негова страна, но после установи, че е много трудно да се отърве от него — Лейбер увисна на дебелия му лява ръка въпреки трескавите опити на Оки да го отърси от себе си, въртеше се, подскачаше и успешно избягваше шоквата палка, като по този начин осигури време на Роик да преодолее разстоянието и да насочи зашеметителя си от упор между очите на Оки.

— Откажи се, Оки — посъветва го любезно Роик. — Всичко приключи още когато взех признанията ви. Мислех, че и сами ще стигнете до този извод.

Прикован колкото от насоченото към главата му оръжие, толкова и от неумолимия поглед на Роик, Оки вдигна неохотно дясната си ръка настрана и пусна шоквата палка на пода. Лейбер се дръпна от него, задъхан, но като никога с изправен гръб. Оки не чака да му казват, а сам вдигна ръце на тила си и сведе нещастно поглед.

Мадам Сато се хвърли към отпуснатото тяло на сина си. Зашеметеното момче беше бледо, но порезната рана на шията му беше съвсем плитка и почти не кървеше, забеляза с облекчение Роик.

— Съжалявам, че Джин попадна в лъча на зашеметителя, мадам — каза Роик. — Но от опит знам, че светкавичните действия са най-доброто решение в ситуация със заложник. Колкото повече се проточи такава ситуация, толкова по-сложно става.

— Това е някакъв кошмар! — простена тя.

Роик кимна разбиращо и побърза да я успокои:

— Но вече свърши, мадам. Рейвън ще даде на Джин малко стимулант *още сега*. — Роик погледна многозначително Рейвън. — Малкият ще се събуди и дори главоболие няма да има, обещавам ви.

Рейвън разбра намека и забърза към реанимационната да вземе необходимите медикаменти.

Негова милост се приближи, вдигна шоквата палка и заразглежда Оки замислено и с един вид научно любопитство — като биолог, който планира дисекцията на обещаващ екземпляр от нов вид.

Оки отвърна смутено на погледа му.

— Кои изобщо сте вие бе, хора?

— От твоята гледна точка — каза негова милост, — май се явяваме служба за кармични доставки. Защо, по дяволите, не си плюхте на петите, ти и приятелчето ти Ханс? По-рано днес, когато още имахте този шанс? Или май вече стана вчера? Защо изобщо се върнахте при шефовете си?

— Имаме семейства бе, човек.

Негова милост вдигна вежди. Дали този факт наистина му беше убягнал, запита се Роик.

— Ако не сте искали да ги поставяте в опасност, изборът ви е закъснъл с година и половина, бих казал.

Оки го изгледа тъпо.

— Ами, такова, предложиха ни пари и...

Веждите на негова милост се покатериха още малко нагоре. Оки побърза да се защити:

— За пръв път в живота си имах много пари. Купихме си къща бе, човек.

Оки, изглежда, не си падаше по бурния живот, предположи Роик, и сигурно бе водил почтен живот, преди шефовете му да го повлекат в това бласто. Роик стрелна с поглед негова милост, готов да го побутне в тази посока, било с намек, било с нещо по-осезаемо, но негова милост и сам беше стигнал до същия извод, както пролича от следващите му думи.

— Дори сега не е твърде късно да ограничиш щетите. Какъв е местният еквивалент на защитен императорски свидетел, някой знае ли? Все трябва да имат някакъв.

— Показания пред префектурата, ако не се лъжа, милорд — подсказа Роик.

— Случайно имам добър адвокат, който може да ти разясни подробностите, ако решиш да ни сътрудничиш своевременно — обърна се отново към пленника негова милост. — Моментално, тоест.

Роик се включи в играта — стисна още по-здраво зашеметителя и впери поглед над него в очите на Оки. За да подчертае сериозността

на предложението един вид.

— Къде щяхте да отведете Лейбер и Сато? — попита негова милост. — И не ми казвай, че сте щели да ги заведете на разходка.

— Акабане ни чака в буса на улицата отпред — измърмори Оки.

— Финансовият директор на „Нов Египет“? Сам?

Оки облиза устни.

— Ами то... трябваше да приберем само Лейбер.

Очите на негова милост светнаха.

— Този ни трябва, Роик — по възможност заловен на местопрестъплението и в момента на деянието. Грешката на врага е тактически подарък, който не бива да се пилее.

Оки добави, без да са го питали:

— Щели да се скрият зад цяла армия адвокати — президентът Ким и Чои, който е шеф на оперативния отдел, и Напак, онзи от развойната дейност. Акабане дойде при нас след срещата на големите клечки... ясно било, че нас тримата — него, мен и Ханс — щели да ни жертват, без да им мигне окото. Рече, че ако не направим нещо, още на сутринта щели да ни предадат на полицията. А той вече знаеше, от предния път, че зет ми е активист на Наследниците освободители и...

— Разделяй и паникьосвай, аха — каза доволно негова милост. — Това обяснява доста неща. Действай, Роик. Акабане ще духне веднага щом чуе полицейските сирени.

Рейвън дойде с медицински комплект. Роик връчи зашеметителя си на негова милост, мина зад Оки, закопча ръцете му на гърба, взе оръжието си от негова милост, стисна Лейбер над лакътя и го повлече на бегом към стълбището.

— Аз за какво съм ти? — попита разтревожено Лейбер, докато тичаха надолу по стъпалата.

— За да ми посочиш Акабане. Не ща да стрелям със зашеметителя по някой друг, нали така.

— Не забелязах да имаш особени предразсъдъци в това отношение.

— Споко. Имам разрешително.

— Да убиваш?

Роик се намръщи.

— И да убивам, да. Но няма да повярваш колко формуляри трябва да попълва човек след това.

Лейбер, изглежда, не можеше да реши дали последното е шега, или не, което беше добре, защото Роик също не беше сигурен. Навремето процедурите никак не му сториха забавни. Дори да си спомня за тях не беше забавно.

Минаха през тежките метални врати в дъното на сградата за прием на пациенти, поеха наляво, завиха зад ъгъла и тръгнаха покрай дългата фасада. Къса алея извиваше към покрит вход в средата — навремето, преди комплексът да бъде официално закрит, явно тук бяха сваляли пациентите от линейките, а посетителите бяха слизали от колите си на собствен ход. Пред входа имаше обрасло с буренаци пространство, някога несъмнено добре поддържана морава и обект на градинарско изкуство, но много тъжно сега. Охранително осветление нямаше, затова пък изобилие от включени фенерчета разкриваше присъствието на стадо възрастни хора, някои по пижами, други в по-приличен вид — мотаеха се по алеята и бившата морава. Роик с облекчение отбеляза, че в другия край на комплекса оранжево зарево няма. Затова пък имаше изобилие от сигнални лампи на пожарни коли и други автомобили за спешна помощ, които обливаха сцената с цветна пулсираща светлина като в дискотека.

Покрай фасадата се точеше двойна редица паркоместа. Виждаше се калканът на административната сграда, отвъд тази за прием на пациенти, включително прозорците на ъгловия кабинет, откъдето мадам Сузе управляваше владението си. Оттатък паркинга се издигаше ръждясалата телена ограда на комплекса.

На улицата отпред бяха паркирани само едно-две превозни средства, далеч от портата и с изключени двигатели, но на метри встрани от изоставената охранителна будка при входа познат бус дебнеше в сенките. Портата, интересно, беше широко отворена. С разбита ключалка, най-вероятно.

— Така — каза Роик. — Изчакай да се прикрия зад будката при портата и иди при другите на полянката. Гледай да застанеш така, че да се виждаш от улицата, но не се приближавай до алеята.

— Чакай малко. Искаш да ме използваш за примамка, така ли? — каза възмутено Лейбер. — Нали уж трябвало да ти посоча Акабане?

— Да де. Точно това ще постигнеш — обясни търпеливо Роик. — Никой друг освен Акабане не би проявил интерес към твоята персона.

А и така ще го подмамим на територията на комплекса. — „Надявам се.“

— И защо да си правим този труд?

— Първо, защото не мога да го зашеметя през бронята на колата, и второ, защото, ако не друго, така лорд Марк ще има основание да го обвини в незаконно проникване. Така ще сме в правото си да го задържим за през нощта.

— Нали Фува е собственикът?

— Ако лорд Марк вече не се е сдобил с комплекса, значи изобщо не го познавам. — Не че някой познаваше добре лорд Марк, дори негова милост. Е, с изключение на госпожица Карийн може би. — Хайде, мърдай. — Роик побутна окуражително Лейбер, после се промъкна предпазливо през сенките и се прикри зад охранителната будка.

Лейбер се запрепва убедително сред буренаците, макар и с няколко метра по-далеч от инструкциите на Роик, оглеждаше се и се въртеше, уж смутено, но така, че профилът и анфасът му да се виждат добре откъм улицата. Източи се цяла минута. Роик тъкмо си блъскаше главата за нов план, решил, че Акабане няма да налага въдицата, когато бусът бавно мина покрай охранителната будка. Роик клекна в сенките.

За миг се ужаси, че е подценил противника — ако Акабане просто вдигнеше подемния бус на височината на човешки ръст и после го спуснеше рязко върху жертвата си, Лейбер нямаше да е в състояние да свидетелства пред никого. Негова милост му беше разказвал как навремето се опитали да му скроят този номер — един вид гигантски ботуш, който се стоварил на сантиметри от него с явното намерение да го размаже като муха по паважа, и така няколко пъти. Роик се напрегна като спринтьор на стартовата линия, готов да хукне да спасява примамката си.

Но може би местните превозни средства имаха вградени сензори, които да предотвратяват този вид злополуки, или пък Акабане се беше уплашил от наличието на стотина свидетели. Така или иначе, страничната врата се отвори с плъзгане, а бусът се приземи на поляната така, че отрязва Лейбер от полезрението на старците, които и без това проточваха вратове към примигващите светлини.

Тъмен силует изскочи от буса и се стрелна към уплашения учен. Роик стреля в широка дъга на височината на коляното и нападателят се срина с приглушен вик. Няколко бързи крачки и Роик се озова достатъчно близо, за да приложи непогрешимо любимия си слаб обездвижващ заряд в тила на плячката.

— Бързо, помогни ми да го качим в буса — обърна се Роик към Лейбер, който изпухтя, кимна и се подчини.

Главен финансов директор Акабане се оказа от местната порода — спокойно би могъл да мине за гадния застаряващ вуйчо на Рейвън, да речем, стига клонингът Дърона да имаше каквито и да било вуйчовци, гадни или не. Макар че точно в този момент Акабане не изглеждаше особено гаден, а само блед и отпуснат.

За цялото време, откакто негова милост играеше на котка и мишка с мошениците от „Нов Египет“, Роик за пръв път виждаше основния враг лице в лице. Е, ако не броим няколкото видснимки по мрежата. Досега бойните действия се водеха от разстояние, почти като при космическа битка. Или като при някаква мутирала форма на шах, където правилата се променят след всеки два хода. Страховитият баща на негова милост, бивш космически адмирал, сигурно би се чувствал в свои води, а негова милост дори не би се замислил, но на Роик всичко това му изглеждаше странно, безкръвно и някак отдалечено, макар че за безкръвната част беше дълбоко благодарен.

А после се замисли как ли са изглеждали отстрани хаотичните действия на негова милост, появили се от нищото и преобърнали надолу с главата иначе подредената схема на тези корпоративни шефчета. Мисъл, достойна да извика усмивка върху лицето на всеки, който познаваше стихийния потенциал на негова милост... усмивка, която накара Лейбер да се дръпне неспокойно назад.

С периферното си зрение Роик видя автомобили с примигващи лампи да завиват по улицата; щяха да минат през портата след броени секунди.

— Смеси се с навалищата и ме чакай при вратата отзад — каза той на Лейбер и последва собствените си инструкции. Смесването с тази тълпа се оказа нелесно, защото Роик беше с една глава по-висок и с половин столетие по-млад от всички наоколо. Но пък се случваха толкова други интересни неща, че никой не му обърна внимание.

Лейбер пристигна няколко секунди след него и задъхано попита:

— Това ли беше?

Роик кимна.

— Негова милост ще има грижа за останалото. Фазата на зашеметителите приключи. — Роик си позволи миг на скромно задоволство по повод добре свършената работа. — Оттук нататък ще се сражават с думи. А думите не са по моята част. — След кратко замисляне добави: — Слава богу.

Джин отвори очи, примигна и откри, че гледа към някакъв таван... таванът на реанимационната зала, реши той след бърз оглед. Вдигна ръка да опипа лицето си, което го гъделичкаше малко, стисна пробно клепачи няколко пъти и с изненада установи, че не се чувства зле, нито е особено замаян. Е, не се чувстваше и особено добре. Беше му малко гадно всъщност. Изглежда, го бяха сложили да легне на една от тесните маси в реанимационната, но без чаршаф — напуканата стара пластмаса боцкаше неприятно кожата му.

— Джин, добре ли си?

Той се надигна на лакът. Майка му беше опряла ръце на масата и го гледаше разтревожено. Пак беше с филтрираща маска, а халатът ѝ беше стегнат здраво на кръста.

— Май да. — Прокара отново ръка по лицето си, после разтърка главата си там, където кожата още го болеше от хватката на Ханс.

Мина застана до майка си, изглежда го с неприкрит интерес и заяви:

— Гвардеец Роик те застреля. Никога не бях виждала да застрелват човек наистина.

Същото важеше и за Джин. Адски странно беше да те прострелят. За пръв път се запита какво ли му е било на Майлс-сан, когато са го простреляли с иглената граната. Е, сигурно е било много по-страшно от това да те прострелят с обикновен зашеметител, разбира се, но онзи особен момент, докато гледаше неумолимото лице на гвардеец Роик, и чувството, че е напълно безпомощен и тотално закъснял, и че светът му е на път да свърши заради хора, над които той няма и не би могъл да има контрол... Джин смръщи вежди. Адски гадно чувство, да.

— Не е счупена — долетя гласът на Рейвън-сенсей, а после и гласът на Ворлинкин:

— На мен пък ми изглежда счупена.

Джин обърна глава към гласовете. Ворлинкин седеше на високата маса и краката му висяха във въздуха. Горната му дреха с широките ръкави беше метната настрани, туниката — също, а ръкавите на ризата му бяха навити. Рейвън-сенсей стоеше пред него и опипваше лявата му ръка, а Ворлинкин го гледаше намръщено, готов всеки момент да я дръпне.

Лицето му беше почистено и от драскотините на Нефертити бяха останали само три тънки червени линейки под лъскав слой течен бинт. Яката на ризата му обаче беше пропита със засъхваща кръв, кървави пръски имаше и по дрехите му. „Лоша Нефертити“, помисли Джин малко виновно.

— Ще ти останат няколко великолепни синини обаче — продължи Рейвън-сенсей.

— Удар с лост, нормално. Извадих късмет, че не ми смазаха главата.

— Ворлинкин-сан открил още нинджи — информира го Мина поверително. — Сбил се с тях и ги победил.

Ворлинкин обърна глава към тях и се усмихна жално на Мина.

— За мой късмет не бяха нинджи. Просто двама побойници, взети назаем от местната организация на НОНН. Сигурно са видели възможност най-после да приведат лозунгите си в действие.

— Мислех, че всички са били арестувани след похищението по време на криоконференцията — каза Рейвън-сенсей.

— Изглежда, групата им се е отцепила, за да защитава радикалните си възгледи. Но пък тяхната организация никога не е била от най-единните, доколкото разбирам. — Ворлинкин пак се обърна към Джин. — Открих ги от другата страна на съседната сграда. Опитвах се да разбият една врата и да подпалят тунелите. Ако бяха успели, щеше да стане голяма бея.

Рейвън-сенсей вдигна вежди.

— И как са смятали да се измъкнат живи от пожара?

— Не знам. В подземията е лесно да се изгубиш. Но пожарникарите бързо овладяха огъня в топлообменната инсталация, след като им казах, че съм надушил астерзин. Гадно нещо е

астерзинът. Реагира зле при съприкосновение с вода и пожарникарите щяха лошо да си изпатят, ако се бяха опитали да го гасят с маркучите. Няма да се изненадам, ако погнат сериозно тия идиоти от НОНН.

— Защо им е бил лост? — попита Джин. — Онази врата никога не се заключва.

Ворлинкин примигна, после се разсмя, но след миг присви очи и вдигна ръка към издраното си лице.

— Е, никой от нас не го знаеше. След като им взех лоста, успях да ги задържа, докато пристигне полицията. Някои от пожарникарите здравата напиреха да ми помогнат. Дватама подпалвачи казаха, че охранителите от „Нов Египет“ ги наели, за да отвлекат вниманието от опита за повторно отвличане на доктор Лейбер, но според мен част от Освободителите са се ентусиазирали и са превишили дадените им инструкции. Така или иначе, показанията им би трябвало да отведат властите до главните организатори на измамата, в които се е прицелил лорд-ревизор Воркосиган.

— Ако пак не покрият следите си — обади се сърдито майката на Джин.

— Този път едва ли ще успеят — каза Ворлинкин и я стрелна с окуражителна усмивка.

— Къде е Нефертити? — попита с внезапна тревога Джин.

Мина посочи към бюрото и шкафовете, вградени в отсрещната стена. Откъм сенките под бюрото долетя звук, сякаш някой мрънка и ръмжи едновременно.

— Крие се. Може би ти ще успееш да я извадиш оттам, след като се успокои. Опитах се да я примамя с храна, но май не е гладна.

Рейвън-сенсей заобиколи масите, застана с усмивка пред Джин, повдигна с палци клепачите да му види очите, провери му пулса и попита:

— Главоболие? Гадене?

— Малко. — Джин плъзна ръка по изтръпналото си лице. Пръстите му спряха върху ивица течен бинт под брадичката.

— Само драскотина — успокои го Рейвън-сенсей.

— Лицето ми е изтръпнало.

— Това е нормално. След час ще ти мине. Ако и тогава го усещаш изтръпнало, ела да ми кажеш. — Рейвън-сенсей замълча, изкашля се и продължи: — Лорд Воркосиган ми заръча да ти кажа, че

ако двамата с Мина не бяхте забавили мутрите от „Нов Египет“, пък макар и с няколко минути, нямаше да пристигнем навреме. Не вярвах, че ще участвам в спасителна операция, но ето че и това стана.

— О! — възкликна доволно Мина.

Рейвън-сенсей кимна.

— Каза също, че ако бяха успели да ви изведат от сградата, преди ние да пристигнем, ни чакала дълга гонка откъм кърмата — извинявай, понякога той превключва на морска фразеология, — тоест, че нямало да ви настигнем лесно. Макар че сигурно и тогава щеше да измисли някакъв начин. Той, хм... явно не се отказва по средата.

Чак сега Джин се надигна и седна. В стъклената кабина до изолатора на майка му бяха затворени двамата охранители от „Нов Египет“ и Джин изтръпна от страх, но после видя, че Ханс още е в безсъзнание и лежи на пода, а Оки седи оклюмал с вързани на гърба ръце и не обръща внимание на никого и на нищо.

Джин си представи как ги набутват в тъмното багажно отделение на някакъв бус и ги откарват бог знае къде, а после ги разделят с майка им... отново. Преглътна и течният бинт опъна кожата под брадичката му. Отчаяният отпор, който беше дал на двамата здравеняци, тогава му се стори донякъде безсмислен и напълно безрезултатен, но може би...

В същия миг се появи и самият Майлс-сан — влетя с енергична крачка в реанимационната, следван по петите от гвардеец Роик. Оки продължаваше да гледа в пода и Джин си напомни, че кабините са звукоизолирани.

— А — каза с усмивка Роик и махна дружески на Джин. — Буден си вече. Браво.

Джин се навъси, неспособен да се отърси от спомена как Роик гледа през него над дулото на зашеметителя, все едно той не е там. Усмивката на Роик поуvehна малко и гвардеецът премести очи да я изпробва върху Мина, където я посрещнаха по-благосклонно. Преструвка ли беше усмивката му? Кой беше истинският Роик — усмихнатият здравеняк или онзи студен, напрегнат, страшен човек?

— Всички сте тук, чудесно — обърна се Майлс-сан към залата като цяло, после се качи на един стол като оратор, с което моментално привлече вниманието на всички и почти се изравни на ръст с Роик. Би трябвало да изглежда смешен, но по някаква причина не беше.

— Нортбриджката полиция ще пристигне всеки момент, за да вземе показания от всички замесени и да отведе нашите гости от „Нов Египет“ — продължи Майлс-сан и махна към арестантската кабина. — Дотогава трябва да пристигнат и двама сънени адвокати. Мадам Ксиа категорично заяви, че не е експерт по криминално право, но поне ни съдейства да събудим двама нейни колеги от съответния отдел на кантората ѝ. Със старшия им партньор ще се срещнем по-късно днес в консулството, след като всички си починем час-два.

Майката на Джин настръхна.

— Досега не сме имали късмет с адвокатите.

— Този път ще са на наша страна — обеща и Майлс-сан. — А междувременно, Рейвън, доктор Лейбер, консул Ворлинкин — ние с вас трябва да стиковаме версиите си.

Рейвън-сенсей изглеждаше заинтригуван, Лейбер-сенсей — притеснен, а консул Ворлинкин — примирен.

Майлс-сан продължи:

— Цялата тази верига събития е твърде сложна, за да подлежи на сериозна редакция, но като цяло бих предпочел моята роля да не излиза на преден план поради причини, които са свързани с другата половина от разследванията ми на Кибу. Които не засягат вашите дела, мадам Сато, и не би трябвало по никакъв начин да им се отразят, така че не се тревожете. За щастие, Рейвън и доктор Лейбер са напълно подходящи за ролята на местните герои.

Рейвън-сенсей вдигна високо вежди. В погледа на Лейбер се промъкна допълнителна доза подозрение.

— Кратката версия гласи следното: когато първия път сме дошли у вас, доктор Лейбер, то е било, защото Рейвън е търсил експерт по криоразтвори, когото да привлече на ръководна длъжност в новата инсталация, която „Дърона Груп“ смята да открие в Нортбридж. Пост, който така или иначе ще ви бъде предложен, стига да ви отървем от затвора.

— О! — възкликна Лейбер-сенсей и поизправи гръб. Внезапната му усмивка изразяваше изненада, но и признателност.

— При тази ни първа среща доктор Лейбер споделил с нас за подновеното си намерение да разкрие пред обществеността скандалната информация за негодния криоразтвор и опита на „Нов Египет“ да ограничи щетите чрез схемата за вторична търговия с

контракти, както и че е успял да измъкне замразената мадам Сато, която съхранявал на сигурно място, докато дойде моментът тя да даде показания. Възползвайки се от тази неочаквана възможност, той предложил на доктор Дърона да я съживи като едно от условията да приеме предложението за работа, а доктор Дърона, който много държал да го привлече на работа, се съгласил.

— И какво, моментално съм транспортирал откраднатата криокамера в тайната си лаборатория? — поинтересува се Рейвън-сенсей.

— Именно. — Майлс-сан го удостои с жизнерадостна усмивка. — Макар че гледай да не използваш думата „открадната“ в показанията си. „Спасена“ би било добре... или просто „въпросната“, да речем.

Рейвън-сенсей кимна, че е разбрал, и попита:

— И после какво?

— Опитът на доктор Лейбер да избяга към Ескобар е бил фалшив — диверсия, която да отвлече вниманието на „Нов Египет“, докато мадам Сато бъде съживена и приведена в състояние да свидетелства. За жалост диверсията сработила една идея по-добре от планираното и привлякла вниманието на „Нов Египет“ към самия него по доста неприятен начин. Намесата на Роик, по молба на Рейвън, била оторизирана от мен като услуга към братовата ми компания. Колкото до моето присъствие тази нощ тук, то е било предизвикано единствено от желанието ми да държа Марк под око, понеже действията му представляват интерес за Бараярската имперска сигурност по чисто политически причини, засягащи единствено Бараяр. Кое е вярно, между другото. След като съм заключил, че новото начинание на Марк не заплашва по никакъв начин Империята, аз смятам в най-скоро време да напусна Кибу-дайни, за да се заема със свои спешни дела.

При тази вест Джин примигна. Макар че... това беше неизбежно, като си помислиш. Хората винаги си тръгваха. Нищо никога не беше сигурно и вечно. Той прехапа долната си устна.

— Предлагам засега да не споменаваме за покойната Алис Чен. Смятам, че нейният случай едва ли ще излезе наяве на този етап, но ако все пак излезе — Рейвън е подсигурил криотрупа ѝ по молба на доктор Лейбер като независимо вещественно доказателство за ефекта на негодния криоразтвор. Защото освен учен Рейвън е предвидлив

бизнесмен, който не би изложил компанията си на риск само въз основа на нечии недоказани твърдения.

Рейвън се ухили.

— Че то това си е истина.

Майлс-сан разкърши рамене. Изглеждаше попрежълтял, но не по-уморен от останалите. Все пак беше четири часът след полунощ. Но очите му святкаха. Той се обърна към майката на Джин и каза:

— Опитен икономически експерт-следовател вече пътува от бараярското консулство на Ескобар. Събитията от последния ден в голяма степен обезсмислиха пристигането му, но за да оправдая разходите по командировката му, смятам да го прикрепя към вас за няколко дни. Вярвам, че ще ви е полезен в планирането на следващите ви ходове, ако сметнете, че си струва да възродите дейността на вашия комитет за политически натиск. Или за друго, по ваша преценка.

Майката на Джин потърка челото си, после каза с натежал глас:

— Ами ако от полицията се опитат да вземат Джин и Мина?

Това беше ужасна мисъл, която Джин се опитваше да заобикаля още откакто Майлс-сан спомена за предстоящата поява на властите.

— Едва ли ще си правят труда да разпитват непълнолетни лица, щом имат достатъчно пълнолетни очевидци, които да дадат показания. Вие сте им майка и полицаите не могат да разпитат децата без вашето изрично съгласие. Моят съвет е да откажете такова, на основание, че децата са достатъчно травмирани и уплашени покрай осуетения опит за отвличането им.

Мина посрещна последното с негодуващо сумтене. Джин обаче не беше толкова сигурен, че Майлс-сан преувеличава.

— Адвокатът ще ви подкрепи — продължи Майлс-сан. — Ако нещо се запънат, в което лично аз се съмнявам предвид всичко останало, кажете им, че по-късно могат да дойдат в консулството и да поговорят с децата там, ако е необходимо — което едва ли ще е така, повтарям, но дори да дойдат, там поне ще са на наш терен.

Ворлинкин й кимна окуражително. Тя поклати глава, но на Джин му се стори, че тревожните бръчици около очите й малко се загладиха.

Джин вдигна очи, видя, че гвардеец Роик го наблюдава напрегнато, сви смутено рамене и отклони поглед.

— Мадам Сато — чу се бавният, дълбок глас на гвардееца, — може ли Джин и Мина да излязат с мен в коридора за малко? Искам да

им покажа нещо.

Джин понечи да отхвърли предложението, но Мина вече подскочаше като алтава от нетърпение, а и майка им, изглежда, искаше да каже нещо на консула, така че накрая Джин, ще не ще, тръгна със сестра си. Роик ги изведе в коридора и затвори решително вратата.

После, за изненада на Джин, се смъкна на едно коляно, което го направи малко по-нисък от самия него и малко по-висок от Мина.

— Помислих си — каза Роик, — че сигурно бихте искали да изпробвате зашеметителя ми. — И извади ужасното оръжие от кобура изпод сакото си. Джин отскочи.

— Уха, уха! — развика се Мина. — Може ли?

След което за Джин стана невъзможно да даде отрицателен отговор и той кимна предпазливо.

— Никога не насочвайте оръжието към човек, освен ако не смятате да стреляте — подхвана кратката си лекция Роик. — Дори да сте сигурни, че не е заредено или че е на предпазител. Важно е това да ви стане навик, защото ще ви спести бъдещи неприятности. — След това им посочи различните части на оръжието, включително сензора на дръжката, който беше кодиран към неговата длан и който той изключи, като въведе някакъв код. След това даде зашеметителя на Джин така, че дулото да сочи към празния коридор.

Дръжката още беше топла от дланта на Роик, като стол, на който си седнал, след като някой друг е станал от него. Зашеметителят се оказа по-лек от очакваното, но все пак Джин го усещаше солиден в ръката си. Енергийното устройство в дръжката беше най-тежката част. Не беше като да държиш играчка, във всеки случай.

Джин погледна през мерника според указанията на Роик и натисна спусъка. Жуженето в ръката му го стресна, но поне нямаше откат и Джин успя да не изпусне оръжието.

Понасъбра кураж и се съгласи Роик да му покаже как се работи с автоматичния лазерен мерник, след което стреля отново. Този път не трепна. После още веднъж. Зарядът удари стената доста близо до точката, в която се беше прицелил. Джин не че се усмихна, но поне не чувстваше челюстта си толкова стегната.

Мина окончателно беше изгубила търпение, подскочаше и викаше: „Дай на мен! Дай на мен!“, така че Джин неохотно ѝ отстъпи зашеметителя. Роик повтори още веднъж инструкциите, като коленичи

благоразумно зад Мина, готов да подкрепи кльощавите ѝ ръчички — за нея оръжието беше тежко и тя го стискаше с две ръце, — и учебната стрелба започна отново.

Накрая Роик стана, въведе отново разпознаващия код, прибора зашеметителя в кобура и попита Джин:

— Сега по-добре ли е?

— Да — отговори Джин с известна почуда. — Прилича на инструмент. Обикновен инструмент.

— Точно така.

Този път, когато Роик го погледна с усмивка, Джин му отвърна със същото.

Гвардеецът ги подкара обратно към реанимационната зала.

Майлс се наведе напред и заговори сериозно в обезопасеното холозаписващо устройство:

— Просто искам да знаеш, Грегор, че ако цялата планета вземе че се разтопи заради тая каша, вината не е моя. Бомбата е била заложена много преди аз да наля на детонатора ѝ.

Обмисли за кратко началото на доклада си, после протегна ръка и го изтри. Дългите принудителни паузи при видеокомуникациите, придвижвани между точките за скок със скоростта на светлината от инфоструите на възлената връзка и пренасяни със скокови кораби през проходите, имаха едно предимство и то беше, че дори ако говориш, без да мислиш, поне имаш шанса да помислиш, преди да натиснеш бутона за изпращане. Не че някои от най-добрите му идеи не се бяха раждали именно в трескавите моменти, когато мозъкът му се пънеше да настигне бързата му уста. „Както и някои от най-лошите.“ Зачуди се към коя ли категория ще бъдат заведени след време последните му изцепки.

Плъзна поглед по обезопасената стаичка. Изгонил бе изтощения Йоханес, преди да се заеме с този частен запис, и сега стаичката беше изцяло на негово разположение. Понеже лейтенантът беше най-близкото подобие на ИмПСи аналитик, с което това затънтено консулство можеше да се похвали, през последните два дни Майлс го беше обучавал как да пресява важното сред пороя на местния информационен поток, да го кодира и да го изпраща на комарския

галактически отдел. Винаги е добре да товариш хората с по няколко задачи едновременно. Йоханес се оказа прилежен ученик. Ако се числеше към интелектуалния елит на Имперската служба, щяха да го пратят на някое по-стратегическо място, но ако имаше проблеми с отговорността, нямаше да го пратят тук, където основната характеристика на консулството беше неговата автономност.

Преди да е забравил, Майлс добави към доклада си няколко добри думи за съвестността на лейтенанта, което на свой ред го подсети за съмненията, които изпитваше от самото начало към секретаря на консулството Юичи Матсън. Онзи ден, когато медийната обсада на консулството тъкмо започваше, Майлс беше дочул края на кратък разговор между секретаря и неговия шеф Ворлинкин.

— Разправяха, че на тази работа съм щял да прибирам големи бакшиши — оплакваше се секретарят, — но за пет години никой нищо не ми предложи. А когато предложенията най-после заваляха, искат да очерня Сато-сан. Сато-сан! Сякаш бих направил такова нещо! Отврат!

Сините очи на Ворлинкин се присвиха.

— Грешен ти е бил подходът, Юичи. Не е трябвало да чакаш предложения, а направо да си искаш. Или поне да намекваш. На твое място бих помолил лорд-ревизора за кратки напътствия.

Матсън само поклати глава и си излезе заедно с чашата зелен чай и негодуванието си.

Майлс се ухили и се наведе към записващото устройство да добави добра дума и за работливия секретар.

В опит да фокусира мислите си, прегледа дългия списък с прикачени файлове — такива с необработена информация, както и други, които съдържаха разбор на последните събития. Все неща, които беше подготвил за щабквартирата и зад които стоеше адски досаден, но и крайно необходим труд. И които, предвид количеството си, би трябвало да ощастливят цял екип аналитици от комарския галактически отдел и да им намерят работа поне за две-три седмици, докато той не кацне при тях в плът и кръв. Е, това за работата беше сигурно, а за ощастливяването... Дори имперският канцлер — това беше титлата, с която се кичеше бараярският вицекарал на Комар — щеше да бъде въввлечен в разследването, когато този доклад им се стовареше на главите посредством кодирания теснолъчев сигнал. А когато лорд-ревизорът се озовеше в комарска орбита, пълният анализ

на опита за измама с планетарни акции вече щеше да е готов, както и планът за съответните контрамерки срещу кражбата на гласове.

Майлс си угоди с кратка фантазия как Рон Уинг и компания се събуждат от криостаза, очаквайки да заварят една открадната планета, а вместо това се оказват в мизерното положение на стария Яни. Уви, аферата несъмнено щеше да е приключила много преди нещата да са стигнали до този етап. Космическата справедливост беше много привлекателна, но и обикновената щеше да свърши работа.

Задълженията покрай съставянето на ревизорския доклад си имаха още една положителна страна — бяха му осигурили благовиден претекст да стои далеч от горния етаж на консулството и от погледа на неговите посетители, които се бяха умножили вследствие на онази изключително плодотворна нощ във владенията на мадам Сузе. Шефовете на „Нов Египет“ бяха задържани за конспирация и по подозрение в убийство, а след като скандалът около негодния криоразтвор и вторичната търговия с клиентски контракти се разрази стихийно в планетарното медийно пространство, прокуратурата, изглежда, подготвяше още обвинения, които да заковат окончателно шефските ковчези. Опитът за отвличане на деца щеше да разстрои допълнително защитата им — още една точка за Мина и Джин. Да не забрави да ги похвали, напомни си Майлс. Съдебните искове от името на мадам Сато и нейната организация бяха в процес на подготовка, а самата тя беше дала първото си интервю в присъствието на Ворлинкин и с напътствията на новия си адвокат, който ентузиазирано разработваше варианти на правни действия за всякакви предвидими и непредвидими случаи.

„Бялата хризантема“ и други криокорпорации, принудени от пожарните обстоятелства да реагират преждевременно, изглежда, бяха избрали ролята на възмутени жертви. Майлс се подсмихна доволно и пожела на Рон Уинг точно толкова късмет в ограничаването на щетите, колкото заслужава. Астерзинът може и да е подходящ, когато искаш да подпалиш сграда, но ако човек иска да подпали цял един свят...

Така че, напомни си за пореден път Майлс, нямаше никаква нужда и той да се мотае горе. Консул Ворлинкин се справяше добре със защитата на бараярските интереси и още по-добре на тези на семейство Сато, а Марк контролираше нещата около клиниката на Дърона. Покрай интригуващите странични аспекти с „Нов Египет“

Майлс неведнъж беше застрашил опасно първоначалната си мисия, свързана с „Бялата хризантема“, но предвид новото начинание на Марк въпросните аспекти май нямаше да се окажат чак толкова странични. Майлс нямаше нищо против да си припише заслугата за тази проява на случайна далновидност — защото нищо от това нямаше да произтече, ако той не беше разръчкал буницето по-дълбоко от необходимото. Да не пропусне да изтъкне това пред Грегор.

А. Грегор. Притурката, върху която се мъчеше в момента, беше предназначена единствено за неговите императорски очи и уши. С надеждата да почерпи вдъхновение, Майлс извика над видплочата снимка на Грегор в пълната му униформа и с най-суровия му поглед — официална поза, която Грегор беше нарекъл „аз с бастун в императорския си задник“. Уви, вдъхновението му се изчерпи с няколко клоунски идеи, които да разчупят в усмивка суровата императорска физиономия. Не, Грегор си имаше достатъчно клоуни. Като се започне с горе-долу половината от Съвета на графовете, макар че те рядко го караха да се усмихва.

Майлс отново натисна бутона за запис и започна доклада си с тон на енергична ефективност:

— Добър ден, Грегор. Както се посочваше миналата седмица в спешното ми съобщение след прибързаната тревога, която Ворлинкин вдигна със своето, подозренията за нечиста игра от страна на „Бялата хризантема“ във връзка с франчайза им на Комар се потвърдиха. Суровите данни и резюметата, които подготвих, са в подробния ми доклад. Не съм сигурен какво да правя с подкупа. Нямам намерение да го връщам, но от друга страна, той по очевидни причини няма да донесе високата доходност, която ми обеща Рон Уинг, така че идеята да го тръсна на дома за ветерани от службите се обезсмисля. Но с това може да се оправим и по-късно. На връщане ще спра в Равноденствие, в случай че комарската ИмпСи и имперският канцлер имат допълнителни въпроси, макар че докладът ми би трябвало да им даде предостатъчна начална скорост. А, колкото до Ворлинкин, искам в досието му в дипломатическата служба да бъде включена подходяща ревизорска препоръка във връзка с образцовото съдействие, което ми оказа по време на моята визита... или, хм, визитация, може би. И за усилията му след това всъщност, тъй като утре аз изчезвам, а с разчистването на кашата ще трябва да се оправя той. — „По-добре той,

отколкото аз.“ — Междувременно нека те запозная накратко с избухналия „новоегипетски“ скандал и как той се отрази на основното ми разследване. Всичко започна, когато радикална групировка на местни идиоти нападна криоконференцията, но не успя да отвлече мен, за което вече ти разказах в предишния си доклад. След това обаче...

Възможно най-сбито Майлс обобщи събитията от последните дни, от появата на Джин пред задната врата на консулството до успешния арест на заговорниците от „Нов Египет“. Позадъха се, докато приключи. И потръпна вътрешно, като си представи изражението на Грегор, след като изслуша всичко това. Сащисано? Измъчено? Празно? По празнота на изражението само Пим можеше да се мери с Грегор.

— Засега срещу мен не са повдигнати криминални обвинения и имам основания да вярвам, че отдавна ще съм напуснал Кибу-дайни, преди някой от противниковата страна да се сети да повдигне такива — заключи той с бодра самоувереност.

После разрови главата си за фанфарна нотка, с която да завърши доклада.

— Колкото до кибуанската страна на въпроса, на практика излиза, че призовахме мъртвите да свидетелстват срещу лошите, което си е пример за космическа справедливост от най-чист вид.

Какъв беше онзи зловещ древен цитат...? Нещо, което беше прочел в академията, или по-вероятно през някое от многобройните прекъсвания на студентстването си. Древна приказка от Земята. Отпреди криониката да е била измислена и въобразена дори, и все пак толкова странно далновидна като предчувствие. Самите думи се бяха запечатали в мозъка му, макар източникът им да беше забравен отдавна, погребан под хаоса на изминалите десетилетия и утайката на упоритата криоамнезия. „Ще разбия адските двери и ще смажа на сол катинарите; ще призова мъртвите на една маса с живите и живите ще се изгубят в тяхната чет...“

Е, точно този цитат не би искал да сподели с Грегор. Защото, както Майлс много добре знаеше, в императорска глава на Грегор с лакти се ръгаха толкова зловещи нещица, че беше истинско чудо как черепът му още не е избухнал. Но макар да отхвърли цитата, поне взе от него идеята за финалния акорд на доклада си:

— Не бих се учудил, ако в дългосрочен план подмладяващите експерименти на Марк се окажат по-важни от моята мисия. Още е рано да се прецени със сигурност, но смятам, че си струва „Дърона Груп“ да бъде държана под око, и то не само от шпионите на ИмпСи. Сега се сещам, че някоя и друга дума, прошушната в ухото на Лайзината роднина, в случай че дамата търси по-добра инвестиция от „Бяла хризантема Равноденствие“, би била подходяща награда, задето първа сведе проблема на твоето внимание. Днешния търговски полет до Ескобар го изпуснах, но съм запазил места за утрешния. Вече нямам търпение да се прибера. А, още нещо. Предай на Лайза от мен, буквално: „Добър улов.“

Затвори записа, кодира го, прикачи го към подробния си доклад и го прати по предназначение.

20.

Следобедното слънце напичаше приятно жужащата от многогласен хор задна градина на консулството. Жиро си чистеше перата и пищеше на стойката си. Пилетата ровеха из тревата или дремеха в кутиите си. Сфинксът душеше цветните лехи, мърмореше си нещо и току кихаше, точно като майката на Джин. Костенурката се кипреше върху масата и бавно дъвчеше лист маруля, дарен от обедната салата на Мина. Късметлийка седеше в скута на майката на Джин и си показваше ноктите всеки път, когато галещата я ръка преустановеше ласките си — явно беше решила да я галят, докато не ѝ опада козината. Е, мишките, които по-рано Джин беше пуснал да потичат из градината, а после бе нагостил с отбрани трошици, сега спяха на топки в клетките си, но те по принцип не бяха от приказливите. Като цяло обаче обстановката беше много жизнерадостна, помисли си Джин със задоволство.

Бяха изнесли масата да обядват под едно дърво — мама, Джин, Мина, консул Ворлинкин и леля Лорна, която бяха поканили да посети съживената си сестра. Когато разбра, че ще идва леля му, Джин изпадна в краткотрайна паника, но понеже нейното желание да го прибере под крилото си беше точно толкова голямо, колкото неговото да се върне там, накрая двамата незнайно как се бяха озовали от една и съща страна на барикадата. Въпреки това леля му не пропусна шанса да го сгълчи, че е избягал. И за двата пъти.

— Права е, Джин — подкрепи я майка му. — Даваш ли си сметка какви тревоги си им причинил? Не са знаели къде си, нито дали си жив дори.

— Но ако не бях избягал — каза Джин, — никога нямаше да срещна Майлс-сан. И мама още щеше да е замразена.

При вида на смущението, изопнало лицето на леля Лорна, Ворлинкин-сан се усмихна.

— Необорима логика, струва ми се. — Беше свалил горната си дреха и седеше по риза, облегнат на стола си и по-спокоен, отколкото

Джин помнеше да го е виждал някога. Но пък през повечето време Ворлинкин вървеше по петите на Майлс-сан, а Майлс-сан си имаше начин да държи хората на нокти.

Майлс-сан и гвардеец Роик си бяха заминали вчера — да хванат орбитална совалка и оттам да се качат на скоков кораб за Ескобар, а после, както им беше обяснил консул Ворлинкин с помощта на карта на възлените проходи, да се прехвърлят на кораб за планетите Сергияр и Комар, а накрая да потеглят към Бараяр, където беше истинският дом на Майлс-сан. Онзи с децата и понитата, предположи Джин. Въпреки постоянната процесия от адвокати, полицаи и журналисти, които щъкаха из консулството, да не говорим за постоянното присъствие на Джин, Мина и майка им, а и нашествието на роднини сега, Джин трябваше да признае, че след заминаването на малкия мъж в къщата е станало доста по-спокойно. В началото всичко това му се струваше адски вълнуващо, но после откри, че спокойствието му се отразява изненадващо добре. Пък и парадът от посетители протичаше под строгия надзор на консула в неговото най-официално и внушаващо страхопочитание качество, също бараярско и високо, а и никой не се беше опитал да отведе отново майка им.

Мина беше влязла вътре да иде до тоалетната, но сега задната врата на къщата се отвори със замах и Мина изхвърча на бегом с позната кутия в ръце. Лейтенант Йоханес я следваше на благоразумно разстояние и тъкмо казваше:

— Мисля, че ще е много по-щастлива, ако я върнете в естествената ѝ среда.

— Джин! Мамо! — развика се Мина. — Вижте! Всички бебета на госпожа Мурасаки са се излюпили!

Майка им отвърна храбро:

— Това е много хубаво, миличка. — За разлика от нея, леля Лорна примижа болезнено и се въздържа от коментар. Мама погледна през прозрачния капак и добави едва-едва: — Мили боже, наистина много бебета! Може би е време да ги преместим в по-голяма къща.

„Като нас? — помисли си Джин. — Като нас, моля те, моля те.“ После изгледа с подновен интерес консул Ворлинкин.

— Лейтенант Йоханес казва, че трябвало да ги пусна всичките в градината. — Мина се намръщи. Явно не можеше да реши дали идеята е добра, или не. Зад гърба ѝ Йоханес размаха многозначително ръце и

се намръщи страдалчески: явно не държеше да дели консулството със стотина новоизлюпени тарантули, което си беше доста тесногръдо от негова страна, ако питаха Джин.

— Чудесна идея — каза тактично Ворлинкин. — Чувал съм, че паяжините им са много красиви сутрин, преди росата да се изпари.

Джин се впусна в бърза лекция на тема кои паяци плетат паяжини и кои — не, и в каква форма ги плетат различните видове в зависимост от плячката си, а Мина тръгна да търси някое особено хубаво цвете, където да пусне новото семейство.

Йоханес прошепна на Ворлинкин:

— Когато бутна кутията под носа ми, за малко да повърна.

Ворлинкин се усмихна.

— Не знаех, че те е страх от паяци, Трев.

— Даваш ли си сметка, че тези гигантски тарантули ще плъзнат из цялата градина?

— Всъщност — намеси се Джин — пилетата сигурно ще изядат част от тях.

Йоханес изгледа пилетата с одобрение, навярно за пръв път, откакто кокошето семейство се беше заселило в градината.

— Не казвайте на Мина — добави Джин.

— Не бих си го и помислил — каза Йоханес, кимна любезно на майка му и леля му и се прибра в къщата.

След няма и пет минути вратата отново се отвори, по-спокойно този път, и излезе Рейвън-сенсей. На Джин му идеше да го разцелува за прекъсването, защото възрастните се бяха заприказвали за учебната година, която беше пропуснал, какво трябвало да се направи по въпроса и кога. Рейвън-сенсей кимна на всички, усмихна се на Мина, която му махна ентусиазирано за добре дошъл, после спря до масата и погледна с вдигнати вежди леля Лорна.

— А. Сестра-сан?

Джин не смяташе, че леля Лорна си прилича особено с по-голямата си сестра. Беше по-ниска, по-закръглена, с късо подстригана коса и по-раздразнителна от майка му, макар че раздразнителността ѝ се изпари без остатък при вида на ескобарския лекар, когото тя зяпаше ококорено. Ворлинкин побърза да ги запознае, при което леля Лорна стигна дотам, че се усмихна и подаде ръка, а когато Рейвън-сенсей

отиде да поздрави Мина, се наведе към сестра си и ѝ прошепна в ухото:

— Не спомена, че докторът ти изглежда *така*.

— Декоративно и функционално едновременно — отвърна тихо майка му. — Доколкото разбирам, клиниката му има отлична репутация на Ескобар.

Консул Ворлинкин се намръщи за миг, сякаш се чудеше дали да изглежда „декоративен“ или „функционален“, но накрая се спря на „дипломатичен“, което бездруго му пасваше най-добре.

Рейвън-сенсей се върна, след като се бе възхитил подобаващо на паешкото семейство, и Джин, по знак на майка си, стана и му отстъпи стола си. Което не беше толкова лошо, защото сега Джин се облегна на рамото ѝ, а тя го прегърна през кръста. Останалата без ласки в резултат на тази рокада Късметлийка скочи с недоволно сумтене на земята.

— Реших, че ще искате да чуete новината веднага, мадам Сато — каза Рейвън-сенсей. — Снощи прибрахме господин Канг и госпожа Косла, а тази сутрин съживих и двамата. Със задоволство мога да докладвам, че процедурите протекоха крайно безинтересно. И двамата дойдоха в съзнание и успяха да кажат по няколко думи, преди отново да ги приспя. Веднага щом настинката ви премине, може да дойдете в комплекса и да се видите с тях.

Джин усети как майка му потръпва и как облекчено си поема дъх.

— Благодаря ви за отличната работа, докторе.

— Наистина — каза консул Ворлинкин, като следеше разтревожено с поглед майката на Джин. Но когато тя изтри очи и се отпусна, се облегна успокоен на стола си. — Кога ще могат да разговарят с адвокатите и полицейските инспектори? — обърна се той към Рейвън-сенсей.

— Ще трябва да останат в биоизолация няколко дни, но очаквам и те като мадам Сато да се възстановят бързо. Вероятно още утре вечерта ще са в състояние да дадат показания чрез интеркомите на изолатора, но за всеки случай казах на властите да дойдат на следващата сутрин.

— А сигурността им дотогава?

— Госпожица Куделка се погрижи за това като част от цялостната охрана на новата клиника. Изглежда, има дарба да

организира подобни неща. Ти знаеше ли, че майка ѝ е била бодигард на бараярския император, когато е бил дете? Явно е получила подготовката си в ИмпСи и някак е предала уменията си и на следващото поколение.

— Да, лорд Воркосиган спомена нещо в този смисъл, преди да тръгне. Той, изглежда, познава всякакви интересни хора. Кое то може да се очаква предвид собствената му биография.

— Какъв всъщност е този лорд с непроизносимото име, за когото говорите непрекъснато? — попита леля Лорна.

— Какъв или кой? — отвърна на въпроса с въпрос Рейвън-сенсей. — Макар че при него двете неща са кажи-речи неотделими.

— Ами, и едното, и другото, тогава.

— Разследва застрахователни измами — обясни Джин. — Шефът му се казва Грегор. Той често говори за него.

Ворлинкин примигна, Рейвън-сенсей се разсмя, а Джин се размърда смутено и попита:

— Не е ли така?

— Ами, да... — каза Ворлинкин и отново се усмихна. — Император Грегор Ворбара, за да сме по-точни. А лорд-ревизорите разследват всякакви измами и, въ, други трудни ситуации, които имат отношение към Империята. Действат под преките заповеди на императора. Имат достъп до най-високите нива и почти неограничени правомощия.

— Веднъж определи себе си като „стремев“ на императора — добави Рейвън-сенсей. — Не знам дали това означава гвардеец, който язди до командира си, или коняр, който му държи стремената, докато се качва на коня. Думата, във всеки случай, е с тежък бараярски привкус.

— Първото е по-вярно — каза Ворлинкин. — Макар че и второто не е изключено.

Майката на Джин килна заинтригувано глава. Очите на леля Лорна се разшириха.

— Не знаех, че е чак толкова важен — каза Джин. Мислеше си за първия път, когато видя мърлявото загувило се пиянде. И за адски странните неща, които Майлс-сан беше правил и говорил след това. Но никога, нито веднъж не си беше придавал важност. От друга страна,

никога не се беше държал и като човек, за когото важат общоприетите правила.

— Баща му, граф Арал Воркосиган, е вицекрал на Сергияр — обясни Ворлинкин на заинтригуваната дамска аудитория, — а майка му, прословутата графиня, е вицекралица — титлата ѝ е истинска, а не защото е съпруга на вицекраля. Двамата управляват Сергияр съвместно от името на императора и след дълга кариера в служба на Империята. Един вид монарси по съвместителство.

— Трудно му е било на Майлс да се състезава с такива родители, предполагам — вметна Рейвън-сенсей.

Джин се замисли за собствения си баща, когото смъртта беше замразила преждевременно и много по-ефикасно от всяка крионична процедура. В избледняващите си спомени за него той винаги щеше да е на седем. Никога на седемнайсет или на двайсет и седем, или почти на трийсет и осем, в този ред на мисли. Какво ли би било да имаш баща, когато и ти самият си станал голям, когато и двамата сте големи хора? Мисъл непривична и смущаваща, мисъл, която събуждаше неосъществими копнежи.

— Монарси? — попита Мина, която се беше наместила до другия лакът на майка им навреме, за да чуе последното. — Таткото на Майлс-сан да не е някакъв принц?

— Вицекралят е... ами... — Ворлинкин млъкна. Изглежда, се опитваше да намери подходящите думи, с които да ѝ обясни. — Император Грегор не може да бъде и на трите планети едновременно. Затова той си стои на Бараяр, поне през повечето време, и изпраща хора, които да го представляват на другите две планети. На Комар това е имперският канцлер, а на Сергияр — вицекралят и вицекралицата. Работата е една и съща, но титлите са различни, защото планетите са различни. — Хвърли поглед към майката на Джин, сякаш да провери как ѝ се струва това описание на родния му дом.

— Значи са нещо като... заместник-императори? — попита Джин.

Ворлинкин кимна одобрително.

— Всъщност да. Само дето се назначават за определено време и след като това време изтече, вече не са такива. А да си император е доживотна присъда. Така да се каже. — Крива усмивка разтегна лицето му за миг.

— Значи на Майлс-сан не само работата му е важна, а и семейството — каза замислено Мина, сякаш изпробваше вкуса на тези нови представи. Джин се зачуди дали сестра му не си мисли за понитата.

— Заради високопоставените си роднини ли е получил високопоставената си работа? — попита леля Лорна.

— Не — каза Рейвън-сенсей, после се замисли на свой ред. — Според мен Майлс получи това назначение, защото е като настървена невестулка. Гони до дупка, така да се каже. Със сигурност сте забелязали, че е хиперактивен... хм, неврастеник. — И за да е справедлив, добави: — За щастие на мен и на себеподобните ми, без съмнение.

— Е... — проточи многозначително Ворлинкин. И дипломатично, предположи Джин.

— Де да си имах и аз една невестулка! — въздъхна Джин.

Майка му се задави. Ворлинкин я погледна, после погледна Нефертити, която душеше виолетките, и каза:

— Ти току-що се сдоби със... ами... с нещо като лъв, меко казано. Това би трябвало да задоволи поне за известно време мечтите ти за още диви животни.

Мина обви ръце около врата на майка им и сложи глава на рамото ѝ. „Ето това е сбъдната мечта — помисли си Джин. — Най-голямата мечта.“ По-голяма от мечтите му за разни невестулки. По-голяма дори от мечтата му за истински лъв.

Макар че — Джин беше виждал снимки — невестулките бяха много сладки. По някаква неясна причина сладко-пухкавото се харесваше повече от черупково-многокракото. Големите бяха толкова нелогични...

Големите се заприказваха за адвокати и съдебни искове, за арестуваните шефове на „Нов Египет“, за старата политическа организация на майка му и какво щяло да стане с нея сега, все нещо, за които говореха непрекъснато от дни, на практика през цялата седмица, откакто комплексът на Сузе-сан едва не изгоря, така че Джин ги заряза и отиде при Нефертити. Отегчена като него, Мина го последва.

Сфинксът беше клекнал в лехата с бели и сини теменужки.

— О, не! — развика се Мина. — Тя ги яде!

Джин, притеснен, че консулт може да е привързан към теменужките си — едва напъпили на този етап, с тънки зелени стъбълца, — издърпа сфинкса и взе да го гълчи.

— Храна — изломоти Нефертити. Устата ѝ беше пълна със смачкани сини венчелистчета.

— Ворлинкин-сан! — продължи да крещи Мина. — Нефертити ще се разболе ли, ако яде теменужки?

Майка им преглътна ужасено, но едновременно с това и незнайно защо се разсмя, а Ворлинкин не изглеждаше особено възмутен.

— Едва ли. Ядивните цветя понякога се слагат в салати, а теменужките, ако не греша, са такива. Чувал съм, че ги поднасят и захаросани. Все пак гледайте да не изяде твърде много наведнъж, за всеки случай.

Джин и Мина въздъгнаха облекчено, макар и по различни причини сякаш. Ворлинкин-сан знаеше цял куп готини неща. И все се усмихваше на майка им. А и тя му се усмихваше, което ѝ се случваше рядко напоследък. Изобщо, Ворлинкин-сан беше свестен тип, откъдето и да го погледнеш, само зоологията му куцаше малко. Но Джин можеше да се погрижи за това, ако той... се задържеше край тях.

„Значи и по тази линия всичко е наред“ — помисли си Джин.

Майлс избра маса в края на терасата с изглед към главната търговска алея на ескобарската трансферна станция. Оттук се откриваше двойно зашеметителна гледка — към хората, които се нижеха два етажа по-долу, и към широка порязаница от звездния космос плюс сияйно-цветния ръб на планетата, които се виждаха през прозрачната стена над главите им. Майлс остави три мехура с кафе на масата, седна и махна и на Роик да сядат.

Гвардеецът взе кафето, но отказа стола. Вместо това се облегна на балконския парапет и взе да се оглежда, точно, уви, като бодигард, който се опитва да мине за турист. Роик не обичаше открити места като това, а Майлс задължително се отбиваше в кафенето при случай — ако не го лъжеше паметта, трансферната станция се беше сдобила е тази си придобивка преди десетина години.

Марк се появи, забеляза го — е, забеляза Роик, — махна им и тръгна към тях. Търговският кораб на Майлс щеше да потегли след няколко часа и Марк беше решил да вземе следващата совалка към планетата — излитаха на всеки час, — за да остане още малко с брат си. Бяха пътували заедно от Кибу-дайни до трансферната станция и това „съжителство“ бе продължило доста повече от обичайното, особено през последните години, нищо че повечето време бяха прекарвали по каютите си, заети със съставянето на подробни инструкции, които да изпратят с теснолъчев сигнал на сътрудниците си — всеки на своите. Заети и съсредоточени не беше лошо като цяло. И определено беше по-добре от луди и мъртви например.

Марк седна, взе третия мехур, вдигна капачката с палец, отпи и направи гримаса. Когато му останеше време, Марк си падаше малко чревоугодник, придирчив във вкусовете си към храна и напитки. Според Майлс кафето не беше чак толкова лошо, особено като за кафе в мехур на трансферна станция. Беше практично, а това си имаше цена.

— Извинявай, че закъснях — каза Марк. — Получих съобщение от Карийн в последния момент и исках да го чуя, преди да тръгна.

И на спокойствие в частната си каюта. Майлс кимна. Марк беше оставил Карийн и Рейвън на Кибу, за да организират стартирането на новата клиника „Дърона“ и покрай другото да държат под око Джин и семейството му, а самият той беше потеглил за трансферната станция, където да се прехвърли на кораб за Ескобар, за да задвижи нещата оттам. Раздялата с партньорката му, макар и временна, видимо го изнервяше. Майлс си помисли за Екатерин и въздъхна.

— Новините добри ли са, или лоши? — попита той. Макар че ако имаше нещо наистина критично, Ворлинкин щеше да го уведоми с теснолъчев сигнал.

— Не са лоши. Рейвън е съживил успешно двамата липсващи приятели на мадам Сато и те са дали полезни показания пред властите. Съдебното дирене срещу „Нов Египет“ напредва с бързи темпове — е, бързи според правораздавателните стандарти, които драстично се различават от нормалните човешки представи за бързина, — но поне посоката е правилната. След повдигането на обвинение в убийство шефовете на „Нов Египет“ остават в ареста. Местните власти са сключили някакво споразумение с твоя приятел Оки — изпял е

другарчетата си срещу по-лека присъда, не знам как точно му казват на това правистите. — Въпреки саркастичния си тон Марк не изглеждаше особено възмутен.

Роик, който слушаше разговора им, вдигна мехура с кафето като за наздравица и отпи. Оки със сигурност не беше най-лошият от лошите.

— Надявам се, че моето име не е изплувало при разпитите — каза Майлс.

— За тях си господин Никой, братле — увери го Марк и се ухили като тлъста акула при вида на измъчената му физиономия. — Вярно ли е, че Карийн е трябвало да седне отгоре ти, за да не се раздрънкаш пред журналистите?

— Това беше шега и тя много добре го знае — каза ледено Майлс.

— Да бе, повярвах ти.

— А ти? Какви са непосредствените ти планове?

— Непосредствените ми планове са да засипя „Дърона Груп“ с дълъг списък неприятни задачи, които не фигурират в дневния им ред, точно каквото ще направиш и ти, без съмнение, когато се прибереш на Бараяр. Надявам се до една седмица да съм сформирал и изпратил екип, който да се заеме с организирането на първата ни клиника извън Ескобар. Фува вече започна ремонтните работи, което е истинско облекчение — опитът ми показва, че повечето строителни предприемачи са само с една идея по-бързи от адвокатите. Карийн казва, че засега работел добре. Ако продължи по същия начин, нищо не пречи и занапред да използваме услугите му. Поне това мога да направя за него.

— С колко точно успя да смъкнеш цената през онази паметна нощ?

Марк вирна самодоволно брадичка.

— Това е поверителна информация. Но за да облекча наранената му гордост, смятам да го затрупам с поръчки за строително-ремонтни работи.

— Бас държа, че ще завиши сметките.

— Естествено. — Марк махна с ръка, сякаш това се разбираше от само себе си.

А Майлс се зачуди дали ненаситният в лакомията си Марк, впил зъби и нокти в икономиката на Кибу-дайни, не би се оказал адекватно отмъщение за комарския заговор на „Бялата хризантема“. Като цяло, май да.

— А ти? — попита Марк. — Директно на Бараяр ли се връщаш, или ще спреш на Сергияр да се видиш с нашите?

Майлс потри устни и навъси чело.

— На идване нямаше време да се отбия на Сергияр, но поне си откраднах двайсетина минути да поговоря с майка в реално време от орбиталната трансферна станция.

— Как е тя?

— Не по-саркастична от обичайното. Обещах ѝ да се отбия на връщане, но случаят ми се проточи две седмици повече от предвиденото — за което сам съм си виновен, признавам, — а и сигурно ще трябва да остана ден-два на Комар, за да помогна да заложим капан на „Бялата хризантема“, което също не фигурираше в първоначалните ми планове. Така че май ще се видя с нашите чак на Зимния празник. Ако изобщо дойдат тази година. Вие с Карийн ще се приберете ли за Зимния празник?

— Още не знам.

— Мислех си дали да не представиш лично новите подмладяващи процедури на негово графско височество баща ни.

— Нека видим как ще се развият нещата. Докато дойде време за Зимния празник, може вече да разполагаме с предварителни резултати. Или пък не.

Покрай кафенето минаваха хора и немалко от тях обръщаха глави да позяпат двамата чудати близнаци, отпуснали се в еднакви пози на срещуположни столове. Майлс измери с поглед своя клонинг и за пореден път го полазиха тръпки на изумление.

— Какво? — каза Марк и килна подканящо глава. Явно нямаше нищо против да се позабавлява с прословутото многословно красноречие на своя прототип-брат.

— Мислех си за чичото, когото никой от нас не познава. По-големият брат на баща ни, който бил убит при същото нападение, което ни лишило и от бараярската ни баба — онова от първите дни на гражданската война, подпалена от Лудия Юри. Бил е петнайсетинагодишен, ако не греша. Та мислех си колко е странно, че

аз имам брат, за чието съществуване разбрах едва когато пораснах, а баща ни е имал брат, за когото всички вече са били забравили, когато той е пораснал. Когато ти пълнеха главата с факти за Бараяр, споменаха ли изобщо за него?

Марк вдигна рамене.

— Само като име. Така де, защо да губят време за някакъв покоен чичо, когато има толкова други, по-важни неща?

— Кажеш-речи и аз знам само името му. Татко не обича да говори за това. Онзи период от живота му е бил особено болезнен, разбира се. Ако с Карийн дойдете за Зимния празник, с теб можем да се съюзим и с общи усилия да изцедим малко повече информация от графа. Защото... виждаш ли, татко сигурно е единственият останал жив човек, който знае нещо за него.

Марк кимна.

— Става. Ако дойдем. Може да се окаже интересно. Или зловещо.

— Или и двете. Понякога си мисля колко различно биха се стекли обстоятелствата, ако той беше оцелял. Първо, баща ни никога не би станал граф. Не би го добутал и до лорд Воркосиган дори, ако брат му се беше сдобил с наследник, преди дядо ни да почине. Цял живот щеше да си остане лорд Арал.

— Но бас държа, че пак щеше да направи военна кариера — каза замислено Марк.

— Може би. Или пък, свободен от отговорностите за графството, щеше да се разбунтува. Да отхвърли традиционната военна кариера на по-малките синове и да се захване с нещо друго. Да бъде някой друг.

— Да бе — измърмори Марк.

Майлс опипа холокубчето в джоба си. Нямахше смисъл да го вади и да го показва на Марк, защото вече го беше направил. Два пъти.

— С Карийн планирате ли вече деца? Или сватба поне? — добави Майлс след кратка пауза. Неофициалното съжителство на тези двамата, което не би направило впечатление никому на колонията Бета, се беше оказало труден хап за родителите на Карийн — бараярци до мозъка на костите, — но след първите няколко години майка ѝ и баща ѝ, изглежда, се бяха примирили. А и Карийн имаше три по-големи сестри, всичките омъжени и поне с по едно дете, така че на нея ѝ беше спестен семейният натиск, приложен, да речем, върху Майлс.

— Децата ме плашат — призна Марк. — Ти си се учил на родителство от баща ни, а аз какво имах — луд комарски терорист, който през цялото време се опитваше да ме превърне в теб.

— Татко също вложи немалко време да ме превърне в мен... — каза Майлс. — Но това май е друго.

Марк изсумтя.

— Друго е я.

„Вече можем да се шегуваме с това безумие — помисли си Майлс, доволен и донякъде изумен. — Дълъг път изминахме ние двамата.“

— Нали Карийн ще ти е съродител — каза на глас. — А тя е един от най-здравомислещите хора, които познавам.

— Това е така — призна Марк. — Ами ти, какъв е твоят най-голям страх сега, когато вече си татко?

— Какво ще стане... — Майлс подръпна косата си и изкриви очи нагоре в опит да зърне издайническите бели косми, но подстрижката му беше твърде къса за тази цел. — Какво ще стане, ако децата ми открият, че аз всъщност не съм голям човек, в смисъл — зрял? Дали ще са ужасно разочаровани, как мислиш?

Този път Марк се разсмя с глас. Чудесен звук, помисли си Майлс, и се ухили жално на брат си.

— Мисля, че жена ти вече е наясно с това — отговори Марк.

— Боя се, че си прав. — Майлс потърка устни. — Хм. А дали Ворлинкин и мадам Сато ще се съберат?

— Откъде да знам?

— Стори ми се, че съзирам издайнически блясък в неговите очи. За нея не съм толкова сигурен... — Което го изпълни с дружеско чувство на съпричастие към Ворлинкин. Ситуацията му беше позната. Дано консулт извади късмет.

Роик се напрегна, вперил поглед към търговската алея долу.

— Какво? — каза Майлс.

— Онова там е полковник Ворвента — отговори Роик. — Какво търси тук?

Майлс се наведе към парапета и проточи врат. Покрай другите си задължения бараярският полковник беше и главен офицер за свързка към ИмПСи на тази главна станция за трансфер. Майлс беше работил с него и преди, но по-често си бе имал вземане-даване с

предшествениците му. Полковникът вдигна поглед, видя Роик, после и Майлс, даде им знак да чакат на масата и тръгна към асансьорите в дъното на алеята.

— Нас, обзалагам се. Или мен в частност. — В ИмпСи без съмнение знаеха кога пристига корабът им.

— Теб, надявам се — каза Марк. — Разговарял съм няколко пъти с него. Останах с впечатлението, че ми няма доверие.

— Той всъщност е доста космополитен като за бараярец — каза Майлс. — Един от „новите хора“ на татко. По дяволите, горещо се надявам, че не ми носи поредната задача.

Мисълта беше крайно неприятна и абсолютно неудържима. Ако някой нов горски пожар, касаещ бараярските интереси, беше избухнал в тукашното къше на възлената връзка... какво пък, един от най-изтъкнатите пожарникари на Грегор така или иначе е наблизко. Майлс изкриви болезнено устни. „Не, вече изгасих един пожар! Искам да се прибера вкъщи!“

— Странно — каза Роик, смръщил замислено вежди. — Не помня да съм го виждал с униформа преди.

И Майлс не помнеше.

— Така е. Винаги се носи по местната мода, гледа да се слее с тълпата.

Не и днес. Ворвента беше с униформата в горско зелено — куртката с високата яка и с всички нашивки и отличия, панталоните с червения кант, напъхани в лъснати като огледало високи ботуши. Понеподходящо за една космическа станция облекло Майлс трудно можеше да си представи.

— Като картинка е проклетникът, виж го само. Какво ли става?

— Ей сега ще разберем — каза Марк и се завъртя на стола си към офицера, който идваше към тях между масите.

Ворвента забави крачка. Лицето му остана непроницаемо. Спря до масата им, кимна мрачно на Марк и Роик, тракна с токове, изпъна гръб и козирува официално на Майлс, макар той да не носеше униформа, освен ако сивият му костюм не минаваше за такава.

После с прегракнал глас каза:

— Граф Воркосиган, сър?

ЕПИЛОГ
ПОСЛЕСЛОВ: ПЕТ ГЛЕДНИ ТОЧКИ В
СТОДУМКИ^[1].

1. МАРК

Веднъж Марк беше прострелял човек с невроразрушител; видял беше как очите се оцъклят празни, когато мозъкът зад тях умира, изпържен от заряда. По някаква причина този черен спомен изплува на повърхността, когато съобщиха на Майлс за смъртта на баща им. Нямахше пукот на оръжие; само три тихи думи.

Чак след часове — трескавите часове, през които се опитваха да променят плановете си за пътуване — Марк осъзна, че е станал свидетел на истината. Сякаш впрегнат в тандем с негово графско височество баща си, лорд Воркосиган също бе умрял в онзи миг, когато старият живот се отцеди заедно с цвета от лицето му.

2. МАЙЛС

Граф Воркосиган гледаше лицето си в огледалото.

— Мамка му.

„Мамка му. Мамка му. Мамка му...“

— Добре ли сте, милорд? — извика Роик от каютата на бързия куриер.

— Естествено, че не съм добре, идиот такъв! — озъби се Майлс, а после добави тихо: — Извинявай. Извинявай. Имам чувството, че някой ми е изсмукал мозъка и в главата ми има само прекъснати жици, които стърчат от гръбнака. Боже. Защо сме се разбързали сега? Вече е толкова късно.

— Графинята, тъ, вдовстващата гра... майка ви ви чака на Сергияр.

— А — каза графът. — Да. — А после: — Извинявай.

— Ще стигнем навреме, милорд.

3. КОРДЕЛИЯ

Не Корделия го откри, но тя взе решението. Мозъчен аневризъм, топъл следобед, два изгубени часа, докато прислугата разбере, че белокосият мъж не просто е заспал във фотьойла си, както често правеше напоследък след обяд.

Гласът на Майлс, накъсан:

— Не можеше ли да повикаш екип за криоподготовка, въпреки...? Технологиата се развива непрекъснато...

— И да се събуди без спомени, душата му — на парцали? Той сам ми го каза веднъж — никой не би искал живот на такава цена.

Или да се събуди с товара на непокътнатите си спомени — ужас не по-малък от другия. Можеше ли Майлс да разбере?

„Мичман Дубауер, съжалявам.“

4. ИВАН

Държавното погребение се проточи цяла мъчителна седмица. Иван гледаше как Майлс се качва на подиума да произнесе похвалното слово. Грегор му беше заел най-добрите си писачи на речи; Майлс бе редактирал написаното. Въпреки това Иван затаи дъх, когато Майлс стисна листовете в юмрук, готов да ги хвърли и да излее мъката със свои думи.

После Майлс спря поглед върху децата си, объркани и неспокойни, седнали на първия ред между майка си и баба си. Поколеба се, изглади листовете и започна да чете. Речта на новия граф оправда напълно очакванията; мнозина плакаха.

Иван се чудеше какво ли би казал старият Майлс.

5. ГРЕГОР

На погребението във Воркосиган Сърло присъстваха само най-близките — в този случай стотина души. Гробът беше двоен, но само едната му половина беше разкопана; пръстта чакаше като сватбено ложе. Ковчегата носеха шестима — Иван, Илян и Куделка, разбира се; Дъв Галени от Комар; адмирал Джоул от Сергияр. И още един.

Лейди Алис, на която всички дължаха запазването на разсъдъка си, изтъкна, че мястото на Грегор е при групата на главните опечалени.

— Този човек ме е носил, откакто съм бил на пет години — отвърна императорът на Бараяр. — Сега е мой ред.

Алис отстъпи настрана и Грегор отиде да подложи рамо под ковчегата.

[1] Стодумката е разказ от точно сто думи. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.